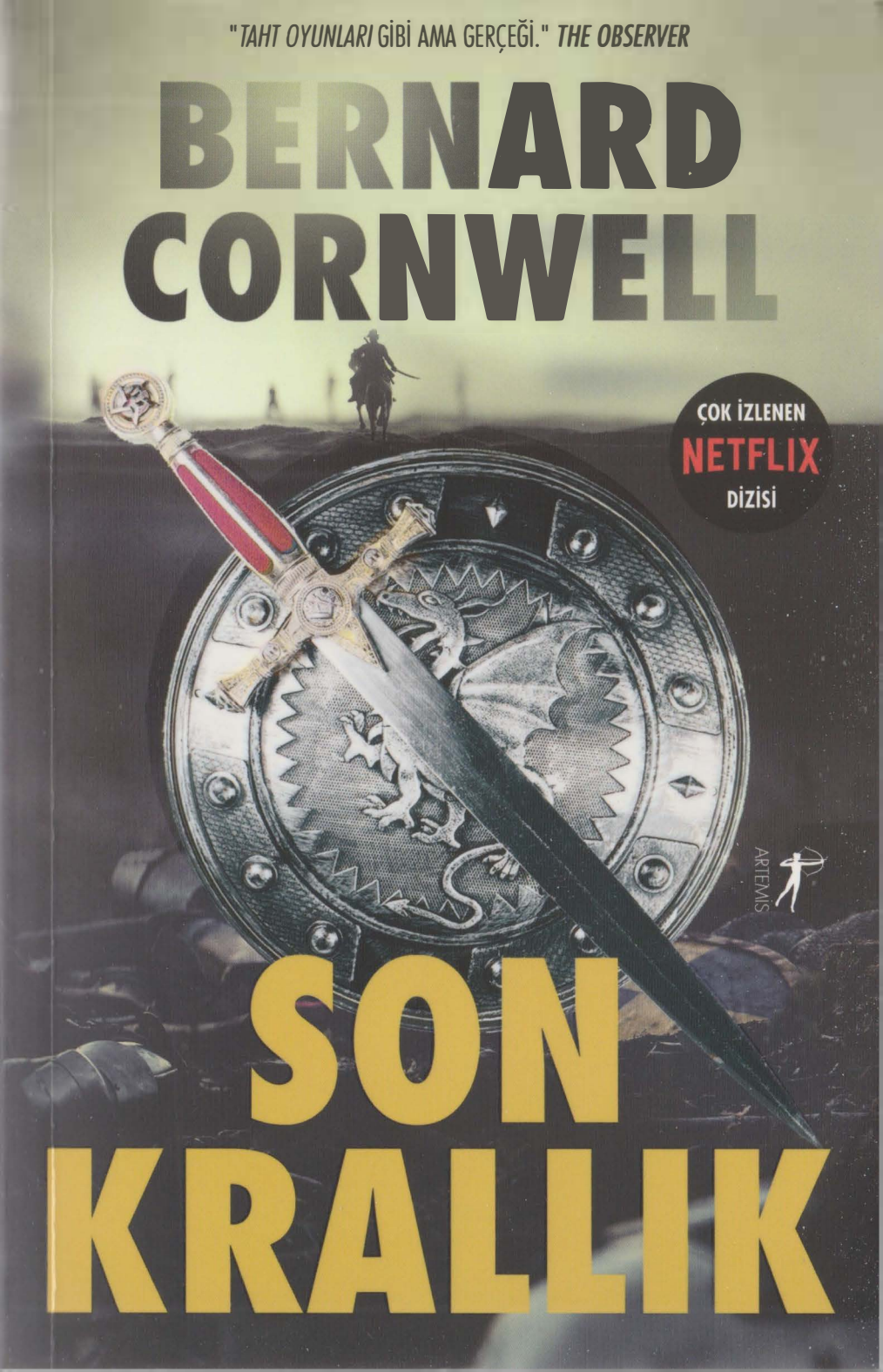
"*TAHT OYUNLARI* GİBİ AMA GERÇEĞİ." ***THE OBSERVER***

BERNARD CORNWELL

ÇOK İZLENEN NETFLIX DİZİSİ

ARTEMİS

SON KRALLIK

ARTEMİS YAYINLARI

YAYIN NO: 2313
SON KRALLIK
Bernard Cornwell
Orijinal Adı: *The Last Kingdom*

İngilizceden Çeviren: Enver Günsel
Editör: Yeliz Üslü
Kapak Tasarımı: Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Ağustos 2022
ISBN: 978-605-304-762-9
Sertifika No: 43949

SON KRALLIK © 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
The Last Kingdom © 2004, Bernard Cornwell

Kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 2021 Faks: (212) 512 33 76 eposta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

BERNARD CORNWELL

SON KRALLIK

Son Krallık Serisi 1. Kitap

İngilizceden Çeviren: ENVER GÜNSEL

ARTEMİS YAYINLARI

Judy'ye sevgilerimle
Wyrd bið ful āræd

İÇİNDEKİLER

Yer Adları	9
Giriş *Northumbria, MS 866-867*	15
Birinci Kısım *Pagan Bir Çocukluk*	49
İkinci Kısım *Son Krallık*	269
Üçüncü Kısım *Kalkan Duvarı*	373
Tarihsel Not	445

YER ADLARI

Anglo-Sakson İngiltere'de isimlerin yazımı konusunda bir belirsizlik vardı, isimlerin kendileri bile kesin ve anlaşılır değildi. Bu neden Londra'ya Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster ve Lundres gibi adlar verildi. Hiç kuşkusuz bazı okurlar aşağıda verilen isimlerin başka şekillerini tercih edeceklerdir ama ben genellikle MS 871-899 yılları arasında geçen, Alfred'in krallığı döneminde ya da ona yakın yıllarda Oxford Sözlüğü İngilizce Yer İsimleri'nde belirtilen adları kullandım. Fakat bu çözüm bile kusursuz değildir. Hayling Adası 956 yılında Helincigae ya da Hæglingaiggæ olarak geçer. Ben de pek tutarlı olamadım; Englaland yerine Modern England, yani İngiltere demeyi yeğledim. Eski krallık sınırlarının modern ülke sınırlarına uyması gerektiği savından kaçınmak için Norðhymbralond yerine Northumbria adını kullandım. Yani bu listedeki isimlerin yazılışları oldukça değişken sayılır.

Æbbanduna	Abington, Berkshire
Æsc's Hill	Ashdown, Berkshire
Baðum (Bathum okunur)	Bath, Avon

Basengas	Basing, Hampshire
Beamfleot	Benfleet, Essex
Beardastopol	Barnstable, Devon
Bebbanburg	Bamburgh Kalesi, Northumberland
Berewic	Berewick-upon-Tweed, Northumberland
Berrocscire	Berkshire
Blaland	Kuzey Afrika
Cantucton	Cannington, Somerset
Cetreht	Catterick, Yorkshire
Cippanham	Chippenham, Wiltshire
Cirrenceastre	Cirrencester, Gloucestershire
Contwaraburg	Centerburry, Kent
Cornwalum	Cornwall
Cridianton	Crediton, Devon
Cynuit	Cynuit Hillfort, nr. Cannington, Somerset
Dalriada	Batı İskoçya
Defnascir	Devonshire
Deoraby	Derby, Derbyshire
Dic	Diss, Norfolk
Dunholm	Durham, County Durham
Eoferwic	York (aynı zamanda Dancada Jorvic, Yorvik şeklinde okunur)
Exanceaster	Exeter, Devon
Fromtun	Frampton on Severn, Gloucestershire
Gegesburgh	Gainsborough, Lincolnshire
The Gewæsc	The Wash
Gleawecestre	Gloucester, Gloucestershire
Grantaceaster	Cambridge, Cambridgeshire
Gyruum	Jarrow, County Durham

Haithabu	Hedeby, Güney Danimarka'da ticaret şehri
Hamanfunta	Havant, Hampshire
Hamptonscir	Hampshire
Hamtun	Southampton, Hampshire
Heilincigae	Hayling Adası, Hampshire
Hreapandune	Repton, Derbyshire
Kenet	Kennet Nehri
Ledecestre	Leicester, Leicestershire
Lindisfarena	Lindisfarne (Kutsal Ada), Northumberland
Lundene	Londra
Mereton	Marten, Wiltshire
Meslach	Matlock, Derbyshire
Pedredan	Parrett Nehri
Pictland	Doğu İskoçya
The Poole	Poole Limanı, Dorset
Readingum	Reading, Berkshire
Sæfern	Severn Nehri
Scireburnan	Sherborne, Dorset
Snotengaham	Nottingham, Nottinghamshire
Solente	Solent
Streonshall	Strensall, Yorkshire
Somursæte	Somerset
Suth Seaxa	Sussex (Güney Saksonlar)
Synningthwait	Swinithwaite, Yorkshire
Temes	Thames Nehri
Thornsæta	Dorset
Tine	Tyne Nehri
Trente	Trent Nehri
Tuede	Tweed Nehri

Twyfyrde	Tiverton, Devon
Uise	Exe Nehri
Werham	Wareham, Dorset
Wiht	Wight Adası
Wiire	Wear Nehri
Wiltun	Wilton, Wiltshire
Wiltunscir	Wiltshire
Winburnan	Wimborne Minster, Dorset
Wintanceaster	Winchester, Hampshire

ISKOÇYA
BEREWIC
LINDISFARENA
BEBBANBURG
TWEE
GYRUUM
DUNHOLM
CETREHT
NORTHUMBRIA
EOFERWIC
HUMBER
GEGNESBURH
MESLACH
TAMI
THE GEWAESC
SNOTENGAHAM
MERCIA
HREAPANDUNE
LEDECESTRE
DOĞU ANGLIA
SEFERN
GALLER
DIC
GRANTACEASTER
GLEAWECESTRE
ABBENDUM
LUNDENE
CIPPANHAMM
READINGUM
TEMES
CONTWARABURG
WILTUN
WINTANCEASTER
WESSEX
HAMTUM
TAMR
DEFNASCIR
EXANCEASTER
IVENHAM
WIHT
CORNWALUM

GİRİŞ

Northumbria, MS 866-867

BENİM ADIM UHTRED. BABAMIN, dedemin ve büyük dedemin isimleri de Uhtred'di. Babamın kâtibi olan Beocca adlı rahip, bu ismi Utred diye telaffuz ederdi. Babamın, adını bu şekilde yazıp yazmadığını bilmiyorum çünkü okuma yazma bilmezdi ama ben biliyorum ve bazen onların tahta çekmecesinden eski parşömenleri aldığım zaman bu ismin Uhtred, Utred, Ughtred ya da Ootred biçiminde yazılmış olduğunu görüyorum. Bu parşömenler tapu senetleri ve onlarda Uhtred'in oğlu Uhtred'in, taşlar, kanallar, ağaçlar, küller, bataklıklar ve denizlerle sınırlanmış olan toprakların tek ve yasal sahibi olduğu yazıyor. Onları görünce sert rüzgârların estiği, kıyılarını dalgaların dövdüğü o geniş toprakları hayal ediyorum. Hayal ediyor ve bir gün, o toprakları benden çalanlardan geri alacağımı biliyorum.

Ben seçkin bir aileden geliyorum, kendimi Kont Uhtred olarak tanıtıyorum ve bu soluk parşömenler de sahip olduklarımın bir kanıtı. Yasaya göre o topraklar benim ve bize söylendiğine göre, bizi çukurdaki canavar değil de Tanrı'ya inanan insanlar yapan da bu yasalardır. Fakat topraklarımı geri almak için yasa bana yardımcı olmuyor. Yasa uzlaşma, anlaşma yapılmasını istiyor. Yasaya göre kayıplar parayla

karşılanabiliyor. Yasa savaş ve kan dökülmesini istemiyor. Ancak ben Uhtred'in oğlu Uhtred'im ve bu da kan davasının, yasanın bana verdiğini düşmandan nasıl geri aldığımın hikâyesi. Aynı zamanda, bir kadınla onun babası olan kralın da hikâyesi.

O, benim kralımdı ve her şeyimi ona borçluyum. Yediklerim, yaşadığım yer ve adamlarımın kılıçları; her şey benden nefret eden Alfred'den, kralımdan geldi.

Bu hikâye, Alfred'le tanışmamdan çok önce, ben henüz dokuz yaşındayken ve Danları ilk gördüğüm zaman başladı. 866 yılıydı ve adım o zaman Uhtred değil, Osbert idi. Çünkü ben babamın ikinci oğluydum ve Uhtred adını büyük çocuklar alıyordu. O zaman ağabeyim on yedi yaşındaydı; uzun boylu, atletik yapılı, kumral ve babam gibi asık suratlıydı.

Danları ilk kez gördüğümde sahilde atlarımızla dolaşıyorduk ve kolumuzda şahinlerimiz vardı. O sırada babam, amcam, ağabeyim ve bir düzine kadar adamımız da benimle birlikte oradaydı. Mevsim sonbahardı. Sahildeki kayalıkların üzerinde foklar vardı, havada martılar ötüşerek uçuyorlardı ama şahinlerimizi serbest bırakmamızı engelleyecek kadar fazlaydılar. At üzerinde, topraklarımızla Lindisfarena, Kutsal Ada'yı ayıran sığ sulara kadar gittiğimizi ve suların karşı kıyısındaki manastırın yıkık duvarlarına baktığımı hatırlıyorum. Danlar ben doğmadan yıllar önce manastırı yağmalaşmışlardı, gerçi orada hâlâ yaşayan keşişler vardı ama manastır eski şaşaalı günlerine kavuşamamıştı.

Hatırlayabildiğim kadarıyla yağmur sonrası güzel bir gündü. Gökyüzünde güneş parlıyor, küçük dalgalar sahile vuruyordu ve dünya mutluydu. Şahinim bileğimdeki deri bilekliğin üzerinde duruyor, başı örtülü olduğundan mar-

tıların sesini duyamıyordu, sakindi. Kaleden öğleden önce ayrılmış, kuzeye doğru yol almıştık. Şahinlerimiz yanımızdaydı ama ava gitmiyorduk, babam kararını değiştirirse gidebilirdik de.

Bu topraklar bizimdi. Babam Kont Uhtred, Tuede'in güneyi ve Tine'ın kuzeyindeki her şeyin sahibiydi ama Northumbria'da bir kral vardı ve onun adı da benimki gibi Osbert'ti. Kral bizim güneyimizde yaşar, kuzeye nadiren gelir, bizi rahatsız etmezdi. Fakat şimdi Ælla denilen bir adam tahtı istiyordu. Eoferwic'in batısındaki tepelerin kontu olan bu adam, Osbert'e meydan okumak için bir ordu kurmuş ve desteğini almak için babama hediyeler göndermişti. Şimdi anlıyorum ki babam o zaman isyanın kaderini elinde tutuyordu. Ancak o zaman dokuz yaşımda olan ben, babamın, benim adımı taşıyan kralı desteklemesini istedim, çünkü Osbert adını taşıyan herkesin asilzade, iyi ve cesur olduğunu düşünüyordum. Aslında Osbert aptal bir adamdı ama kraldı ve babam da onu terk etme konusunda isteksizdi. Fakat Osbert hediye göndermedi, saygı da göstermedi. Halbuki Ælla bunu yapıyordu ve babam endişeliydi. Biz derhal savaşa iyi silahlanmış yüz elli asker gönderebilir ve bir ay içinde bu gücü dört yüz askere çıkarabilirdik ki bu durumda bizden destek alan taraf kral olur ve bize minnettar kalırdı.

Daha doğrusu biz böyle düşünüyorduk. Ve işte o zaman onları gördüm.

Üç gemi vardı.

Hatırladığım kadarıyla gemiler denizde sisin içinden çıktılar ama buna emin değilim, bazen yanlış hatırlayabiliyorum. Belki de hava açıktı ve sis filan yoktu. Ama her şeye rağmen önce deniz boştu ve sonra güneyden üç geminin geldiğini gördüm.

Güzel gemilerdi. Önce denizin üzerinde duruyormuş gibi göründüler, sonra kürekleri sulara daldı ve hızla ilerlediler. Gemilerin pruvaları ve kıçları yüksekti, yaldızlı canavarlar, yılanlar ve ejderhalarla süslenmişti. Yaz mevsiminden uzak olan o güzel günde üç gemi, küreklerinin gümüş kanatlarının kalkıp inmesiyle bana sanki suların üzerinde dans ediyormuş gibi göründüler. Güneş o ıslak küreklerin üzerinde parlıyordu ve onlar kalkıp suya gömüldükçe canavar başlı gemiler hızla ilerlediler. Ben de hayranlıkla onları izledim.

Babam, "Şeytanın pislikleri," diye homurdandı. İyi bir Hıristiyan değildi ama o anda istavroz çıkaracak kadar korkmuştu.

Amcam, "Şeytan görsün yüzlerini," diye söylendi. Adı Ælfric'ti; zayıf, esmer ve gizemli bir adamdı.

Üç gemi kuzeye doğru kürek çekerken, uzun direkler üzerindeki kare şekilli yelkenleri rüzgârda dalgalanıyordu ama biz yeleleri rüzgârda dağılan atlarımızı eve gitmek için kumların üzerinde güneye çevirir ve bileklerimizdeki şahinler miyavlar gibi sesler çıkarırken, gemiler de bizimle beraber döndüler. Kayalığın kırılıp yerini eğimli çayırlara bıraktığı yerde içeriye döndük ve atlarımızı hafif yokuşta, sahil boyunca koşturup kalemize doğru gittik.

Bebbanburg'e gidiyorduk. Bebba uzun yıllar önce toprak larımızın kraliçesiydi ve adını, dünyanın en güzel yeri olan ülkeme vermişti. Kale, sahile doğru uzayan bir kayalığın üzerinde yükselir. Dalgalar doğu sahilini döver, kuzey burnundaki kayalıklarda kırılır ve batıda kaleyle arazi arasında kalan sığ bir deniz gölü oluşur. Bebbanburg'e gitmek için güneye doğru, büyük ahşap bir kuleden gözetlenen dar, kayalık ve kum zeminli bir geçitten geçilir. Alçak Kapı denen bu ahşap kule, toprak bir duvar üzerine inşa edilmiştir. Terleyen atla-

rımızla oradan geçtik; tahıl ambarlarını, demirciyi, dar sokakları, ahırları, kamıştan yapılmış kulübeleri arkada bıraktık ve babamın şatosunu çeviren ahşap surlarla korunan kayaların tepesine, Yüksek Kapı'ya doğru ilerledik. Orada atlarımızdan indik, onları ve şahinlerimizi hizmetkârlara verdik ve doğu surlarına giderek denize baktık.

Şimdi üç gemi, martıların yaşadığı ve kış aylarında foklaın dans ettiği adalara yaklaşmışlardı. Biz onları seyrederken, nal seslerini duyup endişelenen üvey annem evden çıkıp yanımıza geldi. Babam ona gülümseyerek baktı ve "Şeytan ortaya çıktı işte!" diye homurdandı.

Gytha haç çıkararak "Tanrı ve azizleri bizi korusun," diye mırıldandı. Ben babamın ikinci karısı olan annemi hiç tanımadım, o da birinci karısı gibi doğum sırasında ölmüş. Ağabeyimle benim annelerimiz ayrıydı ve ikisi de yaşamıyordu. Fakat ben Gytha'yı annem olarak görürdüm ve o da bana karşı, aslında çocukları pek sevmeyen babamdan daha nazik davranırdı. Gytha, ağabeyimin bu toprakların vârisi ve onları korumak için savaşçı olacağını söyler ve benim başka bir yaşam tarzı seçmemi, bu nedenle rahip olmamı isterdi. Gytha da iki erkek ve bir kız çocuk doğurdu ama hiçbiri bir yıldan fazla yaşamadı.

Üç gemi şimdi daha yakına gelmişlerdi. Bebbanburg'ü görüp incelemek için gelmiş gibi görünüyorlardı ama biz kalemizin zapt edilemez oluşuna güvendiğimizden endişelenmiyorduk, yani Danlar istedikleri kadar bakabilirlerdi. En yakın geminin her iki yanında on ikişer tane kürek vardı. Sahile yüz metre kadar yaklaştıklarında güvertede birden ortaya çıkan bir adam küreklerin üzerinden atlayarak geminin kıçına doğru koştu, üzerinde zırh ve elinde bir kılıç vardı. Onun bir yere takılıp yere düşmesi için dua ettik ama elbette dileğimiz

olmadı. Adamın uzun, kumral saçları vardı, küreklerin sonuna geldiğinde döndü ve yeniden, geriye doğru koştu.

Amcam Ælfric, "Bu gemi bir hafta önce Tine'ın ağzında duruyordu," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

Amcam, "Onu gördüm, pruvasını tanıdım," dedi. "Yelken bağında duran şu açık renkli çizgiyi görüyor musun?" Durdu ve yere tükürdü, sonra, "Ama o zaman burnunda ejderha başı yoktu," diye ekledi.

"Ticaret için gittikleri zaman ejderha başlarını çıkarıyorlar," dedi babam. "Ne ticareti yapıyorlardı?"

"Tuz ve kuru balık alıyor, hayvan postuyla ödeme yapıyorlardı. Haithabu'dan gelen tüccarlar olduklarını söylediler."

Babam, "Fakat o tüccarlar şimdi savaşa hazırlanıyorlar," dedi. Gemilerdeki Danlar şimdi kılıç ve mızraklarını kalkanlarına vurup savaş çığlıkları atıyorlardı ama Bebbanburg'e karşı yapabilecekleri fazla bir şey yoktu. Biz de onlara karşı bir şey yapamazdık, yine de babam bizim kurt resimli sancağımızın direğe çekilmesini emretti. Sancağın üzerinde hırlayan bir kurt başı resmi vardı ama rüzgâr olmadığı için sancak dalgalanmadı ve paganları pek etkilemedi. Fakat onlar da bir süre sonra bize sataşmaktan sıkıldılar ve dönüp güneye doğru kürek çekerek uzaklaştılar.

"Dua etmeliyiz," diye mırıldandı üvey annem. Gytha babamdan çok daha genç, ufak tefek, tombul, kumral saçlı bir kadındı ve mucizeler yarattığına inandığı Aziz Cuthbert'e dua ederdi. Konağın yan tarafındaki kilisede fildişi bir tarak vardı ve bunun, Aziz Cuthbert'in sakal tarağı olduğu söylenirdi. Belki de gerçekten öyleydi.

Babam surlardan geriye döndü ve "Harekete geçmeliyiz," diye homurdandı. Sonra ağabeyim Uhtred'e baktı ve "Sen

yanına on iki adam alıp güneye doğru git, paganları gözetle ama başka bir şey yapma sakın, tamam mı?" dedi. "Eğer adamlar bizim topraklarımızda karaya çıkarlarsa nerede olduklarını bilmek istiyorum."

"Tamam, baba."

Babam, "Ama sakın onlarla savaşmaya kalkma," diye emretti. "Onları sadece gözetle ve gece karanlığı çökmeden buraya geri dön."

Halkı uyarmaları için altı kişi gönderildi. Özgür halktan her erkeğin askerlik görevi vardı, babam küçük ordusunu topluyor ve ertesi gün akşama kadar, bazıları baltalar, mızraklar ya da oraklarla silahlanmış iki yüz askeri olacağını düşünüyordu. Bizimle beraber Bebbanburg'de yaşayan hizmetkârlar ise keskin kılıçlar ve kalkanlar taşıyacaklardı. Babam o akşam bana, "Danlar sayıca az olduklarını anlarlarsa savaşmazlar," dedi. "Köpek gibidir onlar. Aslında korkak adamlardır ama kalabalık oldukları zaman cesaret kazanırlar." Hava karardığında ağabeyim henüz dönmemişti ama kimse endişelenmedi. Uhtred yetenekli bir genç adamdı, bazen dikkatsiz olabiliyordu ama geç de olsa eve dönecekti. Babam bunu düşünerek, onun kolayca yol bulabilmesi için Yüksek Kapı'nın tepesine demir kap içine bir ateş yaktırdı.

Bebbanburgh'da güvende olduğumuzu düşünüyorduk, kale şimdiye kadar hiç düşman saldırısına uğramamıştı ama babam ve amcam Danların Northumbria'ya geri döndüklerini düşünerek endişeleniyorlardı. Babam, "O adamlar yiyecek arıyorlar," dedi. "O aç köpekler karaya çıkıp bir sürü sığır çalıp kaçmak istiyorlar."

Amcamın, o gemilerin Tine ağzında posta karşı kuru balık ticareti yaptıklarını söylediğini hatırladım, o halde adamlar nasıl aç olabilirlerdi ki? Ancak bir şey söylemedim. O sırada

henüz dokuz yaşında bir çocuktum, Danlar konusunda ne bilebilirdim ki?

Fakat onların vahşi, pagan ve korkunç olduklarını biliyordum. Gemilerinin, ben doğmadan çok önce, kuşaklar boyunca kıyılarımızı talan ettiklerinden haberim vardı. Babamın kâtibi Peder Beocca ve kilise rahibimiz, Kuzeylilerin vahşetinden korunmamız için her pazar dua ederlerdi, bunu da biliyordum. Ben doğduktan sonra topraklarımıza hiçbir Dan gelmemişti ama babam onlarla birçok kez savaşmıştı ve o akşam ağabeyimin dönüşünü beklerken eski düşmanlarından bahsetti. Anlattığına göre, bu adamlar kuzeyin buzlu, sisli topraklarından gelir, Hz. İsa'dan önce bizim de taptığımız eski tanrılara taparlardı. Onlar Northumbria'ya ilk kez geldiklerinde, kuzey semalarında acımasız ejderhalar kükremiş, tepelerde şimşekler çakmış, denizde fırtınalar kopmuştu.

"Bizi cezalandırmak için onları Tanrı gönderdi," dedi Gytha ürkekçe.

Babam öfkeli bir ifadeyle, "Tanrı bizi neden cezalandırmak istesin?" diye söylendi.

Gytha haç çıkardı ve "Günahlarımız için tabii," dedi.

Babam, "Ne günahımız varmış ki!" diye homurdandı. "O adamlar aç oldukları için geldiler buralara." Üvey annemin acınacak haline sinirleniyor, ailemizin eski Sakson savaş tanrısı Woden'den geldiğini ima eden kurt başlı sancağından vazgeçmiyordu. Demirci Ealdwulf'un bana söylediğine göre, kurt, Woden'in en çok sevdiği üç hayvandan biriydi, diğer ikisiyse kartal ve kuzgundu. Annem sancağımızda haç olmasını istiyordu, babamsa atalarıyla gurur duyuyordu ama Woden hakkında da nadiren konuşurdu. Ben dokuz yaşımdayken bile, iyi bir Hıristiyanın pagan bir tanrının soyundan gelmekle övünmemesi gerektiğini anlıyordum. Ama aynı

zamanda, bir tanrı soyundan gelme fikri de hoşuma giderdi. Ealdwulf bana her zaman Woden'den söz eder, onun bize İngiltere topraklarını verip ödüllendirdiğini, bir gün ayın üzerine bir savaş mızrağı attığını, kalkanıyla gökyüzünü kararttığını ve müthiş kılıcının bir tek darbesiyle dünyanın bütün mısırlarını biçtiğini anlatırdı. O hikâyeler hoşuma giderdi. Onlar üvey annemin anlattığı Cuthbert mucizelerinden daha güzeldi. Bana göre, Hıristiyanlar her zaman ağlardı ama Woden'e tapanların pek fazla ağladıklarını sanmıyordum.

Büyük salonda bekledik. Orası büyük, çatısı güçlü kirişlerle desteklenmiş, ortasında bir taş ocak bulunan ahşap bir salondu. Ocağın ateşi sönmesin diye her gün on iki köle ormandan odun toplayıp getirir ve yaz sonunda, kış ateşi için kilise binasından büyük bir odun yığını toplanırdı. Salonun kenarlarında, içi toprak dolu ve üzerleri halı kaplı tahta platformlar vardı ve biz soğuk hava akımlarından korunmak için o yüksek ahşap yerlerde otururduk. Tazılar ot döşeli alt katta durur, yılın dört büyük bayramında kölelere orada yemek verilirdi.

O gece neşeli değildik, sadece peynir ekmek yedik, biralarımızı içtik; babam ağabeyimi bekledi ve Danların yine huzursuz olduklarını söyleyip sinirlendi. Bana bakarak, "Onlar genellikle yiyecek bulmak ve yağma etmek için gelirler," dedi. "Ancak bazı yerlerde kalır, gittikleri toprakları işgal ederler."

"Sence bizim topraklarımızı da istiyorlar mı?" diye sordum.

Babam sinirli bir ifadeyle, "Onlar her toprağı almak isterler," diye söylendi. Benim sorularıma hep sinirlenirdi zaten ama o akşam endişeliydi. "Onların kendi ülkeleri kayalık ve buzlarla kaplı ve oralarda onları tehdit eden canavarlar yaşar," diye ekledi.

Ondan canavarları anlatmasını bekledim ama babam derin düşüncelere daldı. Bir süre sonra, "Bu toprakları atalarımız aldı," diye devam etti. "Buraları aldılar, işlediler ve ellerinde tuttular. Atalarımızın bize bıraktığı bu toprakları yabancılara veremeyiz. Atalarımız denizden gelip bu topraklarda yaşadılar, savaştılar, burada öldüler ve gömüldüler. Bu topraklar bizim kanlarımızla sulanmış, kemiklerimizle güçlenmiş. Bu yerler bize ait."

Babam yine sinirlenmişti. Atalarımızın kılıç ve mızraklarla savunduğu, kanlarını döktüğü bu Northumbria topraklarını savunabilecek kadar güçlü olup olmadığımı anlamak ister gibi yüzüme baktı.

Bir süre sonra yatıp uyuduk ya da ben uyudum. Sanırım babam surlarda dolaştı, sabaha karşı salona döndü; ben de Yüksek Kapı'dan gelen boru sesiyle uyandım ve yataktan fırlayıp sabahın ilk ışıklarına baktım. Çimenlerin üzerleri çiy kaplıydı, havada bir kartal daireler çizerek uçuyor, babamın tazıları boru sesine cevap vermek ister gibi havlıyorlardı. Babamın Alçak Kapı'ya doğru koştuğunu gördüm, peşinden gittim, aşağıdaki yola bakmak için surlarda toplanan adamların arasından geçtim.

Güneyden gelen atlıları gördük. On iki süvari vardı ve atlarının çiyden ıslanmış toynakları parlıyordu. Atlıların başında ağabeyimin atını gördüm. Benekli bir aygırdı, gözü dönmüştü ve ender görülen bir yürüyüşü vardı. Ön ayaklarını eşkin adımlarla ileri atar, diğer atların arasında kolayca fark edilirdi. Onun ağabeyimin atı olduğuna emindim ama üzerindeki adam ağabeyim Uhtred değildi. Atın üzerindeki süvarinin açık altın rengi, atkuyruğu gibi sallanan uzun saçları vardı. Süvari zırhlıydı, kılıcın kını beline takılıydı, bir omzunda bir balta asılıydı ve onun, bir gün önce gemi güver-

tesinde küreklerin üstünden atlayarak koşan adam olduğuna emindim. Onun arkasındaki süvarilerin kıyafetleri deri ya da yünlüydü. Kaleye yaklaşırlarken uzun saçlı adam diğerlerine durmalarını söyledi ve kendisi yalnız başına ilerledi. Adam ok menziline girdi ama bizden hiç kimse yayına ok koyup germedi ve o da atını durdurup kale kapısına baktı. Alaycı bir gülümsemeyle başını kaldırıp surlarda duran adamlarımızı süzdü, sonra eğilip selam verdi ve yere bir şey atıp geri dönerek oradan uzaklaştı. Atını koştururken diğerleri de onu takip etti ve hepsi birden dörtnala güneye doğru gittiler.

Adamın yere attığı şey, ağabeyimin kesik başıydı. Onu alıp babama getirdiler, babam ona uzun süre baktı ama duygularını hiç belli etmedi, ağlamadı, yüzünü buruşturmadı, kaşlarını çatmadı, sadece bir süre ona baktı, sonra bana döndü ve "Bundan sonra senin adın Uhtred," dedi.

İşte, benim adım böylece Uhtred oldu.

Peder Beocca yeniden vaftiz edilmemi, yoksa Uhtred adıyla cennete gittiğim zaman tanınmayacağımı söyledi. Buna itiraz ettim fakat Gytha ısrarını sürdürdü ve babam da benden daha çok ona hak verdi. Böylece kiliseye getirilen bir varile yarısına kadar deniz suyu kondu ve Peder Beocca beni varile sokup saçlarıma deniz suyu sürdü. "Hizmetkârın Uhtred'i azizlerin kutsal yoldaşlığına ve en iyi meleklerin yanına kabul et," diye dua etti. Sanırım o gün azizler ve melekler benim kadar üşümediler. Vaftiz töreninden sonra Gytha benim için ağladı ama bunu neden yaptığını anlayamadım. Aslında babam için ağlasaydı daha iyi olurdu.

Ağabeyime ne olduğunu daha sonra öğrendik. Üç Dan gemisi, küçük bir balıkçı köyünün bulunduğu Aln Nehri'nin ağzına gelmişlerdi. Köylüler korkup sahilden içeriye doğru

kaçmışlar ama birkaçı arkadaki ormanlık tepede kalmış ve nehrin ağzını gözetlemişti. Onların anlattığına göre, ağabeyim akşam karanlığında oraya gelmiş ve Vikinglerin köyde evleri yaktıklarını görmüştü. Saldırdıkları zaman onlara Viking, ticaret yaptıklarında ise Dan ya da pagan deniyordu ve bu nedenle evleri yakanlar da Vikingler olacaktı. Köyde ev yakan adamların sayıları azdı, çoğu gemilerinde kalmıştı ve ağabeyim ev yakanları yakalayıp öldürmeyi düşündü ama bu bir tuzaktı. Danlar ağabeyimle adamlarının geldiklerini görmüş, bazıları köyün kuzeyinde saklanmıştı. Kırk kadar adam, ağabeyim ve adamlarına arkadan saldırıp onları öldürdüler. Babam büyük oğlunun çabuk öldüğünü düşünerek teselli bulmaya çalıştı ama ağabeyimin ölümü o kadar da çabuk olmamış, Danlar onun kim olduğunu öğrenene kadar bir süre yaşatmışlardı. Kim olduğunu öğrenince de başını kesip bize getirmişlerdi.

Köydeki balıkçılar ağabeyimi uyarmaya çalıştıklarını söylediler ama ben buna inanmadım. Bazı insanlar suça ortak olmamak için böyle şeyler söylerler ama ağabeyim sonuçta ölmüştü ve Danlar on üç kılıç, on üç güzel at, bir zırh, bir miğfer ve benim eski adımı da alıp gitmişlerdi.

Fakat bu her şeyin sonu değildi. Üç geminin kıyılarımızı ziyareti aslında büyük bir olay değildi ama ağabeyimin ölümünden bir hafta sonra büyük bir Dan donanmasının Eoferwic'e saldırmak üzere nehirden yukarıya doğru kürek çektiğini duyduk. Azizler Günü'nde zafer kazandılar ve Gytha'nın buna ağlaması da sanki Tanrı'nın bizi terk ettiği anlamına geliyordu. Fakat bu arada iyi haberler de vardı, duyduğumuza göre, eski adaşım Kral Osbert rakibi olan Kral Ælla ile anlaşma yapmıştı ve rekabeti bırakıp Eoferwic'i geri almak için güçlerini birleştirmişlerdi. Basit gibi görünüyordu

ama hiç kuşkusuz zaman aldı. Aralarında haberciler gelip gitti, danışmanların kafaları karıştı, rahipler dualar etti ve Osbert ile Ælla ancak Noel'de birlik için yemin ettiler, sonra babamdan da asker istediler ama biz kış aylarında ilerleyemezdik. Danlar Eofwrwic'te ilkbahara kadar kaldılar, ne var ki bahar başında Northumbria ordusunun şehir dışında toplandığını duyduk. Babam, benim de orduyla beraber güneye gitmemi emredince çok sevindim.

Gytha, "O daha çok genç," diye itiraz etti.

"Neredeyse on yaşında olacak, savaşmayı öğrenmeli."

"Bence derslerine devam etse çok daha iyi olur," diyerek direnmeye çalıştı Gytha.

Babamsa, "Ölü bir okumuş adamın Bebbanburg'e hiçbir yararı olmaz," diyerek başını iki yana salladı. "Uhtred artık benim vârisim ve savaşmayı öğrenmeli."

O gece babamın emriyle Beocca, kilisede muhafaza edilen ve toprakların sahibi olduğumuzu belgeleyen parşömeni bana gösterdi. Beocca iki yıldan beri bana okumayı öğretiyordu ama ben iyi bir öğrenci değildim ve hâlâ okumayı tam olarak öğrenememiştim. Parşömen karşısında bocaladığımı gören Beocca sonunda içini çekti ve onu bana okudu. "Burada, babanın sahip olduğu topraklar tanımlanıyor, onların, Tanrı'nın ve bizim yasalarımıza göre ona ait olduğu belirtiliyor," dedi. Bu topraklar ve mülkler bir gün benim olacaktı çünkü babam o akşam yeni bir vasiyetname yazdırdı ve buna göre, o öldüğü zaman oğlu Uhtred, Bebbanburg'ün sahibi ve kontu olacak, Tuede ve Tine arasında yaşayan halklar bana sadakat yemini edecekti.

Babam bana, "Biz bir zamanlar burada kraldık ve topraklarımıza Bernicia denirdi," diye anlattı. Mührünü kırmızı muma bastı ve kurt başı damgasını bıraktı.

Amcam Ælfric, "Biz yeniden kral olacağız," dedi.

Babam başını sallayarak, "Bize itaat ettikleri sürece ne dedikleri, ne isim verdikleri önemli değil," dedi. Sonra yeni vasiyetnameye saygı duyacağına ve beni Bebbanburglü Uhtred olarak tanıyacağına dair, amcama Aziz Cuthbert tarağı üzerine yemin ettirdi. Amcam onun istediği gibi yemin etti.

Babam, "Ama ben ölmeyeceğim," diye devam etti, "o namussuz Danları bir koyun sürüsü gibi öldürüp onurumuzla ve ganimetlerle geri döneceğiz."

Amcam Ælfric, "Tanrı yardımcımız olsun," diye dua etti. Amcam ve otuz asker, kaleyi ve kadınları korumak için Bebbanburg'de kalacaklardı. Amcam o gece bana hediye olarak, kılıç saldırısına karşı koruma sağlayacak bir deri ceket ve demirci Ealdwulf'un yaptığı, kenarı yaldızlı bronz şeritli bir miğfer verdi, "Bunları giyince senin bir prens olduğunu anlayacaklar," dedi.

Babam, "O bir prens değil ama bir kontun vârisi," dedi. Ama kardeşinin bana hediyeler vermesi onu mutlu etmişti. O da kısa bir kılıç ve bir at hediye etti. Kılıç eskiydi ama kını koyun postuyla kaplanmıştı. Yine kısa bir kabzası vardı, görüntüsü pek güzel değildi ama o gece onu koynuma alarak yattım.

Ertesi sabah üvey annem Yüksek Kapı surlarında açık, güneşli bir havada ağlayarak bizi yolcu ederken atlarımıza bindik ve savaş alanına doğru yola çıktık. Kurt başlı sancağımızın arkasında iki yüz elli asker bizi takip ederken güneye doğru at sürdük.

867 yılıydı ve ben ilk kez savaşa gidiyordum. Ve bir daha hiç durmadım.

Babam, "Sen kalkan duvarında savaşmayacaksın," dedi.

"Peki, baba."

"Sadece yetişkin erkekler kalkan duvarında savaşır. Sen kenarda durup savaşanları izleyecek, savaşmayı öğreneceksin ve en tehlikeli darbenin, görebildiğin kılıç ya da balta darbesi olmadığını anlayacaksın. Yani en tehlikeli darbe, kalkanın altından gelen ve topuklarına inen darbedir."

Güneye inen uzun yolda babam bana çok şey öğretti. Bebbanburg'den Eoferwic'e giden iki yüz elli askerden yüz yirmisi at üzerindeydi. Bunlar babamın emrinde çalışan adamlar ya da kalkan ve kılıç alabilecek kadar zengin olan çiftçilerdi. Adamların çoğu fakirdi ama babama sadakat yemini etmişlerdi, hepsi de orak, mızrak, balıkçı zıpkını ve balta gibi silahlar taşıyordu. Bazılarında avda kullandıkları ok ve yayları vardı. Onlardan bir haftalık erzak getirmeleri istenmişti ki bunlar da bayat ekmek, katı peynir ve isli balıktan oluşuyordu. Babam kadınların güneye, savaş alanına gelmemelerini söylemişti ama gelen kadınları da geriye göndermedi. Kadınlar nasıl olsa erkeklerini takip edecekler ve erkekler de kadınlarının kendilerini izlediğini bilerek daha iyi savaşacaklardı. Kadınlar Danların yenilgisini görünce çok mutlu olacaklardı. Babam, bizim yumuşak kalpli Mercialılardan çok daha güçlü, İngiltere'nin en sert erkekleri olduğumuzu söyledi. "Annen bir Mercialıydı," dedi ama başka bir şey söylemedi. Aslında annemden hiç söz etmezdi. Bildiğim kadarıyla evlilikleri bir yıldan az sürmüş, annem beni doğururken ölmüştü. Aslında bir kont kızıydı ama babama göre sanki hiç yaşamamıştı. Babam Mercialıları sevmezdi ama aşırı duygusal Batı Saksonlardan nefret ederdi. "Wessex'teki zorlukları bilmez onlar," dedi ama Doğu Anglialılar hakkında daha kötü şeyler düşünüyordu.

Bir gün bana, "Onlar bataklık yerlerde kurbağalar gibi yaşarlar," demişti. Biz Northumbrialılar eskiden beri Doğu

Anglialılardan nefret ederdik; onlar bir savaşta bizi yenmiş, kalemize adını veren Bebba'nın kocası ve kralımız olan Æthelfrith'i öldürmüşlerdi. Daha sonra öğrendiğime göre, Doğu Anglialılar, Eoferwic'i işgal eden Danlara at ve kış barınağı vermişlerdi ve babam onlardan nefret etmekte çok haklıydı. Onlar kalleş kurbağalardı.

Peder Beocca da bizimle beraber güneye geldi. Babam rahibi pek sevmezdi ama savaşa giderken dua edecek bir din adamının yanımızda olmasını istemişti. Beocca ise kendini kölelikten kurtaran ve eğitim almasına yardım eden babama bağlıydı. Babam şeytana bile tapmış olabilirdi ama sanırım Beocca buna bile göz yumardı. Rahip genç, sakalsız, gözlerini kısarak bakan, yassı burunlu, karmakarışık kızıl saçlı, sol eli felçli olan çirkin bir adamdı. Aynı zamanda çok akıllıydı ama bana ders verirken sıkıldığım için bunu fark edememiştim. Zavallı adam bana okumayı öğretmek için çırpınırdı ama ben babamdan tokat yemeyi bile göze alarak onunla alay ederdim.

Roma yolunu izledik, büyük surları Tine'da geçtik ve güneye doğru devam ettik. Babamın söylediğine göre Romalılar müthiş şeyler yapan devlerdi ama sonunda Roma'ya geri dönmüşlerdi ve devler ölmüştü. Romalılardan geriye sadece rahipler ve bu güzel yollar kalmıştı. Güneye indikçe bize katılan adam sayısı artmaya başladı ve bir süre sonra kırık taşlarla döşeli yolun iki yanında yürüyen kalabalıklar oluştu. Adamlar açık havada yatıyordu ama babam, ben ve adamlarımız geceleri manastırlarda ya da ambarlarda uyuyorduk.

Bazen dağılarak ilerliyorduk ve bu düzen, dokuz yaşımdayken bile dikkatimi çekiyordu. Adamlar yanlarında içki de getirmişlerdi, belki de onları geçtiğimiz köylerden alıyor ya da çalıyorlardı. Bazen bazıları sarhoş oluyor, yol kenarlarında

sızıp kalıyor, kimse onlara aldırmıyordu. Babam onları ilk kez gördüğünde, "Merak etme, bir süre sonra yetişirler bize," dedi.

Peder Beocca bana, "Güzel bir şey değil bu," dedi.

"Nedir güzel olmayan?"

"Burada insanlar daha disiplinli olmalılar. Ben Roma savaşlarını okudum ve ordularda disiplin olmalı diyorum."

Ona baktım ve babamın dediği gibi, "Merak etme, bize yetişirler," dedim.

O gece, Cetreht'ten gelen çok sayıda adam bize katıldı, uzun zaman önce orada Gallileri yenmiştik. Yeni gelenler, kuzgunları yabancı kanlarıyla nasıl beslediğimizi anlatan savaş şarkıları söylediler. Babam bundan hoşlandı, Eoferwic'e yaklaştığımızı söyledi. Ona göre, ertesi gün Osbert ve Ælla ile birleşip, bir gün sonra da kuzgunları yeniden besleyebilecektik. Kırsal alanda yakılmış olan yüzlerce ateşten birinin başında oturuyorduk. Güneyimizde, ovada yakılmış olan ateşlerden aydınlanan gökyüzünü gördüm ve Northumbria ordusunun nerelere kadar yayıldığını anladım.

Tedirgin bir ifadeyle, "Kuzgun, Woden'in yaratığı, değil mi?" diye sordum.

Babam asık bir suratla bana baktı ve "Kim söyledi sana bunu?" diye söylendi.

Omuz silktim, ona cevap vermedim.

Babam, kalede Ælfric'le beraber kalmış olan Bebbanburg demircisinin gizli bir pagan olduğunu bildiği için bir tahminde bulundu ve "Ealdwulf mu söyledi bunu sana?" diye sordu.

Ondan bir tokat yememeyi dileyerek, korkulu bir ifadeyle, "Sadece böyle bir şey duydum ve Woden'in soyundan geldiğimizi biliyorum," dedim.

Babam, "Evet, bu doğru ama artık yeni tanrımız var," diyerek başını salladı. Sonra başını kaldırıp ovaya yayılmış,

içki içen adamlara baktı ve "Savaşları kimler kazanır, biliyor musun?" diye sordu.

"Biz kazanırız tabii, baba."

Babam, "Aslında az içen taraflar kazanır," dedi. Sonra birkaç saniye düşündü ve "Fakat biraz sarhoş olmanın da yararı vardır," diye ekledi.

"Neden?"

"Çünkü bir kalkan duvarı korkunç bir yerdir." Babam durdu, önümüzde yanan ateşe baktı ve "Ben altı kez kalkan duvarında bulundum ve her seferinde de onun sonuncusu olması için dua ettim. Ağabeyin siperleri çok sevecek bir adam olacaktı, çok cesur bir çocuktu o..." dedi. Yine sustu, bir süre düşündü ve sonra kaşlarını çatarak, "Ben onun başını getiren adamın başını istiyorum," diye devam etti. "Onun ölü gözlerine tükürmek ve sonra da kesik başını Alçak Kapı direğine takmak istiyorum."

Başımı salladım ve "Onu alacaksın," dedim.

Babam yüzünü buruşturdu, dudak büktü ve "Sen ne biliyorsun ki?" dedi. "Ben seni buralara savaş görmen için getirdim. Çünkü askerlerimiz senin burada olduğunu görmeli, bilmeliler. Ancak sen savaşa katılmayacaksın. Sen, yabandomuzunu öldüren yaşlı köpekleri gözetleyen ama ısırmayan genç bir köpek gibisin. Şimdilik sadece seyret ve öğren, belki günün birinde sen de yararlı olacaksın. Fakat şu anda sadece bir köpek yavrususun." Yine sustu ve elinin tersiyle gitmemi işaret etti.

Ertesi gün, hendekler ve barikatlarla dolu olan ovada Roma yolundan ilerledik ve sonunda Osbert ve Ælla ordularının birleşip toplandığı alana ulaştık. Onların arkasındaki ağaçların arasından Eoferwic görünüyordu ve Danlar oradaydı.

Eoferwic geçmişte Kuzey İngiltere'nin en büyük şehri olmuştu ve hâlâ öyleydi. Şehirde büyük bir manastır, bir başpiskopos, bir kale, yüksek surlar ve büyük bir açık pazar yeri vardı. Şehir Ouse Nehri'nin kenarındadır, güzel bir köprüsü vardır ama açık denizden gelen gemiler nehirden oraya kadar gelebilirler ve Danlar da oraya öyle gelmişlerdi. Northumbria'nın iç savaş nedeniyle zayıfladığını, yasal kral olan Osbert'in, rakibi Ælla'nın ordusuyla karşılaşmak için batıya gittiğini öğrenmiş ve onun yokluğundan yararlanıp şehri işgal etmişlerdi. Osbert'in yokluğunu öğrenmeleri herhalde kolay olmuştu. Osbert ve Ælla arasındaki sorun haftalardır devam ediyordu ve Eoferwic'te deniz yoluyla gelmiş çok sayıda tüccar, iki adamın arasındaki rekabeti kolayca öğrenmişlerdi. O sırada, Danların çok iyi casusluk yaptıklarını da öğrendim. Tarih kayıtlarını yazan keşişler, onların denizden aniden çıkıp saldırdıklarını yazıyordu ama bu tür saldırılar her zaman olmuyordu. Vikingler hiç beklenmedik bir tarzda saldırabiliyorlardı ama büyük donanmaları aslında zaten sorunları olan bölgelere gidiyordu. Adamlar sorunlu toprakları basıyor, kolayca işgal ediyorlardı.

Babam beni ve bazı adamlarını aldı, hepimiz zırh ya da deri kıyafetler giydik ve atlarımıza binerek şehrin yakınlarına kadar gittik. Kale surlarında düşmanı görebiliyorduk. Surların bir kısmı Romalılar döneminde taşlardan inşa edilmişti ama şehri koruyan duvarların büyük kısmı, üzerinde yüksek ahşap çit bulunan toprak setlerden oluşuyordu. Şehrin doğu tarafında bu tahta çitli toprak setin bir kısmı bozulmuştu. Bu kısımda tahta çitlerin yakılmış olduğunu gördük. Buralarda, yanmış olan ahşap çitlerin yerine toprağa yeni kazıklar dikilerek yeni bir engel yapılmaya çalışılmıştı.

Yeni kazıkların diğer tarafında, çatıları saz kaplı evler, şehirdeki üç kilisenin ahşap çan kuleleri ve nehirdeki Dan gemilerinin direkleri görünüyordu. Keşif yapan askerlerimiz nehirde otuz dört gemi olduğunu söylediler ve buna göre, Dan ordusunda yaklaşık bin asker olduğu anlaşılıyordu. Bizim ordumuzdaki asker sayısını tam olarak bilmiyorduk ama yaklaşık bin beş yüz askerimiz olduğu tahmin ediliyordu. Orduda sanki komutan yokmuş gibi bir hava vardı. Osbert ve Ælla ayrı yerlerde karargâh kurmuşlardı, resmen barış yapmış olsalar da birbirleriyle konuşmuyor, habercilerle iletişim kuruyorlardı. Birleşik orduda üçüncü en önemli adam olan babam her ikisiyle de konuşabiliyordu ama onları bir araya getiremedi ve ortak bir savaş planı yapmalarını sağlayamadı. Osbert şehri kuşatıp Danları açlıktan öldürmek, Ælla ise hemen saldırıp şehri almalarını istiyordu. Söylediğine göre, şehrin surları yıkılmıştı; şehre kolayca girebilir, sokaklarda savaşarak Danları kolayca öldürebilirlerdi. Babamın ne istediğini bilemedim çünkü o bu konuda hiç konuşmadı ama sonunda karar verme yetkisi bizden alındı.

Ordumuz daha fazla bekleyemezdi. Getirdiğimiz az miktarda erzak bir süre sonra bitti, askerlerimiz erzak bulmak için başka yerlere gittiler ve bazıları geriye dönmedi, kaçıp evlerine gittiler. Adamlar çiftçiydi, geri dönüp çalışmazlarsa bir yıl boyunca aç kalacaklarını söylüyorlardı. Büyük çiftçilerle bir toplantı yapıldı ve bir gün boyunca konu tartışıldı. Bu toplantıya Osbert katıldı ama Ælla gelmedi, sadece komutanlarından birini gönderdi ve bu komutan, Osbert'in korktuğunu, şehre saldırmaktan çekindiğini söyledi. Osbert ona cevap vermedi, sadece şehrin dışında kendi kalelerimizi kurmamızı teklif etti.

Ona göre, bu şekilde inşa edilecek olan üç ya da dört kale Danları yanıltacak, korkutacaktı. En iyi savaşçılar ka-

lelerde kalır, diğer adamlarımız geriye dönüp çiftliklerinde çalışabilirlerdi. Adamlardan biri, nehrin karşı yakasına bir köprü inşa etmemizi teklif etti, bu köprü Danları iyice korkutabilirdi ama herkes bu kadar geniş bir nehirde köprü kurmanın çok uzun zaman alacağını ve bizim zamanımız olmadığını biliyordu. Kral Osbert, "Ayrıca biz Danların gemilerine binip denize açılmalarını istiyoruz," dedi. "Gitsinler başka toprakları işgal etsinler." Bir piskopos, biraz daha zaman istedi, Eoferwic'in güneyindeki toprakların sahibi olan Kont Egbert'in de ordusuyla kendilerine katılacağını söyledi.

Bir rahip söz aldı ve "Ricsig de henüz gelemedi," dedi.

Osbert, ona baktı ve "O hasta," diye karşılık verdi.

Ælla'nın temsilcisi olan komutan alaycı bir ifadeyle, "Korkaklık hastalığına yakalanmış," dedi.

Piskopos, "Biraz sabırlı olun beyler," dedi. "Egbert ve Ricsig'in orduları da bize katılınca asker sayımız çok artacak ve Danlar bizden korkacaklar."

Babam hiç konuşmadı, adamlarımız onun da konuşmasını istiyorlardı ve ben de babamın sessiz kalışına şaşırdım ama Beocca o akşam bunun nedenini açıkladı ve "Baban eğer saldırmamız gerektiğini söyleseydi Ælla'yı, kuşatma isteseydi de Osbert'i desteklemiş olacaktı ama o tarafsız kalmayı yeğledi," dedi.

"Çok mu önemli bu?"

Beocca ateşin diğer yanından bana baktı, aslında bir gözüyle bana bakarken, diğeriyle de gece karanlığında başka yerleri gözetler gibi bir hali vardı. "Danlar yenildikten sonra, Osbert ve Ælla kavgası yeniden başlayacak," dedi. "Baban onların savaşına karışmak istemiyor."

"Ama onun desteklediği taraf galip gelecektir," dedim.

Beocca, "Ya o ikisi birbirlerini öldürürlerse?" diye sordu. "O zaman kim kral olacak?"

Onun ne demek istediğini anladım ve sesimi çıkarmadan yüzüne baktım.

Beocca da bana baktı ve "Ondan sonra kim kral olacak?" diye tekrar sordu. "Elbette sen olacaksın ve bir kralın da okuma yazma bilmesi gerekir."

Yüzümü buruşturdum ve "Bir kral her zaman okuma yazma bilen adamlar tutabilir," dedim.

Ertesi sabah saldırı ya da kuşatma konusundaki karar kendiliğinden verildi.

Çünkü alınan haberlere göre, Humber Nehri ağzında başka Dan gemileri de görünmüştü, yani birkaç gün içinde düşmana destek gelecekti ve uzun süre sessiz kalan babam sonunda konuştu. Osbert ve Ælla'ya, "Yeni düşman gemileri buraya varmadan önce saldırmalıyız," dedi.

Ælla onun teklifini hemen kabul etti ve Osbert de yeni gemilerle her şeyin değişeceğini anladı. Ayrıca, şehrin içindeki Danlar da yeni sur inşa etme konusunda sorunlar yaşıyorlardı. O sabah kalkınca yeni ahşap çitleri gördük ama daha sonra çıkan fırtına onları yıktı ve bunu gören askerlerimiz sevinç naraları attılar. Adamlarımız, "Danlar çit bile dikemiyorlar," diyerek onlarla alay ettiler. Ama Peder Beocca bana, "Evet, ama onlar çok güzel gemiler yapıyorlar," dedi.

"Yani?"

Genç rahip, "Gemi yapan insan çit de yapabilir herhalde," dedi. "Çit yapmak gemi inşa etmek kadar zor olmasa gerek, değil mi?"

"Evet, ama diktikleri çit yıkıldı işte!"

Beocca, "Belki de yıkılsın diye yaptılar," dedi. Şaşkın bir ifadeyle kendisine baktığımı görünce, "Belki de oraya saldır-

mamızı istiyorlardır, ne dersin?" diye açıklama yaptı.

Rahip bu kuşkusunu babama da söyledi mi bilemiyordum ama ona söylediyse bile, babamın umursamadığına eminim. Çünkü babam, Beocca'nın savaş konusundaki fikirlerine hiç güvenmiyordu. Babama göre rahibin görevi sadece Tanrı'nın Danları mahvetmesi için dua etmekten ibaretti. Ama hakkını yememek lazım, Beocca, zaferi kazanmamız için Tanrı'ya sürekli olarak dua ediyordu.

Ve şehir duvarının yıkılmasından sonra, Tanrı'nın, Beocca'nın dualarını kabul etmesini bekledik.

Saldırıya geçtik.

Eoferwic'e saldıran askerlerin hepsinin sarhoş olup olmadığını bilmiyorum elbette ama yeterince içki bulabilselerdi kafalarının bulanık olacağına emindim. Bir gece önce çok içtiler ve sabah aydınlığında uyandığım zaman birçoğunun kusmakta olduğunu gördüm. Babam gibi zincir örgülü zırhı olanlar onları vücutlarına geçirdiler. Askerlerimizin çoğunda korunmak için deri kıyafetler vardı ama bazılarında normal kumaş ceket ya da paltodan başka bir şey yoktu. Silahlar bileme taşlarında bilendi, hazırlandı. Rahipler askerlerin arasında dolaşıp onlar için dua ederlerken, onlar da sadakat yemini ettiler. Bazıları bir araya gelip birbirlerine ganimetleri paylaşma sözü verdiler. Bazılarının yüzleri solmuştu, bazıları da araziye dikilen kazıkların arasından süzülüp ovada kayboldu.

Askerlerden bazılarına, karargâhta kalıp kadınlarla atları korumaları emri verildi ama ben ve Peder Beocca atlarımıza binme emri aldık. Babam bana, "At üzerinde kalacaksın," derken rahibe de, "Onun yanından sakın ayrılma," dedi.

Beocca, "Emredersiniz," diye karşılık verdi.

Babam üstü kapalı bir ifadeyle, "Eğer bir şey olursa, atlarınızla beraber Bebbanburg'e gidin, kapıyı kapayın ve orada bekleyin," dedi.

"Tanrı bizimle beraberdir," dedi Beocca.

Babam büyük bir savaşçı gibi görünüyordu ki gerçekten de öyleydi ama kendisi artık savaşamayacak kadar yaşlandığını söylüyordu. Kırlaşmış sakalı göğsündeki zırhın kenarına değiyordu ve boynunda Gytha'nın verdiği kemik haçlı kolyesi takılıydı. Deri kılıç kemerinin üzerinde gümüş başlı çiviler çakılıydı ve Kemik-Kıran adını verdiği kılıcı, üzerinde yaldızlı bronz çizgiler olan deri kaplı kınında duruyordu. Çizmelerinin topuklarındaki demir plakalar bana siperler hakkında söylediklerini hatırlatıyordu. Miğferi pırıl pırıldı, göz ve ağız delikleriyle yüz maskesi gümüş kaplıydı. Yuvarlak kalkanı ıhlamur ağacından yapılmıştı, ortasında demir bir kabartma vardı, deri kaplıydı ve üzerinde kurt başı resmi görülüyordu.

İşte Kont Uhtred savaşa böyle gidiyordu.

Askerlerin toplanma boruları çalmaya başladı. Ama birliklerde safların pek de düzenli olmadığı belliydi. Kıtaların sağ ve sol taraflarında kimlerin olacağı konusunda uzun tartışmalar yaşanmıştı ama Beocca bana bu konunun çözümlendiğini söyledi. Dediğine göre Piskopos zar atarak kura çekmiş ve sonuçta Kral Osbert'in sağda, Ælla'nın solda ve babamın da ortada durmasına karar verilmişti. Borular çalmaya devam ederken orduların sancakları ileriye çıktı, ilerledi ve askerler sancakların altında toplandılar. Babama yakın ve onun en iyi savaşçıları olan adamları öndeydi, onların arkasında toprak sahibi, asilzade ailelerin çocukları geliyordu. Bu asilzade ailelerin kendi toprakları, hatta bazılarının kaleleri bile vardı, babamın davetlerine katılırlardı. Bazıları babamın yerine göz

dikebilir diye gözaltında tutulurlardı ama savaş zamanında babama sadakat yemini etmiş ve özgür bıraktıkları eski kölelerini de ordu emrine vermişlerdi. Bu adamlar aile grupları halinde ya da arkadaş grupları olarak savaşırlardı. Ordunun içinde çok sayıda çocuk da vardı ama at üzerinde, kılıç ve miğferi olan sadece bendim.

Yıkılmış olan şehir duvarının içinde ve dışında çok sayıda Dan vardı ama adamların çoğu yıkık olan toprak duvarın boşluğunda toplanmıştı. Bu duvar en azından üç dört metre yüksekliğindeydi ve sağlam yerlerde dimdik duruyordu. Yani o duvarı aşarak şehre girmek ve Danları saf dışı bırakmak pek de kolay olmayacaktı ama ben sonuçta galip geleceğimize inanıyordum. O sırada neredeyse on yaşındaydım.

Danlar nehrin diğer yakasından bize bağırıp duruyorlardı ama onlardan hakaretlerini duyamayacak kadar uzaktaydık. Onların kalkanları da bizimkiler gibi daire şeklindeydi ve üzerlerinde sarı, siyah, kahverengi ve mavi renkli şekiller vardı. Askerlerimiz silahlarını kalkanlarına vurmaya başladılar, ilk kez duyduğum korkutucu bir savaş gürültüsüydü bu, mızrakların ve kılıçların tahta kalkanlara vurarak çıkardığı korkutucu ses titretti beni.

Beocca bana baktı ve "Korkunç bir şey bu," dedi. "Savaş dehşet verici bir şey."

Ben sesimi çıkarmadım. Ama o anda bunun muhteşem bir şey olduğunu düşünmeden de edemedim.

Beocca, "O kalkanların arkasında insanlar ölüyor," dedi ve boynunda asılı olan tahta haçı kaldırıp öptü. Sonra kederli bir ifadeyle, "Bugün tam olarak bitmeden cennet ve cehennemin kapıları ruhlarla dolacak," dedi.

"Ölüler ziyafet salonuna götürülmüyor mu?" diye sordum. Rahip şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı, şoke olmuş

gibiydi. "Bunu da nereden duydun sen?" diye sordu.

Bunu bana, kızgın demirleri döverek kılıç yapan demirci Ealdwulf'un söylediğini ona açıklamadım elbette ve sadece "Bebbanburg'de duydum," dedim.

Beocca sert bir ifadeyle, "Bunlar paganların, kâfirlerin inancıdır," dedi. "Onların inancına göre, ölen savaşçılar Woden'in ölü evine götürülür ve orada dünyanın sonuna kadar onlara ziyafet çekilir ama bu çok saçma bir inanç. Korkunç bir yalan! Bu Danlar her zaman hata yapıyorlar. Onlar gerçek Tanrı'ya inanmıyor, semboller önünde eğiliyor, büyük hata yapıyorlar."

"Ama bir erkek elinde kılıcıyla ölmeli, değil mi?" dedim ısrarla.

Rahip Beocca kaşlarını çatarak yüzüme baktı ve "Bütün bunlar son bulunca sana gerçek din dersleri vermemiz gerekiyor sanırım," dedi.

Ona başka bir şey söylemedim ve o an etrafta ne varsa aklıma kazıdım. Hava açıktı, sadece batı yönünde birkaç küçük bulut vardı ve askerlerin mızrak uçları güneş altında deniz sularının parıltıları gibi ışıldıyordu. Askerlerin emir beklediği çayırda çuhaçiçekleri açmıştı; o sırada arkamızdan, kadınların toplanıp orduyu seyrettikleri ormandan bir guguk kuşunun ötüşü duyuldu. Sert rüzgâr olmadığı için sakin olan nehir sularında kuğular vardı. Eoferwic'te yemek pişen ocakların dumanları hemen hemen hiç dağılmadan, dimdik gökyüzüne yükseliyordu ve o anda, o akşam şehirde, düşman işgalindeki evlerde bulacağımız güzel yemekleri yiyebileceğimizi düşündüm. Bizim ordunun ön saflarında olan askerlerimizden bazıları da ileriye doğru koşup düşman askerlerine bağırıyor, onlara meydan okuyorlardı ama Danlar yerlerinden kımıldamıyordu. Onlar sadece ellerinde

mızrakları ve kalkanlarıyla kımıldamadan duruyor, bizim tarafa bakıyor, bekliyorlardı. Bir süre sonra borular tekrar çalmaya başladı, bizim askerlerin haykırışları ve kalkanlara vurarak yaptıkları sinir bozucu gürültü birden kesildi ve ordumuz saldırıya geçti.

Ortalık birden karıştı. Çok daha sonra, askerlerin kalkan duvar kurma konusunda neden bu kadar çekingen olduklarını daha iyi anlayacaktım ama o gün askerlerimizin hemen saldırıp Danları öldürmelerini istedim, bunu görmek için sabırsızlanıyordum. Ancak askerlerin arkasından gitmek için sabırsızlandığımı anlayan Beocca, atımın dizginlerine yapışarak beni durdurdu ve "Onlar düşmanı kırana, saf dışı bırakana kadar bekleyeceğiz," dedi.

"Ben de bir Dan öldürmek istiyorum," diye karşı çıktım.

Beocca öfkeli bir ifadeyle, "Aptallık etme, Uhtred," diye söylendi. "Sen bir Dan öldürmeye kalkarsan babanın hiç oğlu kalmaz. Sen şimdi onun tek oğlusun ve yaşamak zorundasın, bu senin görevin."

Ona hak verdim, görevimi yaptım ve ordumuz bütün cesaret ve gücüyle şehre doğru ilerlerken orada kalıp onları izledim. Nehir solumuzda, boşalan kampımız sağ arkamızdaydı, saldırıya davetiye çıkaran yıkık şehir duvarına baktım ve kalkanlarıyla bekleyen Danları gördüm.

Beocca bana baktı ve "En cesur olanlar en önde olacaklar ve baban da onların arasında şehre girecek," dedi. "Latin yazarların *pordnum caput* dediği tarzda bir yarma harekatı yapacaklar. Bunun anlamını biliyor musun?"

"Hayır." Umurumda da değildi.

"Bir domuz başı düşün! Yabandomuzunun dişi gibi bir şey işte! En cesur olanlar en önde gidecek ve düşmanı yaracaklar, diğerleri de onları takip edecek."

Beocca haklıydı. Ordularımızın önünde, biri Osbert'in, biri Ælla'nın ve biri de babamın askerleri tarafından olmak üzere üç yarma harekatı yapıldı. Askerlerimiz Danlar gibi, kalkanları birbirine değecek kadar yakın durup birbirlerine kenetlenmiş bir halde saldırıya hazırlandılar, yarma harekatını yapanları takip eden, onların arkasından gidecek olan askerlerse kalkanlarını başlarının üzerine kaldırıp korundular. Sonra yarma harekatını yapacak olan saflar bağırarak saldırıya geçtiler. Ben onların koşmalarını bekliyordum ama bunu yapmadılar, koşarken birbirlerinden ayrılıp yarma harekatını bozabilirlerdi. Önden giden, yarma harekatı yapan askerler ağır adımlarla hedefe doğru ilerlerken, bir yandan düşman gücünü, bir yandan da arkalarından takviye gelip gelmeyeceğini düşünürlerdi ama destek kuvvetleri onları yalnız bırakmadı, saldırıya katıldılar. Yarma harekatını yapan birlikler yirmi adım ilerlemişti ki arkalarından gidecek olan destek kuvvetleri de ilerlemeye başladılar.

"Onlara daha yakın olmak istiyorum," dedim.

Beocca, "Bekleyeceksin," diye ısrar etti.

Askerlerin cesaret bulmak için attıkları naraları, bağırışları duyabiliyordum. Fakat çok geçmeden surların üzerinde bekleyen okçular yarma harekatı üzerine ok yağdırmaya başladılar, arkasından Danlar mızrak atmaya başladılar ama bunlar da takviye kuvvetlerinin başları üzerinde kaldırılmış olan koruyucu kalkanlara isabet ediyordu. Bizim askerlerin hiçbiri isabet almamış gibi geliyordu bana, kalkanların üzerine saplanan okları, mızrakları görebiliyordum. Yarma harekatı devam ederken, bizim okçularımız da düşmana ok atmaya başladılar. Çok geçmeden arkadan gelen askerlerden birçoğu düşman kalkanlarına karşı mızraklarla saldırıya geçtiler.

Beocca sinirli bir ifadeyle, "Fazla kalmadı," derken haç çıkardı. Rahip sessizce dualar ederken felçli sol eli seğiriyordu.

Ben ortada yarma harekatı yapan babamın birliğine, kurt başı sancağa bakıyordum, sonra üzerinde oklar olan kalkanlarının bir çukurda gözden kaybolduğunu gördüm, babam tehlikede olabilirdi. Ama ben onun düşmanı yenmesini, Bebbanburglü Uhtred adını daha da ünlü yapmasını istiyordum.

Çok geçmeden yarma harekatı kalkanlarının çukur olan yerden çıktığını ve bir canavar gibi toprak duvara saldırdığını gördüm.

Beocca bana ders verirken kullandığı o sabırlı sesiyle, "Bizimkiler avantajlı, alçak araziden gelenler için düşmanın ayakları daha kolay hedeftir," dedi. Sanırım kendine güven vermeye çalışıyordu ama ben ona yine de inandım. Söylediği şey babamın birliği için doğru olmalıydı, onlar toprak sete doğru saldırırken fazla bir direnişle karşılaşmadılar. Artık sadece havaya kalkıp inen kılıçların parıltılarını görebiliyor, tahtalara ve birbirine çarpan demirlerin seslerinden oluşan savaş müziğini duyuyordum ve yarma harekatı hâlâ devam ediyor, birliğimiz ilerliyordu. Birliğin ön safları tıpkı bir yabandomuzunun sivri, uzun dişleri gibi Danların kalkan duvarını yarıp içlerinde girmiş, ilerlemeye devam ediyordu. Arkadan gelen takviye kuvveti askerleri de Kont Uhtred'in onlara zafer kazandıracağını hissetmiş olmalıydılar çünkü aniden naralar atarak saldırıya geçtiler, yarma harekatı birliğine destek verdiler.

Danların kaçmaya başladığını gören Beocca, "Tanrı'ya şükürler olsun!" diye bağırdı. Danlar önce kalkanlarının arkasına sığınarak savunmaya geçmek istediler ama fazla direnemeyip şehrin sokaklarına dağılarak kaçmaya başladılar ve askerlerimiz de onların peşini bırakmadı.

Beocca atını biraz ileriye doğru sürdü, benim atımı da yularından çekti ve "Hadi bakalım, artık yavaşça gidelim," dedi.

Danlar gözden kayboldular. Askerlerimiz toprak setin üzerine tırmanarak, yıkılan kısımdan şehre girmeye başladılar ve sokaklara doğru dağıldılar. Babamın kurt başlı, Ælla'nın savaş baltalı ve Osbert'in de haç resimli sancakları şimdi Eoferwic'e girmişti. Askerlerimizin naralarını, çığlıklarını duyunca daha fazla dayanamadım, atımı topuklayıp yuları Beocca'nın elinden çekip aldım.

Rahip arkamdan, "Buraya gel!" diye bağırdı ama beni takip etmesine karşın bir daha engellemeye çalışmadı. Kazanmıştık, Tanrı zaferi bize vermişti ve öldürülen düşman askerlerini görmek istiyordum.

Fakat ikimiz de şehre giremedik, çünkü duvarın yıkık olan kısmı asker doluydu ama ben her şeye rağmen daha fazla beklemedim, atımı duvarın yıkılan yerine doğru sürerek kalabalığın arasına daldım. Bazı askerler beni önce engellemek istediler ama miğferimdeki yaldızlı bronz halkayı görünce bir asilzade olduğumu anladılar ve içeriye girmem için bana yardım ettiler. Beocca kalabalığın arkasından çok ileriye gitmemem için bağırdı ama ona, "Sen de beni takip et işte!" diye seslendim.

Rahip yine bağırdı ama bu kez sesi korku doluydu ve başımı çevirince, ordumuzun daha önce geçtiği alanda başka Danların ortaya çıktığını gördüm. Bunlar bizim askerlerin geri çekilmesini önlemek için kuzey kapısından dışarıya çıkmış olacaklardı. Geri çekileceğimizi biliyor olmalıydılar ve her şeye rağmen şehrin sokaklarında bazı yerlerde setler, barikatlar inşa etmişlerdi. Sonra kaçar gibi görünüp bizim askerlerimizi tuzağa düşürmeye çalışıyorlardı. Şehirden çıkan Danlardan bazıları atlıydı ama çoğu piyadeydi. Beocca

paniğe kapıldı ama onu suçlayamazdım. Danlar Hıristiyan rahipleri öldürmekten zevk alıyorlardı ve Beocca ölmekten korkuyordu, atını geriye çevirerek nehrin kıyısından geriye doğru dörtnala kaçmaya başladı. Ancak Danlar çok sayıda askerimizi tuzağa düşürdüklerini düşündükleri için onun kaçmasına göz yumdular, peşinden gitmediler.

Orduların çoğunda zayıf, yeterince cesur olmayan ve iyi silahlanmamış askerlerin arka saflarda bulunduğu bilinir. Cesur, güçlü adamlar ön saflara giderken, zayıf olanlar arka saflarda kalır, bu nedenle düşman ordusunun arka saflarını dağıtmak, saf dışı bırakmak da daha kolaydır.

Ben şimdi yaşlı bir adamım ve hayatım boyunca paniğe kapılmış birçok ordu gördüm. Bu panik köşeye sıkışmış, kurtların saldırısına uğramış koyunların paniğinden daha büyük ve balıkçı ağına takılıp yakalanan balıkların korkusundan daha korkunçtur. Paniğe kapılanların bağırışları, çığlıkları gökyüzünü inletir ama o gün bu korku çığlıkları Danlar için zaferin sesi, bizim içinse ölüm anlamına geliyordu.

Kaçmaya çalıştım. Tanrı biliyor ya, ben de paniğe kapıldım. Beocca'nın nehir kenarındaki söğüt ağaçlarının altında kaçtığını görmüştüm, atımı o yöne döndürdüm. O sırada bizim askerlerden biri atımın yularına yapıştı, herhalde atımı almak istiyordu, çılgın gibi kısa kılıcımı çekip onu hafifçe yaraladım ve atımı sürdüm ama paniğe kapılmış askerlerimizin arasından kaçmaya çalışırken Danların arasına düştüm. Düşman askerleri, etrafta korkuyla bağırıp, kaçmaya çalışan askerlerimizi kılıç ve balta darbeleriyle öldürüyordu. Korkunç, kanlı bir savaştı bu ama askerlerimiz içinde at üstünde olan sadece bendim ve Dan süvariler o karmaşa içinde belki beni de kendilerinden biri sandılar. Fakat çok geçmeden Danlardan biri bana anlamadığım bir dilde bir

şeyler bağırdı, konuşmadan ona baktım ve onu tanıdım, miğfersiz, başı açık, uzun saçlı, üzerinde zırh olan ve bana sırıtarak bakan bu adam, ağabeyimi öldüren Dandı. Birden çılgına döndüm ve ona bağırdım. Onun arkasında, ucunda kartal kanadı takılı bir sırık taşıyan bir başka Dan asker vardı. Gözyaşlarım gözlerimi bulandırıyordu, belki de o anda savaş çılgını oldum. Hiç düşünmeden, korkularımı unutup, kısa kılıcımla uzun saçlı Dana saldırdım ama o da kılıcını kaldırıp vurunca benim kısa, ince kılıcım eğildi. Adam bana saldırmak, beni öldürmek için kılıcını tekrar kaldırdı ama kısa kılıcımın eğildiğini, acınacak halde olduğumu görünce gülmeye başladı. Adam benimle alay ediyordu, işe yaramaz kılıcımla ona tekrar saldırdım. O gülmeye devam ederken uzanıp kılıcımı kaptı ve uzağa attı. Sonra uzanıp beni atımın üzerinden aldı. Çırpınıp bağırıyor, ona vuruyordum ama o yine gülerek beni karnımın üstüne, eyerinin önüne yatırdı ve askerlerimizi öldürmek için, paniğe kapılmış, kaçmaya çalışan askerlerimizin arasına daldı.

Ragnar'la işte böyle tanıştım. Ağabeyimi öldüren ve başını kesip Bebbanburg kalesi burcuna takmayı düşündüğümüz Korkusuz Ragnar, Kont Ragnar'dı bu.

Birinci Kısım

Pagan Bir Çocukluk

1

DANLAR O GÜN AKILLI davrandılar. Şehrin içinde yeni duvarlar inşa etmişlerdi, adamlarımızı sokaklara çekip duvarlar arasında tuzağa düşürüp öldürdüler. Fakat Northumbria askerlerinin hepsini öldürmediler, çünkü en acımasız savaşçılar bile insan öldürmekten bıkar, ayrıca onlar köle ticaretinden büyük para kazanıyorlardı. İngiltere'den alınan esirlerin çoğu vahşi kuzey adalarındaki çiftçilere, İrlanda'ya satıldı ya da denizaşırı Dan topraklarına gönderildi. Ancak daha sonra öğrendiğime göre, bazıları Frenkia'daki köle pazarlarına, bazıları da kış mevsimi olmayan, esmer insanların erkekler ve genç kadınlar için iyi para ödedikleri güney ülkelerine götürüldüler.

Fakat Danlar bizden yeterince adam öldürdüler. Ælla'yı, Osbert'i ve babamı da öldürdüler. Ælla ve babam şanslıydılar, çünkü onlar ellerinde kılıçlarıyla, savaşırken öldüler ama Osbert onlara esir düştü ve o gece düşman askerleri kan kokan şehirde zafer sevinci yaşarken işkence gördü. Onlardan bazıları duvarları korurken, bazıları zaferlerini işgal ettikleri evlerde kutladı ama Ragnar beni askerlerin büyük çoğunluğunun toplandığı Northumbria'nın mağlup kralının sarayına götürdü. Beni neden oraya götürdüğünü anlamadım, öldüreceğini ya da köle olarak satacağını düşündüm ama Ragnar beni adamlarıyla beraber oturttu ve önüme kızarmış kaz

budu, yarım somun etmek, bir sürahi bira koydu ve sonra gülerek başımı bir bezle bağladı.

Diğer Danlar önce bana hiç aldırmadılar. Adamlar kazandıkları zaferin sarhoşluğu içinde yiyip içiyor, konuşup gülüşüyorlardı. Hatta esir edilen Osbert getirilip genç, usta bir savaşçıyla kılıç düellosu yapmaya zorlandığı zaman daha çok neşelendiler. Asker, esir kralın etrafında birkaç kez döndü, sonra sol elini kesti ve şişman bir adam olan Osbert'in karnını yarıp bağırsaklarını dışarıya çıkardı. Bu korkunç manzara karşısında bazı Danlar kahkahalar attılar. Kralın ölmesi oldukça uzun sürdü, o acılar içinde kıvranırken, Danlar düşman saflarında savaşırken yakaladıkları bir rahibi çarmıha gerdiler. Onlar bizim dinimizden hiç hoşlanmıyorlardı. Rahip tahtaya çivilenmiş ellerini kurtarınca adamlar sinirlendiler ve bazıları onu bu şekilde öldürmenin mümkün olmadığını söylediler, salonun ahşap duvarına çivilemek istediler ama içlerinden biri sıkıldı ve rahibin göğsüne bir mızrak saplayarak onun kalbini deldi ve öldürdü.

Rahip öldükten sonra adamlardan bazıları dönüp bana baktılar, miğferimdeki yaldızlı bronz çemberi daha önce gördükleri için, herhalde benim bir kral oğlu olduğumu düşündüler, bana bir elbise giydirdiler, sonra biri masaya çıktı ve üzerime bira dökmeye başladı. Ancak tam o sırada korkunç bir nara duyuldu, adam durdu ve Ragnar kalabalığın arasından çıkıp öfkeli bir ifadeyle masaya geldi. Üzerimdeki elbiseyi çekip çıkardı, adamlara anlamadığım bir şeyler söyledi, sonra kolunu omzuma atıp beni salonun diğer tarafındaki yüksekçe bir yere götürdü ve oraya çıkmamı işaret etti. Orada oturmuş, yalnız başına yemek yiyen yaşlı bir adam vardı. Adamın gözleri beyazdı, kördü ve kırışmış yüzünde Ragnar gibi uzun sakalı vardı. Kör adam benim ayak sesimi duyunca

bir şey sordu, Ragnar ona cevap verdi ve sonra oradan uzaklaştı.

Yaşlı adam bana İngilizce, "Karnın aç olmalı," dedi.

Ona cevap vermedim. Görmeyen gözleri beni dehşete düşürmüştü.

"Yok mu oldun?" diye sordu. "Cüceler seni toprağın altına mı çektiler yoksa?"

"Karnım aç," diye itiraf ettim.

"Demek hâlâ buradasın, pekâlâ, işte burada domuz eti, ekmek, peynir ve bira var. Adını söyle bana."

Az kalsın adımın Osbert olduğunu söyleyecektim ama hemen Uhtred olduğumu hatırladım ve "Uhtred," diye cevap verdim.

Yaşlı adam, "Çirkin bir adın var," dedi, "ama oğlum seninle ilgilenmemi söyledi ve ben de onun dediğini yapacağım. Ancak sen de benimle ilgilenmelisin. Bana biraz domuz eti kesebilir misin?"

"Oğlun mu?" diye sordum.

Adam, "Kont Ragnar," diye cevap verdi. "Ona bazen Korkusuz Ragnar da derler. Burada kimleri öldürdüler?"

"Kralı ve bir rahibi," dedim.

"Hangi kral?"

"Osbert."

"İyi öldü mü bari?"

"Hayır."

"O halde bir kral olmamalıydı."

Ona baktım ve "Sen bir kral mısın?" diye sordum.

Yaşlı adam güldü ve "Benim adım Ravn," dedi, "ben de bir zamanlar bir kont ve savaşçıydım ama şimdi körüm ve kimseye bir yararım yok. Aslında kafama sopayla vurup beni cehenneme gönderseler daha iyi olacak." O anda ona ne

diyeceğimi bilemedim ve sustum. Ravn elini uzatıp ekmeğini aradı ve "Ben senin dilini, Briton lisanını, Wendlerin, Frisianların ve Frenklerin dillerini konuşurum. Çok yabancı dil bilirim, çünkü bir zamanlar bir İskandinav ozanıydım."

"Halk ozanı mı?"

"Evet, bana âşık ya da şair diyebilirsin. Hayaller kurarım, şiir yazıp hiç yoktan övgüler yaratır ve insanları şaşırtırım. Şimdiki işim, günümüzde yaşananları, başarılarımızı unutulmasın diye anlatmaktır."

"Ama gözlerin görmediği halde yaşananları nasıl anlatacaksın?" diye sordum.

Ravn güldü ve "Sen Odin adını duydun mu hiç?" diye sordu. "Odin şiir yazma yeteneği kazanmak için bir gözünü feda etti. O zaman ben ondan iki kat daha iyi şairim demektir, değil mi?"

İçimi çektim ve "Ben de Woden soyundan geliyorum," dedim.

Etkilenmiş gibiydi ama belki de bana karşı nazik olmak istiyordu, "Öyle mi?" diye sordu. "O zaman sen kimsin, Uhtred, yoksa büyük Odin ailesinden olabilir misin?"

"Ben Bebbanburg Kontu'yum," derken babamın öldüğünü hatırladım, birden duygulandım ve utanmadan ağlamaya başladım. Ravn bana aldırmadı ve sarhoş olan adamların bağırışları ile bizim karargâhımızda yakalanıp esir edilen ve sarhoş Vikingleri eğlendirmek için zorlanan kızların çığlıklarını dinlemeye başladı. Onların bu halini görünce kendi üzüntümü unuttum, çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Fakat daha sonra, Tanrı'ya şükürler olsun, benim de bu tür ödüllerim oldu.

Ravn, "Sen daha doğmadan önce gittim ben Bebbanburg'e," dedi. "Yani yirmi yıl önce oradaydım ben."

"Bebbanburg'de mi?"

"Kalenin önünde," diye itiraf etti, "kale savunması çok güçlüydü. Fakat onun kuzeyindeki, keşişlerin yaşadığı adaya gittim. Orada altı adam öldürdüm. Ama onlar keşiş değil, askerdi." Sustu ve bunu hatırlayınca kendi kendine hafifçe gülümsedi. Sonra, "Şimdi söyle bana bakalım, Bebbanburg Kontu Uhtred, burada neler oluyor?" diye sordu.

Böylece onun gözleri oldum, sarhoş olup oynayan, kadınları soyan ve onlara tecavüz eden adamların yaptıklarını anlattım. Fakat Ravn onları hiç umursamadı, o sadece Ivar ve Ubba'nın neler yaptıklarını öğrenmek istiyordu.

"Ivar ve Ubba mı?" diye sordum.

"Evet, buralarda bir yerlerde olacaklar. Ubba kısa boyludur ve sakallı bir varile benzer; Ivar ise öyle sıskadır ki ona Kemiksiz Ivar derler. O kadar zayıftır ki ayaklarını bileştirince onu yayına koyup ok gibi fırlatabilirsin."

Daha sonra öğrendiğime göre, Ivar ve Ubba üç kardeşin büyükleri ve Danimarka ordusunun ortak komutanlarıydılar. Ubba siyah saçlı başını kollarıyla örtmüş uyuyor, yemeğinin artıkları masada duruyordu ama Kemiksiz Ivar uyanıktı. Kurukafa gibi bir yüzü vardı, gözleri çukura kaçmış, sarı saçları ensesinde toplanmıştı ve kötü niyeti, bakışlarından belli oluyordu. Kollarında, Danların savaştaki yiğitliklerini kanıtlayan altın bilezikler, boynunda altın bir zincir vardı, iki adamla konuşuyordu. Adamlardan biri Ivar'ın arkasında durmuş, onun kulağına bir şeyler söyler gibiydi; yüzünde endişeli bir ifade olan diğer adamsa iki kardeşin arasına oturmuştu. Gördüklerimi Ravn'a anlattım ve bu kez, Ivar ve Ubba'nın arasında oturan endişeli adamın nasıl biri olduğunu sordu.

"Onun kollarında altın bilezikler yok," dedim, "ama boynunda altın bir halka var. Kahverengi saçlı, uzun sakallı, oldukça yaşlı bir adam!"

Ravn, "Gençlere herkes yaşlı görünür," dedi. "O adam Kral Egbert olmalı."

"Kral Egbert mi?" diye sordum. Bu kralın adını daha önce hiç duymamıştım.

Ravn, "Adam daha önce Kont Egbert idi," diye açıkladı, "ama kışın bizimle barış anlaşması yaptı ve biz de onu Northumbria'da kral yaparak ödüllendirdik. Kral o ama toprakların sahibi biziz." Yaşlı kör adam güldü ve o anda, çocuk olmama rağmen, işin içinde bir ihanet olayı olduğunu anladım. Kont Egbert'in toprakları bizim krallığımızın güneyindeydi ve o da kuzeydeki babam gibi güçlü bir adamdı. Danlar onu ikna etmiş, savaşa katılmasını engellemiş ve ona kral demişlerdi ama adam Danların emrinde kalacaktı.

Ravn sustuğumu görünce, "Yaşamak istiyorsan Egbert'e saygılarını sunman akıllıca olur," dedi.

"Yaşamak mı?" diye homurdandım. Ben savaştan sağ çıktığım için hiç kuşkusuz yaşayacağımı düşünmüştüm. Sonuçta, başkasının sorumluluğunda olan bir çocuktum ama Ravn'ın sözü bana gerçeği hatırlattı. Asalet derecemden hiç söz etmemem gerektiğini düşündüm. Ölü bir kont olmaktansa esir olarak yaşamaya razıydım.

Ravn, "Sanırım yaşayacaksın," diye devam etti. "Ragnar seni sevdi ve istediğini yapar o. Ona saldırdığını söylüyor, bu doğru mu?"

"Evet, saldırdım."

"Bu, onun çok hoşuna gitmiş olmalı. Kont Ragnar'a saldıran bir çocuk, ha? Cesaretine diyecek yok doğrusu. Ragnar senin öldürülemeyecek kadar iyi bir çocuk olduğunu söyledi ama benim oğlum her zaman aşırı duygusal olur. Ben olsam senin kafanı keserdim ama bak işte, yaşıyorsun ve o zaman Egbert'in önünde eğilmen akıllıca bir iş olur."

Şimdi geçmişime bakıp düşünüyorum da, sanırım o akşam yaşananları değiştirdiğimi sanıyorum. Orada bir kutlama vardı, Ivar ve Ubba da oradaydılar, Egbert kral gibi görünmeye çalışıyordu ve Ravn bana karşı nazikti ama her şeye rağmen kafam karışıktı, korkuyordum. Aslında kutlama gecesi orada yaşananları çok iyi hatırlıyorum. Babam bana her şeyi gözetleyip bir şeyler öğrenmemi söylemişti; Ravn bana etrafı izletmişti ve bir şeyler öğrenmiştim. Özellikle, Ravn'ın çağırdığı Ragnar beni boynumdan tutup diğerlerinin yanına götürdüğünde ve Ivar'ın işaretiyle masaya yaklaştığımda, ihanetin ne olduğunu öğrendim.

"Sayın ekselansları, kralım," diyerek önünde diz çökünce, Egbert şaşkın bir ifadeyle eğilerek bana baktı. Ravn bana nasıl konuşmam gerektiğini söylemişti, bunu hatırlayarak, "Ben Bebbanburglü Uhtred'im ve saygıyla himayenize sığınıyorum," dedim.

O anda orada derin bir sessizlik oldu ve sadece Ivar'la konuşan tercümanın sesi duyuldu. O sırada Ubba uyandı ve nerede olduğunu bilmiyormuş gibi uyku sersemliğiyle etrafa bakındı, sonra dönüp bana baktı ve birden ürperdim, hayatımda hiç bu kadar kötü bir yüz ifadesi görmemiştim. Adamın siyah gözlerinde korkunç bir kin vardı ve o anda paniğe kapıldım, yerin dibine girmeyi diledim. Adam hiç konuşmadan bir süre bana baktı ve sonra boynunda asılı olan çekiç şeklindeki muskaya dokundu. Ubba'nın da kardeşine benzer zayıf bir yüzü vardı ama saçları kumral ve atkuyruğu şeklinde değildi, siyah, gür saçları vardı ve sık sakalının üzerine yemek kırıntıları yapışmıştı. Adam esneyince karşımda bir canavar ağzı varmış gibi hissettim. Ivar kendisine açıklama yapan tercümana bir şeyler söyledi ve o da Egbert'le konuştu. O zaman Egbert kaşlarını çattı ve bana bakarak, "Baban

bizimle savaşmayı yeğledi," dedi.

Yaşlı gözlerimle ona baktım ve "Evet, ama öldü," dedim. Daha çok konuşmak istedim ama ne diyeceğimi bilemedim, bebek gibi burnumu çektim ve Ubba'nın çatık kaşlarla bana baktığını gördüm. Birden öfkelendim ve burnumu sildim.

Egbert kibirli bir ifadeyle, "Seninle ilgili kararımızı daha sonra vereceğiz," dedi ve gidebileceğim söylendi.

Ravn yanına döndüğümde neler olduğunu öğrenmek istedi ve ona Ubba'nın korkunç sessizliğinden söz edince gülümsedi. "Korkutucu bir adamdır," dedi. "Bir gün onun bir çatışmada on altı ve bir muharebe sırasında da bir düzine adam öldürdüğünü gördüm. Ancak sadece falcıların kehanetleri iyi olduğu zaman savaşır, aksi takdirde savaşa katılmaz."

"Kehanetler mi?" diye sordum.

Ravn başını salladı ve "Ubba fala, kehanetlere, hurafelere çok inanır," diye devam etti. "Ama tehlikeli bir adamdır. Bak küçük Uhtred, benden öğüt istersen, Ubba ile asla çatışmamanı tavsiye ederim. Ragnar bile o korkusuzluğuna rağmen ondan çekinir."

"Ya Ivar?" diye sordum. "Oğlun, Ivar'la kavga eder mi?"

Ravn bir an düşündü ve "Kemiksizi mi soruyorsun?" dedi.

"O da korkutucudur çünkü acımasızdır ama düşüncesiz değildir. Zaten Ragnar herkesi ve Ivar'ı dinler, onlar dosttur ve kavga etmezler. Fakat Ubba? O sadece tanrıların emirlerini dinler ve emirlerini tanrılardan alan adamlardan sakınmalısın. Bana bir domuz eti kes. Kızarmış domuz etini çok severim."

Eoferwic'te ne kadar kaldığımı hatırlamıyorum. Ama orada çalıştırıldım, bunu unutmuyorum. Güzel giysilerimi alıp Dan bir çocuğa verdiler ve bana verdikleri eski, güve yemiş, yırtık yün pantolonu giyip belime kemer yerine bir

ip bağladım. Birkaç gün Ravn'ın yemeklerini pişirdim, sonra başka Dan gemileri geldi ve galip ordunun kadın ve çocuklarını karaya çıkardıklarını görünce, Danların Northumbria'ya yerleşeceklerini anladım. Çok geçmeden Ravn'ın karısı da geldi. Gudrun adlı iriyarı kadın, kahkahasıyla bir öküzü bile korkutabilirdi. Bu kadın, sarı saçları beline kadar uzun olan Ragnar'ın karısı Sigrid'le beraber ocağa geldi, beni oradan uzaklaştırdılar. Ragnar'ın bu kadından iki oğlu ve bir kızı vardı. Sigrid sekiz doğum yapmış ama sadece üç çocuğu yaşamıştı. Küçük oğlan Rorik benden bir yaş küçüktü, ilk karşılaşmamızda tekme tokat bana saldırdı, onu yere yıktım, üstüne çöküp boğazını sıkmaya başladım ama Ragnar gelip bizi yerden kaldırdı, kafalarımızı tokuşturdu ve arkadaş olmamızı istedi. Ragnar'ın yine Ragnar isimli büyük oğlu on sekiz yaşındaydı ama onunla o zaman tanışmadık, delikanlı İrlanda'da savaş ve öldürme eğitimi alıyordu ve zamanı gelince babası gibi kont olacaktı.

Genç Ragnar'la tanıştığım zaman onun da babasına benzediğini gördüm; o da her zaman neşeli, mutlu, yapılması gerekenler konusunda arzulu ve kendisine karşı saygılı olan herkesle arkadaş olabilen bir delikanlıydı.

Bütün çocuklar gibi ben de zamanımı çalışarak geçiriyordum. Her zaman taşınması gereken yakacak odun ve su oluyordu. Kıyıya demirlemiş bir geminin ambarındaki yeşil pisliklerin yakılması için iki gün boyunca adamlara yardım ettim. Yaşları benden büyük bir düzine Dan çocukla kavga ettim, gözüm morardı, yumruk attığım elim çürüdü, bileğim burkuldu, dişim kökünden sallandı ama hayatımdan memnundum. En büyük düşmanım, benden iki yaş büyük, iriyarı, aptal bakışlı, yuvarlak yüzlü, sarkık çeneli ve öfkeli bir çocuk olan Sven'di. Çocuk, Ragnar'ın kaptanlarından biri

olan Kjartan'ın oğluydu. Ragnar'ın üç gemisi vardı; birinin kaptanı kendisi, birinin Kjartan, üçüncüsünün kaptanı da yüzü rüzgârlarla kavrulmuş bir denizci olan Egil idi.

Kjartan ve Egil aynı zamanda savaşçıydılar, tayfalarıyla beraber savaşlara katılırlardı, yani önemli adamlardı, kollarında kalın halkalar vardı. Fakat Kjartan'ın oğlu Sven nedense benden hiç hoşlanmamıştı. Bana İngiliz veledi, keçi pisliği ve köpek diyerek hakaretler ediyordu; benden güçlü ve büyük olduğu için de ondan dayak yiyordum. Ama bu arada dostlar da ediniyordum ve şansım vardı çünkü Sven benden olduğu gibi, Rorik'ten de hoşlanmıyordu. İkimiz birleşip Sven'e karşı savunmaya geçince, çocuk bizi yalnız yakalamak için beklemeye başladı.

Böylece, Sven sorununu bir kenara bırakırsak, güzel bir yaz mevsimi geçirdik. Hiçbir zaman tam olarak karnımı doyuramadım, yıkanıp temizlenemedim ama Ragnar komiklikler yaparak bizi güldürüyor ve neşelendiriyordu.

Ragnar çoğu zaman uzaklaşıp ortadan kayboluyordu çünkü Dan ordusunun büyük kısmı son direnişleri bastırmak için bütün Northumbria topraklarında at koşturuyordu ama Bebbanburg konusunda hiçbir haber duymuyordum. Danlar her zaman kazanıyor olmalıydılar çünkü Eoferwic'e birkaç günde bir İngilizler gelip Egbert'in önünde diz çöküyordu. Egbert şimdi Northumbria kralının sarayında yaşıyordu ama savaşın galipleri sarayı iyice soymuş, değerli bir şey bırakmamışlardı. Şehir duvarında yıkılan yer, ordumuzun panik halinde kaçarken arazide büyük bir çukur açtığı gün onarılmış, açılan yarık kapatılmıştı. Açılan o büyük çukura Northumbria askerlerinden ölenlerin cesetleri gömüldü, üzerlerine toprak örtüldü. Bazılarını tanıyordum. Belki babam da aralarındaydı ama onu göremedim. Onu çok özle-

diğimi de söyleyemiyordum. Babam her zaman asık suratlı, kötümser ve çocukları yeterince sevmeyen bir adam olmuştu.

Bana verilen en berbat görev, kalkanların boyanmasıydı.

Önce tutkal yapmak için sığır derilerini kaynatıyor, sonra taş tokmaklarla dövülen bakır cevherinden çıkan tozları bunun içine atıp karıştırıyor ve oluşan macun halindeki mavi boyayı yeni yapılan kalkanların üzerine sürüyorduk. Bu işten sonra ellerim ve kollarım günlerce mavi renkli kaldı ama gemiye asılan kalkanların görüntüsü çok güzeldi. Her Danimarka gemisinin güvertesinde sağlı sollu asılan ve adeta bir duvar oluşturan kalkanlar göze hoş görünüyordu. Son kalkanlar Ubba'nın gemisi için yapıldı ve ben de o geminin tahtalarını yakıp kazıdım ve iyice temizledim.

Ubba sefere çıkacaktı ve gemisinin güzel görünmesini istiyordu. Geminin, bir kuğu göğsü gibi, sudan eğik olarak yükselen pruvasında bir ejderha kabartması vardı. Ejderha ve solucan ya da kurt karışımı bir şekil olan bu kabartma geminin burnunda en yüksek noktaydı. Ejderha başı istendiği zaman yerinden sökülüp geminin ambarında muhafaza edilebiliyordu. Ragnar bir gün bana, "Ruhları korkutmamak için bu ejderha başlarını söküp saklarız," demişti. O zamana kadar Dancayı biraz öğrenmiştim.

"Ruhları mı?"

Ragnar cehaletimi görünce içini çekti. "Her ülkenin kendi ruhları vardır," dedi, "ve kendi küçük tanrıları. Biz gemilerimizle kendi topraklarımıza yaklaştığımız zaman, ruhları ürkütmemek için bu ejderha başlarını çıkarırız. Bugün kaç kişiyle kavga ettin bakalım?"

"Hiç kavga etmedim."

"Çocuklar senden korkmaya başladılar. Boynundaki şu şey de ne?" Boynumda asılı olan başparmak büyüklüğündeki

demir çekici kaldırıp gösterdim, Ragnar güldü ve başıma hafif bir tokat vurdu. Neşeli bir ifadeyle, "Bir gün seni bir Dan yapacağız," dedi. Çekiç, Odin kadar önemli bir Dan tanrısı olan Thor'un simgesiydi ve onlar Woden'e Odin diyorlardı. Bazen Thor'un en önemli tanrı olup olmadığını düşünürdüm ama kimse bu konuda bir şey bilmiyor ve buna aldırmıyordu. Danların arasında rahip yoktu ve ben de buna seviniyordum çünkü rahipler bize her zaman öğütler veriyor, okuma yazma öğretmeye kalkıyor, dua etmemizi söylüyorlardı; hayat onlar olmadan daha rahat ve güzeldi. Danlar tanrıları konusunda pek de istekli görünmezlerdi ama hemen herkesin boynunda bir Thor çekici vardı. Ben boynumdaki çekici kavga ettiğim bir çocuktan almıştım ve onu hâlâ taşırım.

Ubba'nın gemisinin kıçı da pruvası kadar eğik, kavisli ve yüksekti; üzerinde süs olarak bir kartal başı kabartması, direğinin ucunda ise ejderha şeklinde bir rüzgârgülü vardı. Güvertenin yan taraflarına kalkanlar takılıydı ama sonradan öğrendiğime göre, bunu limanda gösteriş olsun diye ve gemiyi süslemek için yapıyor, denize açıldıkları zaman onları içeriye alıyorlardı. Küpeştenin dışına asılı olan kalkanların altında, her iki yanda da on beşer tane olmak üzere, içleri deri kaplı kürek delikleri vardı. Gemi yelken açıp giderken, rüzgârla girecek deniz sularının güverteye dolmaması için, bu delikler tahta takozlarla tıkanıyordu. Geminin temizlenmesi işinde ben de çalıştım; fırçalanıp temizlenmesinden önce, içindeki farelerin ve böceklerin ölmesi için onu nehre batırdılar. Sonra biz çocuklar ahşap geminin her yerini fırçaladık, yarıkları ve çatlakları balmumuna batırılmış yünlerle tıkadık, sonunda gemi sefere hazır oldu ve amcam Ælfric de o gün Eoferwic'e geldi.

Amcamın geldiğini, Ragnar bana kırmızı nakışlı bir tunik, bir çift ayakkabı ve yaldızlı bronz işaretli miğferimi getirince

öğrendim. Tekrar ayakkabı giymek garip geldi. Ragnar önce, "Şu saçlarını düzelt, çocuk," dedi. Ama sonra miğferimi hatırladı, getirip başıma geçirdi ve "Artık saçlarını düzeltmene gerek yok," diyerek güldü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Çok şey duyacağın bir yere. Boşa zaman geçirmeye. Bu elbise içinde bir Frenk fahişesine benzedin."

"O kadar kötü mü?"

"Bu iyi bir şey, evlat! Frenk diyarında tombul, güzel, ucuz fahişeler vardır. Hadi, yürü bakalım!" Adam beni alıp nehir kenarına götürdü; şehir kalabalık, dükkânlar doluydu, sokaklarda mal yüklü katırlar dolaşıyordu. Bir süre sonra kesilmek için götürülen bir koyun sürüsüne rastladık ama hayvanlar, Ragnar'ı görüp tanıyan, kenara çekilip ona saygı gösteren, yol veren insanlar gibi dağılmadılar onun önünde. Dan halkının Ragnar'ı sevip saydığı, onu gördükleri zaman gülümsemelerinden ve davranışlarından belli oluyordu. İnsanlar ona Kont Ragnar diyor, saygı gösterip aynı zamanda ondan korkuyorlardı ama adam çok popülerdi. Ragnar beni, bir kısmı Romalılar tarafından taşlarla, bir kısmı da daha sonra ahşap olarak ve sazlarla inşa edilmiş, aslında büyük bir ev olan saraya götürdü. Amcam sarayın Romalılar tarafından inşa edilmiş kısmında, taş sütunlu ve duvarları ıhlamur ağacı kaplı büyük salonda bizi bekliyordu. Yanında Peder Beocca ile bir düzine savaşçı vardı, hepsini tanıyordum, babam savaşa giderken bunlar Bebbanburg'ü savunmak için geride kalmışlardı.

Beocca beni görünce şaşırdı, gözlerini iyice açarak bana baktı. Beni çok farklı görmüş olmalıydı çünkü o anda uzun saçlıydım, güneşte yanmıştım, zayıf, daha uzun boylu ve vahşi görünüşlüydüm. Ayrıca boynumda çekiçli nazarlık

asılıydı ve Beocca onu görünce elini kendi boynunda asılı olan haça götürdü, ona dokundu. Sonra benim boynumdaki çekici gösterdi, hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sanki onlara ihanet etmişim gibi, amcam Ælfric ve adamları bana çatık kaşlarla baktılar ama hiçbiri konuşmadı. Sessizliklerinin nedeni belki de, ahşap bir platformun üzerinde duran ve sözde Northumbria tahtı olan basit sandalyenin karşısında dizilmiş uzun boylu, zırhlı, miğferli ve ellerinde uzun saplı baltalar olan Ivar'ın askerleriydi.

Çok geçmeden Kral Egbert'le beraber Kemiksiz Ivar, bir düzine asker ve daha sonra Ivar ve kardeşine danışmanlık yaptığını öğrendiğim Ravn da salona geldiler. Ravn'ın yanında uzun boylu, beyaz saçlı, uzun beyaz sakallı bir adam vardı. Adam, üzerinde haçlar ve kanatlı melekler işlenmiş uzun bir elbise giymişti. Daha sonra onun, Eoferwic Başpiskoposu Wulfhere olduğunu öğrendim, o da Egbert gibi Danlara biat etmişti. Kral huzursuzmuş gibi bir ifadeyle sözde tahtı olan sandalyeye oturdu ve konuşmalar başladı.

Adamlar sadece benim hakkımda konuşmak için gelmemişlerdi. Hangi Northumbria lordlarına güvenileceğini, kime saldırılacağını, Ivar ve Ubba'ya hangi toprakların verileceğini, Nurthumbria halkının ne kadar vergi vereceğini, Eoferwic'e kaç at getirileceğini, orduya ne kadar erzak verileceğini, hangi kontun kaç esir teslim edeceğini ve başka konuları konuştular. Benim adımdan söz edilene kadar oturdum ve sıkılarak onları dinledim. Amcam benim için fidye ödenmesini teklif edince kendime geldim. Benim için önemli olan konu buydu işte ama bu kadar çok adamın tartıştığı bir yerde anlaşmak kolay değildi tabii. Uzun süre pazarlık ettiler, Danlar benim özgürlüğüm için ödenecek fidye olarak üç yüz gümüş para gibi çok büyük bir şey istediler, amcam ise ancak elli gümüş

verebiliyordu. Ben kırık Roma karoları üzerine oturdum ve sessizce onları dinledim.

Üç yüz gümüş, iki yüz yetmiş beşe indi, elli rakamı altmışa çıktı, pazarlık böylece sürüp gitti ve rakamlar birbirine yaklaşmaya başladı. Ama arada hâlâ büyük bir fark vardı. O zamana kadar sesini çıkarmayan Ravn ilk kez ve Danca, "Kont Uhtred, Kral Egbert'e biat etti, bu nedenle senden daha avantajlı sayılır, Ælfric," dedi. Benden kont olarak söz edildiğini ilk kez orada duydum.

Bu ifade amcama tercüme edilince, kendisine bir unvan verilmediği için çok sinirlendi. Aslında onun gerçek bir unvanı yoktu ama kendi kendine bir unvan vermişti. Ve bunu da amcam, Beocca ile fısıldaştıktan sonra, rahip onun adına konuştuğu zaman öğrendim. Genç rahip, "Efendiler, Kont Ælfric bir çocuğun sadakat yemininin önemsiz olduğu söylüyor," dedi.

Ben sadakat yemini ettiğimi hatırlamıyordum, sadece Egbert'ten beni korumasını istemiştim ama henüz çok gençtim ve iki şeyi birbirine karıştırmış olabilirdim. Fakat o anda benim için önemli olan, amcamın Bebbanburg'e el koymuş olmasıydı. Amcam kendine kont diyordu. Şoke oldum, onun yüzüne baktım ve gözlerindeki nefret ifadesini gördüm.

Ravn, görmeyen gözlerini bazı kaplamaları kırılıp döküldüğü için hafif yağmur suyu sızdıran çatıya kaldırdı ve "Biz inanıyoruz ki Bebbanburg'de sadakatine emin olmadığımız bir kont yerine, bize sadık olan bir kontun bulunması çok daha yerinde olacaktır," dedi.

Amcam rüzgârın yön değiştirdiğini görünce hiç düşünmeden ilerledi ve yapması gerekeni yaptı. Gidip Kral Egbert'in önünde eğildi, uzattığı elini öptü ve ödül olarak Başpiskopos

da onu kutsadı. Amcam o zaman, "Fidye olarak yüz gümüş teklif ediyorum," dedi.

Ravn, "Fidye iki yüz olmalı ve Bebbanburg'deki garnizona da otuz Dan askeri gitmeli," dedi.

Amcam öfkeli bir ifadeyle, "Size biat ettim, Bebbanburg'de Dan askerine ihtiyacımız yok," dedi.

Bu durumda Bebbanburg düşmemişti ve onun istila edilebileceğinden de kuşkuluydum. Bütün Northumbria'da, belki de tüm İngiltere topraklarında ondan daha güçlü bir kale yoktu.

Egbert hiç konuşmamıştı ama Ivar'ın da konuştuğunu duymadım. Hayalet yüzlü Danın canı sıkılmış gibiydi, bir ara başını çevirip Ragnar'a baktı, ona işaret ederek çağırdı ve Ragnar da beni bırakıp onun yanına gitti. Herkes onların konuşmasını bekledi. Ivar ve Ragnar farklı adamlardı ama her şeye rağmen iyi geçinirlerdi. Ivar sessiz, vahşi ve tehditkâr, Ragnar açık ve gürültücü bir adamdı. Ragnar'ın on sekiz yaşındaki büyük oğlu, Ivar'ın ordusunda görev yapıyordu, onun İrlanda'daki topraklarında yaşayan bazı Danların komutanıydı. Büyük erkek çocukların başka lordlara hizmet etmesi, onların emrinde çalışması doğaldı. Ragnar'ın gemilerinde de tayfa olan iki kont oğlu vardı ve savaşmayı öğrendikleri zaman onlar da zengin ve unvan sahibi olmayı umuyorlardı. Ragnar ve Ivar konuşurlarken amcam huzursuz bir şekilde bana bakıyordu. Beocca sessizce dua ediyor, Kral Egbert de yapacağı hiçbir şey yokmuş gibi etrafa bakınıyordu. Sonunda Ivar konuştu ve "Çocuk satılık değil," dedi.

Ravn nazik bir ifadeyle, "Fidye ödenmesi konusu," diyerek onu düzeltti.

Amcam birden sinirlendi ve "Benim buraya gelişimin nedeni..." diye başladı ama Ivar onu susturdu.

"Çocuk fidye konusu olmayacak," diye bağırdı ve dönüp, salondan çıktı. Egbert şaşırdı, ne yapacağını bilemiyormuş gibi tahtından kalktı, yine oturdu ve Ragnar benim yanıma döndü.

Bana doğru eğilip alçak sesle, "Sen artık benimsin," dedi. "Seni ben satın aldım."

"Satın mı aldın?"

Başını salladı ve "Evet, senin için kılıcımın ağırlığı kadar gümüş verdim," dedi.

"Neden?"

"Belki de seni Odin'e kurban etmek istiyorum," diyerek saçlarımı okşadı. "Seni seviyoruz, evlat, yani başkasına vermeyecek kadar seviyoruz seni. Zaten amcan da senin için yeterli fidye ödeyemedi. Seni ancak beş yüz gümüşe verebilirdim." Durdu ve güldü.

Beocca salonun diğer tarafından hızlı adımlarla yanıma gelerek, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim, merak etme," dedim.

Boynumda asılı duran Thor çekicini gösterip, "Bu da ne demek oluyor?" dedi ve onu koparıp almak ister gibi elini boynuma uzattı.

Ragnar bunu görünce sert bir sesle, "O çocuğa dokunursan senin o şaşı gözlerini oyar, karnını deşip bağırsaklarını dışarıya dökerim, rahip," dedi.

Beocca onun dilini bilmediği için ne dediğini anlamadı tabii ama sesinin tonundan ne demek istediği anlaşılıyordu ve elini hemen geriye çekti. Sonra alçak sesle, "Amcan seni öldürecek," dedi.

"Öldürecek mi?"

"Amcan kont olmak istiyor. Bunun için fidye ödeyip seni almak istedi. Seni onlardan alıp götürecek ve öldürecek."

"Fakat..." diye itiraz etmeye başladım.

Beocca, "Hişt, sus," dedi. Ellerimdeki mavi boyayı merak ediyorsa da bunun nedenini sormadı. "Ben senin kont olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Ve yine görüşeceğiz." Sustu, yüzüme bakarak hafifçe gülümsedi, sonra korkulu bir ifadeyle Ragnar'a baktı ve yanımızdan uzaklaştı.

Amcam saraydan ayrılıp gitti, sonradan öğrendiğime göre Eoferwic'e güvenli bir biçimde ziyarette bulunabilirmiş ve bu söz tutulmuş ama o, toplantıdan sonra Bebbanburg'e döndü ve bir daha da oradan ayrılmadı. Amcam görünüşte Egbert'e sadık kaldı, yani Danların egemenliğini kabul etti ama onlar ona bir türlü güvenemediler.

Ragnar daha sonra beni neden sağ bıraktığını bana anlattı. "Ben Bebbanburg'ü seviyor ve onu istiyorum," dedi.

İnatçı bir ifadeyle, "Orası bana ait," dedim.

Güldü, "Sen de benimsin," dedi. "Bu da Bebbanburg'ün bana ait olduğunu gösterir. Sen bana aitsin, Uhtred, seni satın aldım ve sana istediğimi yapabilirim. İstersem seni kazana atıp pişirebilirim ama ne yazık ki vücudunda yeterince et yok. Şimdi üzerindeki şu fahişe kıyafetini, ayakkabılarını ve miğferini çıkarıp bana ver ve işinin başına dön!"

Böylece yeniden esir ya da köle oldum ama mutluydum. Bazen insanlara hikâyemi anlattığım zaman, neden paganların elinden Danların henüz istila etmediği güney topraklarına kaçmadığımı soruyorlar ama ben kaçmayı hiç düşünmedim. Mutluydum, hayattaydım, Ragnar'ın yanındaydım ve bu da bana yetiyordu.

Kış bastırmadan önce daha çok Dan geldi. İçlerinde savaşçı tayfalar bulunan otuz altı gemi geldi, kışı geçirmek için nehrin sularına demirlediler. Hepsinde kalkanlar ve silahlar vardı.

Adamlar gemilerden çıktılar ve kış aylarını geçirmek istedikleri yere yöneldiler. Danlar, doğu Northumbria üzerine bir ağ atıyorlardı, hafif bir ağdı bu ama yine içinde birçok yere dağılmış garnizonlar vardı. Aslında biz direnseydik Danlar bu topraklara o kadar kolayca yerleşemezlerdi ama Eoferwic'te savaşıp ölmemiş olan kontlar ve bazı toprak sahipleri boyun eğdiler ve biz de bir Dan krallığı olduk. Uydurma tahtında oturan ve dizginleri Danların elinde olan Egbert çaresizdi. Danlar sadece Norhtumbria'nın batı, vahşi topraklarını istila etmediler ama o bölgelerde de onlara meydan okuyacak kadar güçlü insanlar yoktu.

Ragnar, Eoferwic'in batısındaki dağlık toprakları aldı. Daha sonra ailesi, Ravn ile Gudrun da oraya geldiler ve Ragnar'ın gemilerindeki tayfalar da oraya yakın vadilere yerleştiler. İlk işimiz Ragnar'ın evini büyütmek oldu. Bu ev Eoferwic'te ölen bir İngiliz'e aitti, salonu yoktu, tek katlı, ahşaptan ve çatısı sazlarla kaplı bir binaydı. Çatı tamamen yeşil otlarla kaplandığı için uzaktan yeşil bir tepeciğe benziyordu. Önce baharda doğuracak olan sığırlar, koyunlar ve keçiler için yeni bir ağıl inşa ettik. Doğum yapmayacak olanlar kesildi. Hayvan kesimini genellikle Ragnar ve adamları yaptılar ama sıra son birkaç hayvana gelince, Ragnar küçük oğlunun eline bir balta vererek, "Hızlı ve kuvvetli vuracaksın," dedi. Ama küçük oğlan Rorik yeterince kuvvetli biçimde ve tam yerine vuramadı, hayvan kanlar içinde böğürmeye başladı, onu ancak altı adam zorlukla tutabildiler ve işi yine Ragnar bitirdi. Hayvanı kesip parçalamak için gelen adamlar işe koyulurken Ragnar baltayı bu kez bana verdi ve "Bakalım sen daha iyisini yapabilecek misin?" dedi.

Kesim için gelen sığırı yanıma getirdiler, hayvan direnmeden başını eğdi, Ragnar'ı dikkatle seyrettiğim için ağır

baltayı tam ensesine, omurgasına vurdum ve sığır külçe gibi yere yığıldı. Ragnar hoşnut bir biçimde, "Zamanla seni iyi bir Dan savaşçı yapacağız," dedi.

Sığırların kesiminden sonra işler biraz da olsa azaldı. Hâlâ vadide yaşayan İngilizler, daha önce İngiliz lorduna yaptıkları gibi, Ragnar'a et ve tahıl getirip saygılarını sundular. Ragnar ve Danlar hakkında ne düşündükleri yüz ifadelerinden hiç belli olmuyordu ama İngilizler sorun çıkarmadılar ve Ragnar da onların yaşantılarına karışmadı. Köyün rahibi, kapısında haç olan, ahşap bir barakadan oluşan kilisesinde ayin yapmaya devam etti. Ragnar tartışan, sorun yaşayan köylüler arasında yargıçlık yaptı ama her zaman danışman olarak yerel âdetleri bilen bir İngilizden yardım aldı.

Bir gün bana, "İnsan istenmediği bir yerde yaşayamaz," dedi. "Bize düşman olanlar hayvanlarımızı öldürebilir, akarsularımızı zehirleyebilirler ve bunları yapanları hiçbir zaman yakalayamayız. Ya hepsini öldürecek ya da onlarla beraber yaşamayı öğreneceksin."

Bir süre sonra hava daha çok bulutlanmaya ve gittikçe soğumaya başladı. Ağaçların yaprakları dökülüp rüzgârda uçuşuyordu. Artık temel görevimiz, yaşayan hayvanları beslemek ve yakacak odun toplamaktı. Bir düzine çocuk ormana gidiyor ve bir ağacı kısa sürede kesip devirerek odun sağlamayı öğreniyorduk. Kalın ağaçları öküze bağlayarak deviriyor, kerestesi iyi olanları ev yapmak için ayırıyor, diğerlerini yakacak odun olarak alıyorduk. Ormanda işimiz bitince oyun oynayacak zaman da buluyorduk. Bir süre sonra ormancı çocuklar bir araya gelip kendimize dallardan bir kulübe yaptık ve kapısına, Ragnar'ın evinin kapısındaki yabandomuzu başından ilham alarak bir porsuk başı çiviledik. Sonra Rorik ve ben, kimin kral olacağı konusunda kavga ettik ama onun

henüz sekiz yaşında olan kız kardeşi Thyra her zaman için evin hanımı oldu. Küçük kız kulübede oturup yün eğiriyordu çünkü kış sonuna kadar yeterince örgü yünü yapamazsa cezalandırılacaktı ama bazen bizim tahta kılıçlarla yaptığımız düelloları izliyordu. Arkadaşlarımızın büyük çoğunluğu hizmetkâr ya da esir çocuklarıydı; beni İngiliz şefi, Rorik'i de Dan lideri seçtiler. Benim orduma hep küçük, zayıf çocuklar geliyor, savaşı genellikle kaybediyorduk. Annesi gibi sarı saçlı olan küçük Thyra ise her zaman gülerek bizi seyrediyor ve sağ eliyle yanında duran koyun yünlerini çekerek eğiriyor, örgü yünü yapıyordu.

Her kadın yün eğirmek ve bir şeyler örmek zorundaydı. Ragnar'ın tahminine göre, bir gemiye yeni bir yelken yapabilmek için, beş kadın ya da bir düzine kız bütün bir kış boyunca yün eğirmek zorundaydı, gemilere her zaman yeni yelken gerekiyordu. Bu durumda kadınlarla kızların boş duracak zamanları yoktu. Onlar aynı zamanda yemek yapıyor, yeni yün ipleri boyamak için ceviz kabuğu kaynatıyor, mantar topluyor, kesilen hayvanların derilerini tabaklıyor, tuvalette kullanılan yosunları topluyor, balmumundan mum yapıyor, arpa kaynatıp malt yapıyor ve tanrıları teskin ediyorlardı. Bir sürü tanrı ve tanrıça vardı, bazıları evimize özeldi, kadınlar bazılarıyla ayinler yapıyordu ama Odin ve Thor gibi tanrılar her yerdeydi ve çok büyüktüler. Fakat onlara Hıristiyanların Tanrı'ya tapması gibi tapılmıyordu. İnsanlar Thor, Loki, Odin, Vikr ya da tanrılar cenneti olan Asgard'da yaşayan diğer büyük tanrılara dua edebilir, yakarabilirdi ama Danlar bizim Bebbanburg'de her pazar günü ya da kutsal günlerde yaptığımız gibi kiliselerde toplanmıyordu. Onların rahipleri, kutsal kitapları ya da kutsal emanetleri yoktu. Fakat ben bunları hiç özlemiyordum.

Sven'i özlemek isterdim ama babası Kjartan ilerideki bir başka vadiye yerleşti ve Sven'in ormandaki kulübemizi bulması çok sürmedi. Kış yaklaşır, kuruyan yapraklar düşmeye başlar ve meyveler çiyle kaplanıp parlarken, oyunlarımız da sertleşmeye başladı. Artık iki takım olmuyorduk çünkü Sven'in arkadaşlarıyla kavgaya başladık. Bir süre kimse zarar görmedi. Sonuçta oyun oynuyorduk ama hep Sven kazanıyordu. Kapımızdaki porsuk başını çaldı, onun yerine kapıya tilki başı koyduk. Thyra, ağaçların arasında dolaşan Sven çetesi çocuklarına bağırdı ve kulübemizin kapısındaki tilki başına zehir sürdüğünü söyledi. Küçük kızın akıllıca bir iş yaptığını düşündük ama ertesi sabah küçük kulübemizin yakılıp kül olduğunu anladık.

Rorik acı bir ifadeyle, "Evimiz yanıyor," dedi.

"Evimiz mi yanıyor?"

Rorik, "Bizim ülkede insanlar düşman oldukları ailelerin evlerini yakarlar," diye açıkladı, "ama bir evi yakarken içindeki herkesin öldüğüne emin olmalısın. Yanan evde sağ kalan olursa intikam alır, onun için yakacağın eve gece karanlığında saldırır ve yangından kaçmaya çalışan herkesi öldürürsün."

Fakat Sven'in kulübesi yoktu. Babasının evi vardı tabii ve ondan intikam almayı düşündük, yangından kaçan insanlara dokunmamayı tartıştık ama çocukça, boş bir tartışmaydı bu. Bir süre sonra biraz daha yüksekte yeni bir kulübe yaptık. Eskisi kadar sağlam değildi yeni kulübe, dallardan oluşan basit bir çatıydı aslında, onun uydurma kapısına bir sansar başı astık ve tepelerdeki krallığımızı sürdürdüğümüzü düşündük.

Fakat Sven küçük bir zaferle tatmin olmayacaktı. Birkaç gün sonra, işimizi bitirince Rorik, Thyra ve ben yeni kulübemize gittik. Thyra yine yün eğirirken ben ve Rorik en iyi kılıçların nerede yapıldığını tartışmaya başladık. O Danimarka

derken, ben İngiltere diyordum. İkimiz de en iyi kılıçların Frenk topraklarında yapıldığını bilemeyecek kadar genç ve deneyimsizdik. Bir süre sonra tartışmaktan sıkıldık, oyun mızrağı olarak kullandığımız ucu sivri sırıklarımızı aldık ve bazı geceler ormanda dolaşan yabandomuzunu aramaya karar verdik. Bir yabandomuzunu öldürmeye cesaret edemezdik elbette, onlar iri, vahşi ve güçlü hayvanlardı. O sırada kendimizi büyük avcılar olarak görüyorduk ama Sven bize yine saldırdı. Yanında iki arkadaşı vardı. Ama Sven elinde bu kez tahta değil, kış mevsiminin soluk ışığında parlayan, kol uzunluğunda gerçek bir kılıç tutuyordu ve çılgın gibi bağırarak üzerimize doğru koştu. Rorik ve ben onun gözlerindeki öfke parıltısını görünce dönüp kaçmaya başladık. O da ormanda aramaya çıktığımız yabandomuzu gibi çalıları yararak peşimizden geldi. Biz ondan hızlıydık ve korkunç kılıçtan kurtulmayı başardık ama çok geçmeden Thyra'nın çığlığını duyduk.

Sven'in, babasının evinden aldığını düşündüğümüz kılıca karşı çok dikkat ederek derme çatma kulübemize yaklaştık ama Thyra orada değildi. Yün eğirirken kullandığı koyun yünleri ve örekesi yerde, kuru yaprakların arasında duruyordu.

Sven güçlü bir çocuktu ama beceriksiz ve yeteneksizdi. Ağaçların arasında kolayca görülebilen, takip edilebilen izler bırakmıştı; onları izleyerek dikkatle ilerledik ve bir süre sonra sesler duyduk. O seslere doğru yürüdük, ağaçların altında ilerledik ve bir süre sonra onların yaşadığı vadiye indik. Sven bizim kendisini takip edeceğimizi hiç düşünmemiş, arkasında gözcü bile bırakmamıştı. Bize karşı zafer kazandığına emindi ve ormanlık alanın içinde, kendi yeri olan açıklığa gitmişti. Küçük açıklığın ortasında taşlardan yapılmış bir ocak vardı ve o anda bizim neden kendimize böyle bir ocak yapmadığımızı

düşündüm. Sven, Thyra'yı bir ağaca bağlamış ve yarı çıplak soymuştu. Kız henüz sekiz yaşındaydı, vücudunda görülecek bir şey yoktu, ancak yıllar sonra evlenebilecek yaşa gelecekti ama küçük yaşına rağmen güzeldi. Sven de onu bu yüzden çıplak bırakmıştı. Gördüğüm kadarıyla Sven'in orada olan iki arkadaşı bu manzara karşısında tedirgin olmuşa benziyordu. Thyra, Kont Ragnar'ın kızıydı ve bu oyun tehlikeliydi. Sven ise kendisini göstermek, kimseden korkmadığını kanıtlamak istiyordu. Benim ve Rorik'in çalıların arasında çömelmiş, onlara baktığımızı bilmiyordu elbette ama sanırım bilseydi de umursamayacaktı.

Sven kılıcını ocağın taşlarının kenarına bıraktı, Thyra'nın yanına gitti, sonra küçük kıza, "Elini uzat," dedi.

Arkadaşlarından biri ona bakarak bir şey söyledi ama çocuğun ne dediğini anlayamadım.

Sven kendinden emin bir ifadeyle, "Korkmayın, kimseye söylemez," dedi. "Ve biz de onun canını yakmayacağız." Durdu ve dönüp tekrar Thyra'ya bakarak, "Dediklerimi yaparsan canını yakmam," diye ekledi.

O zaman daha fazla dayanamayıp çalıların arasından fırladım. Kahramanlık taslamıyordum. Sven'in arkadaşları artık bu oyunu oynamak istemiyordu ve korkmuşlardı. Sven pantolonunu indirmişti ve kılıcı da ortada duruyordu. Koşup kılıcı kaptım. Bana doğru döndü ama dengesini kaybetmedi.

"Onu rahat bırak," diye bağırarak kılıcı ona doğru salladım. Fakat kılıç ağırdı, daha önce hiç gerçek savaşçı kılıcı kullanmamıştım. Bu nedenle istediğim yere vuramadım, sadece hafif yaraladım. Ona tekrar saldırdım, bu kez de kılıcı beline vurdum. Sven bağırarak yere düşerken iki arkadaşı beni tutup geriye çektiler. Rorik de kız kardeşinin iplerini çözdü.

Olay böylece kapandı. Sven'in yarası kanıyordu ama kendini toplamayı başardı. Arkadaşları onu alıp götürürken ben de Rorik ve Thyra ile beraber eve döndüm. Evde Ravn, Thyra'nın hıçkırıklarını ve heyecanlı seslerimizi duyunca bizi susturdu ve "Uhtred, sen domuz ağılının yanında bekle. Rorik, sen de bana neler olduğunu anlat bakalım," dedi.

Rorik ona neler olduğunu anlatırken ben dışarıda bekledim. Sonra Rorik çıktı ve bu kez ben içeriye girip olayı yeniden anlattım. Thyra şimdi annesinin kollarındaydı, annesi ve anneannesi çok öfkeliydiler. Olanları anlattıktan sonra Ravn bana, "Tamam, sen de Rorik'le aynı şeyi anlattın," dedi.

"Evet, çünkü bunlar doğru," dedim.

"Öyle görünüyor."

Sigrid, "O çocuk, kızıma tecavüz etti!" diye bağırdı.

Ravn kararlı bir ifadeyle, "Hayır, Uhtred sayesinde bunu yapamadı," dedi.

Avdan dönen Ragnar da çok geçmeden olanları öğrendi ve hikâye beni bir kahraman yaptığı için gerçeği söylemedim. Yani Sven aslında Thyra'ya tecavüz etmeye cesaret edemezdi, bunu biliyordum ama hikâye anlattığımız şekilde kaldı. Sven'in aptallığı pek çok sınırı tanımazdı ama yine de sınırlar vardı ve babasının komutanı olan Kont Ragnar'ın kızına tecavüz etme girişiminde bulunması bardağı taşırdı. Böylece bir düşman edinmişti.

Ragnar ertesi gün altı adamıyla beraber Kjartan'ın komşu vadide bulunan evine gitti. Rorik ve bana da at verdiler ve onlarla beraber gideceğimizi söylediler ama ben korkuyordum. Sorumluluk bendeymiş, suçlu sanki benmişim gibi hissettim. Aslında ormanda oyun oynama olayını ben başlatmıştım ama Ragnar bunu böyle görmüyordu. O gün neşeli hali gitmişti. Bana baktı ve öfkeli bir ifadeyle, "Bana hakaret

eden sen değilsin, bunu Sven yaptı," dedi. "Aslında sen çok iyi yaptın, tıpkı bir Dan gibi davrandın, Uhtred."

Ragnar beni daha fazla övemezdi. Sven'e Rorik'in değil de benim saldırmama üzülmüş gibi görünüyordu. Ama ben Ragnar'ın küçük oğlundan daha büyük ve daha güçlüydüm, bu nedenle küçük kızı kurtarmak için saldırmak bana düşerdi.

Soğuk ormanda atlarımızla giderken Ragnar'ın iki adamının ellerinde bulunan fındık dallarını merak ettim, dallar silah olarak kullanılamayacak kadar ince ve uzundu. Fakat endişeliydim ve onlarla ne yapacaklarını adamlara soramadım.

Kjartan'ın evi tepenin yamacındaydı, aşağısında bir dere akıyor, çayırda koyunlar, sığırlar ve keçiler otluyordu ama hayvanların çoğu kesildiği için etrafta otlayan hayvan sayısı oldukça azdı. Hava güneşli ama soğuktu. Biz yaklaşırken köpekler havlamaya başladılar ama Kjartan ve adamları onları susturup evin yan tarafındaki çayıra, gelecek kış kuruyacakmış gibi duran dişbudak ağacına doğru gönderdiler. Sonra Kjartan, yanında silahsız dört adamıyla beraber bize doğru yürüdü. Ragnar'ın adamları zırhlıydı, kılıç, kalkan ve savaş baltası taşıyorlardı. Ragnar'ın başında da Eoferwic savaşında aldığı, babamın miğferi vardı. Muhteşem bir miğferdi bu, yüze gelen parçası gümüş kakmalıydı ve onun Ragnar'ın başına daha çok yakıştığını düşündüm.

Kjartan, Ragnar'dan daha uzun boylu, iriyarı bir adamdı; oğlununki gibi yassı, geniş bir yüzü, küçük, kuşkuyla bakan gözleri ve uzun bir sakalı vardı. Adam bizim iki adamımızın ellerindeki uzun ağaç dallarını görünce onların ne anlama geldiğini anladı ve içgüdüsel bir hareketle elini, boynunda gümüş bir zincirle asılı duran çekiçli tılsıma götürdü. Ragnar atını dizginleyip durdurdu ve Sven'in Thyra'yı bağladığı yerden alıp eve getirdiğim kılıcı öfkeli bir ifadeyle yere attı.

Aslında Ragnar o kılıca el koyabilir, sahiplenebilirdi. Kabzası gümüş telle sarılı güzel bir silahtı bu ama Ragnar onu basit bir orakmış gibi Kjartan'ın ayakları dibine fırlattı. Sonra, "Oğlun bunu benim toprağımda bırakmış," dedi, "ve onunla konuşmak istiyorum."

Kjartan cesur bir tavırla, "Oğlum iyi bir çocuktur," dedi, "zamanı gelince senin gemilerinde kürek çekecek ve senin için savaşacaktır."

"O bana karşı suç işledi."

"O kimseye zarar vermek istemedi, lordum."

Ragnar öfkeli bir sesle, "O suçlu," diye tekrarladı, "kızımı çıplak bıraktı ve ona karşı terbiyesizce davrandı."

Kjartan kin dolu bir ifadeyle bana baktı ve "Bunun için cezasını da çekti," dedi. "Kan döküldü."

Ragnar birden eliyle bir işaret yaptı ve iki adamı ellerindeki ağaç dallarını yere bıraktılar. Ragnar'ın cevabıydı bu. Ben ne demek olduğunu anlamadım ama Kjartan kuşkusuz anlamıştı. Bunun anlamını Rorik de biliyordu elbette ve bana doğru eğilerek, "Şimdi onun Sven için düello yapması gerekiyor, bunun anlamı bu," diye fısıldadı.

"Onun için düello mu yapması gerekiyor?"

"Evet, o dallarla yerde kare bir alan yapacaklar ve ikisi bu karenin içinde düello yapacaklar."

Fakat uzun fındık dallarıyla yerde bir kare yapmak için kimse yerinden kımıldamadı. Kjartan birden dönüp evine girdi, sağ bacağı sarılı olan ve topallayarak yürüyen oğlu Sven'i alıp geri döndü. Sven'in yüzünde endişeli bir ifade vardı, çok korktuğu belliydi, çünkü Ragnar ve adamları sanki bir savaşa gidiyormuş gibi silahlı ve zırhlıydılar.

Kjartan oğluna baktı ve "Hadi, ne söylemen gerekiyorsa söyle!" diye bağırdı.

Sven, Ragnar'a baktı ve zor duyulan bir sesle, "Özür dilerim," dedi.

Ragnar, "Seni duyamıyorum!" diye bağırdı.

Sven korkudan titreyerek daha yüksek sesle, "Özür dilerim, lordum," dedi.

Ragnar, "Neden özür diliyorsun?" diye sordu.

"Yaptığım şey için."

"Ne yaptın peki?"

Sven ona verecek bir cevap bulamadı, huzursuz bir halde hafifçe kıpırdandı ve başını eğerek yere baktı. Bulutların gölgesi çayırın üzerini örttü ve vadinin diğer ucundan iki kuzgun fırladı.

Ragnar, "Sen kızıma dokundun, onu bir ağaca bağladın ve soydun," dedi.

Sven, "Tamamen çıplak değildi," diye mırıldandı ve o anda kafasına babasından bir yumruk yedi.

Kjartan yakarır gibi bir sesle, "Bunu oyun olsun diye yaptı, lordum," dedi, "onun için sadece bir oyundu bu."

Ragnar, "Hiçbir çocuk oyun olsun diye kızıma böyle davranamaz!" diye bağırdı. Ragnar'ı şimdiye kadar hiç böyle öfkeli görmemiştim. İyi kalpli, şaka yaparak çevresindekileri güldüren o adam gitmiş, yerine gözleri öfkeyle parlayan bir adam gelmişti. Ragnar atından indi, Kalp-Kırıcı denen savaş kılıcını çekti, ucunu Kjartan'a doğrulttu. "Hakkıma itiraz mı ediyorsun?" diye sordu.

Kjartan, "Haklısın, lordum," dedi, "ama o iyi, güçlü ve çalışkan bir çocuktur, zamanı gelince sana çok iyi hizmet verecek."

Ragnar, "Evet, ama görmemesi gereken şeyler gördü," dedi. Sonra kılıcını havaya attı ve yere düşerken onu kabzasından yakaladı ama bu kez bir hançer gibi tutmuştu. Bana

baktı ve beni yerimden zıplatacak kadar öfkeli bir sesle, "Uhtred! Thyra'nın yarısının çıplak kaldığını söyledi, doğru mu?" diye sordu.

"Evet, lordum."

Ragnar, "O halde ben de onu yarım cezalandıracağım," diyerek kılıcı çevirdi ve kabzasıyla Sven'in yüzüne vurdu. Kılıçlarımızın kabzaları ağırdır, bazen değerli şeylerle süslenirler ama yine de ağır metal saplardır ve Kalp-Kırıcı denen kılıcın gümüş kaplı kabzası Sven'in sağ gözüne indi. Gözü anında akıp onu kör ederken, Ragnar kılıcını kınına soktu.

Sven yaralanan gözünü eliyle kapayıp acı içinde inleyerek yere diz çöktü.

Ragnar, Kjartan'a baktı ve "Mesele kapandı," dedi.

Kjartan tereddüt içindeydi. Öfkeliydi, utanmıştı ve ne yapacağını bilemez bir haldeydi ama Ragnar'la çatışacak kadar güçlü değildi. Bir an düşündü ve sonra, "Pekâlâ, mesele kapandı," dedi.

Ragnar sert ve soğuk bir ses tonuyla, "Artık benim emrimde değilsin," dedi.

Atlarımıza binip evin yolunu tuttuk.

Sert bir kış mevsimi başladı, dereler dondu, rüzgârla uçuşan karlar çukur yerleri doldurdu, dünya soğuk, sessiz ve bembeyaz oldu. Kurtlar orman kenarlarına kadar indiler. Öğle saatlerinde güneş soluktu, kuzey rüzgârları onun parıltısını da alıp götürmüştü sanki.

Ragnar koluma takmam için ilk gümüş halkamı gönderip beni ödüllendirdi. Kjartan ailesiyle beraber başka bir yere gönderildi. O artık Ragnar'ın kaptanlarından biri değildi, onun cömertliğinden yararlanamayacaktı çünkü bir efendisi yoktu ve Eoferwic'i savunan garnizonda görev yapacaktı.

Kale garnizonunda çalışmak önemli bir görev değildi, cesur ve geleceğini düşünen Danlar kendilerini zengin edecek Ragnar gibi bir komutanın emrinde çalışmak isterlerdi çünkü Eoferwic Kalesi'nde görevli olan askerlerin ganimet alma şansları yoktu. Onların görevi ovayı gözetlemek ve Kral Egbert'in rahat yaşamasını sağlamaktı.

Tabii ben Sven'in gitmesiyle rahatladım ve koluma taktığım halkayla çok mutluydum. Danlar kol halkalarını çok severlerdi. Bir adam koluna taktığı halkalara bakılarak değerlendirilirdi çünkü onlar başarının simgesiydi. Ragnar'da parlak taşlarla süslenmiş ve ejderha şekli verilmiş gümüş ve altın halkalar vardı. Yürüdüğü zaman halkalarının şıngırtısı duyulurdu. Bir adam parası olmadığı zaman halkalarını da kullanabiliyordu. Bir gün bir Danın kol halkasını bu şekilde kullandığını gördüm, adam halkasını baltayla parçaladı ve onun küçük parçalarıyla aldığı malın bedelini ödedi. Bunu büyük vadideki büyük köyde gördüm. Ragnar'ın genç adamlarından çoğu oraya yerleşmişti ve tüccarlar Eoferwic'te oraya götürdükleri malları satıyorlardı. Yeni gelen Danlar vadide küçük bir İngiliz köyü buldular ama yeni evler inşa etmek için yeni arsalara ihtiyaçları vardı. Bunları sağlamak için fındık ağaçlarından bazılarını yaktılar ve Ragnar da oraya, ateşle açılan yer anlamına gelen Synningthwait adını verdi. Hiç kuşkusuz köyün İngilizce bir adı vardı ama kısa zamanda unutuldu.

Bir gün Synningthwait'te alışveriş yaptıktan sonra eve dönerken Ragnar bana, "Artık İngiltere'de kalacağız," dedi. Yol karla kaplanmıştı ve atlarımızı yolun kenarlarını gösteren çalıların uçlarına bakarak sürüyorduk. Ben tuz çuvalları yüklü iki atı yularlarından çekiyor ve her zaman yaptığım gibi Ragnar'a merak ettiğim konular hakkında sorular soruyordum. Örneğin kırlangıçlar kış mevsiminde nerelere uçup

gidiyorlardı; periler niçin hıçkırmamıza neden oluyordu ve Ivar'a neden Kemiksiz diyorlardı? Ragnar, "Çok zayıf olduğu için tabii ki," dedi, "onu bir pelerin olarak üstüne alabilirmişsin gibi görünüyor."

"Peki, Ubba'nın neden bir lakabı yok?"

"Onun da lakabı var. Ona Korkunç Ubba derler." Bunu söyleyince gülmeye başladı çünkü bu lakabı kendisi uydurmuştu ve ben de mutlu olduğu için onunla beraber güldüm. Ragnar benim yol arkadaşlığımdan hoşlanıyordu ve uzun kumral saçlarımdan dolayı insanlar beni onun oğlu sanıyorlar, bu da benim hoşuma gidiyordu.

O gün Rorik de bizimle gelecekti ama hastalandı. Kadınlar onun için şifalı otlar toplayıp ilahiler söylediler. Ragnar, "Rorik ağabeyi gibi güçlü bir çocuk değil, sık sık hastalanıyor," dedi. Kendisiyle aynı adı taşıyan ve İrlanda'da Ivar'ın topraklarını koruyan büyük oğlu Ragnar'dan söz açılınca, "Ragnar bir öküz kadar güçlüdür, hiç hastalanmaz!" diye devam etti. "O da senin gibi güçlüdür, Uhtred." Gülümsedi, büyük oğlunu özlediği belliydi. "Ragnar toprak sahibi olacak, zenginleşecek. Ancak Rorik zayıf bir çocuk, belki ona bu toprakları verebilirim, artık Danimarka'ya dönemez."

"Neden?"

"Danimarka toprakları kötü, arazi düz ve kumlu, orada bir şey yetiştirmek çok zor. Suyun ötesinde yüksek, sivri kayalıklar var, düz ve çayırlık alanlar çok az, orada köpek gibi çalışsan bile açlıktan ölürsün."

"Suyun ötesinde mi?" diye sorunca bana açıklama yaptı. Söylediğine göre Danlar ikiye bölünmüş bir ülkeden gelmişlerdi ve bu iki parçanın etrafında bir sürü ada vardı, kendisinin geldiği bölge düz ve kumlu, denizin diğer tarafındaki topraklar da dağlıktı. "Ve orada da Svearlar var," diye ekledi.

"Svearlar mı?"

"Onlar da bizim gibi bir kabile. Thor ve Odin'e taparlar ama dilleri farklıdır. Durdu, sonra omuz silkti ve "Biz Svearlar ve Norselarla iyi geçiniriz," dedi. Tüm bu saydıkları Kuzeyli insanlardı ve Viking seferlerine çıkarlardı. Gerçi bizim topraklarımıza gelip işgal edenler Danlardı ama Ragnar'a bunu söylemedim tabii. Ağzımı sıkı tutmayı öğrenmiştim ya da belki de kafam karışmıştı. Ben Northumbrialı mıydım, yoksa Dan mı? Hangisiydim? Hangisi olmak istiyordum?

"Peki, ya İngilizlerin geriye kalanı bizim burada kalmamızı istemezlerse?" diye sorarken *biz* kelimesini bilerek kullandım.

Yüzüme baktı ve gülerek, "İngilizler ne isterlerse istesinler," dedi. "Ama Yorvik'te ne olduğunu gördün." Danlar Eoferwic'e Yorvik diyorlardı. Nedense şehrin gerçek adını zor bulmuş, ona Yorvik demişlerdi. Bana baktı ve "Yorvik'teki en cesur İngiliz savaşçısı kimdi dersin?" diye sordu. "Sendin tabii! Bir çocuk savaşçı! Küçücük bir kılıçla saldırdın bana! O bir kılıç bile değildi, koyun kesecek bir bıçaktı ve sen beni onunla öldürmek istedin! Neredeyse gülmekten ölecektim." Durdu, bana doğru eğildi ve hafifçe omzuma vurdu. Sonra, "İngilizler burada kalmamızı elbette istemezler," diye devam etti, "ama ne yapabilirler ki? Gelecek yıl Mercia'yı, sonra Doğu Anglia'yı ve en sonunda da Wessex'i alacağız."

"Babam Wessex'in en güçlü krallık olduğunu söylerdi," dedim. Aslında babam böyle bir şey söylememişti, Wessex halkını zayıf ve aşırı dindar bulur, hiç sevmezdi ama ben Ragnar'ı kışkırtmak istiyordum.

Ancak bunu başaramadım. Ragnar, "Orası en zengin krallık ama bu onları güçlü yapmaz," dedi. "Bir krallığı güçlü kılan insanlardır, altın değil." Durdu ve gülerek yüzüme baktı. "Biz Danız, yenilmeyiz, kazanırız ve Wessex'i de alacağız."

"Öyle mi?"

Dudak büktü ve "Orada şimdi yeni ve zayıf bir kral var," diye devam etti. "Kral ölürse, oğlu küçük bir çocuk, o zaman belki de kralın kardeşini tahta geçirirler. Bu bizim de hoşumuza gider."

"Neden?"

"Çünkü kralın Alfred adındaki kardeşi de zayıf bir adam." Wessexli Alfred'in adını ilk kez duyuyordum. Ama o anda bu konuda hiçbir şey düşünmedim, neden düşünecektim ki?

Ragnar gülümsedi ve "Alfred sadece kadınları düşünür ama bu güzel bir şey tabii!" diye devam etti. "Bundan söz ettiğimi Sigrid'e sakın söyleme. Zamanı gelince kılıç çekmek de güzel bir şey. Ama Alfred zamanının yarısını kadınlarla, yarısını da bunu yaptığı için tanrısından af dileyerek geçiriyor. Tanrı böyle günahları nasıl görmezden gelebilir ki?"

Merak ettim ve "Sen Alfred'i nereden tanıyorsun?" diye sordum.

"Casuslarım var, Uhtred, casuslarım," dedi. "Bunların çoğu tüccar. Onlar Wessex'te halkla konuşurlar ve biz de böylece Kral Æthelred ve kardeşi Alfred hakkında her şeyi öğreniriz. Alfred çok sık da hastalanırmış." Bunu söyleyince, herhalde küçük oğlunu hatırladı ve bir süre sustu. Sonra, "Yani zayıf insanlar onlar," diye devam etti. "Aslında Batı Saksonlar onlardan kurtulup tahta gerçek, güçlü bir kral oturtmalılar ama bunu yapmıyorlar ve Wessex de düşünce İngiltere diye bir yer kalmayacak."

"Belki güçlü bir kral bulurlar," dedim.

Ragnar başını iki yana salladı ve "Hayır," dedi. "Danimarka'da krallarımız güçlü adamlardır, oğulları güçsüz olursa kral bir başka aileden seçilir ama İngiltere'de tahtın bir kadının bacakları arasında olduğuna inanıyorlar ve böylece,

babası kral olduğu için Alfred gibi bir adam da tahta oturabiliyor."

"Danimarka'da kral var mı?"

"Bir düzine kral var. İsteseydim ben de kral olabilirdim ama Ivar ve Ubba bundan hoşlanmayabilirler ve kimse de onları kızdıramaz."

Bir süre konuşmadan, atların karlar üzerinde çıkardığı gıcırtı benzeri sesleri dinleyerek yol aldık. Ben Ragnar'ın hayalini, İngiltere'nin, Danların işgali altında kalabileceğini düşünüyordum.

Bir süre sonra daha fazla dayanamadım ve "Peki, bana ne olacak?" diye sordum.

Bunu sormama şaşırmış gibi yüzüme baktı ve "Sana mı?" diye sordu. "Sana ne olacağı senin elinde, Uhtred," diye cevap verdi. "Büyüyecek, kılıç kullanmayı, kalkan tutmayı, savunmayı, gemilerde kürek çekmeyi, tanrıları övmeyi öğrenecek, sonra bu öğrendiklerini kullanacak, kendine iyi ya da kötü bir yaşam tarzı seçeceksin."

"Ben Bebbanburg'ü istiyorum," dedim.

"O halde onu almalısın. Belki bunun için sana yardım ederim ama henüz bunun zamanı değil. Ondan önce güneye gitmeliyiz ve oraya gitmeden önce de bizi koruması için Odin'i ikna etmemiz gerekiyor."

Ben hâlâ Danların din konusundaki fikirlerini anlamamıştım. Dini biz İngilizler kadar önemsemiyorlardı. Ama kadınlar yeterince dua ediyor, erkekler de arada sırada bir hayvan öldürüp onu tanrılara adıyorlar ve hayvanın başını kesip evlerinin kapısına takıyorlardı. İnançlarına göre, bunu yaptıktan sonra evlerinde Thor ya da Odin adına bir tören, ziyafet oluyordu. Sözde bu ziyafet bir ibadetti ama her zaman aynıydı, yiyip içip sarhoş oluyorlardı.

Kış gündönümünün kutlandığı Yule yortusunu çok iyi hatırlıyorum, çünkü o hafta Weland geldi. Adam en soğuk kış gününde, karların içinden yürüyerek geldi. Belinde bir kılıç, omzunda bir yay, üzerinde paçavra gibi bir kıyafet vardı ve gelip Ragnar'ın kapısı önünde diz çöktü. Sigrid onu içeriye aldı, yiyecek içecek verdi ama adam karnını doyurduktan sonra dışarıya çıkıp, tepelerde ava çıkmış olan Ragnar'ın dönüşünü bekleyeceğini söyledi.

İlk gördüğümde Weland'i sinsi ve hain bir adama benzettim. O bana amcam Ælfric'i hatırlatıyordu. Kurnaz, kötü niyetli, gizemli bir adam gibi görünüyordu, hiç sevmedim ve karların üzerinde, eve dönen Ragnar'ın ayaklarına kapandığını görünce biraz korktuğumu söyleyebilirim.

Adam, "Benim adım Weland ve bir efendiye ihtiyacım var," dedi.

Ragnar, "Sen genç bir adam değilsin," dedi. "Neden yanında çalıştığın biri yok?"

"Gemisi battı ve efendim öldü."

"Kimdi o?"

"Snorri, efendim."

"Hangi Snorri?"

"Birkalı Eric ve Grimm'in oğulları."

Ragnar atından inip dizginleri bana verirken, "Sen nasıl kurtuldun batan gemiden peki?" diye sordu.

"Ben hastaydım ve karada kaldım, efendim."

"Ailen yok mu? Nerelisin sen?"

"Ben Haithabuluyum, efendim, Godfred'in oğluyum."

Ragnar kaşlarını çattı ve "Haithabu mu?" diye sordu. "Tüccar mısın?"

"Ben bir savaşçıyım, efendim."

"O zaman neden bana geldin?"

Weland omuz silkti ve "İnsanlar senin iyi, halka-veren bir efendi olduğunu söylüyorlar ama beni istemezsen başka insanlara giderim."

"Peki, bu kılıcı kullanabiliyor musun, Weland Godfredson?"

"Bir kadının kelimeleri kullandığı kadar iyi kullanırım, efendim."

Ragnar ona bir iyilik yapmayı düşündü ve "Demek bu kadar iyisin, ha!" dedi. Weland'ın kalmasına izin verdi, onu sığınacak bir yer bulması için Synningthwait'e gönderdi. Weland gittikten sonra Ragnar'a, o adamdan hiç hoşlanmadığımı söyledim ama Ragnar omuz silkti ve bu yabancı adamın biraz ilgiye ihtiyacı olduğunu söyledi.

Evde otururken, çatı kirişlerinden içeriye giren dumandan boğulur gibi olduk ama bir şey yapamadık. Ragnar, "Efendisi olmayan bir adamdan daha kötü bir şey olamaz, Uhtred," dedi. Kendi kolundaki halkalara dokundu ve "Herkese halka verecek biri olmalı," diye ekledi.

Taş ocakta ekmek pişiren Sigrid de lafa karıştı ve "Ben de güvenmiyorum o adama," dedi. Hastalığı geçmiş, iyileşmiş olan Rorik annesine yardım ediyor, Thyra da her zamanki gibi yün eğiriyordu. Sigrid, "Bana sorarsan kanundan kaçan bir adam o," dedi.

Ragnar, "Bütük ihtimalle öyledir ama gemim, kürek çeken adamın kanun kaçağı olmasına aldırmaz," diyerek omuz silkti. Ocağa gidip pişen ekmeklerden birini almak istedi ama Sigrid eline vurup onu engelledi ve "Ben bunları Yule için yapıyorum," dedi.

Yule yılın en büyük bayramıydı, herkes bir hafta boyunca yiyip, bira ve ballı içki içer, bazen kahkahalar atılır, bazen kavga edilir, sarhoşlar karların üzerine kusardı. Ragnar'ın

adamları Synningthwait'te toplanır, at yarışları, güreşler, mızrak, balta ve taşlar atılırdı. Ama ben en çok, iki takımın birbirlerini çekerek nehre düşürme oyununu severdim. Bir gün, benden bir yaş büyük olan bir çocukla güreşirken, Weland'in beni gözetlediğini fark ettim. Weland durumunu düzeltmiş, üzerindeki paçavraları atmış, tilki kürkünden bir palto giymişti. O Yule'de hayatımda ilk kez içki içip sarhoş oldum. Bacaklarım tutmuyor, başım ağrıyordu ama Ragnar bana yine içki verdi ve sonunda dayanamayıp kustum. İçki içme yarışını hiç kuşkusuz Ragnar kazandı. Ravn, bir canavarı ve ondan daha korkunç olan annesini öldüren eski bir kahraman hakkında yazılmış uzun bir şiiri okudu ama ben olanları hatırlamayacak kadar sarhoş oldum.

Yule'den sonra Danlar ve tanrıları konusunda yeni bir şey öğrendim. Ragnar adamlarına emir verip evinin yukarısındaki ormanda büyük bir çukur kazdırdı ve Rorik'le ben de kazma çalışmasına katıldık. Ağaçların köklerini baltalarla temizledik, kazılan toprakları başka yere taşıdık ama Ragnar çukurun daha derin olmasını istedi. Ancak içine atlayıp kenarını göremeyeceği kadar derin olduğunu görünce tatmin oldu. Çukurun içine bir rampa yapıldı ve yanına bir miktar kazılmış toprak yığıldı.

Ertesi gece Ragnar'ın adamları karanlıkta çukurun başına gittiler, aralarında hiç kadın yoktu. Biz çocuklar ellerimizde zifte batırılıp yakılmış meşaleler taşıyor, etrafı hafifçe aydınlatıyorduk. Adamlar sanki savaşa gider gibi giyinmiş ve silahlanmışlardı.

Kör Ravn rampanın yan tarafında durdu ve şarkı söyler gibi Odin'le ilgili uzun bir destan okumaya başladı. Destanda, tanrının dev Ymir'in cesedinden dünyayı nasıl yarattığı, güneş ve ayı gökyüzüne nasıl fırlattığı, yeraltındaki

cüceler tarafından yapılan Gungnir adlı mızrağın evrenin en güçlü silahı olduğu gibi şeyler anlatılıyor, çukurun çevresinde toplanmış olan adamlar da destanın ritmine uymuş, hafifçe sağa sola sallanıyorlardı. Adamlar bazı cümleleri Ravn'la beraber tekrarlarken, ben Beocca'nın Latince derslerinde olduğu gibi iyice sıkıldım, karanlık ormana bakmaya ve orada neler olduğunu düşünmeye başladım.

Bazen Yürüyen Gölgeler'i düşünürdüm, onları bana ilk olarak Bebbanburg demircisi Ealdwulf anlatmıştı. Demirci benden, kendisine söylediklerimi Beocca'ya asla anlatmamamı istemiş ve ben de anlatmayacağıma dair ona söz vermiştim. Hikâyeye göre biz İngilizler Hz. İsa gelmeden önce, yani henüz Woden ve diğer tanrılara taparken, etrafta zor görülen, sessizce hareket eden ve Yürüyen Gölgeler denen esrarengiz ve şekil değiştirebilen yaratıklar vardı. Bunlar bazen kurt, bazen insan ya da kartal gibi hayvanlar olabiliyorlardı. Ne canlı ne de cansızdılar, gölgeler diyarından gelen gece canavarıydı onlar. Ben de bunları düşünerek karanlık ormana bakıyor ve orada bu tür yaratıklar olup olmadığını düşünüyordum. Orada öyle bir şeyler olsa, bu da benim sırrım olurdu. Onlar Danları korkutabilir, bu sayede Bebbanburg'ü geri alabilirdim. Bu da bu adamlara zafer kazandıran büyü kadar güçlü bir şey olabilirdi.

Bunlar hiç kuşkusuz çocukça hayallerdi. İnsan çocuk ve güçsüzken, mistik güçler hayal ediyor ve büyüyüp güçlendiği zaman da bu tür hikâyelerle cahil insanları korkutmaya çalışıyor. Ben de çocuk olarak bu hayali varlıkların gücüne sahip olmak istiyordum. Ama o gece bunları düşünürken birden bir at kişnemesi duydum ve kendimi toparlayıp bakınca, çukur başındaki adamların hafifçe açıldığını ve garip şeyler olduğunu gördüm. Ragnar'ın adamları oraya bir aygır, bir

koç, bir köpek, bir kaz, bir boğa, bir de domuz getirmişlerdi. Onların arkasında da, bir tarla işaretini yerinden söktüğü için suçlu bulunmuş ve hayvanlarda olduğu gibi boynunda ip olan bir İngiliz vardı.

Orada duran at, Ragnar'ın Alev Koşucusu dediği ve çok sevdiği en güzel atıydı. Ancak o gece, o at da tüm diğer hayvanlar gibi Odin'e kurban edilecekti. Hayvanları kurban etme işini Ragnar kendisi yaptı. Beline kadar soyundu, yara izleri olan geniş göğsü meşalelerin ışığında parlarken savaş baltasıyla hayvanları birer birer öldürdü. En son kurban kendi atı oldu ve hayvan ölüp çukura atılırken gözleri bembeyazdı. At, çukurun kenarında kanları görüp kokuyu alınca korkup debelendi, kişnedi, Ragnar onun yanına gitti, gözyaşları içinde onu burnundan öptü, sonra baltasıyla gözlerinin tam arasına vurarak öldürdü. Hayvan birden yere düştü, ayakları havada çırpındı ama hemen öldü. Suçlu İngiliz'i en son öldürdü ve onu öldürürken pek de üzülmedi, kan gölünün ortasında durdu, kanlı baltasını kaldırdı ve "Odin!" diye bağırarak vurdu.

Adamları da "Odin!" diye bağırarak kılıçlarını, mızraklarını ya da savaş baltalarını kanlı çukura doğru uzattılar. O sırada yılan Weland'in, meşalelerin ışığında, ölen hayvanların ve adamın atıldığı kanlı çukurun karşı kenarından bana baktığını gördüm.

Daha sonra hayvan ölüleri ve idam edilen adamın cesedi çukurdan çıkarılıp ağaç dallarına asıldı. Öldürülenlerin kanları toprak altındaki yaratıklara, hayvan leşleri ve adamın cesedi de yukarıdaki tanrılara verildikten sonra çukura kapatıldı. Çukura atılan toprakların üzerine çıkarak tepindik, orayı düzelttik. Sonra herkese içki testileri dağıtıldı, hayvan leşleri ve cesedin asıldığı dalların altında içtik. Korkunç tanrı

Odin'e kurbanlar verilmişti çünkü Ragnar ve adamları savaşa gideceklerdi. O sırada ölüler evindeki tanrının bu adamları kutsamasını düşündüm ve bu güçlü adamların büyüsü kadar güçlü bir büyü bulunmadığı takdirde, bütün İngiltere'nin düşeceğini, istila edileceğini anladım. O anda on yaşımdaydım ama ne olacağımı biliyordum.

Ben de o yaratıklara katılacak, Yürüyen Gölge olacaktım.

2

868 YILI İLKBAHARIYDI, ON bir yaşımdaydım ve *Rüzgâr Yılanı* yüzüyordu.

Gemi yüzüyordu ama denizde değildi. *Rüzgâr Yılanı*, meşe ağacından inşa edilmiş, pruvasında yılan başı, kıçında kartal başı kabartması, üzerinde siyah kunduz resmi olan üçgen, bronz rüzgârgülüyle Ragnar'ın güzel gemisiydi. Rüzgârgülü yelken direğinin tepesine takılmıştı ama direk şimdi indirilmiş, uzun geminin güvertesinde iki kalas desteğin arasında yatay olarak duruyordu.

Ragnar'ın adamları kürek çekiyor, boyalı kalkanlar küpeşteye dizili duruyorlardı. Adamlar kürek çekerken, muhteşem Thor'un, dünyanın derinliklerinde kıvrılmış yatan korkunç Midgard Yılanı için nasıl balık tuttuğunu, yılanın, ucunda öküz başı olan oltayı nasıl yuttuğunu ve korkunç yılandan korkan dev Hymir'in, olta ipini nasıl kestiğini anlatan şarkıyı söylüyorlardı. Güzel bir masaldı bu, Trente Nehri'nde seyrederken bu tür şarkılarla eğleniyorduk. Nehir Humber'e karışıyor ve Mercia içlerine kadar gidiyordu. Güneye, akıntıya karşı gidiyorduk ama sakin, kolay bir yolculuk yapıyorduk. Güneş parlıyordu ve nehrin kıyıları çiçeklerle kaplıydı. Adamlardan bazıları doğu kıyısında bizi atlarla takip ediyor, arkamızdan pruvalarında ejderha başı olan başka gemiler geliyordu.

İşte, kuzeyin kılıçlı Danları olan Kemiksiz Ivar ve Korkunç Ubba'nın savaşa giden ordusuydu bu.

Doğu Northumbria onların olmuş, Batı Northumbria da biat edeceğini bildirmişti ve bu adamlar şimdi de İngiltere'nin merkezi sayılan Mercia'yı almak istiyorlardı. Mercia bölgesi, Wessex topraklarının başladığı Temes Nehri'nin güneyine doğru uzuyor, bölgenin batısındaki dağlık bölgede Galli kabileler yaşıyordu; doğuda, Doğu Anglia çiftlikleri ve bataklıkları vardı. Mercia, Wessex kadar olmasa da, Northumbria'dan daha zengindi. Trente Nehri, krallığın merkezine kadar gidiyordu. *Rüzgâr Yılanı* da Dan donanmasının amiral gemisi olarak en önde seyrediyordu.

Nehir pek derin değildi ama Ragnar gemisinin bir su birikintisinde bile yüzebileceğini söyledi ve bu, hemen hemen gerçekti. Uzaktan bakıldığında gemi uzun, bıçak gibi zarif görünüyordu ama ona bindiğiniz zaman güvertesinin ne kadar geniş olduğunu görüyordunuz. Suyun üzerine sığ bir kâse gibi oturuyor, üzerinde ve içinde kırk ya da elli adam, silahları, kalkanları ve erzaklar olduğu halde çok derin sular aramıyordu. Geminin altı bazen nehir dibine sürtüyordu ama kıyılardan uzakta, suların ortalarında seyrederek yeterince derinlik buluyorduk. Gemi direği de nehir kenarında ağaçların dallarına takılmaması için indirilmiş, güverteye yatırılmıştı.

Rorik ve ben geminin pruvasında, dedesi Ravn ile beraber oturmuştuk ve görevimiz, etrafta gördüğümüz ağaçları, çiçekleri, sazlıkları, çağlayanları ve suyunun üzerine sıçrayan balıkları anlatmaktı. Kırlangıçlar geriye dönmüştü ve bazıları nehrin kenarına dalıp yuvaları için çamur alıyorlardı. Kuş sesleri doldurmuştu her yeri, güvercinler dalların arasında uçuşuyor, daha yükseklerde şahinler dolaşıyordu. Kuğular

bizi seyrediyordu, bazı yerlerde ağaçlar altında oynayan ve bizi görünce kaçan su samuru yavruları gördük. Bazı yerlerde nehir kenarında saz kaplı köy evleri gördük ama köylüler hayvanlarını alıp kaçmışlardı.

Ravn, "Mercia bizden korkuyor," dedi. Beyaz, görmeyen gözlerini havaya kaldırdı ve "Korkmakta da haklılar, biz savaşçıyız," diye ekledi.

"Onların da savaşçıları vardır," dedim.

Ravn güldü ve "Sanırım onların ancak üçte biri savaşçı oluyor," dedi. "Ama bizim bütün adamlarımız savaşçıdır, Uhtred. Danimarka'da savaşçı olmak istemeyenler evlerinde kalırlar. Öyle olanlar çiftçilik, çobanlık, balıkçılık yapar, savaşçı olup gemilere binmez. İngiltere'de herkesin savaşması gerekir ama sadece üç ya da dört kişiden biri savaşacak kadar cesurdur. Diğerleri çiftçidir, zoru görünce kaçarlar. Bizler koyun sürülerine saldıran kurtlarız."

Babam bana *seyret ve öğren* diye öğüt vermişti, ben de her gün bir şeyler öğreniyordum. Sesi bile henüz kalınlaşmamış bir çocuk başka ne yapabilirdi ki? Kör adam, üç kişiden biri savaşçı olur diyordu. Yürüyen Gölgeler'i hatırlayacak, kalkanın altından yaralanmamaya dikkat edecek, bir ordunun nehirden saldırabileceğini hatırlayacaktım. Her şeyi gözlemliyor, öğreniyordum.

Ravn, "Onların zayıf bir kralı var," diye devam etti, "Burghred adındaki bu kral savaşmaktan korkuyor. Biz zorlayınca elbette savaşacak ve Wessex'teki dostlarından yardım isteyecek fakat zayıf kalbinde, sonuçta kazanamayacağını da bilecektir."

Rorik, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Ravn gülümsedi ve "Tüccarlarımız bütün kış Mercia'daydı," diye cevap verdi. "Onlara hayvan postları,

amber sattılar; demir cevheri, malt aldılar ve oradaki insanlarla konuştular, ülkeye döndükleri zaman da duyduklarını bize anlattılar!"

Tüccarları öldürmek gerek, diye düşündüm.

Fakat neden öyle düşündüm? Aslında Ragnar'ı babamdan daha çok sevmiştim. Ragnar beni ölümden kurtarmış, oğlu gibi davranıp beni şımartmış, bana Dan demişti. Danları seviyordum ama o zaman bile onlardan biri olmadığımı biliyordum. Ben Bebbanburglü Uhtred'tim. Denize bakan kaleyi, etrafta uçuşan kuşların seslerini, beyaz köpüklü dalgaların üzerinde uçuşan martıları, kayaların üzerindeki fokları, sahile vuran dalgaları hiçbir zaman unutamazdım. O topraklarda yaşayan, babama efendim diyen ve bazılarına kuzen dediğimiz insanları hatırlıyordum. Benim için Bebbanburg, komşuların dedikodularını, atla yarım günlük mesafede yaşayan herkesi tanımanın rahatlığıydı. Ragnar, Bebbanburg'ü aldığı zaman bana verebilirdi ama orası yine onların olacak, ben o zaman yine Kral Egbert gibi, onların adamı, sahte kont olarak görülecektim. Dan, bana verdiğini istediği zaman geri alabilirdi, bu nedenle Bebbanburg'ü ben kendi gücümle almalı, ona kendim sahip olmalıydım.

On bir yaşımda bunları biliyor muydum? Belki bazı şeyler biliyor olabilirdim, bu tür fikirler tam olarak oluşmamış, konuşulmamış olarak kafamda duruyordu. Bazılarını gerçekleştirebilir, bazılarını unutur ya da kafamdan çıkarıp atabilirdim ama o fikirler daima oradaydı. Ravn bana her şeyin kadere bağlı olduğunu söylemekten hoşlanır, her şey kader derdi.

Rorik düşüncelere daldığımı görünce, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Yüzmek ne güzel olurdu, değil mi?" dedim. O sırada kürekler suya dalıp çıkıyor, *Rüzgâr Yılanı,* Mercia'nın içlerine doğru süzülüyordu.

Ertesi gün nehirde karşımıza küçük bir birlik çıktı. Mercialılar kestikleri dallarla nehrin bir kısmını kapatmışlardı. Su yolu tamamen kapanmış değildi ama kürekçilerin ortadaki boşluktan sıyrılıp geçmeleri de kolay olmayacaktı. Karşımızda yaklaşık yüz kişilik bir Mercia gücü vardı. Okçu ve mızrakçılar, kürekçilerimize saldırmak için hazır bekliyor, bir başka birlik de doğu kıyısında kalkanların arkasında duruyordu. Ragnar onları görünce güldü. O zaman onun savaşma olasılığını düşünüp neşelendiğini de öğrendim. Geminin dümenini kıyıya çevirirken gülüyordu adam, onun arkasındaki gemiler de kıyıya yönelirken, bizi kıyıdan takip eden süvariler de çatışmaya katılmak için atlarından indiler.

Tayfalar kıyıya atlayıp deri ya da zincirli zırhlarını takarken, geminin burnundan onları seyretmeye başladım. Mercialılar karşılarında uzun saçlı, sakallı ve vahşi adamları görünce ne düşündüler acaba? Danlar savaşları âşıkmış gibi kucaklıyorlardı. Bu adamlar düşmanla savaşamadığı zaman kendi aralarında savaşırlardı. Çoğunun müthiş gururundan, savaş yaralarından ve bilenmiş silahlarından başka bir şeyi yoktu, onlarla her istediklerine sahip olabilirlerdi.

Mercia kalkanlarının onları durdurması, engellemesi mümkün değildi. Mercialılar Danların daha kalabalık olduklarını görünce kaçmaya başladılar. Danlar onların arkasından bağırdılar, zırhlarını çıkardılar, sonra baltaları ve geminin halatlarını kullanarak nehri kapamış olan ağaç dallarını temizleyip kıyıya atmaya başladılar. Nehrin temizlenip açılması birkaç saat sürdü, sonra tekrar yola koyulduk. O gece gemiler

kıyıya yanaştı, karada ateşler yakıldı, etrafa nöbetçiler kondu, adamlar silahlarını yanlarına alarak yattılar. Ama o gece bize saldıran olmadı, sabah olduğunda tekrar gemilere binip yola çıktık, bir süre sonra etrafı yüksek toprak duvarlar ve çitlerle çevrili küçük bir şehre geldik. Ragnar, Mercialıların bu şehri savunamadıklarını düşündü, şehir duvarının üzerinde hiç asker yoktu, gemiyi kıyıya yanaştırdı ve adamlarıyla şehre doğru yürüdü.

Toprak duvarlar ve üzerindeki ahşap çit sağlam görünüyordu ve Ragnar, şehir savunma birliğinin burada kalmak yerine, bizimle savaşmak için nehirden aşağıya doğru yürümüş olabileceğini düşündü. Şehirde Mercia askeri yoktu, belki de güneye doğru kaçmışlardı çünkü şehir kapıları açıktı ve duvarın dışında toplanmış bir düzine kadar insan ellerini açmış, bizden merhamet diliyordu. Bu korkmuş insanların arasında üç rahip vardı, saçları kesilmiş başlarını öne eğmiş, sessizce bekliyorlardı. Ragnar gülerek, "Rahiplerden nefret ederim," dedi ve elinde tuttuğu kılıcını havada hızla salladı.

"Neden?" diye sordum.

"Rahipler karıncalara benzerler," diye cevap verdi bana, "kara cüppelerini giyip dolaşırlar, hiçbir işe yaramazlar. Nefret ediyorum onlardan, benim yerime sen konuş bu insanlarla, Uhtred, bu şehrin adını sor onlara."

O insanlarla konuştum ve şehrin adının Gegnesburh olduğunu öğrendim.

Ragnar bana, "Onlara benim Kont Ragnar olduğumu, bana Korkusuz dendiğini, yiyecek ve gümüş verilmezse çocukları yiyeceğimi söyle," dedi.

Onun söylediğini adamlara aktardım. Yere diz çökmüş olan adamlar Ragnar'a baktılar; onun, saçlarını çözmesinin öldürme niyetinin belirtisi olduğunu bilmiyorlardı elbette.

Ellerinde savaş baltaları, kılıçları, mızrakları ve kalkanları olan adamları arkasında dizilmiş, sırıtarak bu insanlara bakıyorlardı.

Kır sakallı bir adamın söylediğini onlara tercüme ederek, "Bütün yiyecekleri size verecekler ama adamın dediğine göre fazla erzakları da yokmuş," dedim.

Ragnar bunu duyunca gülümsedi ve bir adım atıp kılıcını salladı, adamın başını yardı. Ben geriye doğru sıçradım ama bunu korktuğum için değil, tuniğimin üzerine kan sıçramaması için yaptım. Ragnar yine gülerek, "Bir boğaz azaldı işte," dedi, "şimdi diğer adamlara sor bakalım, ne kadar erzakları varmış."

Kır sakallı adamın sakalı kıpkırmızı oldu ve boğulur gibi sesler çıkararak yere kapandı, birkaç kez debelendi ve öldü. O sırada adeta sitem eder gibi bana bakıyordu. Arkadaşlarından hiçbiri onun yanına gidemedi, hepsi korkuyordu. Onlara baktım ve "Ne kadar yiyeceğiniz var?" diye sordum.

Rahiplerden biri, "Yiyeceğimiz var, efendim," dedi.

"Ne kadar?"

"Yeterince var."

Ragnar'a baktım ve "Yeterince yiyecek olduğunu söylüyor," dedim.

Ragnar, "Gerçeği öğrenmek için kılıç iyi bir alettir," dedi. "Kilisede ne kadar gümüş paraları var acaba?"

Rahip kekeleyerek kiliseye bakabileceğimizi, bulabileceğimiz ne varsa her şeyi alabileceğimizi söyledi. Onun söylediklerini Ragnar'a tercüme ettim ama o yine güldü ve "Bu adam da yalan söylüyor, değil mi?" dedi.

"Öyle mi?" diye sordum.

"Kiliseyi aramamızı söylüyor, çünkü orada bir şey bulamayacağımızı biliyor, yani hazineleri çok iyi sakladıkları ya

da başka bir yere götürdükleri belli. Gümüş paraları saklayıp saklamadıklarını sor ona."

Bu soruyu sorduğum zaman rahip kıpkırmızı oldu ve "Kilisemiz fakirdir, çok paramız yok, efendim," dedi. Ben onun söylediğini Ragnar'a tercüme ederken, rahip korkulu gözlerle bana baktı, sonra diz çöktüğü yerden ayağa kalkıp kaçmak istedi ama Ragnar buna izin vermedi, ona doğru ilerledi. Rahip dönüp kaçmaya çalışırken uzun cüppesinin eteğine takıldı, sendeleyip yere düştü ve Ragnar'ın kılıcı onun sırtını deldi. Rahip titredi ve hemen öldü.

Gümüş para gerçekten vardı ve gömülmüştü. Bunu bize diğer rahiplerden biri söyledi ve Ragnar kılıcını ölen rahibin cüppesinde temizlerken içini çekti. Sonra, "Aptal herifler," dedi. "İlk sorduğumda doğru cevap verselerdi ölmeyeceklerdi."

"Ya gömülü bir para olmasaydı ne yapacaktın?" diye sordum.

Ragnar, "O zaman da gerçeği söyler ve ölürlerdi," dedi ve sonra bu söylediğini komik buldu. "Danlardan para saklamakla ne yapmak istiyordu ki o rahip?" diye sordu. "Gümüş para saklayanlar karıncalardır. Karınca yuvasını bulup kazarsan zengin olursun." Sustu ve kurbanlarının üzerinden atlayarak geçti. Onun savunmasız bir adamı hiç düşünmeden öldürdüğünü görünce önce şoke oldum ama Ragnar korkuyla sinen, yere kapanan ve yalan söyleyen insanları hiç sevmezdi. Savaşan, cesaret gösteren düşmanı takdir ederdi. Gegnesburh adlı küçük şehrin kapısında gördüğü insanlara benzeyenlerden nefret eder, onlara hayvanmış gibi davranırdı.

Şehrin gıda stoklarını boşalttık ve sonra rahiplere hazineyi kazıp çıkarmalarını söyledik. Hazine sandığında fazla bir şey

yoktu; iki tane gümüş ayin kupası, üç gümüş tabak, üzerinde gümüş Hz. İsa olan bronz bir haç, merdivenden çıkan melekler şeklinde kemikten yapılmış bir biblo ve bir torba gümüş para bulduk. Ragnar gümüş paraları adamlarına dağıttı, sonra gümüş tabak ve diğer parçaları da baltasıyla kırıp parçaladı, yine onlara verdi. Kemik biblonun bir işe yaramayacağını söyledi ve kılıcıyla kırdı. Sonra, "Garip bir dinleri var bu adamların," dedi, "sadece bir tek tanrıya mı tapıyorlar?"

"Evet, tek tanrı var ama üçe bölünmüş," dedim.

Ragnar, "Akıllıca bir oyun," dedi, "ama bunun yararı yok. Bu üçlü tanrının bir annesi var, değil mi?"

Ragnar kilisede ganimet olabilecek eşyalar arayarak etrafta dolaşırken onu takip ettim ve "Evet, Meryem Ana," dedim. "Onun bebeği üç parça halinde mi doğdu merak ediyorum. Pekâlâ, bu tanrının adı ne?"

"Bilmiyorum," dedim. Aslında Beocca bana onun adından söz etmişti ama o anda hatırlayamadım. "Bu üçlü, üçlü birlik oluşturuyor işte!" diye devam ettim, "Ama tanrının adı bu değil. Ona genellikle sadece Tanrı diyorlar."

Ragnar, "Yani bir köpeğe köpek demek gibi bir şey, ha!" diyerek güldü. "O zaman Hz. İsa ne oluyor?"

"O üçlüden biri."

"Şu ölen yani, değil mi? Ve sonra da dirildi?"

"Evet," derken Hıristiyan tanrısının beni gözetlediğini ve günahlarım için bana büyük bir ceza vermeye hazırlandığını düşünerek korktum.

Ragnar umursamaz bir tavırla, "Tanrılar bunu yapabilir," dedi. "Ölürler ve dirilirler, onlar tanrıdır..." derken durdu, bana baktı, korktuğumu anlayıp saçlarımı okşadı ve "Korkma, Uhtred, Hıristiyan tanrısının burada gücü yoktur," diye ekledi.

"Öyle mi?"

"Tabii ki yok!" O sırada manastırın arka tarafındaki ambarı arıyordu, bir köşede bir orak buldu ve alıp kemerine taktı. Sonra, "Tanrılar birbirleriyle de savaşırlar," diye devam etti. "Bunu herkes bilir. Bizim tanrılarımıza bak! Aesir ve Vanir dost olmadan önce kedi köpek gibi kavga ederlerdi." Aesir ve Vanir şimdi Asgard'ı paylaşan iki Danimarka tanrı ailesiydi ama eskiden birbirlerine düşman oldukları söylenirdi. "Tanrılar da savaşır ve bazıları kazanır, bazıları kaybeder. İşte, şimdi Hıristiyan tanrısı kaybediyor, yoksa biz burada olabilir miydik? Savaşı kazanabilir miydik? Biz tanrılarımıza saygı gösterirsek bizi ödüllendirirler ama Hıristiyan tanrısı kullarına yardım etmiyor, öyle değil mi? Hıristiyanlar onun için ağlıyor, ona dualar ediyorlar, gümüş paralarını veriyorlar ama biz gelip onları öldürüyoruz! Acınacak bir tanrıları var onların! Eğer o güçlü bir tanrı olsaydı biz buralara gelemezdik, öyle değil mi?"

Ragnar aslında mantıklı konuşuyordu. İnsana yardımcı olmayan bir tanrıya tapmanın ne anlamı vardı? Odin ve Thor'a inananlar savaşı kazanıyorlardı, bunu inkâr edemezdik ve *Rüzgâr Yılanı*'na dönerken içgüdüsel bir hareketle boynumda asılı duran Thor çekicine dokundum. Yağmaladığımız Gegnesburh'dan ayrılırken şehir halkı ağlıyordu. Ambarı tahıl, ekmek, tuzlanmış et ve isli balık dolu olan gemimizin kürekleri yeniden çekilmeye başladı, geniş nehirde yoluna devam etti. Daha sonra, Kral Alfred'in karısı Ælswith'in Gegnesburhlu olduğunu öğrendim. Kraliçenin babası oranın kontuydu ve kadın orada büyümüş, ayrıldıktan sonra da çok özlemişti ama şimdi o şehir Danlar tarafından yağma edilmişti. Kraliçe her zaman, Tanrı'nın, şehrini yağmalayan dinsizlerden intikam alacağını söyledi ve benim

de o yağmacıların arasında bulunduğumu öğrenmesi çok kötü olurdu.

Birkaç gün sonra Snot'un ülkesi anlamına gelen, Snotengaham adlı bir şehre vardık, burası Gegnesburh'dan daha büyüktü ama ordusu kaçmıştı. Şehir halkı bizi yiyecek içecekler ve gümüş paralarla karşıladı. Atlı bir haberci Gegnesburh'da yaptıklarımızın haberini bu şehre ulaştırmıştı ve Danlar, gelişlerinin başka yerlere bildirilip korku yaratmasından hoşlanıyorlardı. Böylece, etrafı surlarla çevrili daha büyük bir şehir olan Snotengaham hiç direnmeden, savaşmadan bize teslim oldu.

Gemilerin tayfalarından bazıları surların üzerinde nöbet tutmaya başlarken, diğerleri de yağmalamak için şehre dağıldılar. Her şeyden önce daha fazla at aradılar ve sonra daha çok sayıda atlı şehrin sokaklarına iyice dağıldı, yakıp yıkmaya, her yeri yağmalamaya başladılar. Ragnar bana, "Burada kalacağız," dedi.

"Yaz sonuna kadar mı?"

"Dünyanın sonuna kadar, Uhtred. Burası artık Dan toprağı!"

Kış sonunda Ivar ve Ubba, daha çok yerleşimci getirmeleri için üç gemiyi Danimarka'ya gönderdiler ve bir süre sonra yeni gemiler birer ikişer, yeni erkek, kadın ve çocuk yerleşimcileri oraya getirmeye başladılar. Yeni gelen Danlar istedikleri evlere yerleşebiliyor, sadece Ivar ve Ubba önünde diz çöken, ona biat eden Mercia liderlerinin mülklerine dokunamıyorlardı. Onların önünde diz çökenlerden biri olan genç piskopos Æthelbrid, cemaatine vaaz verirken, Danları Tanrı'nın gönderdiğini söylüyordu. Tanrı'nın bunu neden yaptığını söylemiyor, belki de bilmiyordu ama karısı ve çocukları kendi evlerinde güvenli bir yaşam sürüyordu, kilisesinde bir

gümüş ayin kupası bulundurmasına izin verildi. Ancak Ivar, Hıristiyan din adamının fikir değiştirmesi olasılığına karşı, ikiz oğullarının rehin tutulmasında ısrar etti.

Diğer Dan komutanlar gibi, Ragnar da yiyecek bulmak için her zaman at binip adamlarıyla beraber ülkede dolaşıyor ve tercüman olarak beni de yanında götürüyordu. Bir süre sonra, güneyde, Ledecestre'de büyük bir Mercia ordusunun toplanmakta olduğuna dair duyumlar aldık ve Ragnar o yerin, Mercia'nın en büyük kalesi olduğunu söyledi. Bu kale, herkesten daha iyi inşaat yapan Romalılar tarafından inşa edilmişti ve Mercia kralı Burghred ordusunu orada topluyordu. Ragnar'ın mümkün olduğu kadar çok erzak toplamak istemesinin nedeni buydu işte. Bana, "Onlar bizi kuşatacaklar ama direnecek ve sonunda biz kazanacağız. Bir süre sonra Ledecestre ve Mercia toprakları da bizim olacaktır," dedi. Ragnar sanki zaferden eminmiş, yenilgi olasılığı hiç yokmuş gibi konuşuyordu.

Ben babasıyla giderken, Rorik evde kalıyordu. Çünkü hastaydı ve bazen karnına giren korkunç ağrılara dayanamayıp ağlıyordu. Geceleri kusuyordu, rengi iyice solmuştu ve ona iyi gelen tek ilaç, piskoposun hizmetçisi olan yaşlı bir kadının kaynattığı şifalı otların suyuydu. Ragnar oğlunun hastalığına çok üzülüyor ama benim oğluyla iyi arkadaş olmama seviniyordu. Rorik kıskanç değildi, babasının beni sevmesini doğal buluyordu. Babasının uzun bir zaman sonra beni Bebbanburg'e götürüp oranın kontu yapacağını biliyor, dost kalacağımızı ve Bebbanburg'ün de bir Dan kalesi olacağını düşünüyordu. Ben Kont Uhtred olacaktım, Rorik ve ağabeyi de başka kalelere yerleşeceklerdi. Ragnar, Bebbanburg ve oğulları tarafından desteklenen büyük lord ve biz de büyük Danlar olarak yaşayacaktık. Odin bize gülümseyecek, bu

durum büyük tanrıların canavarlarla savaşacağı zamana kadar devam edecekti, o zaman ölüler ordusu Valhalla'dan çıkıp yürüyecek, yeraltı dünyası canavarlarını teslim edecek ve ateş büyük hayat ağacı Yggdrasil'i yakacaktı. Diğer bir deyişle, yok olana kadar her şey aynı kalacaktı. Rorik ve hiç kuşkusuz Ragnar da böyle düşünüyorlardı. Ravn'a göre, kader her şeydi.

Yazın ortasında Mercia ordusunun sonunda harekete geçtiği, Wessex Kralı Æthelred'in, ordusuyla Burghred'e destek vereceği haberleri gelmeye başladı. Bu durumda, üç İngiliz krallığından ikisiyle savaşmak zorunda kalacaktık. Kırsal kesime yaptığımız saldırılara son verdik ve Snotengaham'ı düşman kuşatmasına karşı hazırlamaya başladık. Şehir etrafındaki toprak setler güçlendirildi ve setlerin dışındaki hendekler derinleştirildi. Gemiler düşmanın alevli oklarıyla yanmaması için nehirden yukarıya, setlerden uzağa çekildi ve setlere yakın olan evlerin saz ve saman karışımı çatıları yanmamaları için söküldü.

Ivar ve Ubba, işgal ettiğimiz toprakları savunacak kadar güçlü olduğumuza, düşman kuşatmasına direnebileceğimize karar vermişlerdi ama onlara göre, daha fazla toprak işgal edersek Dan ordusu bölünür ve daha kolay yenilebilirdi. Onlar, düşmanın gelip Snotengaham savunması karşısında yorulup kırılmasının daha mantıklı olduğunu söylüyorlardı.

Çiçekler açmaya başladığında düşman ordusu geldi. Önce küçük birlikler halinde Mercia süvarileri kaleyi kuşattılar, öğleye doğru da kılıçları, mızrakları, savaş baltaları, orak ve çimen biçme bıçaklarıyla silahlanmış olarak Burghred'in piyadeleri geldiler. Düşmanın piyade askerleri şehrin çevresindeki toprak set ya da duvarlardan oldukça uzakta, alçak

tepelerin yamacında ve çayırda yerleştiler, ağaç dalları ve çalıları kullanarak basit kulübeler yaptılar. Snotengaham, Trente Nehri'nin kuzey kenarında kalıyordu, yani nehir, şehirle diğer Mercia toprakları arasındaydı ama düşman ordusu batıdan geldi, nehri şehrin güneyindeki bir yerden geçti. Düşman askerlerinin bir kısmı, bizim gemilerden takviye gelebilir endişesiyle nehrin güney kenarında kaldılar, bu durumda, düşman ordusu bizi tam anlamıyla kuşatmış oldu ama saldırma girişiminde bulunmadılar. Mercia ordusu Batı Saksonların gelmesini bekliyordu ve kuşatmanın ilk haftasında harekat olarak sadece, bazı okçuların şehir duvarına doğru ilerleyip birkaç ot attıklarını gördük ama oklar da toprak sete saplanıp kuşları ürkütmekten başka bir işe yaramadılar. Onlar daha sonra barakalarının etrafına ağaç dalları ve çalılardan oluşan bir çit çektiler, kamplarını güçlendirdiler.

Ragnar, "Aniden saldırıp onları öldüreceğimizden korkuyorlar," dedi, "bu nedenle orada kalıp açlıktan ölmemizi bekleyecekler."

"Öyle mi yapacaklar?" diye sordum.

Ragnar güldü ve "Hiç korkma, onlar bir fareyi bile açlıktan öldüremezler," dedi. O da kalkanını, toprak setin dış tarafına dizilmiş olan parlak boyalı bin iki yüz kalkanın arasına koymuştu. Aslında bin iki yüz askerimiz yoktu ama her asker birden fazla kalkana sahipti ve düşmanı yanıltmak, asker sayımızın çok olduğunu göstermek için bütün kalkanlar toprak setin üzerine dizilmişti. Danimarka ordusunda bulunan asilzadeler de sancaklarını toprak duvarın üzerine çektiler, bunların arasında Ubba'nın kuzgun resimli ve Ragnar'ın kartal kanatlı sancakları da vardı. Kuzgunlu sancak, beyaz püsküllerle süslü, üçgen şekilli beyaz kumaştan yapılmıştı, üzerinde kanatlarını açmış siyah bir kuzgun vardı. Ragnar'ın

sancağı ise, bir direğe çivilenmiş gerçek bir kartal kanadıydı ama kanat artık parçalanmaya başlamıştı ve Ragnar, kendisine yeni bir kanat getirecek olan adama, ödül olarak altın bir kol halkası vereceğini söylemişti.

Bir gün bana, "Bu adamlar bizi buradan çıkarıp kovmak istiyorlarsa, üç hafta içinde, yani adamları hasat mevsimi için topraklarına dönmeye başlamadan önce saldırmak zorundalar," dedi.

Fakat Mercialılar saldırıp bizi oradan kovmak yerine, dualarla kaçırmaya çalıştılar. Cüppeli, ellerinde uçları haçlı sırıklar taşıyan bir düzine rahip, ellerinde yine haçlı sopalar ve kutsal flamalarla onları takip eden keşişler, siperlerinden çıktılar ve ok menzili dışında yürüdüler. Rahiplerden biri durup etrafa kutsal su serpti, diğerleri birkaç adımda bir durup bizi lanetledi. Burghred'e destek verecek olan Batı Sakson askerleri de o gün geldiler. Burghred'in karısı, Alfred ve Wessex Kralı Æthelred'in kız kardeşleriydi ve Wessex'in ejderhalı sancağını da ilk kez o gün gördüm. Kalın, yeşil kumaştan yapılmış, üzerinde alev püsküren bir ejderha başı olan büyük bir sancaktı bu ve sancaktar atını rahipler ile keşişlere doğru sürdü. Ragnar dalgalanan ejderhalı sancağa baktı ve sakin bir ifadeyle, "Senin de sıran gelecek," dedi.

"Ne zaman?" diye sordum.

Ragnar gözlerini düşmandan ayırmadan, "Bunu ancak tanrılar bilir," dedi, "Bu yıl Mercia'nın işini bitirecek, sonra Doğu Anglia ve en sonunda da Wessex'e gideceğiz. İngiltere'nin bütün topraklarını ve hazinelerini alacağız, Uhtred. Üç yıl mı olur, dört yıl mı bilemem. Ama daha çok gemiye ihtiyacımız var." Bunu derken, daha çok tayfa, daha çok kılıçlı, kalkanlı asker demek istediğini biliyorum.

"Neden kuzeye gitmiyoruz?" diye sordum.

"Dalriada ve Pictland'e mi?" diyerek güldü. "Oralarda çıplak kayalardan, kısır tarlalardan ve aç insanlardan başka bir şey yok, Uhtred. O bölgelerde topraklar bizim ülkemizde olduğu gibi çorak." Durdu, düşman kampına doğru bakarak başını salladı ve "Ama bu topraklar zengin," diye devam etti, "insan burada çok rahat çocuk yetiştirebilir. Burada yaşarsan güçlü olursun." O sırada düşman kampından çıkıp ejderhalı sancağı taşıyan süvariye doğru giden atlıları görünce sustu. Muhteşem atlarına ve koyu kırmızı pelerinlerinin altında parlayan zırhlarına bakılırsa, önemli adamlardı. Ragnar, "Baştaki adam Wessex Kralı mı acaba?" dedi.

"Æthelred mi yani?"

"Muhtemelen odur. Biraz sonra anlarız."

"Neyi anlayacağız?"

"Bu Batı Saksonların nasıl bir şeyler olduklarını. Mercialılar saldırmayacak bize, Æthelred'in askerleri onlardan daha mı iyi, göreceğiz bakalım. Şafak vakti saldıracaklardır, Uhtred. Doğruca üzerimize gelecekler, setlere merdiven dayayıp tırmanacaklar, bazı askerlerini kaybedecekler ama geriye kalanlar bizi öldürecek." Güldü, yüzüme baktı. "Ben olsam böyle yapardım ama bu herifler ne yapacak acaba?" Sustu ve alaycı bir ifadeyle yere tükürdü.

Ivar ve Ubba da aynı şekilde düşünmüş olmalıydılar çünkü merdiven yapıp yapmadıklarını öğrenmek için, Mercia ve Batı Sakson askerlerinin arasına iki casus göndermişlerdi. İki casus gece karanlığında düşman kampına yaklaşacak, uygun bir yer bulup onları çit gerisinden gözetleyeceklerdi ama ne yazık ki görüldüler ve yakalandılar. Onları çitin önüne getirip diz çöktürdüler ve ellerini arkadan bağladılar. Elinde kılıç olan uzun boylu bir İngiliz onların arkasında durdu,

kılıcının ucunu esirlerden birinin sırtına vurdu ve esir başını kaldırınca kılıç başına indi. İkinci Dan da aynı şekilde öldü ve cesetleri kurtlara terk edildi. Ragnar dişlerini gıcırdattı ve "Soysuzlar!" diye homurdandı.

Casusların idam edilişini Ivar ve Ubba da seyrettiler. Ben iki kardeşi nadiren görüyordum. Ubba çoğu zaman evinde kalıyor, sıska Ivar ise her sabah ve akşam toprak duvarların üzerinde dolaşıyor, pek konuşmuyor, kaşlarını çatıp düşman karargâhına bakıyordu. Ama o sabah Ragnar'ın yanına geldi ve nehrin güneyindeki yeşil çayırları gösterip bir şeyler söyledi. Her zaman sert bir sesle, adeta hırlar gibi konuşurdu ama Ragnar bundan rahatsız olmuyordu.

Ivar gidince bana, "Düşmanın bize saldırıp saldırmayacağı konusunda bir şey bilmediği için Ivar çok öfkeli," dedi. "Şimdi de benim oraya casuslar göndermemi istiyor. Ama casuslara ne yaptıklarını gördük işte!" Sustu ve hâlâ karşıda, çayırda yatan cesetleri gösterdi. "Belki de oraya benim gitmem daha iyi olacak."

Ragnar'ın da diğer casuslar gibi idam edilmesini istemediğim için, "Ama adamlar başka casuslar bekleyecek ve daha çok gözetleyeceklerdir," dedim.

Ragnar, "Bir lider önden gider," dedi, "komutan kendisini riske atmazsa askerlerinden bunu isteyemez."

"Bırak ben gideyim," dedim.

Bana bakıp güldü ve "Hangi lider bir yetişkinin görevini bir çocuğa verir?" dedi.

"Ben İngilizim ve onlar bir İngiliz çocuğundan kuşkulanmayacaklardır."

Ragnar yine güldü ve "Eğer İngilizsen gördüklerin hakkında bize doğru bilgi verip vermediğini nereden bileceğiz?" diye sordu.

Boynumdaki Thor çekicine dokundum ve "Doğruyu söyleyeceğime yemin ederim," dedim. "Ben artık bir Danım! Bunu bana sen söyledin, artık bir Dansın dedin!"

Ragnar konuşmamdan etkilenmişti, yüzüme bakmak için önümde diz çöktü ve "Gerçekten Dan mısın?" diye sordu.

"Ben Danım," derken ciddiydim. Ancak bazen de kendimi Danlar arasında kalmış bir Northumbrialı, gizemli biri gibi görüyordum, aslında kafam karışıktı. Ragnar'ı bir baba gibi seviyor, Ravn'a saygı duyuyor, hasta olmadığı zaman Rorik'le oyun oynuyordum ve onlar bana kendilerinden biriymişim gibi davranıyorlardı. Ben başka bir kabileden gelmiştim sanki. Kuzeylilerde üç ana kabile vardı: Danlar, Norselar ve Svearlar. Ama Ragnar, Geteler gibi başka kabileler de olduğunu söyledi bana. Aslında kuzeyde kaç kabile olduğunu tam olarak o bile bilmiyordu ama o anda benim için endişelendi. Israrla, "Ben bir Danım," diye tekrarladım "ve kim karşı tarafta benden daha iyi casusluk yapabilir? Ben onların dilini konuşuyorum!"

Ragnar, "Sen daha bir çocuksun," dedi. Gitmemi engelleyeceğini düşündüm ama sanırım bu fikre alışmaya başlamıştı. Düşündü ve sonra, "Aslında kimse bir çocuktan şüphelenmez," diye söylendi. Bir süre bana baktı, sonra gözlerini karşı tarafa, kuzgunların gagaladığı iki cesede çevirdi ve "Emin misin, Uhtred?" diye sordu.

"Eminim."

"Kardeşlere soracağım," diyerek onlara gitti ve sonra bana dönüp, Ivar ve Ubba'nın gitmeme izin verdiklerini söyledi.

Gece karanlığı çökünce şehir kapısı açıldı ve ben dışarıya süzüldüm. *Sonunda bir Yürüyen Gölge oldum işte*, diye düşündüm. Ama aslında oraya doğru gitmek doğaüstü bir ustalık gerektirmiyordu, çünkü yolum Mercia ve Batı Sakson

askerlerinin meşaleleriyle az da olsa aydınlamıştı. Ragnar bana, büyük kampın arka tarafına sızmayı ve oralarda içeriye görünmeden girilecek bir nokta bulmamı öğütlemişti ama ben doğruca İngilizlerin koruyucu duvarı olan kesilmiş ağaçların arkasındaki en yakın ateşe doğru yürüdüm. Ateşin arkasındaki gölgelik alanda dolaşan nöbetçileri görebiliyordum. Endişeliydim. Aylardır gizemli masal yaratıklarından biri olmayı hayal ediyordum. Şimdi karanlıkta, başları kesilmiş cesetlerin oldukça yakınındaydım ve onlar gibi olabileceğimi düşünmeden edemedim. Neden bu kadar korkuyordum ki? Aslında askerlerin yanına gidip onlara kim olduğumu anlatabilir, beni Burghred ya da Æthelred'e götürmelerini isteyebilirdim ama Ragnar'a gerçeği söylemiştim. Onun yanına geri dönecek ve gördüklerim konusunda ona doğruyu anlatacaktım. Bunu yapacağıma dair söz vermiştim ve bu benim için çok önemliydi. Daha sonra tarafımı seçebilirdim ama bunun zamanı henüz gelmemişti. Böylece kendimi çok küçük ve zayıf hissederek, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarparak, hedefime doğru sessizce ilerledim.

Mercia ordugâhının yarı yolunda birden ürperdim, saçlarım diken diken oldu. Takip edildiğim hissine kapıldım, durup eğildim, karanlıkta arkama bakıp etrafı dinledim, titreşen siyah şekillerden başka bir şey göremedim ama bir tavşan gibi sıçradım, kendimi yan tarafa attım, tekrar eğilip etrafı dinledim ve bu kez arkamda bir yerlerde, çimenlerin üstünde ayak sesi duyduğumu sandım. Durup bekledim, arkama bakmaya devam ettim ama yine bir şey göremedim, Mercia barikatına kadar ilerledim, durup yine etrafı dinleyerek bir süre daha orada bekledim, sonra belki de bunları hayal ediyorum diye düşündüm. Mercia engelini geçememekten de korkuyordum

ama çok geçmeden büyük bir ağacın düştüğü bir noktada, dalların arasından bir çocuğun geçebileceği kadar bir boşluk olduğunu gördüm. Eğilerek dalların arasından sessizce geçtim, kampa girdim ama hemen bir nöbetçiye yakalandım. Adam, "Kimsin sen?" diye bağırırken, yakınlarda yanan bir ateşin loşluğunda, elindeki mızrakla bana doğru koştuğunu gördüm.

Eski adımı söyleyerek, "Ben Osbert'im," diye cevap verdim.

Adam sesimi duyunca şaşırdı ve "Sen bir çocuksun ha!" dedi.

"Şey, işeyecek bir yer arıyordum, efendim."

"Lanet olsun, çocuk, kaldığın barakanın dışında yer bulamadın mı?"

"Efendim baraka yakınında işememi istemiyor."

Adam ateşlerin loş ışığında bana baktı ve mızrağını hafifçe kaldırdı. "Kim senin efendin?"

Aklıma ilk gelen adı söyledim ve "Beocca," dedim.

"Rahip mi yani?"

Bunu duyunca bir an bocaladım ama sonra başımı salladım ve adam bana inanmış gibi baktı. "Ben kayboldum, efendim."

Nöbetçi, "İşemek için benim nöbet bölgeme kadar yürümen gerekmezdi herhalde, öyle değil mi, çocuk?" dedi ve "Şu tarafa gideceksin," diyerek bana yol gösterdi.

Böylece kurtuldum, hiç çekinmeden kampın içinde ilerledim, yanan ateşlerin ve altında adamların horladığı derme çatma çatıların arasından geçtim. Biraz ileride birkaç köpek bana havladı, bir at kişnemesi duydum. Bir yerlerde birisi flüt çalıyor, bir kadın hafif sesle şarkı söylüyordu. Sönmek üzere olan ateşlerden etrafa kıvılcımlar sıçrıyordu.

Nöbetçi beni Batı Saksonların kaldığı yere göndermişti. Büyük bir ateşle aydınlanmış büyük çadırın dışında göze çarpan ejderhalı flamayı görünce anladım bunu ve en yakın yer orası olduğu için o çadıra doğru yürüdüm. Etrafta tahta merdiven aradım ama bulamadım. Barınaklardan birinde bir bebek ağladı, bir kadın inledi. Yakındaki bir ateşin başında oturan adamlar şarkı söylüyorlardı. Bunlardan biri beni görünce bağırdı ama çocuk olduğumu görünce sustu. Önünde flama olan büyük çadırın yakınındaki ateşin yanından geçtim. İçinde mum ya da fener yakılmış, hafifçe aydınlatılmış olan büyük çadırın arkasındaki karanlığa doğru ilerledim. Büyük çadırın önünde iki nöbetçi duruyor, içeriden mırıltılar duyuluyordu ama merdiven aramak için arkaya doğru süzülürken beni kimse görmedi. Ragnar, merdivenlerin ya topluca kamp merkezinde ya da kenara yakın bir yerde tutulacağını söylemişti ama ben hiçbir yerde merdiven göremedim. O sırada birinin hıçkırıp içini çekerek ağladığını duydum.

Büyük çadırın tam arkasındaydım, yüksek bir odun yığınının yan tarafına saklandım ve pis kokuyu duyunca, yakınlarda kazılmış bir tuvalet çukuru olduğunu anladım. Eğilip bakınca odun yığını ile büyük çadır arasında çimenlerin üzerine çömelmiş bir adam gördüm. Adam bir yandan hıçkırarak ağlıyor, bir yandan da arada sırada göğsünü yumrukluyordu. Bunu görünce şaşırdım, hatta tedirgin oldum ve ne olduğunu anlamak için yere yüzüstü kapanıp bir yılan gibi karanlıkta ona doğru sürünerek yaklaşmaya çalıştım.

Adam canı yanıyormuş gibi ellerini gökyüzüne kaldırıyor ve inliyor, sonra dua eder gibi öne, çimenlere doğru eğiliyordu. "Affet beni Tanrım!" dediğini duydum, "Affet beni! Ben bir günahkârım!"

Sonra kustu ve inledi ama sarhoşa benzemiyordu. Onun genç bir adam olduğunu tahmin ettim. Çok geçmeden çadırın kapı kanadı kalktı ve içerideki mum ışığı çimenleri hafifçe aydınlattı. Mum ışığında onun genç bir adam olduğunu tam olarak gördüm ama çadırın kapı kanadını kaldıran adamın Peder Beocca olduğunu görünce şoke oldum. Daha önce, aynı adı taşıyan iki rahip olabileceğini düşünmüştüm ama bu, benim tanıdığım rahipti. Kızıl saçlı, şaşı gözlü Beocca'ydı bu ve Mercia'ya gelmişti.

Beocca çadırın kapı kanadını bırakıp genç adamı yine karanlıkta bıraktı ve "Efendim," dedi.

Genç adam, "Ben bir günahkârım, peder," dedi. Belki de Beocca'nın, o zayıf halini görmesini istemediği için hıçkırarak ağlaması kesilmişti ama sesi hâlâ kederliydi. "Ben acınacak bir günahkârım."

"Hepimiz günahkârız, efendim."

Genç adam onun teselli edici sözünü duymamış gibi, "Ben büyük bir günahkârım," diye tekrarladı, "ve aynı zamanda evliyim!"

"Pişmanlık kurtuluştur, efendim."

"O halde, Tanrı biliyor, ben kurtulmuş olmalıyım çünkü pişmanlığım gökyüzünü doldurur." Genç adam sustu, başını kaldırıp yıldızlara baktı, sonra, "Beden, peder!" diye inledi. "Beden."

Beocca karanlıkta bana doğru bir adım attı ama birden durup geriye döndü. Bana çok yaklaşmıştı ama orada olduğumu tabii ki bilmiyordu. Alçak sesle, "Tanrı bazen denemek için bizi günah işlemeye teşvik eder, efendim," dedi.

Genç adam sert bir sesle, "Tanrı denemek için bize kadınlar gönderir," dedi, "ama biz başarısız oluruz ve Tanrı o zaman da cezalandırmak için Danları yollar."

Beocca, "Tanrı'nın yolu güçtür," dedi, "ve hiç kimsenin de bu konuda kuşkusu yoktur."

Genç adam hâlâ dizlerinin üzerinde duruyordu, başını öne eğdi ve "Ben asla evlenmemeliydim, peder," dedi. "Kiliseye katılmalı, bir manastıra girmeliydim."

"Tanrı da sizi büyük bir dindar olarak kabul ederdi, efendim, ama onun sizinle ilgili başka planları vardı. Ağabeyiniz ölürse..."

"Tanrı onu korusun! Ben nasıl kral olurum!"

"Tanrı'nın kralı olursunuz, efendim."

Bunları duyunca, o genç adamın Alfred olabileceğini düşündüm. Onu ilk kez görüyor, sesini ilk kez duyuyordum ama o bunu hiç bilmedi. Karalıkta çimenlerin üzerine uzandım ve Beocca onu teselli etmeye çalışırken onları dikkatle dinledim. Konuşmalarından anladığım kadarıyla Alfred bir hizmetçi kıza tecavüz etmiş ve bunun maddi manevi acısını çekmeye başlamıştı.

Beocca ona, "Bence onu kendi hizmetinize almalısınız, efendim," dedi.

Alfred, "Hayır, bunu yapamam," diye itiraz etti.

O sırada çadırın içinde biri arp çalmaya başladı ve ikisi de bir süre susup müziği dinlediler. Sonra Beocca mutsuz prensin yanına diz çöktü ve elini onun omzuna koydu. "O kızı hizmetinize alın ve ona karşı dirençli olun," dedi. "Tanrı sizin bu direniş gücünüzü görecek ve sizi ödüllendirecektir. Sizi günaha ittiği için ona teşekkür edin ve bu teşvike direnerek de ona yakarın."

Alfred acı bir sesle, "Tanrı beni öldürecek," dedi. "Bunu bir daha yapmayacağıma yemin ederim. Hele Osfert'ten sonra asla." Osfert'in ne olduğunu bilmiyordum. Ama uzun bir zaman sonra onun, Alfred'in bir başka hizmetçi kızdan doğan

çocuğu olduğunu öğrendim. Alfred, "Bu kıza direnebilmek için dualar ettim," diye devam etti, "bunun için acı çektim, Tanrı acıyarak beni hasta etti ama ben yine de duygularıma teslim oldum. Ben korkunç bir günahkârım."

Beocca elini onun omzundan çekmedi ve "Hepimiz günahkârız," dedi, "aslında hepimiz Tanrı'nın ihtişamından mahrumuz."

"Hiç kimse benim kadar düşmedi," diye inledi.

"Tanrı sizin pişmanlığınızı görüyor, bunun karşılığını verecektir. Onun teşvikini doğal karşılayın, sonra bu irade zayıflığına karşı direnin ve bunu başardığınız zaman da Tanrı'ya şükredin. O zaman Tanrı sizi ödüllendirecektir, efendim, inanın bana."

Alfred acı bir ifadeyle, "Nasıl ödüllendirecek, Danları buralardan göndererek mi?" diye sordu.

"Evet, bunu yapacaktır."

Alfred sert bir sesle, "Ama bekleyerek göremeyiz bunu," diye söylendi ve Beocca biraz geriye çekildi. Alfred, yere diz çökmüş olan Beocca'nın tepesine dikildi ve "Onlara saldırmalıyız!" dedi.

Beocca onu yumuşatmaya çalıştı ve alçak sesle, "Burghred ve ağabeyiniz ne yapacaklarını iyi bilirler, efendim," dedi. "Eğer Tanrı isterse dinsizler açlıktan öleceklerdir."

Ben artık öğreneceklerimi öğrenmiştim, yani İngilizler bize saldırmayı planlamıyordu, Snotengaham'ı kuşatacak ve şehir açlıktan ölene kadar bekleyeceklerdi. Fakat Beocca ile prens çadırın dışında ve bana çok yakın bir noktada konuşurlarken oradan ayrılamazdım, onun için orada biraz daha kaldım, Beocca ve prensin dualarını dinledim. Alfred sakinleşip ikisi de çadıra girince sessizce ayrıldım.

Ordugâhtan çıkmam oldukça uzun bir zamanımı aldı

ama beni kimse görmedi. O gece karanlıklarda sessizce süzülen gerçek bir Yürüyen Gölge oldum, tepeye tırmandım, şehre kadar olan son yüz metre kadar mesafeyi koşarak katettim, şehir kapısında Ragnar diye seslendim, bana kapıyı açtılar ve Snotengaham'a girdim.

Güneş doğarken Ragnar beni alıp Ubba'nın yanına götürdü ve Weland'i orada görünce çok şaşırdım. Sinsi adam bana bakarak yüzünü buruşturdu ama Ubba'nın karanlık yüzünde daha berbat bir ifade vardı. Bana kaşlarını çatarak baktı ve "Ee, neler yaptın bakalım?" diye sordu.

"Orada hiç merdiven görmedim..." diye başladım.

Ubba hırlar gibi bir sesle, "Sana ne yaptığını sordum," deyince, ona neler yaptığımı, düşman karargâhına giriş yeri bulup içeriye girerken nöbetçiye yakalandığımı ama kurtulup girmeyi başardığımı anlattım. Ubba o zaman beni susturup Weland'e baktı ve "Ee?" diye sordu.

Weland başını salladı ve "Onun barikatı aştığını gördüm ve bir adamla konuştuğunu duydum, lordum," dedi.

Demek Weland beni takip etmişti, öyle mi? Ragnar'a baktım ama o sadece omuz silkti. Sonra daha alçak sesle, "Ubba ikinci bir adamın da gitmesini istedi ve Weland bunu yapacağını söyledi," diye açıkladı.

Weland bana bakarak gülümsedi ama şeytanın cehenneme girerken piskoposa bakıp gülüşü de buna benzerdi herhalde. Sinsi adam sonra Ubba'ya baktı ve "Ama ben bariyerden geçemedim, lordum," dedi.

"Ama bu çocuğun girdiğini gördün, değil mi?"

"Evet, nöbetçiyle konuştuğunu da duydum efendim ama neler dediklerini anlayamadım."

Ubba, Weland'e, "Sen hiç merdiven gördün mü peki?" diye sordu.

"Hayır, efendim, ama ben bariyerin dışındaydım."

Ubba sinirlenmiş gibi Weland'e bakınca adam tedirgin oldu ama Ubba'nın o kara, rahatsız edici gözleri bu kez bana döndü, ben de ürperdim. Ubba, "Demek bariyeri aşıp içeriye girdin," dedi, "içeride neler gördün bakalım?" Ona bulduğum büyük çadırı, duyduğum konuşmaları, Alfred'in günah işlediği için nasıl ağladığını, bize saldırmak istediğini ama rahip bizim kuşatılıp açlıktan öleceğimizi söyleyince nasıl sakinleştiğini anlattım. Ubba bana inandı çünkü benim yaşımda bir çocuğun, hizmetçi kıza tecavüz eden bir prens gibi bir hikâyeyi uyduramayacağını düşündü.

Ben yaşadıklarımı anlatırken eğlendim ve bu, yüzümdeki ifadeden de belli oluyordu. Neşeli bir ifadeyle, Alfred'in, yaptıklarından pişman olup ağlayan zayıf bir prens, acınacak bir adam olduğunu ve onu teselli etmeye çalışan rahibi anlatırken Ubba bile kendini tutamayıp gülümsedi. Sonra, "Ama merdiven bulamadın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, lordum, hiç merdiven görmedim."

Ubba o korkunç sakallı yüzüyle bana baktı ve beni şaşırtan bir şey yaptı, kolundaki halkalardan birini çıkardı ve bana doğru fırlattı. Sonra Ragnar'a baktı ve "Haklısın, o bir Dan olmuş," dedi.

Ragnar, "O iyi bir çocuk," diyerek gülümsedi.

Ubba, "Bazen savaş alanında bulduğumuz adamlar yararlı olabiliyor," dedi, sonra odanın bir köşesinde, bir taburede oturan yaşlı bir adama eliyle işaret etti.

Storri adlı bu yaşlı adam da Ravn gibi bir halk ozanıydı ama aynı zamanda bir büyücüydü ve Ubba ona danışmadan bir şey yapmazdı. Storri hiç konuşmadan, her biri el uzunluğunda olan bir demet ince, beyaz çubuk aldı, onları döşemeden biraz yukarıda tutarak Odin'e bir dua okudu,

sonra çubukları bıraktı. Çubuklar hafif bir sesle yere düşüp dağıldılar ve Storri eğilip onların yerde oluşturduğu şekle baktı.

Bunlar runik çubuklardı. Pek çok Dan bu çubuklarla fal bakardı ama Storri bunların oluşturduğu şekillerle fal bakma konusunda ünlüydü. Ubba hurafelere o kadar inanırdı ki tanrıların kendi yanında olduğuna emin olmadan hiçbir şey yapmazdı. Yaşlı adama baktı ve sabırsız bir ifadeyle, "Ee, neler oluyor?" diye sordu.

Storri ona aldırmadı ve yerdeki çubuklara bakmaya devam etti, onların yerdeki dağılımından bir harf ya da bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Kısa bir süre yerdeki çubuklara bakarak onların etrafında döndü, sonra yavaşça başını salladı ve "Bundan daha iyisi olamaz," dedi.

"Çocuk doğru mu söyledi?"

Storri, "Çocuk gerçeği söyledi," dedi, "ama çubuklar bana dün geceyi değil, bugünü anlatıyorlar ve her şeyin yolunda gittiğini söylüyorlar."

Ubba, "Güzel," diyerek ayağa kalktı, duvarda bir kancaya takılı duran kılıcını aldı ve Ragnar'a, "Merdiven olmadığına göre saldırı da olmayacak," dedi, "o halde gideceğiz."

Nehrin karşı kıyısına baskın yaparken, Mercia ve Batı Sakson ordularının da şehre saldırabileceklerini düşünüp endişelenmişlerdi. Nehrin güney kenarında fazla düşman askeri yoktu, Trente'yi geçip yağmalamaya gelecek adamları engellemek için küçük bir birlik bırakmışlardı orada. Ama o gün öğleden sonra Ubba altı gemiyle nehrin karşı tarafındaki Mercia askerlerine saldırdı. Fal çubukları yanılmamıştı çünkü hiçbir Dan askeri ölmedi ve geriye dönerken yanlarında atlar, silahlar, zırhlar ve esirler getirdiler.

Yirmi esir almışlardı.

Mercialılar iki adamımızın başını kesmişlerdi, Ubba da intikam almak için, onlara göstere göstere yirmi askeri öldürdü. Başsız vücutlar duvarın önündeki hendeğe atıldı ve yirmi kesik baş kuzey kapısındaki mızrakların ucuna takıldı.

Ragnar bana, "Savaşta acımasız olmak gerekir," dedi.

Alınganlıkla, "Weland'i beni takip etmesi için neden gönderdiniz?" diye sordum.

"Ubba bu konuda ısrar etti."

"Bana güvenmediğiniz için mi?"

Ragnar, "Ubba, Storri'den başka kimseye güvenmez," dedi. "Ama ben sana güveniyorum, Uhtred."

Şehrin kapısındaki mızraklara takılı olan kesik başlar kuşlar tarafından gagalandı ve sonunda, yaz rüzgârında saçları dalgalanan kurukafalar kaldı. Mercia ve Batı Sakson orduları buna rağmen saldırmadılar. O gün gökyüzünde güneş parlıyor, nehir suları kıyıya bağlı gemileri yalayarak sakince akıyordu.

Ravn, kör olmasına rağmen toprak setlere çıkıyor ve benden etrafta olanları anlatmamı istiyordu. O gün de ona bir değişiklik olmadığını, düşmanın yıkılan ağaçlardan oluşan duvarının arkasında durduğunu, uzaklarda, tepelerin üstünde bulutlar olduğunu, şahinlerin avlandığını, rüzgârın çimenleri dalgalandırdığını, kırlangıçların gruplar halinde toplandığını anlattım ve ondan da bana fal çubuklarını anlatmasını istedim.

"Çubuklar mı?" dedi ve güldü.

"Gerçekten işe yarıyorlar mı?" diye sordum.

Bir süre düşündü ve sonra, "Okumayı bilirsen işe yararlar," dedi, "Gözlerim sağlamken ben de iyi çubuk okurdum."

"Demek işe yarıyorlar."

Ravn elini, hayali manzaraya doğru uzattı ve "Oralarda tanrıların birçok işareti vardır, Uhtred," dedi, "ve bu işaretleri bilirsen, tanrıların ne istediğini de bilirsin. Fal çubukları aynı mesajı verirler, ama ben bir şeye dikkat ettim..." Yaşlı kör adam sustu, devam etmesi için ısrar ettim, daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi içini çekti. Fakat dayanamadı ve "O işaretleri akıllı adamlar okuyabilir," diye devam etti, "ve Storri akıllı bir adamdır. Ama ben de aptal olmadığımı söyleyebilirim."

Onun ne demek istediğini anlayamadım ve "Peki, Storri her zaman haklı mı çıkar?" diye sordum.

"Storri çok dikkatlidir. Adam hiçbir zaman risk almaz ve Ubba bunu bilmez ama bundan hoşlanır."

"Yani bu çubuklar Tanrı'nın mesajlarını mı verirler?"

Ravn, "Rüzgârlar, kuş sesleri, bir tüyün uçuşarak düşüşü, bir balığın sudan fırlaması, bir bulut şekli, dişi tilkinin çığlıkları hep tanrıların mesajlarıdır ama sonuçta tanrılar sadece bir yerde konuşurlar, Uhtred." Sustu ve hafifçe başıma vurdu. "İşte burada."

Ben hâlâ onun ne demek istediğini anlamamış, hayal kırıklığına uğramıştım.

"Peki, ben okuyabilir miyim çubukları?" diye sordum.

"Elbette," diye cevap verdi, "ama biraz daha büyüyene kadar beklersen çok daha iyi olur. Şimdi kaç yaşındasın?"

On iki demek istedim ama "On bir," dedim.

"Çubuk okumak için birkaç yıl daha beklersen iyi olur. Aslında evlenme yaşına kadar beklemelisin, yani dört beş yıl daha gerekiyor."

Ben onun böyle bir konuya girmesini gereksiz buldum çünkü o dönemde evlenme konusu beni hiç ilgilendirmiyordu. O zaman kızlarla bile ilgilenmiyordum ama durum çok geçmeden değişmeye başlayacaktı.

Ravn, "Thyra ile evlenmeye ne dersin?" diye sordu.

"Thyra mı?" Ben Ragnar'ın kızını bir eş olarak değil, bir oyun arkadaşı olarak görüyordum. Kendimi tutamadım ve güldüm.

Benim güldüğümü, neşelendiğimi anlayan Ravn da gülümsedi ve "Seni neden öldürmedik biliyor musun, Uhtred?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Ravn, "Ragnar seni yakaladığı zaman fidye karşılığı serbest bırakmayı düşündü ama daha sonra yanında tutmaya karar verdi," dedi. "O zaman, onun aptallık yaptığını düşündüm ama daha sonra haklı olduğunu anladım."

"Buna sevindim," dedim ve bunu söylerken samimiydim.

Ravn, "Çünkü İngilizlere ihtiyacımız var," diye devam etti, "bizim sayımız az, İngiliz halkı çok kalabalık ama biz yine de onların topraklarını alıyoruz. Fakat bu toprakları elde tutmak için İngilizlerin yardımına ihtiyacımız var. İnsanlar her zaman kuşatma altında kalan küçük bir yerde yaşayamaz; çiftçilik, hayvancılık yapmak için topraklara sahip olması gerekir. İngilizler Kont Uhtred'in yanımızda olduğunu görünce bizimle savaşmayacaklar. Ve sen Dan bir kızla evlenmelisin, o zaman çocuklarınız büyüdüğünde kendilerini hem Dan hem de İngiliz olarak görecek, onlar arasında ayırım yapmayacaklar..." Sustu, geleceği düşündü ve gülerek, "Sadece onların Hıristiyan olmamalarına dikkat et, Uhtred," diye ekledi.

Ben yine ciddi bir ifadeyle, "Çocuklarım Odin'e ibadet edecekler," dedim.

Ravn sert bir sesle, "Hıristiyanlık yumuşak bir din," diye devam etti, "kadınca bir inanış. O din erkekleri yüceltmiyor, adeta solucana dönüştürüyor. Evet, şu anda kuş sesleri duyuyorum."

"Üzerimizden kuzeye doğru uçan iki kuzgun geçti."

Ravn memnun olmuş gibi bir ifadeyle, "Gerçek bir mesaj bu!" dedi. "Huginn ve Muminn, Odin'e gidiyorlar."

Huginn ve Muminn, tanrının omzuna tüneyen ve onun kulağına fısıldayan ikiz kuzgunlardı. Onlar da tanrı için benim Ravn için yaptığımı yapıyor, etrafı gözetleyip gördüklerini Odin'e anlatıyorlardı. Tanrı Odin onları dünyanın her yerine gönderiyor, onlar da üzerinde uçtukları yerlerden haberler taşıyorlardı. O gün Mercia ordugâhında yükselen dumanlar biraz azalmış gibiydi ve kuzgunlar tanrıya bu haberi götürüyor olmalıydılar. O gece kampta yakılan ateşlerin sayısı azalmıştı. Adamlar ordudan ayrılıyorlardı.

Ravn içini çekti ve "Hasat zamanı geliyor," dedi.

"Bu önemli mi?"

Ravn bir an için benim İngiliz olduğumu unutmuş gibi, "Onlarda askerlik zorunludur ama bunun belirli bir süresi vardır," diye anlattı, "hasat zamanı gelince, kış aylarında aç kalmamak için evlerine döner, tarlalarına girer, buğday, arpa ve diğer ürünlerini toplarlar."

"Sonra biz de onları alırız," dedim.

Ravn güldü. "Öğreniyorsun, Uhtred."

Fakat Mercialılar ve Batı Saksonlar hâlâ bizi kuşatıp açlıktan öldürmeyi umuyorlardı, askerleri her gün birkaç kişi azalmasına rağmen bundan vazgeçmemişlerdi. Fakat Ivar bir gece bir arabaya pek çok peynir, isli balık, taze ekmek, tuzlu domuz eti, bir fıçı da bira yükledi ve sabaha karşı bir düzine adam onu çekerek İngiliz karargâhına götürdüler. Adamlar arabayı ok menzili dışında durdurdular ve düşman nöbetçilerine bağırarak, bir araba dolusu yiyecek ve içeceğin, Kemiksiz Ivar tarafından Kral Burghred'e hediye olarak gönderildiğini bildirdiler.

Bir gün sonra bir Mercia süvarisi, elinde barış simgesi olan yeşil yapraklı bir dal tutarak şehre doğru geldi. İngilizler bizimle konuşmak istiyorlardı. O zaman Ravn bana, "Bu demek oluyor ki biz kazandık," dedi.

"Nasıl yani?"

"Düşman konuşmak istediği zaman, savaşmak istemiyor demektir. O halde bu, savaşı biz kazandık anlamına gelir."

Elbette Ravn haklıydı.

3

ERTESİ GÜN, ŞEHİRLE İNGİLİZ ordugâhı arasındaki vadide, direklerin arasına iki gemi yelkenini yaydık, fok derisinden yapılmış halatlarla gererek bir çadır kurduk. İngilizler, Kral Burghred, Kral Æthred ve Prens Alfred için arkaları yüksek üç koltuk getirdiler ve üzerlerine kalın kırmızı örtüler koydular. Ivar ve Ubba ise süt sağma taburelerine oturdular.

Görüşmelere tanık olarak her iki taraf da otuz ya da kırk adam getirmişti. Önce bütün silahların, iki delegasyonun yirmi adım arkasına atılması konusunda anlaşma yapıldı. Ben de kılıçların, savaş baltalarının, kalkanların ve mızrakların taşınması için yardımcı oldum, sonra konuşmaları dinlemek için çadıra gittim.

Beocca da oradaydı, beni görünce gülümsedi, ben de ona gülümsedim. Rahip, Alfred olduğunu düşündüğüm genç bir adamın tam arkasında duruyordu, gerçi oraya gittiğim gece Alfred'in konuşmasını duymuştum ama karanlıkta net olarak görememiştim. Alfred'in başında diğer iki İngiliz kralı gibi altın bir taç yoktu ama pelerinini tutan büyük, mücevherli broş göz kamaştırıyordu. Ivar'ın hırslı gözlerle o broşa baktığını gördüm. Koltuğuna oturan Alfred'e dikkatle baktım; zayıf, uzun boylu, huzursuz görünen soluk yüzlü bir adamdı. Alfred'in uzun bir yüzü, uzun burnu, kısa bir sakalı, çukura kaçmış yanakları vardı ve dudaklarını büzmüştü. Saçları

kumraldı, alnı kırışmıştı, gözlerinde endişeli bir ifade vardı, kaşlarını çatmıştı ve sinirli bir tavırla ellerini ovuşturuyordu. Sonradan öğrendiğime göre Prens Alfred on dokuz yaşındaydı ama on yaş daha büyük görünüyordu. Ağabeyi Æthelred otuz yaşını geçmişti, onun da uzun ama daha güçlü görünen bir yüzü vardı fakat o da çok endişeliymiş gibi duruyordu. Mercia Kralı Burghred ise kısa boylu, tıknaz, gür sakallı, göbekli ve kafasında saç kalmamış bir adamdı.

Alfred, Beocca'ya bir şey söyledi ve rahip ona bir parşömen kâğıdıyla bir tüy kalem verdi. Sonra kalemini batırması için küçük bir mürekkep hokkasını onun önüne doğru tuttu.

Ivar, "Ne yapıyor bu adam?" diye sordu.

İngilizce tercümanımız, "Konuşmaları not ediyor, efendim," diye cevap verdi.

"Not mu?"

"Evet, görüşmelerle ilgili kayıtlar olsun diye elbette."

Ivar, "Adamın bunları hatırlayacak kadar aklı yok mu yani?" diye sorarken Ubba çakısını çıkardı ve tırnaklarını temizlemeye başladı. Ragnar, avcuna bir şeyler yazar gibi yapınca Danlar gülmeye başladılar.

Alfred tercüman kanalıyla, "Siz Ivar ve Ubba'sınız, değil mi?" diye sordu.

Tercümanımız, "Evet," diye cevap verdi. Alfred parşömene bir şeyler yazdı. Ağabeyi ve kayınbiraderi olan iki kral, genç prensin görüşmelerde Danları sorgulamasından memnun gibiydiler.

Alfred, "Sizler Lothbrok'un oğulları mısınız?"

Tercüman, "Evet," dedi.

"Bir kardeşiniz daha var, değil mi? Adı Halfdan galiba."

Ivar birden sinirlendi ve "Söyleyin şu serseriye, yazı kâğıdını, tüy kalemini ve mürekkep hokkasını bir yerine soksun

ve sonra da siyah tüyler…" derken sustu.

Tercüman ciddi bir ifadeyle, "Lordum, buraya aile meselelerini konuşmak için değil, sizin durumunuzu görüşmek için geldiklerini söylüyor, efendim," dedi.

Burghred de ilk kez söze karıştı ve "Elbette, ama sizin durumunuzu da konuşacağız," dedi.

Ivar sert bir sesle, "Bizim durumumuzu mu?" diye bağırınca Mercia kralı irkildi. Ivar, "Bizim kaderimiz, Mercia topraklarını sizin kanınızla sulamak, bedeninizle gübrelemek, kemiklerinizle düzeltmek ve oralardaki pisliklerinizi temizlemektir," dedi.

Konuşmalar uzun süre bu tür sert ifadelerle devam etti, her iki taraf da tehditkâr tavırlarla konuştu, taviz vermek istemedi ama bu toplantıyı isteyen ve barıştan yana olanlar İngilizlerdi, sonunda yumuşamaya başladılar.

Görüşmeler iki gün sürdü, dinleyenler olarak çoğumuz sıkıldık, güneşte çimlerin üzerine oturup bekledik. Her iki taraf da açıkta, çayırda yemek yedi. Beocca bir yemek sırasında dikkatle Danların tarafına geçti, yanıma geldi ve "Boyun uzuyor, Uhtred," dedi.

Nazik davranarak, "Seni gördüğüme sevindim, peder," dedim. Ragnar bize bakıyordu ama yüzünde bir endişe ifadesi yoktu.

Beocca, "Sen hâlâ esir misin?" diye sordu.

"Evet," diyerek yalan söyledim.

Beocca, bileklerime bol gelen ve şıngırdayan iki gümüş halkaya baktı ve alaycı bir ifadeyle, "Ayrıcalıklı bir esirsin herhalde," dedi.

"Benim bir kont olduğumu biliyorlar."

"Tanrı bilir ya, öylesin elbette ama amcan bunu kabul etmiyor."

Onun yüzüne baktım ve "Onun hakkında hiçbir şey duymadım," dedim ki bu doğruydu.

Beocca omuz silkti ve "Amcan Bebbanburg'ün efendisi oldu ve babanın karısıyla evlendi," dedi, "kadın şimdi hamile."

Şaşırdım ve "Gytha hamile mi?" diye sordum.

"Evet, bir oğul istiyorlar ve erkek çocukları olursa..." Rahip sustu ama konuşması gerekmiyordu zaten. Ben konttum ve Æfric benim yerimi zorla almıştı fakat onun oğlu olana kadar ben hâlâ unvan sahibiydim. Beocca, "O çocuk yakında doğacak ama sen endişelenme," dedi. Bana doğru eğildi ve alçak sesle, "Parşömenleri getirdim," dedi.

Şaşkın gözlerle, söylediğini anlamlandırmaya çalışarak yüzüne baktım ve "Parşömenleri mi getirdin?" diye sordum.

"Evet, yani babanın vasiyetnamesini ve toprakların tapu belgelerini getirdim!" Onun ne yaptığını önce tam olarak anlayamadım ve şoke oldum. "Yani senin kont ve o toprakların sahibi olduğunu kanıtlayan belgeler bunlar!" diye ekledi.

Ama ben, sanki kanıt gerekmiyormuş gibi, "Ben kontum ve her zaman öyle kalacağım," dedim.

Beocca, "Ama Ælfric sana engel olabilir," dedi, "ve bir oğlu olursa onun vâris olmasını isteyecektir."

"Gytha'nın bebekleri hep ölür," dedim.

Beocca bana kırılmış gibi baktı ve, "Doğan çocukların yaşaması için dua etmelisin," dedi, "ama sen hâlâ kontsun. Tanrı onun günahlarını affetsin, babana şükran borçluyum."

"Pekâlâ, amcamı terk mi ettin?" diye sordum. Bebbanburg'den kaçtığı için mutluymuş gibi bir ifadeyle, "Evet," diyerek başını salladı. "Ben bir İngilizim. Paganlarla savaşacak, Tanrı buyruğuna uyacak İngilizleri bulmak için güneye geldim ve onları Wessex'te buldum. Onlar dindar, güçlü, yürekli adamlar!"

"Ælfric Danlarla savaşmadı, değil mi?" diye sordum. Savaşmadığını biliyordum ama bunu bir kez de rahibin ağzından duymak istedim.

Beocca, "Amcan sorun istemiyor," diye cevap verdi, "onun için dinsizler Northumbria'ya iyice yerleştiler, zenginleştiler ve orada Hz. İsa'nın ışığı gittikçe zayıflıyor." Dua eder gibi, felçli sol elini mürekkep lekeli sağ eliyle birleştirdi ve "Onlara teslim olan sadece Ælfric de değil," diye devam etti, "Dunholmlu Ricsig onlara ziyafetler veriyor, Ebert onların verdiği tahtın üzerinde oturuyor; cennetteki melekler bu ihanete ağlıyordur. Buna bir son verilmesi gerekiyor, Uhtred. Ben kralın dindar bir adam olduğunu bildiğim için Wessex'e gittim çünkü dinsizleri sadece Tanrı'nın yardımıyla yenebileceğimizin farkında. Wessex'in, senin fidyeni ödemek isteyip istemediğini öğreneceğim."

Onun bu son sözüne sevineceğim yerde şaşırdım. Beocca kaşlarını çattı ve "Ne dediğimi duymadın mı sen?" diye sordu.

"Fidye mi ödemek istiyorsun?"

"Elbette! Sen bir asilzadesin ve kurtarılman gerekiyor, Uhtred. Alfred bu konuda cömert olabilir."

Ne söylemem gerektiğini düşündüm ve "Elbette, buna sevinirim," dedim.

Rahip heyecanlandı ve "Alfred'le tanışmalısın," dedi, "hoşuna gidecektir!"

Bir hizmetçi kızı taciz ettiği için ağlayan Alfred gibi bir adamla tanışmak istemiyordum ama Beocca ısrar etti ve ben de Ragnar'a gidip bunun için izin almak zorunda kaldım. Ragnar eğleniyormuş gibi gülümsedi ve Beocca'ya bakarak, "Şaşı rahip neden Alfred'le tanıştırmak istiyor ki seni?" diye sordu.

"Afred'in fidye ödeyerek beni kurtaracağını düşünüyor."

Ragnar güldü ve "Demek senin için para ödeyecekler!" dedi. "Hadi git, düşmanı yakından görmenin bir zararı olmaz."

O sırada Alfred biraz ileride, ağabeyinin yanında duruyordu ve Beocca beni onların yanına götürürken, "Alfred ağabeyinin en büyük yardımcısıdır," dedi. "Kral Æthelred iyi bir adam ama sinirli biri. Onun da oğulları var fakat onlar henüz çok küçük..." Beocca sustu.

"Yani o ölürse en büyük oğlu kral olur, değil mi?"

Beocca şoke olmuş gibi bir ifadeyle yüzüme baktı ve "Hayır, hayır, Æthelwold henüz çok genç. Ancak senin yaşındadır!" dedi.

"Evet, ama ne de olsa kralın oğlu, değil mi?"

Beocca bana doğru eğildi ve alçak sesle, "Alfred küçük bir çocukken babası Papa'yı görmesi için onu Roma'ya götürdü ve Papa onu takdis edip gelecekte kral olacağını söyledi!" dedi ve sonra, ne demek istediğini anlatmak ister gibi yüzüme baktı.

Şaşırdım ve "Fakat vâris o değil ki!" dedim.

Beocca, "Ama Papa vâris yaptı onu!" diye fısıldadı.

Fakat uzun bir süre sonra tanıştığım ve yaşlı kralın yakınlarında bulunmuş olan bir başka rahip bana, Alfred'in asla geleceğin kralı olarak takdis edilmediğini söyledi. Rahibin anlattığına göre, Alfred'e anlamsız bir Roma unvanı verilmiş ama Alfred ölene kadar, Papa tarafından tahtın vârisi olarak takdis edildiğini, aslında Æthelred'in büyük oğluna ait olan veraset hakkının kendisine ait olduğunu söylemişti.

"Peki, ama Æthelwold büyüdüğü zaman ne olacak?" diye sordum.

Beocca sabırsızlanmış gibi bir ifadeyle, "O zaman elbette tahta oturacak," dedi. "Ancak babası Æthelwold büyümeden önce ölürse, o zaman Alfred kral olacaktır."

"O zaman da Alfred onu ve kardeşini öldürmek zorunda kalacak."

Beocca şoke olmuş gibi yüzüme baktı ve "Neden böyle konuşuyorsun?" diye sordu.

"Amcamın beni öldürmek istemesi gibi, o da onları öldürmek zorunda kalacak."

Beocca haç çıkararak, "Amcan seni öldürmek istedi, bu doğru," dedi. "Belki de hâlâ istiyor bunu ama Alfred, Ælfric gibi bir insan değil. Hayır, Alfred yeğenlerine bir Hıristiyan merhametiyle davranacaktır ve bunun için de kral olması gerekir. O iyi bir Hıristiyan ve umarım sen de öylesindir, Uhtred. Tanrı da Alfred'in kral olmasını ister. Papa da kanıtladı bunu! Ve bizler de Tanrı'nın isteğine boyun eğmeliyiz. Danları ancak Tanrı'ya itaat etmekle yenebiliriz, Uhtred."

"Sadece Tanrı'ya itaat ederek mi?" diye sordum ve *bunun için kılıca da ihtiyaç var tabii*, diye düşünmeden edemedim.

Beocca, "Evet, Tanrı'ya itaat ederek ve inanarak yenebiliriz düşmanı," diye devam etti. "Bütün kalbimizle dua eder ve zaferimize inanırsak Tanrı bize yardım edecektir. Ve Alfred de yapacaktır bunu! O başımıza geçerse, cennetin bütün melekleri yanımıza gelecektir. Æthelwold bunu yapamaz, kibirli, küstah ve tembel bir çocuk o." Beocca elimi tuttu ve beni Batı Sakson ve Mercia lordlarının oluşturduğu kalabalığın arasından geçirdi. "Onun önünde diz çökmeyi unutma sakın, o bir prens."

Beni Alfred'in oturduğu yere götürdü ve Beocca beni ona tanıtırken, istediği gibi onun önünde diz çöktüm.

Rahip, "Size bahsettiğim çocuk bu işte, lordum," dedi. "Northumbria Kontu Uhtred, Eoferwic düştüğünden beri Danların elinde esir, çok iyi bir çocuktur."

Alfred bana kaşlarını çatarak bakınca rahatsız oldum. Bir zaman sonra onun zeki ve diğerlerinden iki kat daha hızlı düşünen bir adam olduğunu öğrendim, aynı zamanda çok ciddi ve şakalardan hoşlanmayan biriydi. Alfred her şeyi çok ciddiye alıyordu ve çocuk olmama rağmen, sanki ruhumu okumak istiyormuş gibi bana uzun süre baktı. Sonra, "Gerçekten iyi bir çocuk musun?" diye sordu.

"İyi olmaya çalışıyorum, lordum," diye cevap verdim.

O anda gözlerimi yere indirmiştim ve bana, "Yüzüme bak!" dedi. Başımı kaldırıp ona bakınca bana hafifçe gülümsedi. Onu gizlice gördüğüm, dinlediğim gece olduğu gibi bir hastalık belirtisi yoktu ve acaba o gece sarhoş muydu, diye düşünmeden edemedim. Onun o geceki acı konuşmasını hatırladım ama şimdi çok ciddi ve aynı zamanda samimi görünüyordu. "İyi olmak için neler yapıyorsun peki?" diye sordu.

Beocca'nın o gece, onları gizlice dinlerken söylediklerini hatırladım ve "Günahtan kaçınmaya çalışıyorum," diye cevap verdim.

"Bu güzel," dedi, "çok güzel, başarıyor musun peki?"

"Her zaman yapamıyorum," dedim, tereddüt ettim, birsüre düşündüm ve sonra, "Fakat yapmaya çalışıyorum, lordum," dedim. "Günaha teşvik ettiği için Tanrı'ya şükretmem gerektiğini düşünüyor, sonra da bu günahlara direnme gücü verdiği zaman ona şükrediyorum."

Beocca ve Alfred şoke olmuş gibi baktılar. Ben o anda sadece, o gece onları karanlıkta gizlice dinlerken, Beocca'nın prense söylediğini tekrarlamıştım ama o anda bana sanki

kutsal biriymişim gibi baktılar. Ben de mütevazı, masum ve dindar bir insan gibi görünmeye çalışarak onları cesaretlendirdim.

Alfred sıcak, samimi ve coşkulu bir sesle, "Sende Tanrı'nın işareti var, Uhtred," dedi. "Dua eder misin sen?"

"Her gün ederim, lordum," dedim ama Odin'e dua ettiğimi söylemedim elbette.

"Peki, şu boynuna astığın şey ne? Haç mı?" diye sordu. Boynumdaki deri kordonu görmüştü, ben cevap vermeyince uzanıp gömleğimin içinde saklı olan Thor çekicini çekip çıkardı ve "Aman Tanrım!" diyerek haç çıkardı. Sonra üzerinde Danimarka harfleri kazılı olan iki kol halkama baktı, yüzünü buruşturdu. "Demek kollarına bunları da takıyorsun." O anda beni hiç kuşkusuz küçük bir pagan olarak görüyordu.

Alfred'in, uzanıp boynumdaki sembolü çekip koparmak istediğini hissettim ve telaş içinde, "Bunu bana zorla taktılar, lordum," dedim, "takmazsam döveceklerini söylediler."

"Seni çok dövüyorlar mı?" diye sordu.

"Her zaman döverler, lordum," diye yalan söyledim.

Prens Alfred kederli bir ifadeyle başını iki yana salladı, elini uzatıp tuttuğu küçük çekici bıraktı ve "Bir put küçük bir çocuğun boynunda ağır bir yük olmalı," dedi.

Beocca ona doğru bir adım attı ve "Fidyesini ödeyip onu kurtarabiliriz diye düşündüm, efendim," dedi.

Alfred, "Onun fidyesini mi ödeyelim?" diye sordu.

Beocca, "Bu çocuk Bebbanburg'ün gerçek kontudur, lordum," diye açıkladı. "Gerçi amcası aldı bu unvanı ama o, Danlarla savaşmayacak."

Alfred düşünceli bir ifadeyle yüzüme baktı, sonra kaşlarını çattı ve "Okuma biliyor musun, Uhtred?" diye sordu.

Benim yerime Beocca cevap verdi ve "Ders almaya başlamıştı, lordum," dedi, "ona ben ders veriyordum ama açık söylemek gerekirse pek çalışkan bir öğrenci değildi. Korkarım ki okuma konusunda pek iyi sayılmaz. İyi çocuktur ama dikenleri batar, külleri cılızdır."

Alfred'in şakadan hoşlanmadığını söylemiştim ama rahibin sözde espri olarak söylediği bu garip söz genç prensin hoşuna gitti. Bu ifade insanlara okuma öğreten bir rahibe aitti ve sanki güzel bir espri yapılmış gibi, Alfred ve Beocca güldüler. Alfabemizdeki ð harfine diken ve æ harfine kül denirdi. Alfred, "Demek bunun dikenleri ve külleri özel ha!" diyerek gülmeye devam etti. Fakat "Belki de bazı harfleri anlamsızdır," derken sustu, birden canı sıkılmış gibi yüzünü buruşturdu. Sanırım i harflerimin de çarpık olduğunu söyleyecekti ama rahibe baktı ve "Sevgili Beocca," dedi.

Beocca, "Önemli değil, lordum, önemli değil," derken, Aziz Cuthbert'in martıları vaftiz edişini ya da foklara vaaz verişini anlatırken olduğu kadar mutluydu. Bir zamanlar bana da bu yazıyı okutmaya çalışmış ama ben bunu becerememiştim.

Alfred birden ciddileşti ve bana, "Ders almaya küçük yaşta başladığın için şanslısın," dedi, "ben ancak on iki yaşımda okuma öğrenebildim!" Ses tonundan şaşırmamı beklediğini anladım ve istediğini yaptım. Alfred, "Babamın ve üvey annemin suçuydu bu tabii," diye devam etti, "aslında bana çok daha küçükken hoca tutabilirlerdi."

Beocca, "Ama siz bir bilge gibi okuyabiliyorsunuz, lordum," dedi.

Alfred mütevazı görünmeye çalışarak, "Bunu yapmaya çalışıyorum," dedi ama övgüden çok memnun olduğu belliydi.

Beocca, "Latinceniz de çok iyi, lordum, bu konuda benden bile iyisiniz!" dedi.

Alfred, rahibe bakarak gülümsedi ve "Evet, bu doğru," diyerek başını salladı.

"Lordumun yazısı da çok net ve güzeldir," dedi.

Alfred bana bakarak hafifçe gülümsedi ve "Evet, bu durumda fidyeni ödeyip seni kurtarmak isteriz tabii, genç Uhtred," dedi. "Tanrı yardım ederse seni alırız, benim konağımda yaşarsın ve o zaman yapacağın ilk şey, çok iyi okuma yazma öğrenmek olmalı. Böylece çok mutlu olacağına eminim!" Bunu duyunca pek mutlu olamadım tabii ama "Elbette olacağım, lordum!" demek zorunda kaldım.

Alfred, "Çok iyi okuma öğrenecek, her zaman dua edecek, iyi, dürüst bir Hıristiyan olmaya çalışacaksın," diye devam etti, "büyüyüp karar verecek yaşa geldiğin zaman da ne yapacağına kendin karar vereceksin."

Onun soluk yüzlü, can sıkıcı, rahibe inanan zayıf bir adam olduğunu düşünürken, "Size hizmet etmek isterim, lordum," diye yalan söyledim.

Prens Alfred, "Övgüyü hak eden bir çocuksun sen," dedi, "peki bana nasıl hizmet edeceksin bakalım?"

"Asker olacak ve Danlarla savaşacağım, lordum." Cevabımı pek beğenmemiş gibi, "Tanrı isterse," dedi, "Tanrı biliyor, askerlere ihtiyacımız olacak ama ben hep Danların Hz. İsa'yı kabul etmeleri, günahlarını öğrenip kötülüklerine bir son vermeleri için dua ediyorum. Bunun için dua etmek gerekiyor. Tanrı'ya inanacak, dua edeceğiz, Uhtred. Ve eğer Tanrı dualarımızı kabul ederse, o zaman askere de ihtiyacımız kalmayacak. Bir krallığın iyi rahiplere her zaman ihtiyacı vardır. Aslında ben de bir rahip olmak isterdim ama Tanrı bana bu yolu gösterdi. Rahiplik kadar kutsal bir görev yoktur. Ben bir

prens olabilirim ama Tanrı'nın gözünde sadece bir solucanım, halbuki Beocca, değeri biçilemeyecek bir insan!"

O anda ona çok başka şeyler söylemek isterdim ama "Evet, lordum," dedim. Beocca ise mütevazı görünmeye çalışıyordu.

Alfred bana doğru eğildi, Thor çekicini gömleğimin içine sakladı, sonra elini başımın üzerine koydu ve "Tanrı seni kutsasın," dedi, "yüzü senin üzerinde parıldasın, seni esaretten kurtarsın ve özgürlüğün kutsanmış aydınlığına çıkarsın."

"Amin," dedim.

Gitmeme izin verdiler. Ragnar'ın yanına döndüm ve "Vur bana," dedim.

"Anlamadım?"

"Kafama vur."

Ragnar başını kaldırdı ve Alfred'in hâlâ bana baktığını görünce başıma beklediğimden daha sert vurdu. Yere düştüm, gülmemek için dişlerimi sıktım. Ragnar, "Neden yaptırdın bunu bana?" diye sordu.

"Çünkü onlara beni dövdüğünü söyledim." Ragnar'ın bundan hoşlanacağını biliyordum ve kendini tutamayıp sırıttı.

İnandırıcı olması için bana bir tokat daha attı. Sonra, "Ne istedi o soysuzlar?" diye sordu.

"Fidye ödeyip beni kurtarmak istiyorlar," dedim, "bana okuma yazma öğretecek ve beni bir rahip yapacaklarmış."

"Rahip mi? Yani şu karşıdaki kızıl saçlı, şaşı serseri gibi mi?"

"Aynen öyle."

Ragnar güldü ve "Belki de fidye alıp seni bırakmalıyım," dedi, "böylece benim hakkımda söylediğin yalanların cezasını çekersin."

Birden telaşlandım.

"Sakın yapma bunu!" dedim ve daha önce neden İngilizlerin tarafına geçmek istediğime şaşırdım. Ragnar'dan kurtulup Alfred'in acınacak dünyasına girmek benim için berbat bir şey olurdu. O İngilizler savaşmaktan kaçıyor, kılıçlarını bilemek yerine sadece dua ediyorlardı ve bu durumda topraklarını Danlara kaptırmalarına şaşmamak lazımdı.

Alfred benim için fidye ödemek istediğini bildirdi ama Ragnar'ın çok yüksek fiyatını duyunca geriledi. Fakat Ivar ve Ubba'nın, Burghred'den aldıkları bedel çok daha yüksek oldu.

Mercia işgal edilecekti. Burghred'in savaşacak gücü ve arzusu yoktu, o zayıfladıkça Danlar güçlendiler. Kral belki de Snotengaham'ın etrafını çeviren duvarlara dizili kalkanların sayısından korktu, Danimarka ordusunu yenemeyeceğini düşündü ve teslim oldu. Onu yanıltan ve teslim olmasına neden olan, sadece Snotengham'daki ordumuz değildi. Başka Dan askerleri de Norhumbria sınırlarını zorluyor, Mercia topraklarını yağmalıyor, kiliseleri yakıp rahipleri, rahibeleri ve Burghred'in ordusuna yakın olan atlıları öldürüyorlardı. Sonunda Burghred etrafındaki yenilgilerden bıktı, Danların her istediğini kabul etti ve onlar da onun Mercia kralı olarak kalmasına izin verdiler ama hepsi bu kadardı. Danlar onun kalelerini işgal edip kendi askerlerini yerleştirdiler, Mercia mülklerine el koydular, bazı İngiliz askerleri düşman saflarına geçti ve Burghred ülkesini kaybederken, tahtını korumak için düşmanına büyük paralar ödedi. Görüşmelerde etkisiz kalacaklarını anlayan ve müttefiklerinin bozguna uğradığını gören Æthelred ve Alfred, konuşmaların ikinci gününde geriye kalan askerlerini alıp güneye kaçtılar ve böylece Mercia toprakları düşman eline geçti.

Önce Northumbria, sonra da Mercia işgal edildi. Danlar iki yıl içinde İngiltere'nin yarısına sahip oldular ve bu sadece bir başlangıçtı.

Toprakları yeniden tahrip ettik. Dan atlılar Mercia'nın her yerine saldırdılar, direnen herkesi öldürdüler, her istediklerini aldılar, büyük kaleleri işgal ettiler, daha fazla gemi ve insan gelmesi için Danimarka'ya haberler gönderdiler. İşgal edilen topraklara daha fazla gemi, daha fazla aile gelmesini istediler.

İngiltere için hiçbir zaman savaşamayacağımı düşünmeye başladım çünkü ben savaşacak yaşa gelene kadar İngiltere diye bir ülke kalmayacaktı. Onun için Dan olmaya karar verdim. Kafam elbette çok karışıktı ama bunun üzerinde fazla düşünmedim.

Bunun yerine, on iki yaşıma yaklaşırken eğitim almaya başladım. Verilen emre uyarak, saatlerce, kollarım yorulana kadar kılıç ve kalkan tuttuğum oluyordu; bana kılıçla saldırmayı, mızrak atmayı ve yine mızrakla domuz öldürmeyi öğrettiler. Kalkanla savunmayı, bir saldırganı engellemeyi, onunla düşmanın yüzüne vurup burnunu kırmayı, gözyaşlarıyla kör etmeyi öğrettiler. Daha sonra kürek çekmeyi de öğrendim.

Büyüdüm, kaslı bir vücudum oldu, bir erkek sesiyle konuşmaya başladım ve sevgilimden ilk tokadı yedim. Artık tamamen bir Dana benziyordum. Aynı kumral, uzun ve atkuyruğu saçlarımla Ragnar'a çok benzediğim için, bizi tanımayanlar beni onun oğlu sanıyorlardı. Ragnar da bundan memnundu ama oğulları Rorik ve Ragnar'ın yerlerini alamayacağımı söylüyordu. Rorik hâlâ hastaydı ve Ragnar bir gün bana, "Rorik yaşarsa sen veraset için savaşmak zorunda kalacaksın," dedi. Böylece o kış savaşmayı, öldürmeyi öğrendim.

Bir süre sonra Northumbria'ya geri döndük. Ragnar, Mercia'da daha iyi topraklara sahip olabileceği halde, kuzey tepelerini, derin vadileri ve karanlık ormanları daha çok seviyordu. Bir sabah ilk çiyler otları kaplarken beni ava götürdü. Kalabalık adamları ve köpekleriyle beraber ormana girdik, yabandomuzu aradık. Ben Ragnar'ın yanında kaldım, ikimizin ellerinde de ağır domuz mızrakları vardı. Ragnar bana baktı ve "Mızrağını doğru yere saplamazsan yabandomuzu seni paramparça edebilir, Uhtred," dedi.

Mızrağı domuzun göğsüne ya da şansın varsa, boğazına saplamak gerektiğini biliyordum. Bir domuzu öldüremeyeceğimi biliyordum ama üzerime saldırdığı takdirde bunu denemek zorunda kalacaktım. Büyük bir yabandomuzunun ağırlığı, bir insan ağırlığının iki katı kadar olabiliyordu. Ben bir domuzu püskürtecek kadar güçlü değildim ama Ragnar ilk hamleyi bana vermeye kararlıydı ve yardım etmek için hemen arkamda duracaktı. Öyle de oldu. O zamandan beri yüzlerce domuz öldürdüm ama o günkü canavarı hep hatırlayacağım. Küçük gözleri vardı, öfkeliydi, kararlıydı, leş gibi kokuyordu, kılları çamur içindeydi. Mızrağımı onun göğsüne bütün gücümle saplarken, sanki Odin'in sekiz ayaklı atından tekme yemiş gibi sarsıldım, sendeledim. Ragnar da mızrağını sapladı; hayvan bir çığlık attı, bağırdı, tepindi. Bizi izleyen av köpekleri havlamaya başladılar, ayaklarım üzerinde dengemi sağladım, mızrağı hayvanın göğsüne iyice ittim ve can vermekte olduğunu anladım. Ragnar ölen domuzun bir dişini bana verdi, onu Thor çekicinin yanına astım ve ondan sonra avdan başka bir şey düşünemez oldum. Ragnar yanımda olmadan domuz avına çıkmama izin verilmiyordu. Fakat Rorik yeterince iyileştiği zaman, ok ve yaylarımızı alıp ormana, geyik avına gidebiliyorduk.

İşte, ormanın kenarında, eriyen karlarla ıslanan çayırda ava çıktığımız bir gün, bir ok beni neredeyse öldürecekti. Rorik'le beraber çalıların arasında ağır adımlarla ilerlerken, ok başımı sıyırarak geçti ve bir dişbudak ağacına saplandı. Hemen yayıma bir ok koyarak arkama döndüm ama kimseyi göremedim, sonra ağaçların arasında yokuş aşağıya koşan ayak sesleri duyduk, onları takip ettik fakat bana ok atan adam çok hızlı koşuyordu, ona yetişemedik.

Olayı Ragnar'a anlattığımız zaman, "Bu bir kaza olmalı," dedi. "Adam çalıların arasında hareket görünce orada geyik var sanmış, okunu atmıştır. Böyle şeyler olur." Başımı sıyıran oku almıştık, Ragnar onu inceledi ve üzerinde hiçbir işaret göremedi, okun kime ait olduğu belli değildi. Ucunda demir baş, sonunda kaz tüyü olan gürgen bir oktu bu. Ragnar, "Sadece bir kaza olmalı," diye tekrarladı.

O kışın sonuna doğru Eoferwic'e geri döndük ve gemilerin onarımı işinde çalıştık. Meşe kütüklerini keski ve tahta çekiçlerle yarıp, gemilerin çürüyen güverte tahtaları arasına sokmayı, delikleri tıkamayı öğrendim.

İlkbaharda başka gemilerle insanlar geldi. Ivar'la Ubba'nın en küçük kardeşleri Halfdan da onların arasındaydı. Uzun boylu, gür sakallı ve çatık kaşları olan Halfdan enerjik hareketlerle kıyıya çıktı. Ragnar'la kucaklaştı, benim omzumu, Rorik'in başını okşadı, İngiltere'deki bütün Hıristiyanları öldüreceğini söyledi ve ağabeylerini görmeye gitti. Kardeşler Doğu Anglia'yı yağmalamak için yeni bir savaş planlamaya başladılar, biz de hazırlıklarımızı yaptık.

Ordunun yarısı karadan, Ragnar'ın adamları da dahil olmak üzere diğer yarısı denizden gidecekti ve ben de ilk gerçek seferime çıkacaktım. Fakat biz yola çıkmadan önce, Kjartan gelip Ragnar'ı görmek istedi, çıkan gözünün yerinde

kırmızı bir delik olan oğlu Sven de arkasındaydı. Kjartan gelip Ragnar'ın önünde diz çöktü, başını öne eğdi ve "Ben de sizinle gelmek istiyorum, lordum," dedi.

Ancak Kjartan oğlunu da oraya getirmekle hata etmişti çünkü genelde çok hoşgörülü bir adam olan Ragnar çocuğa bakarak yüzünü buruşturdu. Ben çocuk diyorum ama Sven büyümüş, geniş omuzlu, uzun boylu ve güçlü bir delikanlı olmuştu. Ragnar, "Sen benimle gelmek istiyorsun," dedi.

Kjartan, "Yalvarıyorum, lordum," derken zorlanıyor gibiydi çünkü gururlu bir adamdı ama Eoferwic'te kimsenin mülkünü yağmalayamamış, hiç kol halkası kazanamamış ve güç durumda kalmıştı.

Ragnar soğuk bir ifadeyle, "Gemilerim dolu, yer yok," diyerek arkasını döndü. O zaman Kjartan'ın yüzünde beliren kin ve öfke ifadesini gördüm.

Yanımda duran Ravn'a baktım ve "Bu adam neden bir başka gemiye gitmiyor?" diye sordum.

Ravn omuz silkti ve "Herkes onun Ragnar'a hakaret ettiğini biliyor," dedi. "Onu gemisine alacak olan adam Ragnar'dan çekinecektir. Aslında Kjartan, Danimarka'ya geri dönmeli. Bir adam lordunun güvenini yitirdiği zaman her şeyini kaybetmiş olur."

Fakat Kjartan ve tek gözlü oğlu Danimarka'ya dönmeyip Eoferwic'te kaldılar. Biz gemiye bindik, önce akıntıyla seyrederek Ouse'a, sonra Humber'e girdik ve geceyi orada geçirdik.

Ertesi sabah geminin küpeştesine dizili kalkanları topladık, yükselen suların gemileri kaldırmasını bekledik ve sonra doğuya, açık denize doğru kürek çekmeye başladık.

Ben Bebbanburg'de yaşarken, ağ atmak için balıkçılarla beraber Farne Adaları'na gitmiştim ama bu farklı bir duyguy-

du. *Rüzgâr Yılanı* dalgaları yarıp bir yüzücü gibi süzülmek yerine sanki bir kuş misali onların üstünde adeta uçuyordu. Kürek çekerek nehirden çıktık, kuzeybatı rüzgârını yakalayıp yelken açtık, büyük kürekler içeriye çekildi, kürek delikleri tıkandı ve güneye doğru seyretmeye başladık. Büyük donanmada ejderha başı pruvalı, seksen dokuz savaş gemisi vardı ve birbirini geçen gemilerin tayfaları birbirlerine hakaret ediyor, eğleniyorlardı. Ragnar dümenin üzerine eğilmişti, saçları rüzgârda uçuşuyordu ve yüzünde sürekli bir gülümseme vardı. Fok derisinden yapılmış halatlar gıcırdıyor, gemi dalgaların üzerinde sıçrayarak uçar gibi seyrediyordu. *Rüzgâr Yılanı* rüzgârla yan yattığı zaman önce korktum, ama tayfaların yüzlerinde hiçbir korku ifadesi görmeyince ben de buna alıştım ve gemi pruvasının dalgalara dalıp güvertenin sıçrayan sularla ıslanmasından zevk almaya başladım.

Ragnar bana baktı ve "Buna bayılıyorum!" diye seslendi. "Umarım Valhalla'da bir gemi, deniz ve rüzgâr buluruz!"

Sağ tarafımızda kıyıyı alçak yeşil bir hat olarak görüyorduk, bazen kum tepecikleri yeşili gizliyordu ama ağaçlar ya da tepeler yoktu. Güneş batarken o topraklara doğru döndük, Ragnar yelkenin indirilip sarılmasını ve küreklerin takılmasını emretti.

Bataklık ve sazlıklarla, martılarla uzun bacaklı balıkçılların sesleriyle, yılanbalığı tuzakları, çukurlar, sığ kanallar ve uzun göllerle dolu kıyıya doğru kürek çekmeye başladık. Babamın, Doğu Anglialılar kurbağalardır dediğini hatırladım. Şimdi onların topraklarının kenarındaydık, Mercia burada son buluyor, sulak, çamurlu ve tuzlu ovalardan oluşan Doğu Anglia toprakları başlıyordu.

Ragnar, "Onlar buraya Gewæsc diyorlar," dedi.

"Sen buralara daha önce geldin mi?"

"İki yıl önce," diyerek başını salladı, "Baskınlar için güzel bir ülke burası ama suları tehlikeli, çok sığdır."

Gewæsc çok sığdı ve Weland, geminin burnunda, ucunda demir bir ağırlık olan bir iple suların derinliğini ölçüyordu. Weland su derinliğinin yeterli olduğunu söylediği zaman kürekler suya iniyordu. Bu şekilde akşam karanlığında batıya doğru ilerlemeye başladık, diğer gemiler de bizi takip ediyorlardı. Gölgeler uzadı, batan güneşin kızıllığı gemilerin burunlarındaki açık ejderha ağızlarına, yılan ve kartal başlarına vuruyordu. Kürekler sulara ağır ağır dalıp çıkıyor, uçlarından sular damlıyor, kızıla boyanan suların şırıltısı kulaklarımıza geliyordu.

O gece demir attık, gemide uyuduk. Şafak vakti Ragnar beni ve Rorik'i uyandırdı, gemi direğine çıkmamızı söyledi. Ubba'nın gemisi yakınımızdaydı ve onun adamlarının da gemi direği ucundaki boyalı rüzgârgülüne doğru tırmandıklarını gördük.

Direğe çıktığımız zaman Ragnar aşağıdan, "Ne görüyorsunuz?" diye bağırdı.

Rorik parmağıyla güney yönünü göstererek, "Üç atlı bizi gözetliyor," diye cevap verdi.

Ben de onun gibi güneyi gösterdim ve "Bir de köy var," dedim.

Kıyıdaki adamlar için bizler, karanlıklar diyarından gelmiş korkulacak insanlardık. Onlar kıyıdan bakınca, sadece bir sürü gemi direği ile gemilerin yüksek pruva ve kıçlarındaki canavar kabartmalarını görüyorlardı. Biz buralara ejderhalı gemilerimizle gelmiş bir orduyduk ve onlar daha sonra neler olacağını biliyorlardı. Çok geçmeden üç atlı döndü ve dörtnala güneye doğru gittiler.

Gemilerle tekrar yola çıktık. Şimdi Ubba'nın gemisi, kıv-

rımlı, sığ bir kanalda önden gidiyordu. Ubba'nın büyücüsü geminin burnunda duruyordu. Onun çubuklarla kehanette bulunduğunu ve başarılı bir sefer gördüğünü tahmin ettim. Ragnar bir süre sonra sert bir sesle bana, "Bugün Viking tarzını öğreneceksin," dedi.

Viking olmak baskıncı, yağmacı olmak demekti ve Ragnar da yıllardır bu tür, gemiyle yapılan baskınlara katılmamıştı. Ragnar başkalarının topraklarını alıp yerleşimci olmayı seçerken, Ubba'nın gemileri kıyılara saldırmış, yağmalamış, Doğu Anglia ordusunu denize doğru çekmiş, Ivar ise kara ordusunu Mercia'dan alıp güneye sefer yapmıştı. Ben de işte böylece, o yazın başında Viking tarzı baskınları öğrendim. Gemilerle Ubba'nın bulduğu ince burun şeklindeki, kolay savunulabilir bir bölgeye vardık, gemilerimiz sahile yanaştı, burunda siper olarak enlemesine büyük bir çukur kazdık. Gemilerden inen adamlar sahilden içeriye doğru girdiler ve ertesi sabah zorla aldıkları atlarla geriye döndüler. Bu atlara binen savaşçılar kıyıdan içeriye doğru giderken, Ragnar da adamlarıyla beraber sahil boyunca yürüdü.

Bir süre sonra bir köye geldik, adını hiç öğrenemediğimiz bu köyü yaktık. Köyde hiç kimse yoktu. Gördüğümüz çiftlikleri ve bir kiliseyi yakıp kül ettik, sonra sahilden içeriye doğru ilerledik, akşam karanlığında daha büyük bir köye geldik, ormanda saklandık, hiç ateş yakmadık ve şafakta köye saldırdık.

Sabah karanlığında çığlıklar, naralar atarak köye doğru koşmaya başladık. Şafak vakti, metal miğferleri, deri giysileri, kılıç, kalkan ve mızrakları ile bağırarak koşan, köye saldıran adamlar bir karabasan gibiydi. Köylülerin silah ve zırhları yoktu ve belki topraklarında Danlar olduğunu bile bilmiyorlardı, tamamen hazırlıksız yakalandılar. Hepsi öldü.

Birkaç cesur adam kiliseye sığınıp direnmek istedi ama Ragnar'ın adamları onları dışarıda yakalayıp öldürdüler. Ragnar kilisenin kapısını açınca, içeride çok sayıda kadın ve çocuk olduğunu gördük. Rahip kürsüde durdu, Ragnar'a Latince lanetler yağdırdı ve Ragnar gidip onu da kılıcıyla delik deşik etti.

Kiliseden bronz bir çarmıha gerilmiş Hz. İsa heykeli, gümüş bir tabak ve biraz para aldık. Köy evlerinde işe yarayacak bir sürü tabak, çanak, tencere, makas, orak ve demir şiş bulduk. Bir sürü sığır, koyun, keçi, sekiz at ve on altı genç kadın aldık. Bir kadın çocuğunu bırakamayacağını söyleyip bağırmaya başlayınca, Weland çocuğu mızrağıyla öldürdü ve kadının kucağına attı. Ragnar o kadını serbest bıraktı ama bunu ona acıdığı için yapmadı. Korkunç haberleri başka yerlere ulaştırsın diye, her baskında bir kişi serbest bırakılıyordu.

Ragnar'a göre, insanlar Danlardan korkmalıydı, o zaman daha kolay teslim olurlardı. Ragnar bana ateşten aldığı, ucu alevler içinde bir dal parçası verdi ve evlerin sazlı, çalıdan yapılmış çatılarını yakmamı söyledi, evlerin arasında dolaşarak onun istediğini yaptım. Kiliseyi yaktım ve son eve yaklaşırken, aniden kapıdan dışarıya fırlayan bir adam, elindeki üç uçlu tırmıkla bana saldırdı. İçgüdüsel bir hareketle yana doğru eğilerek onun saldırısından kurtuldum ve elimdeki ucu alevli dal parçasını onun yüzüne doğru fırlattım, adam geriledi.

O sırada Ragnar ağır bir savaş mızrağı attı bana, mızrak tam önüme, toprağa düştü. Ragnar'ın savaşmamı istediğini anladım, hemen eğilip mızrağı yerden aldım. Ragnar benim ölmeme asla izin vermezdi, bunun için iki okçusu, yaylarını germiş, yolun kenarında hazır bekliyorlardı ama köylü bana tekrar saldırırken Ragnar müdahale etmedi.

Köylünün paslı tırmığına vurup saldırısını savuşturdum ve biraz geriye çekildim. Adam benden iki kat uzundu ve kilosu benimkinin iki katından fazla olmalıydı. Köylü bana şeytanın köpeği, cehennem kurdu gibi lakaplarla küfrederek tekrar saldırıya geçince, yabandomuzu avında öğrendiğim şeyi yaptım. Sola kaydım, mızrak hizasına gelmesini bekledim, aniden bir adım geriledim ve mızrağı fırlattım.

Mızrağı yeterince kuvvetli fırlatmadım, adam sendelemedi ama mızrak karnına saplandı, adam soluk soluğa, hırlayarak üzerime geldi, beni yere yıktı ve üzerime düştü, onun altında kaldım, adam o haliyle boğazıma sarıldı ama altından sıyrılmayı başardım, yere düşürdüğü tırmığı aldım ve boğazına sapladım. Boğazından ve karnından fışkıran kanlar yerde küçük bir kan gölü oluştururken, adam yerde hırlayarak çırpınmaya başladı. Tırmığı boğazından çıkarmaya çalıştım ama yapamadım, o zaman karnındaki mızrağı çekip çıkardım ve çırpınmasına bir son vermek için bütün gücümle göğsüne sapladım, mızrak kaburgalarının arasından geçerek vücuduna girdi. Adam korkunç sesler çıkarıyordu ve sanırım paniğe kapıldım. O anda Doğu Anglialı köylüyü öldürmeye çalışırken beni seyreden Ragnar ve adamlarının güldüklerinden haberim bile yoktu. Sonunda onu öldürdüm ya da adam kan kaybından öldü ama onu birçok kez deldim ve sanki bir kurt sürüsü tarafından parçalanmış hale getirdim.

Ragnar bana daha sonra üçüncü kol halkamı verdi. Onun ordusunda ancak çok deneyimli savaşçılarda üç kol halkası vardı. Rorik beni kıskandı ama daha küçüktü ve Ragnar onu, zamanının geleceğini söyleyerek teselli etti. Sonra bana, "Şimdi kendini nasıl hissediyorsun bakalım?" diye sordu.

"Çok iyiyim," dedim ve Tanrı biliyor ya, gerçekten iyi hissediyordum.

Brida'yı da ilk olarak o sıralarda gördüm. Benim yaşımda, zayıf, siyah saçlı, iri kara gözlü ve vahşi huylu bir kızdı. Brida esir alınan kadınlardan biriydi ve Danlar esir kadınları paylaşırken yaşlıca bir kadın, sanki Vikinglere isteyerek veriyormuş gibi Brida'yı kalabalığın önüne doğru itti. Brida kadının kendisini itmesine kızdı, yerden bir dal parçası aldı ve bağırarak ona vurmaya başladı. Ona küfürler, hakaretler ederek vuruyordu, yaşlı kadın geriledi, bir şeye takılıp yere düştü ama Brida ona vurmaya devam etti. Ragnar bu manzarayı gülerek seyretti, sonunda gidip kızı kolundan tutarak geriye çekti ve öfkeli insanları sevdiği için onu bana verdi. Sonra, "Bu kızı koru ve şu son evi de yak," dedi.

Söylediğini yaptım.

Ve sonra bir şey daha öğrendim.

İnsanları vicdanları oluşmadan önce öldürmeye alıştırmak gerektiğini öğrendim. İnsanlara öldürmeyi çocukken öğretirseniz iyi bir ölüm makinesi oluyorlardı.

Ganimetlerimizi gemilere götürdük. O gece biramı içerken kendimi bir Dan gibi hissettim. Artık İngiliz değildim. Dandım ve çok iyi bir çocukluk dönemi geçiriyordum ama tabii bu benim fikrimdi. Erkekler arasında yetişiyordum, özgürdüm, vahşi bir yaşam tarzım vardı, yasalar ve rahipler umurumda değildi, şiddete alıştırılıyor, teşvik ediliyor ve hemen hiçbir zaman yalnız kalmıyordum.

Ve işte beni hayatta tutan buydu, hiç yalnız kalmamak.

Her baskında daha çok atımız oluyordu. Böylece daha çok adam uzaklara gidebiliyor, daha çok yer yağmalanabiliyor, adamlar daha çok gümüş ve para çalıyor, daha çok esir alınıyordu. Kral Edmund'un ordusunun yaklaştığını

zamanında haber alabilmek için bölgeye atlı gözcüler göndermiştik. Edmund, Doğu Anglia kralıydı ve Mercia kralı Burghred gibi teslim olmak istemediği takdirde ordusunu üzerimize gönderecekti. Bu nedenle yolları gözlüyor ve bekliyorduk.

Brida yakınımda kaldı. Ragnar, muhtemelen kendisine boyun eğmek istemediği ve esir olan diğer kadınlar gibi ağlamadığı için sevmişti kızı. Brida yetimdi, sevmediği ve sopayla vurduğu halasının yanında yaşıyordu, bu nedenle, çok geçmeden Danlar arasında, kendi halkı içinde olduğundan daha mutlu olmaya başladı. Kız esirdi, evde kalıp iş yapması, yemek pişirmesi gerekiyordu ama bir sabah biz baskına giderken koşup geldi, eyerimin arkasına atladı, Ragnar da onun bu hareketinden hoşlandı ve bizimle beraber gelmesine izin verdi.

O gün daha güneye, bataklık dolu ovalardan daha uzaklara, aralarında zengin çiftliklerin ve kiliselerin bulunduğu ormanlık tepelere doğru gittik. Ragnar rahibi öldürürken Brida güldü, sonra adamlar etrafı yağmalarken elimi tuttu ve beni Ragnar'ın adamları tarafından yağmalanmış olan bir çiftliğe götürdü. Çiftlik manastıra aitti, Brida bu toprakları tanıyordu çünkü halası daha önce dua etmek için bu manastıra gidiyordu. Kız, "Halam çocuk istiyordu ama çocuğu olmadı ve o da beni yanına aldı," dedi. Sonra çiftliği gösterdi ve ne tepki göstereceğimi merak ederek bana baktı.

Kızın dediğine göre bu bir Roma çiftliğiydi ama o da Romalılar hakkında pek bir şey bilmiyordu, sadece bir zamanlar İngiltere'de yaşadıklarını ve sonra da çok uzaklara gittiklerini duymuştu. Ben daha önce pek çok Roma evi görmüştüm, Eoferwic'te de vardı bu evlerden. Bu eski Roma

evleri harap olmuş, çamurla sıvanıp onarılmış, çatıları sazlarla, çalılarla kaplanmıştı ama bu çiftlik, sanki Romalılar daha yeni gitmişler gibi duruyordu.

Şaşırtıcı bir şeydi bu. Çiftlik binasının, kare şeklinde, mükemmel kesilmiş, birbirlerine harçla çok güzel yapıştırılmış duvar taşları, sağlam, kiremit döşeli çatısı vardı. Bahçesindeki sütunlu yürüyüş yolu beni daha çok şaşırttı. Büyük salonun zeminindeki, binlerce küçük renkli taştan yapılmış mozaik resimde, zıplayan bir balık tarafından çekilen bir savaş arabası içinde, elinde bir yılanbalığı mızrağı tutan sakallı bir adam vardı. Brida'nın köyünde de görmüştüm böyle bir mızrak. Resmin etrafında, yapraklar arasında birbirlerini kovalayan tavşanlar gördüm. Duvarlarda başka resimler de vardı ama muhtemelen eski çatıdan sızan sular yüzünden solmuşlardı. Brida, "Burası piskoposun eviydi," diyerek elimi tuttu ve beni küçük bir odaya götürdü. Kenarda bir karyola ve yan tarafında kanlar içinde yatan bir ceset vardı, muhtemelen piskoposun hizmetkârlarından biri olacaktı. Kız bana baktı ve "O beni buraya getirdi," dedi.

"Kim getirdi? Piskopos mu?"

"Ve üzerimdeki giysiyi çıkarmamı söyledi."

"Piskopos mu?" diye tekrar sordum.

Kız basit bir konudan söz ediyormuş gibi, "Ben kaçtım ama halam beni dövdü," diye devam etti, "dediğine göre, onu memnun etmeliydim, bunu yapsaydım o da bizi ödüllendirecekti."

Evin içinde dolaşırken neden buna benzer evler inşa edemediğimizi düşündüm. Toprağa kazık çakmayı, kirişler yapmayı ve çatıları sazlarla örtmeyi biliyorduk ama o dikmeler zamanla çürüyor, çatılar bozuluyor, evler harap oluyordu. Evlerimiz yaz aylarında sanki kış zamanıymış gibi

kapkara oluyor, duman içinde kalıyor, kış aylarında da hayvan kokularıyla doluyordu. Halbuki bu ev çok aydınlık, çok temizdi ve o anda yerde, balık çeken savaş arabasındaki adam resminin, herhangi bir zamanda bir inek gübresiyle kirlenip kirlenmediğini düşündüm. Rahatsız edici bir düşünceydi bu ama biz ne olursa olsun, dumanlı karanlığa geri dönecektik ve insanlar bu küçük bina kadar mükemmel bir ev yapamayacaklardı. Brida'ya baktım ve "Romalılar Hıristiyan mıydı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi, "neden sordun?"

"Önemli değil," dedim ama tanrıların, sevdiklerini ödüllendirdiklerini ve Romalıları hangi tanrıların koruduğunu bilmek iyi olurdu, diye düşünüyordum. Onların Odin'e tapmış olmalarını dilerdim ama o dönemde Hıristiyan olduklarını biliyordum çünkü Papa, Roma'da yaşıyordu ve Beocca, Papa'nın, Hıristiyanların başı ve çok kutsal bir adam olduğunu öğretmişti bana, sanırım adı da Nicholas'tı. Brida, Romalıları ve tanrıları pek umursamıyordu ama bir ara onun, yerdeki küçük, sanki bir mahzene açılıyormuş gibi duran ama bir insanın sığamayacağı kadar küçük bir deliği incelediğini gördüm ve "Acaba orada cinler mi yaşadı?" diye sordum.

Brida, "Cinler ormanda yaşar," diye söylendi. Piskoposun o deliğin altında bir hazine saklamış olabileceğini düşünüyordu, deliği genişletmek için benden kılıcımı aldı. Aslında benimki gerçek bir kılıç değil, çok uzun bir bıçaktı ama onu bana Ragnar vermişti ve gururla taşıyordum.

Ona, "Sakın kırma bıçağımı," deyince bana dilini çıkardı, sonra büyütmek için deliğin kenarlarını kazımaya başladı. Ben avluya çıktım ve yüksekçe bir yerde yapılmış olan havuza baktım, yeşil suyu kirlenmiş, yosunlarla kaplanmıştı

ama temiz olduğu zaman hiç kuşkusuz çok güzeldi. O sırada havuzun ortasındaki küçük taş platforma bir kurbağa zıplayarak oturdu ve babamın Doğu Anglialılara kurbağa deyişini hatırladım.

Birden Weland'in bahçe kapısından içeriye girdiğini gördüm. Adam kapıdan girince durdu, dudaklarını yaladı ve hafifçe gülümseyerek, "Çekicini mi kaybettin, Uhtred?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Beni Ragnar gönderdi," dedi, "geri dönüyoruz."

Başımı salladım ama sesimi çıkarmadım, gerçekten geriye dönecek olsaydık Ragnar'ın boru çaldıracağını biliyordum.

Weland, "Pekâlâ, hadi gidelim delikanlı," dedi.

Yine başımı salladım ve cevap vermedim.

Karanlık bakışlarını binanın boş pencerelerine çevirdi, sonra havuza baktı ve "Şurada duran bir kurbağa mı?" diye sordu.

"Evet, bir kurbağa!"

Adam, "Frenkia'da sizin kurbağa da yediğinizi söylerler," derken havuza doğru yürüdü ama ben havuzun diğer tarafında kalarak onunla arama mesafe koydum. "Sen hiç kurbağa yedin mi, Uhtred?"

"Hayır."

"Yemek ister misin?"

"Hayır."

Weland elini, yırtık zırhının beline geçirdiği kemerine takılı duran deri kesenin içine soktu. Şimdi parası, iki kol halkası, sağlam çizmeleri, metal miğferi, uzun bir kılıcı ve onarılması gereken bir zincirli zırhı vardı ama kıyafeti, Ragnar'ın evine geldiği zaman üzerinde olan paçavradan çok daha iyiydi.

Elindeki gümüş parayı havaya atıp tuttu ve "Bir kurbağa yakalarsan bu parayı sana veririm," dedi.

Yüzümü buruşturdum ve "Ben kurbağa yakalamak istemiyorum," dedim.

Sırıtarak, "Ama ben istiyorum," dedi. Kılıcını çekti, havuza girdi, su ancak ayaklarını ıslatacak kadar derindi, kurbağa korkup yosunların üzerine sıçradı. Ancak Weland kurbağaya değil, bana bakıyordu; beni öldürmek istediğini anladım ama yerimden kımıldayamadım. Şaşırmıştım fakat bir yandan da soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Bu adamı hiç sevmemiş, ona hiçbir zaman güvenmemiştim, onun, beni öldürmek için gönderildiğini anlamıştım. Adam şimdiye kadar bunu başaramamış çünkü beni şimdiye kadar hiçbir zaman yalnız başıma yakalayamamıştı ama Brida beni Ragnar ve adamlarının yanından alıp buraya getirince aradığı fırsatı bulmuştu. Şimdi yalnızdım. Weland gülümseyerek bana doğru, havuzun ortasına kadar geldi, bana biraz daha yaklaştı, kılıcını kaldırdı ve ben işte o zaman kendimi toparladım, yerimden fırladım ve sütunlu yola doğru koşmaya başladım. Eve girmek istemedim, çünkü Brida içerideydi ve bu adam bulursa onu da öldürürdü. Adam havuzdan çıkıp arkamdan koştu, ben binanın köşesini döndüm ama yolumu kesti. Geriye dönüp kapıya ulaşmak istedim ama bunu anladı, kapıyla benim aramda durdu. Çizmelerinden damlayan sular Roma zemin taşlarını ıslatıyordu.

Weland sırıtarak, "Ne oldu, Uhtred, yoksa kurbağadan mı korktun?" diye sordu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

Kılıcını havada sağa sola sallayarak bana doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladı ve "Kendini çok beğeniyordun, ne oldu sevgili kont?" dedi. "Amcan sana selamlarını gönderdi

ve kendisi Bebbanburg'de yaşarken senin cehennemde yanman için dua ettiğini söyledi."

"Demek sen..." diye başladım ama Weland'in Ælfric'in adamı olduğunu anlamıştım, onun için sorumu tamamlamadım ve durduğum yerde geriledim.

Weland, "Seni öldürmenin ödülü, amcanın yeni doğan çocuğunun ağırlığı kadar gümüş sikke olacak," diye devam etti, "ve çocuk şu günlerde doğmuş olmalı. Amcan senin ölüm haberini sabırsızlıkla bekliyor. Seni Snotengaham dışında elimden kaçırdım; geçen kış, o çalılıklarda eğilmeseydin ok başına isabet edecekti. Ama bu kez benden kaçamayacaksın, korkma, hemen öleceksin. Amcan seni çabuk öldürmemi söyledi, onun için diz çök de şu işi hemen bitirelim." Sustu, kılıcını yine sağa sola salladı. Sonra, "Kılıcıma henüz bir isim vermedim," diye devam etti, "sanırım seni öldürdükten sonra ona Yetim Katili adını verebilirim."

Sağa sola kaçmaya çalıştım ama adam çok çevikti, hep önüme çıkıp yolumu kesiyordu, o da beni iyice kıstırdığını gördü ve sırıttı. "Sana söz veriyorum, acı çekmeden öleceksin."

Bunu söyler söylemez ilk çatı kiremidi miğferine vurdu. Canı yanmış olamazdı ama Weland başına isabet eden ani kiremit darbesiyle sendeledi. İkinci kiremit beline, üçüncüsü omzuna isabet etti ve Brida çatıdan, "Eve kaç, çabuk!" diye bağırdı. Ben dönüp eve doğru koşarken, kılıcın ucu çok yakınımdan hızla geçti. Eve girdim, salondaki resimli zemini hızla aştım, bir kapıdan girdim, açık bir pencere gördüm, kendimi dışarıya attım. Brida da çatıdan koşarak indi, bana katıldı ve ikimiz beraber ormana doğru koşmaya başladık.

Weland bir süre bizi takip etti ama sonra ağaçların arasında izimizi kaybederek peşimizi bıraktı. Adam hiç kuşkusuz

Ragnar'ın olanları öğrenince kendisine neler yapabileceğini bildiği için güneye doğru kaçtı ve ben de Ragnar'ı bulduğumda, neden bilmiyorum, ağlamaya başladım. Böyle duygusallaşmamın nedeni sanırım Bebbanburg'ü kaybetmiş olmamdı. Sevdiğim kentte bir düşmanım yaşıyordu ve şimdi o düşman, bir erkek çocuk sahibi olmuş da olabilirdi.

Ragnar, Brida'ya da bir kol halkası verdi ve bundan sonra kıza dokunmaya kalkan kim olursa olsun, cezasını kendisi vereceğini söyledi. Eve dönerken Brida, Weland'in atına bindi.

Ve ertesi gün düşman geldi.

Ravn, gözleri görmemesine rağmen bizimle beraber gelmişti. Bana onun gözleri olmam emredildi ve ona Doğu Anglia ordusunun, kampımızın güneyinde, alçak bir tepenin yamacında nasıl toplandığını anlattım. Ravn, "Kaç sancak var?" diye sordu.

Sancakları saydım ve "Yirmi üç tane," dedim.

"Ne var sancakların üstünde?"

"Çoğunda haç, bazılarında azizlerin isimleri!"

Ravn, "Kral Edmund çok dindar bir adam," dedi. "Bir zamanlar beni bile Hıristiyan olmam için ikna etmeye çalışmıştı." Sustu ve bu anısını hatırlayarak güldü. Kıyıdaki gemilerden birinin burnundaydık, Ravn bir sandalyede oturuyordu, ben ve Brida onun önünde, Mercialı ikizler Ceolnoth ve Ceolberht yan tarafında, ayakta duruyorduk. İkizler Snotengaham Piskoposu Æthelbrid'in çocuklarıydı, babaları Dan ordusuna teslim olmasına rağmen rehine olarak oradaydılar. Ravn, çocukları rehin olursa, piskoposun dürüst davranacağını söylemişti. Mercia ve Northumbria'dan alınmış pek çok rehine çocuk vardı, hepsi asilzade adamların çocuklarıydı ve babaları ihanet edebilir diye rehin tutuluyorlardı. Orduya asker olarak

alınan İngilizler de vardı ve İngilizce konuşmaları dışında onları Danlardan ayırmak zordu. Bunların çoğu kanun kaçağı ya da efendisi olmayan adamlardı, aslında İngiliz ordusunun ihtiyacı olan vahşi savaşçılardı ama şimdi Danimarka ordusunda Kral Edmund'a karşı savaşıyorlardı. Ravn yüzünü buruşturdu ve "Kral Edmund aptal bir adam," dedi.

"Aptal mı?" diye sordum.

Ravn başını salladı ve "Biz Eoferwic'e saldırmadan önce, kışın bize sığınacak yer verdi," diye devam etti. "Biz de rahiplerini öldürmeyeceğimize dair söz verdik," durdu ve gülümsedi. "Ne saçma bir durum! Eğer onların tanrısı işe yarasaydı, rahiplerini öldürmezdik herhalde."

"Size neden barınak verdi peki?"

Ravn, "Çünkü bunu yapmak bizimle savaşmaktan daha kolaydı," diye cevap verdi. Diğer üç çocuk Danca anlamadıkları için İngilizce konuşuyordu ama Brida bu dili öğrenmeye başlamıştı. Çok zeki, çok çabuk öğrenen ve kurnaz bir kızdı Brida.

Ravn gülümsedi. "Aptal Kral Edmund, ilkbaharda gideceğimizi ve bir daha geri dönmeyeceğimizi sanıyordu ama bak, işte yine geldik!"

İkizlerden biri, "Kralın bunu yapmaması gerekirdi," dedi. Mercia ikizlerini birbirinden ayırmak güçtü ama babaları düşmana boyun eğmesine rağmen çocukların vatansever olduklarını anlayınca onlar adına endişelendim. Çocuklar on yaşındaydı ve Danları sevdiğim için her fırsatta beni azarlıyorlardı.

Ravn yumuşak bir ifadeyle, "Elbette yapmaması gerekirdi," dedi.

İkizlerden biri, "Kralın sizinle savaşması gerekirdi!" diye homurdandı.

Ravn, "Evet, ama savaşsaydı kazanamazdı," diyerek gülümsedi, "kampımız duvarlarla çevriliydi, savunmamız çok güçlüydü. Hatta sorun çıkarmamamız için bize para ödedi."

Brida söze karıştı ve "Ben Kral Edmund'u bir kez gördüm," dedi.

Ravn, "Nerede gördün onu kızım?" diye sordu.

"Dua etmek için manastıra gelmişti ve yere diz çökerken gaz çıkardı."

Ravn hafifçe başını sallayarak, "Hiç kuşkusuz tanrıları onun bu yaptığını takdir etmiştir," dedi ve kaşlarını çattı çünkü o anda ikizler yellenmeye benzer sesler çıkarmaya başladılar.

Romalıların evinde merak ettiğim şeyi hatırladım ve "Romalılar Hıristiyan mıydı?" diye sordum.

Ravn, "Daha önce kendi tanrılarına taparlardı," diye cevap verdi, "ama daha sonra Hıristiyan oldular ve bir daha da hiçbir savaşı kazanamadılar. Pekâlâ, bizim askerlerimiz nerede şu anda?"

"Hâlâ bataklıkta," dedim.

Ubba kampta kalıp Edmund'un ordusunun dar burundan saldırmasını ve bizim kısa engelimize takılıp orada kalmasını ummuştu ama İngilizler bunu yapmadılar, tehlikeli alçak arazinin güneyinde kaldılar ve bizim ordunun saldırıya geçmesini beklediler. Ubba tereddüt içindeydi, Storri'nin çubuk falına göre durum belirsizdi ve Ubba dikkatli olmak zorundaydı. Korkulacak bir savaşçıydı ama savaş konusunda her zaman ihtiyatlı davranırdı. Fakat bu kez çubuk falında felaket görülmemiş ve o da ordusunu bataklık bölgeye götürmüştü. Orada, kurumuş arazide bekliyorlardı ve önlerinde tepe yamacına inen iki dar yol vardı. Ubba'nın, ünlü kuzgun resimli üçgen sancağı iki yolun

arasındaydı. Yolların sonunda kalkanlı Doğu Anglia askerleri vardı ve yollar dar olduğu için, saldırıya kalkacak asker sayımız yetersiz kalacaktı. Karşımızdaki düşmanın sayıca üstün olabileceğini düşünen Ubba tereddütlüydü. Ben bu durumu da Ravn'a anlattım.

Ravn, "Kazansak bile adam kaybetmemiz kötü olur," dedi.

"Ama onların çok sayıda askerini öldürürsek?"

"Onların asker sayısı bizden fazla. Bin askerlerini bile öldürsek, bir gün sonra yine bin asker çıkarırlar karşımıza. Ama biz yüz asker kaybedersek takviye için başka gemiler beklemek zorunda kalacağız."

Brida, "Başka gemiler de geliyor," dedi.

Ravn yüzünü buruşturdu ve "Bu yıl başka gemi geleceğini sanmıyorum," dedi.

Kız, "Hayır, şimdi geliyorlar," diyerek parmağını ileriye uzattı ve işaret ettiği yere bakınca, alçak adacıklar ve sığ sularda ilerleyen dört gemi gördüm.

Ravn heyecanlandı ve "Neler oluyor?" diye sordu.

"Batıdan dört gemi geliyor."

"Batıdan mı? Doğudan olmadığına emin misin?"

"Batıdan," diye ısrar ettim. Yani gemiler denizden değil, Gewæsc ile birleşen dört nehrin birinden geliyorlardı.

Ravn, "Pruvalarında ne var?" diye sordu.

"Burunlarında hayvan kabartması yok, sadece tahta kazıklar var."

"Kürekleri var mı?"

"Sanırım iki yanlarında on ya da on bir kürek var. Ama güvertelerinde kürekçilerden daha fazla adam görüyorum."

Ravn dehşete düşmüş gibi bir ifadeyle, "Bunlar İngiliz gemileri!" diye bağırdı. Çünkü İngilizlerde küçük balıkçı

tekneleri ve birkaç fıçı gibi yük gemisinden başka gemi yoktu ama bunlar Dan gemileri gibi yapılmış, uzun, düzgün savaş gemileriydi ve Ubba'nın kıyıdaki filosuna saldıracaklardı.

Öndeki geminin güvertesinden hafif bir duman yükseliyordu, onu görünce o geminin güvertesinde bir mangal ateşi yakıldığını anladım, İngilizler Ubba'nın gemilerini yakmak ve onu tuzağa düşürmek istiyorlardı.

Ubba da onları görmüş ve askerlerini geriye, ordugâha çekmeye başlamıştı. Öndeki İngiliz gemisinden en yakın Dan gemisine ateşli oklar atılmaya başladı, gemilerde nöbetçiler vardı ama bunlar çoğunlukla sakat ve hasta adamlardı, gemileri bir düşman saldırısına karşı savunmaları mümkün değildi. Bu gemi nöbetçilerinden biri, "Çocuklar!" diye bağırdı.

Ravn, "Koşun!" diye bağırdı ve kendisini bir oğlan çocuğu gibi hisseden Brida, ben ve ikizler gemiden kumsala atladık, sahilde, dumanın yoğunlaşmaya başladığı tarafa doğru koşmaya başladık. Şimdi iki İngiliz gemisi bizimkilere uçları yanan oklar atıyor, diğer ikisi de onların yanından sıyrılıp diğer gemilerimize saldırmaya hazırlanıyordu.

Yanan gemideki nöbetçiler İngiliz gemisindeki askerlere mızrak atarken, biz yanan gemiyi söndürmek istedik. Bir kalkanı kürek gibi kullanarak, yanmaya başlayan yere kum atmaya başladım. Yakında olan İngiliz gemilerinin yeni inşa edildiği belli oluyordu. Yanıma düşen bir mızrağı alıp İngiliz gemisine fırlattım ama gücüm yetmedi, mızrak gemi küreğine çarptı ve denize düştü. İkizler yangını söndürmek için yeterince çaba göstermiyordu, birine vurdum ve çalışmazlarsa onları kötü yapacağımı söyledim. Fakat ilk Dan gemisini kurtaramadık, yandaki gemiyi söndürmeye çalıştık.

Güverteye ateşli oklar yağıyordu, bunlardan biri sarılı yelkene isabet etti, kıyıda iki çocuğun öldüğünü gördüm. İlk İngiliz gemisi kıyıya döndü, güvertesinde kılıçlı, mızraklı, baltalı askerler vardı ve "Edmund! Edmund!" diye bağırıyorlardı. Geminin burnu kumsala çıktı, adamlar sahile atladılar ve orada bizim nöbetçileri öldürmeye başladılar. Büyük savaş baltaları havaya kalkıp iniyordu. Çok geçmeden kumsal kan içinde kaldı ve sahile vuran küçük dalgalar bir kısmını alıp götürdü. Brida'nın elini yakalayıp çektim, gümüş renkli küçük balıkların korku içinde kaçıştıkları sığ nehrin kıyısına girdik. "Ravn'ı kurtarmalıyız!" diye bağırdım.

Ama kızın güldüğünü görünce şaşırdım. Brida karmaşayı çok seviyordu.

İngiliz gemilerinden üçü kumsala yanaşmış, İngilizler Danimarka gemilerinin nöbetçilerini öldürmeye başlamışlardı. Son gemiden de ateşli oklar atılıyordu ama Ubba'nın ordugâha giden askerleri birden naralar atarak saldırıya geçtiler. Ubba'nın birliklerinden bir kısmı düşmanın burundan saldırmaması için toprak duvarda, kunduz sancağın yanında kalırken, büyük bir kısmı naralar atarak düşman askerlerine doğru koşmaya başladılar. Danlar gemilerini çok severlerdi. Onlara göre bir gemi, bir kadın ya da kılıç kadar zarif, keskin ve güzeldi, onun için savaşmaya ve ölmeye değerdi. Ancak saldırgan İngilizler bir hata yapmışlardı. O sırada cezir hareketiyle denizin suları çekilmeye başladı ve İngiliz gemileri karaya oturdu, sadece biri suda kaldı. Dan askerleri sahilde olan İngiliz gemisine baltalar, mızraklar ve oklar atarak yanmamış olan gemileri kurtardılar, bir kısmı da sahildeki İngilizlere saldırdılar.

Bu bir katliamdı ve Danlar bu işin ustasıydı. Onlar için kutlanması gereken bir savaş oldu bu. Sahil kan içinde kaldı

ve bir kısmı çekilen sularla yıkandı. Öldürülen İngilizlerin çığlıları kulakları tırmalıyordu. Yanan gemilerin dumanları her yeri kaplamış ve kızıla boyanan kumların üzerinde parlayan güneş de gölgelenmişti. Dumanların arasında savaşan öfkeli Dan askerleri çılgına dönmüşlerdi. Ubba'nın savaştığını ilk kez orada gördüm ve şaşırdım çünkü adam bir ölüm makinesiydi. Elinde kalkan yoktu, kılıç ve baltasıyla düşmana saldırıyor, hiç durmadan vurup öldürüyordu. Onun yenilmez bir savaşçı olduğunu gördüm, bir ara Doğu Anglia askerleri etrafını sardılar ama o, korkunç naralar atarak onlarla dövüştü. Çok geçmeden aralarından çıktı, kılıcı, sakalı bile kan içindeydi, öldürdüklerini ayağıyla kanlı sulara doğru itti ve öldürecek başka düşman aradı. Çok geçmeden Ragnar ve adamları da ona katıldılar, gemilerini yakan adamlara bağırarak saldırdılar, katliama devam ettiler. Çatışma bittiğinde, kanlı kumların üzerinde altmış sekiz İngiliz cesedi saydık, bazıları da denize kaçmış, silahlarının ve zırhlarının ağırlığıyla boğulmuşlardı. Kaçabilen tek İngiliz gemisinin güvertesinde de bir sürü ceset vardı. Muzaffer Dan askerleri düşman askerlerinin cesetleri üzerinde dans ettiler, sonra topladıkları düşman silahlarını bir kenara yığdılar. Otuz Dan, yarısı yanan bir gemide yanarak öldü. Altı Dan gemisi tahrip edildi. Ubba karaya oturan üç İngiliz gemisini ele geçirdi ama Ragnar onları beğenmedi. Birinin bordasına bir tekme attı ve "Bunların denizde yüzmesine bile şaşırdım," dedi.

Fakat ben Doğu Anglialıların hiç de kötü olmadıklarını düşündüm. İngilizler hatalar yapmışlardı ama Danimarka savaş gemilerinden birkaçını yakarak onların gururunu kırmışlardı.

Kral Edmund kampı koruyan duvarı aşabilseydi Dan askerlerin çoğunu öldürebilirdi ama saldırmadı, gemicileri dumanlar arasında ölürken o dönüp oradan uzaklaştı.

Edmund Dan ordusunun denizden saldıracağını düşünmüştü ama gerçek saldırı kara yönünden geldi. Kral, Kemiksiz Ivar'ın topraklarını işgal ettiğini yeni öğrenmişti.

Ubba ise çok öfkeliydi. Alınan birkaç İngiliz esir Odin'e kurban edildi; adamlar ölürken, bağırarak Tanrı'ya sığınmamızı istediler. Ertesi sabah, yakılan gemileri sahilde dumanı savrulan siyah iskeletler halinde bıraktık ve ejderha donanması, batıya doğru kürek çekmeye başladı.

4

DOĞU ANGLIA KRALI EDMUND şimdi bir aziz, Tanrı gölgesinde sonsuza kadar yaşayan kutsanmış ruhlardan biri olarak anılıyormuş. Yani rahipler bana böyle söylediler. Onların anlattığına göre, azizler Tanrı'nın büyük evinde imtiyazlı bir yerde yaşar, zamanlarını Tanrı'ya dualar ederek geçirirlermiş. Sonsuza kadar. Beocca bunun ilahi bir var olma tarzı olduğunu söylerdi ama bana göre, çok sıkıcı bir şeydi. Danlara göre, ölen savaşçıları Odin'in ölüler evi olan Valhalla'ya gider, orada zamanlarını savaşarak ve gecelerini eğlenerek geçirirler. Ben rahiplere, öldükten sonra Tanrı huzuruna çıkmaktansa, Valhalla'ya gitmenin daha iyi olabileceğini elbette söyleyemedim. Bir gün bir piskoposa, cennette kadınlar olup olmadığını sormuştum. Piskopos da dinle ilgilendiğim için sevinerek bana, "Elbette var, efendim," diye cevap vermişti, "kutsanmış azizlerin çoğu kadındır."

"Yani işe yarar kadın demek istiyorum."

Adam şaşırdı ve benim için dua edeceğini söylemekle yetindi. Belki de etmiştir.

Kral Edmund'un bir aziz olup olmadığını bilmiyorum ama bildiğim kadarıyla aptal bir adamdı. Eoferwic'e saldırmalarından önce Danlara barınacak yer ve başka şeyler de vermişti. İlkbaharda gideceklerini ve rahip öldürmeyeceklerini söyledikleri için, onlara para, erzak ve askerleri için atlar

verdiğini öğrendim. Danlar söyledikleri gibi gitmişler ama iki yıl sonra da daha güçlü bir orduyla geri dönmüşlerdi. Fakat bu kez Kral Edmund onlarla savaşmaya karar vermişti. Kral, Mercia ve Northumbria'da neler yaşandığını görmüş, kendi başına da aynı şeylerin gelebileceğini düşünerek asker toplayıp savaşa hazırlanmıştı. Kral önce denizde savaşmayı düşündü ama Ivar'ın, Gewæsc'in batısındaki sulak topraklara doğru ilerlediğini öğrenince dönüp onunla savaşmaya karar verdi. Ubba bizim gemileri Gewæsc'e götürdü, bir nehre girdik ama bir süre sonra nehir daralıp kürekler işe yaramaz hale gelince, adamlar kıyıda bellerine kadar suya girip gemileri çekmeye başladılar. Bir süre sonra daha fazla ilerleyemedik, gemileri ve nöbetçileri orada bırakıp uzun süre bataklık arazide yürüdük, sonunda kuru toprağa çıktık. Nerede olduğumuzu kimse bilmiyordu ama güneye gitseydik, Kral Edmund'un Ivar'la karşılaşmak için gittiği yola çıkacaktık. O yola çıktığımız takdirde, kral bizim birliğimizle Ivar'ın ordusu arasında kalacaktı.

Öyle de oldu. Ivar'la kralın askerleri göğüs göğse savaştılar ama biz bunu bilmiyorduk. Bir süre sonra, kaçan Doğu Anglia askerleri karşılarında bizi görünce paniğe kapıldılar, dağılıp yine kaçmaya başladılar. Yakaladığımız birkaç esirden, Ivar'ın onları bozguna uğrattığını öğrendik. Ertesi gün Ivar'ın süvarilerinden bazılarını görünce, esirlerin doğru söylediğini anladık.

Kral Edmund güneye doğru kaçtı. Doğu Anglia büyük bir ülkeydi, kral bir kaleye sığınabilir ya da Wessex'e gidebilirdi ama Tanrı'ya sığınmayı yeğledi ve Dic'te küçük bir manastıra girdi. Manastır sulak bölgede adeta kaybolmuş bir yerdeydi, kral orada kendisini kimsenin bulamayacağını düşündü. Duyduğuma göre bir rahip ona, Tanrı'nın manastırı

ebediyen bir sis içinde bırakacağını ve paganların ortadan kaybolacağını söylemişti ama o sis hiç gelmedi, onun yerine Danlar geldi.

Ivar, Ubba ve kardeşleri Halfdan, ordunun yarısını alıp Dic'e giderken, diğer yarısı da Doğu Anglia'yı yağmalamaya, yakıp yıkmaya, insanları öldürmeye gitti ve bir süre sonra halk teslim oldu. Kısacası Doğu Anglia da Mercia gibi kolayca düştü ama Danlar, Northumbria'da kargaşa çıktığını öğrenince oldukça sinirlendiler. Gelen haberlere göre, orada isyan çıkmış, bazı Danlar öldürülmüştü. Ivar o isyanı bastırmayı düşündü ama henüz ele geçirdiği Doğu Anglia'dan da bu kadar çabuk ayrılmak istemiyordu. Bu nedenle Kral Edmund'a bir teklifte bulundu, Burghred'in Mercia'da tahtta kalması gibi, Edmond da krallığını sürdürebilirdi.

Toplantı, kilisenin ahşap ve sazlarla kaplı ve duvarlarında büyük deri levhalar asılı olan büyük salonunda yapıldı. Boyalı deri levhaların üzerinde çeşitli resimler vardı. Resimlerden birinde, cehennemden düşen çıplak insanlar ve onları yutan büyük bir yılan görülüyordu. Ragnar ürperdi ve "Ceset Parçalayan bu," dedi.

"Ceset Parçalayan mı?"

Ragnar çekiçli muskasına dokundu ve "Niflheim'da bekleyen bir yılandır," diye açıkladı. Niflheim'ın, bir tür İskandinav cehennemi olduğunu biliyordum ama bu cehennem Hıristiyanlarınki gibi sıcak değil, buz gibi soğuktu. Ragnar, "Ceset Parçalayan ölülerle beslenir," diye devam etti, "ama aynı zamanda hayat ağacını da kemirir. Bütün dünyayı öldürmek ve zamanı sonlandırmak ister." Durdu ve yine çekiçli muskasına dokundu.

Kürsünün arkasındaki başka bir deri levhada çarmıha gerilmiş Hz. İsa vardı ama Ivar onun yanındaki diğer levhanın

resminden hoşlandı. Resimde, üzerinde sadece bir peştamal olan çıplak bir adam, bir kazığa bağlanmış ve okçular için hedef yapılmıştı. Beyaz vücuduna birçok ok saplamıştı ama o, çektiği acıya rağmen hayatından memnunmuş gibi gülümsüyordu.

Ivar, "Kim bu adam?" diye sordu.

Kral Edmund kürsünün önünde oturuyordu ve tercümanı, "Kutsanmış Aziz Sebastian," diye cevap verdi. Gözleri çukurlarına kaçmış olan Ivar bir süre daha resme baktı ve sonra onunla ilgili hikâyeyi duymak istediğini söyledi. Kralın tercümanı kanalıyla anlattığı hikâyeye göre, Romalı bir asker olan Aziz Sebastian, dinini inkâr etmeyi kabul etmemiş, imparator da onu okla vurdurarak ölüme mahkûm etmişti. Kral Edmund coşkuyla, "Ama Tanrı'ya şükürler olsun, Tanrı onu korudu ve o ölmedi!" dedi.

Ivar kuşkuyla, "Ölmedi mi?" diye sordu.

Tercüman, "Ama imparator onu ölene kadar dövdürdü," diyerek hikâyeyi bitirdi.

"Yani sonunda öldü ama değil mi?"

Kral Edmund, "Cennete gitti," dedi. "Yani ondan sonra cennette yaşadı."

Ubba araya girdi ve cennet kavramının kendisine açıklanmasını istedi. Edmund yine coşkuyla cennetin güzelliklerinden söz etti. Ubba, Hıristiyan cennetinin Valhalla'ya benzeyen ama eğlencesiz bir yer olduğunu düşünerek yere tükürdü. Sonra inanamıyormuş gibi bir ifadeyle, "Hıristiyanlar bu cennete mi gitmek istiyorlar?" diye sordu.

Tercüman, "Elbette," dedi.

Ubba alaycı bir ifadeyle onlara baktı. Danlar kiliseyi doldurmuşlardı ama Kral Edmund'un yanında sadece iki rahip ve altı keşiş vardı. Ivar teklifinden bahsederken onu dikkatle

dinlediler. Anlaşmaya göre Kral Edmund yaşayacak ve Doğu Anglia tahtında oturmaya devam edecek ama büyük kalelere Danlar yerleşecek, istedikleri toprağı alabilecekler, sadece kraliyet ailesinin yerlerine dokunmayacaklardı. Edmund, Danimarka ordusuna atlar, para ve erzak verecek, ordusundan geriye kalan askerler de Danimarka emrine gireceklerdi. Edmund'un oğlu yoktu ama komutan ve asilzadelerin oğulları, anlaşmanın bozulması ihtimaline karşı rehine olarak tutulacaklardı.

Edmund, "Peki ya bunları kabul etmezsem ne olur?" diye sordu.

Bu soru üzerine Ivar güldü ve "Biz yine de toprakları alacağız," dedi.

Kral, rahiplerine ve keşişlerine danıştı. Edmund uzun boylu, zayıf bir adamdı ve otuz yaşında olmasına rağmen saçları dökülmüştü. Pörtlek gözleri, büzülmüş bir ağzı vardı ve kaşları her zaman çatıktı. Kendisini bir rahip gibi gösteren beyaz bir tunik giymişti. Bir süre daha düşündü ve "Ya Tanrı'nın kilisesi ne olacak?" diye sordu.

"Nasıl?"

Kral öfkeli bir ifadeyle, "Adamlarınız Tanrı'nın ibadethanelerine saygısızlık yaptılar. Onun hizmetkârlarını öldürdüler!" dedi. Bir eliyle, kürsünün önüne konmuş olan oturduğu koltuğun bir kolunu kavramış ve yumruk yaptığı diğer elini de öfkeli konuşmasına uygun bir tarzda sallıyordu.

Ubba, "Tanrınız kendisini koruyamaz mı?" diye sordu. Edmund sesini alçaltmadan, "Tanrımız çok yücedir," diye cevap verdi, "dünyayı yaratmıştır ama bizi denemek için kötülüklere de izin verir."

Rahiplerden biri, "Amin," derken, tercüman onun sözlerini diğerlerine aktardı.

Kral yere tükürerek "Kuzeyden başımıza sizin gibi dinsiz leri gönderdi!" diye homurdandı. "Jeremiah bu konuda kehanette bulunmuştu!"

Ivar şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne bakıp "Jeremiah mı?" diye sordu.

Keşişlerden biri bir kitap getirdi, yıllardır ilk kez bir kitap görüyordum. Keşiş kitabın deri kapağını açtı, sayfaları karıştırdı, sonra kitabı krala uzattı, o da istediği kelimeleri işaret etmek için cebinden fildişi bir çubuk çıkardı. Sonra o çubuğu sayfanın üzerinde gezdirerek, sert ve yüksek sesle, "*Quia malum ego, adduco ab aquilone et contritionem magnam!*" diye okudu.

Kral sustu ve öfkeli gözlerle Ivar'a baktı, Danlardan bazıları onun okuduğundan hiçbir şey anlamamış olmalarına rağmen sert ifadesinden etkilendiler ve boyunlarında asılı duran çekiçli muskalarına dokundular. Kral Edmund'un yanındaki rahipler sitem eder gibi bize baktılar. O sırada tepedeki pencerelerden uçarak giren bir serçe geldi, kürsünün üzerinde duran büyük tahta haçın bir koluna kondu.

Ivar'ın insanları korkutan yüzü Jeremiah'ın sözünden hiç etkilenmemişti ve rahiplerden biri olan Doğu Anglia tercümanı da çok geçmeden, kralın sert bir sesle okuduğu kelimeleri hiç umursamadığımızı anladı. Ancak yine de okunan ifadeyi tercüme etti ve "*Çünkü kuzeyden kötülük getireceğim*, anlamına geliyor bu kelimeler," dedi.

Edmund kitabı keşişe geri verirken yine sert bir ifadeyle, "Evet, kitapta böyle yazıyor!" dedi.

Ivar umursamaz bir tavırla, "Kiliseniz sizde kalabilir," dedi.

Edmund, sözlerinin daha etkili olabilmesi için ayağa kalktı ve "Ama bunlar yetersiz," diye devam etti, "Ben iktidarda

kalacak ve gerekirse sizin varlığınızla acı çekeceğim, size at, erzak, para ve rehineler vereceğim ama sadece sen ve halkın Tanrı'ya inanırsanız yapacağım bunları. Hepinizin vaftiz edilmesi gerek!"

Dan tercüman onun ne dediğini anlayamadı ve Ubba yardım ister gibi bana baktı. Ağabeyimin ölmesinden sonra Beocca'nın beni nasıl vaftiz ettiğini hatırladım ve Ubba'ya, "Su dolu bir varilin içine gireceksin ve üzerine su dökecekler," diye açıklamaya çalıştım.

Ubba şaşırdı ve "Yani beni yıkamak mı istiyorlar?" diye sordu.

Omuz silkerek "Onlar böyle yapıyorlar," dedim.

Kral Edmund, "Hepiniz Hıristiyan olacaksınız!" dedi ve öfkeli bakışlarını bana çevirdi. "Vaftiz törenini nehirde yapabiliriz, çocuk," dedi, "bunun için insanların varile girmesine gerek yok."

Ivar ve Ubba'ya, "Sizi nehirde yıkamak istiyorlar," dedim ve Danlar gülmeye başladılar.

Ivar bir süre düşündü ve nehirde birkaç dakika yıkanmanın o kadar da kötü bir şey olmadığına karar verdi, ondan sonra rahatça Northumbria'ya gidebilir ve oradaki sorunları halledebilirdi. "Peki, ama nehirde yıkandıktan sonra Odin'e ibadet etmeye devam edebileceğim, değil mi?" diye sordu.

Edmund kızgın bir ses tonuyla, "Elbette hayır!" dedi. "Sadece bir tek Tanrı vardır!"

Ivar atıldı ve "Hayır, birçok tanrı var," dedi, "bunu herkes bilir!"

"Bizde tek tanrı var ve ona hizmet etmelisin."

Ivar derin bir nefes aldı, sanki bir çocukla konuşur gibi sabırlı olmaya çalışıyordu ve "Ama biz kazanıyoruz," dedi, "bu da demektir ki bizim tanrılarımız sizin tek tanrınızı yeniyor."

Kral onun bu mantığını duyunca ürperdi, bir an düşündü ve sonra, "Sizin tanrılarınız sahte tanrılar," diye devam etti, "onlar şeytan pisliği, dünyaya karanlık getirecek kötü şeyler ama bizim Tanrımız büyük, güçlü ve muhteşemdir."

Ivar kaşlarını kaldırdı ve "O halde göster bana," dedi.

O anda orada derin bir sessizlik oldu. Kral, rahipler ve keşişler şaşkın bir ifadeyle Ivar'a baktılar.

Ivar, "Kanıtla bunu," dedi ve Danlar onu desteklemek için mırıldandılar.

Kal Edmund gözlerini kırpıştırdı, ne diyeceğini şaşırmıştı, sonra birden aklına bir şey geldi ve üzerinde okçulara hedef gibi duran Aziz Sebastian resmi olan deri levhayı gösterdi ve "Tanrımız kutsanmış olan Aziz Sebastian'ı oklarla ölmekten kurtardı!" dedi. "Bu yeterli bir kanıt işte, değil mi?"

Ivar, "Evet, ama adam yine de öldü," dedi.

"Elbette, ancak sadece Tanrı istediği için öldü!"

Ivar bir an düşündükten sonra, "Pekâlâ, tanrın seni benim oklarımdan koruyabilir mi acaba?" diye sordu.

"Eğer isterse koruyabilir."

Ivar, "Tamam, o halde deneyelim," dedi, "Sana ok atalım, eğer sağ kalırsan biz de nehirde yıkanırız."

Kral Edmund ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi şaşkın gözlerle ona baktı, sonra şaka yapmadığını anlayınca paniğe kapıldı. Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama söyleyecek bir şey bulamadı ve konuşmaktan vazgeçti. O anda tepesi tıraşlı keşişlerden biri ona bir şeyler fısıldadı. Keşiş herhalde ona, Tanrı'nın onları denemek için bu acıyı çektirdiğini söylemiş olacaktı, ona göre, bir mucize sonucu Danlar Hıristiyanlığı kabul edecekler, hepimiz kardeş olacak ve cennette hep beraber ilahiler söyleyecektik. Keşiş böyle konuşmuş olabilirdi ama kral onun bu sözüne inanmış gibi

görünmüyordu. Fakat Danlar şimdi böyle bir mucizenin yaşanmasını ister gibi duruyorlardı ve Kral Edmund bunu kabul edecek ya da reddedecek durumda değildi.

Danlardan bazıları rahip ve keşişleri bir kenara çekerken, bazıları da ok ve yay almak için dışarıya çıktılar. Kral, Tanrı'yı savunurken tuzağa düşmüştü, diz çökmüş, canını kurtarmak için dua edip duruyordu. Danlar gülüyor ve ben de olanları eğlenir gibi izliyordum. Sanırım ben de bir mucize olmasını istiyordum ama bunu Hıristiyan olduğum için değil, sadece bir mucize görmek için yapıyordum. Beocca bana mucizelerden söz etmiş, onların, Hıristiyanlık gerçeğinin kanıtları olduğunu söylemişti ama ben hiç mucize görmemiştim.

Bebbanburg'de kimse su üzerinde yürümedi, hiçbir cüzzamlı iyileşmedi, geceleri gökte hiçbir melek görülmedi ama belki şimdi Beocca'nın bana bahsettiği Tanrı gücünü görebilecektim. Brida ise Edmund'un ölmesini istiyordu.

Ivar, krala, "Hazır mısın?" diye sordu.

Kral Edmund rahiplere ve keşişlere baktı. O anda, Tanrı gücü denemesinde onlardan birinden, kendi yerini geçmesini isteyip istemeyeceğini düşündüm. Kral düşünceli düşünceli kaşlarını çattı, Ivar'a bakıp "Teklifini kabul edeceğim," dedi.

"Yani sana ok atmamız konusundaki teklifimi mi?"

"Hayır, burada kral olarak kalmam konusundaki teklifini."

"Ama önce beni yıkamak istiyorsun, öyle mi?"

Edmund dudaklarını büzerek "Bundan vazgeçebiliriz," dedi.

Ivar, "Hayır," diyerek başını iki yana salladı, "sen tanrının tek ve çok güçlü olduğunu söyledin, ben de bunun kanıtlanmasını istiyorum. Eğer haklıysan hepimiz yıkanırız. Tamam

mı?" Ivar bunu sorarken adamlarına baktı ve onlar da bağırıp başlarını salladılar.

Ravn, "Hayır, ben yıkanmam," dedi.

Ivar sinirli bir ifadeyle, "Hepimiz yıkanacağız!" diye ısrar etti. O zaman onun, Edmund ile hızlı ve uygun bir barış anlaşması yapmak yerine, deneyin sonucunu merak ettiğini anladım. Herkesin tanrı desteğine ihtiyacı vardır ve Ivar yıllardır yanlış bir tanrıya ibadet edip etmediğini anlamaya çalışıyordu. Edmund'a bakıp "Giysisinin altında zırh var mı?" diye sordu.

"Hayır."

Ubba, "Buna emin olmalıyız," dedi ve duvardaki resme baktı, sonra da, "Giysisini çıkarın," diye emretti.

Kral ve din adamları itiraz ettiler ama Danlar emri yerine getirdiler ve Edmund çırılçıplak kaldı. Manzara Brida'nın hoşuna gitmişti. "Sıska bir adam bu," dedi. Etraftaki Danların güldüğü Edmund, elinden geldiğince ciddi görünmeye çalışıyordu. Rahipler ve keşişler yere diz çöküp dua etmeye başlarken, altı okçu Edmund'un on adım kadar uzağında yan yana dizildiler.

Ivar gülen Danları susturdu ve "İngiliz tanrısının Dan tanrıları kadar güçlü olup olmadığını anlayacağız," dedi, "eğer o tanrı güçlüyse ve kral ölmezse, o zaman hepimiz Hıristiyan olacağız!"

Ravn, "Ben olmam," dedi ama bunu Ivar'ın duyamayacağı kadar alçak sesle söyledi. Ardından, "Neler olduğunu anlat bana, Uhtred," diye fısıldadı.

Olanları ona hemen anlattım. Kral, altı okun vücuduna isabet etmesiyle, kanlar içinde yere düştü, çırpınmaya başladı ve altı ok daha girdi bedenine. Edmund bir süre daha çırpındı, okçular ona yine ok attılar ama güldükleri için bazı

okları boşa gitti. Onlar bir süre daha ok attılar ona ama kral artık yaşamıyordu, beyaz bedeni kanlar içinde, hareketsiz kaldı. Tanrısı onu kurtaramamış, kral ölmüştü. Ama hikâye artık bu şekilde anlatılmıyor elbette, çocuklar artık cesur Aziz Edmund'un Danlara nasıl direndiğini, onları Hıristiyan yapmak istediğini ve öldürüldüğünü öğreniyorlar. Yani Kral Edmund şimdi bir şehit ve aziz olarak cennette çok mutlu ama aslında aptal bir adamdı ve kendisini zorla öldürttü.

Rahipler ve keşişler inlemeye başladılar ve Ivar onların da öldürülmesini emretti. Daha sonra verdiği emre göre, komutanlarından biri olan Kont Godrim, Doğu Anglia'yı yönetecek ve Halfdan da o topraklardaki son direnişleri bastıracaktı. Doğu Anglia'da isyan çıkmaması için ordunun üçte biri Godrim ve Halfdan'a verilecek, biz de geriye kalan kuvvetlerle Northumbria'daki kargaşayı bastırmak için oraya gidecektik.

Böylece Doğu Anglia ele geçirildi.

Ve Wessex, İngiltere'nin son krallığıydı.

Rüzgâr Yılanı, sakin kıyılardan yukarıya doğru bazen kürekle, bazen yelken açarak yol aldı. Norhtumbria topraklarına vardık, nehirlerin akıntısına karşı kürek çekerek Humber ve Ouse'u geride bıraktık. Bir süre sonra Eoferwic'i gördük. Orada, kış boyunca çürümemesi için gemiyi karaya çektik. Ivar ve Ubba da bizimle beraber döndüler, zafer kazandığımızın belirtisi olarak gemilerin burunlarında şimdi yeşil meşe dalları vardı. Geriye büyük ganimetler getirdik, bunların çoğu adamlar arasında paylaştırıldı ve bir kısmı depolara kondu. Adamlar ödül olarak gümüş paralar alacaklarını bildikleri için liderlerinin peşinden ayrılmadılar. İngiltere'nin dört krallığından üçü ele geçirilmiş, Danlar zengin olmuşlardı,

bazıları paylarına düşen paralarla Danimarka'ya dönmeye karar verdiler. Ama çoğunluk gitmedi çünkü İngiltere'nin en zengin krallığı henüz yenilmemişti ve adamlar Wessex alındığı zaman çok daha zengin olacaklarını düşünüyorlardı.

Ivar ve Ubba, sorun çıkma ihtimaline karşı Eoferwic'e geldiler. Kalkanlarını gemilerinin bordalarına dizmişlerdi ama Northumbria'daki sorunlar şehri asla etkilememişti ve Danların izniyle tahtta oturan Kral Egbert, şehirde hiçbir zaman isyan olmadığını söyledi. Başpiskopos Wulfhere de aynı şeyi tekrarladı ve "Ama haydutluk her zaman oluyor tabii ve sizler belki de bunları duymuşsunuzdur," dedi.

Ivar ona baktı ve "Belki de sen sağırsın," diye söylendi. Ivar kuşkulanmakta haklıydı çünkü ordunun geriye döndüğü duyulunca, Dunholm Kontu Ricsig'in habercileri şehre geldiler. Dunholm, etrafından Wiire Nehri'nin geçtiği yüksek bir kayalığın üzerine inşa edilmiş büyük bir kaleydi ve bu özellikleri nedeniyle Bebbanburg kadar güçlü bir yerdi. Kaleyi Ricsig yönetiyordu, Danlara hiçbir zaman kılıç çekmemişti. Eoferwic'e saldırdığımız ve babamın öldüğü zaman, Ricsig hasta olduğunu söylemiş, adamları kaleden çıkmamıştı ama şimdi adamlarını gönderdi ve Ivar'a, Gyruum'da bazı Danların öldürüldüğünü haber verdi. Gyruum ünlü bir manastırın bulunduğu bir yerdi, orada Bede adlı bir adam İngiliz kilisesinin tarihini yazmıştı ve Beocca o zamanlar bana, okuma öğrendiğim zaman o tarihi okumam gerektiğini söylemişti. Bunu bir gün yapabilirdim belki. Ama Ragnar'dan adamlarını alıp Gyruum'a gitmesini ve orada neler olduğunu öğrenmesini istediler, ben de onunla beraber oraya gittim ve kitabın yazıldığı yeri gördüm.

Anlatılanlara göre, efendileri olmayan altı Dan, Gyruum'a gitmiş ve manastırın hazinesini görmek istemişlerdi. Keşişler

manastırda para olmadığını söyleyince, altı Dan onlara saldırmışlar ama sayıları fazla olan keşişler, gelen köylülerin de yardımıyla altı Danı öldürmüş, cesetlerini de kazıklara bağlayıp kıyıya dikmişlerdi. Ragnar bu hikâyeyi duyunca Danları suçlu buldu. Fakat saldırganları öldürünce cesaretlenen keşişler, Tine Nehri kıyısından batıya yürümüş, orduyla güneye gidemedikleri için, erkek olarak sadece birkaç yaşlı ve hasta Danın kaldığı küçük bir köye saldırmışlar, kutsal bir savaş içinde olduklarını söyleyerek kadın ve çocuklara tecavüz etmişler, bazılarını da öldürmüşlerdi. Onlara başka köylüler de katılmıştı ama Danların intikamından korkan Kont Ricsig, askerlerini gönderip onları dağıtmıştı. Ricsig, içlerinde bir düzine keşişin de bulunduğu asilzadeleri yakalamış ve Dunholm'da, nehrin üstündeki kalesine hapsetmişti.

Bunları bize önce Ricsig'in habercileri, sonra da asilzadelerden kurtulmuş olan insanlar anlattılar. Ragnar'ın kızı yaşlarında olan bir kız çocuğu, keşişlerin kendisine korkunç şeyler yaptıklarını, sonra da zorla vaftiz ettiklerini söyledi. Kızın anlattığına göre, keşişlerin yanında onları teşvik eden ve katliama katılan rahibeler de vardı. Ragnar dişlerini gıcırdattı ve "Ahlaksız köpekler!" diye homurdandı. Sven, Thyra'ya saldırdığı zaman bile bu kadar öfkeli görmemiştim onu. Öldürülüp gömülen bazı Danların cesetlerini çıkardık, hepsi çıplak ve kan içindeydi. Hepsine işkence yapıldığı belli oluyordu.

Bir rahip bulundu ve konuşturuldu, Northumbria'daki büyük keşiş ve rahibe manastırlarının yerlerini ondan öğrendik. Gyruum bunlardan biriydi ve nehrin karşı tarafında da büyük bir rahibeler manastırı vardı. Alınan bilgilere göre, güneyde, Wiire'nin denize aktığı yerde bir manastır daha bulunuyordu. Streonshall'deki evde birçok rahibe yaşıyor-

du ve orası Eoferwic'e yakındı. Bebbanburg'de, Beocca'nın bana kutsal dediği adada Lindisfarena manastırı vardı. Başka manastırlar da olduğunu öğrendik ama Ragnar büyük olanlarla ilgileniyordu. Ivar ve Ubba'ya birkaç adam gönderdi, Streonshall'deki rahibelerin dağıtılmasını, isyana karışanlar varsa öldürülmelerini istedi, sonra Gyruum'a saldırdı. Oradaki keşişler öldürüldü, ahşap binalar yakıldı, kilisenin mahzeninde saklanmış olan altın ve gümüşler alındı. Bir köşede yazılı bir sürü parşömen bulduk ama onlarda neler yazılı olduğunu asla öğrenemedik çünkü hepsi yanmıştı. Gyruum'un işi bitince, Wiire'nin ağzındaki manastıra gittik, onu da yakıp yıktık, sonra Tine'ı geçtik ve kuzeyindeki rahibeler manastırını harabeye çevirdik. Oradaki rahibeler, baş rahibenin de teşvikiyle kendilerini yaraladılar. Bizim geldiğimizi öğrenmişlerdi ve saldırıya uğramamak için kendi yanaklarını, alınlarını kestiler ve bizi, acılar içinde bağırarak, kan içinde karşıladılar. Neden kaçmayıp orada bizi beklediklerini anlayamadım, bize lanetler yağdırdılar, Tanrı'nın bizi cezalandırmasını dilediler ve öldüler.

Kuzey evlerindeki o asap bozucu olaylara katıldığımı Alfred'e hiçbir zaman söylemedim. Hikâye hâlâ Danların vahşetinin ve güvenilmez olduklarının kanıtı olarak anlatılıyor. Her İngiliz çocuğu, tecavüze uğramamak için yüzlerini kesen rahibelerin hikâyesini öğrendi ama Kral Edmund dua ederek kendisini oklardan nasıl kurtaramadıysa, rahibeler de yüzlerini keserek ölümden kurtulamamışlardı. Bir Paskalya yortusunda rahibelerle ilgili bir vaaz dinlerken, olanların o rahibin vaazında anlattığı gibi olmadığını söylememek için zor tuttum kendimi. Rahibin anlattığına göre, Danlar Northumbria'da hiçbir rahip ve rahibeye zarar vermeyeceklerine dair söz vermişlerdi ama bu doğru değildi. Rahip,

katliam için hiçbir neden olmadığını söyledi ki bu da yanlıştı. Yine rahibin hikâyesine göre, rahibeler dua etmişler ve Tanrı manastırın kapısına görünmez bir örtü örtmüş, Danlar o örtüyü kaldırıp manastıra girememişlerdi. Rahibeler madem görünmez bir örtüyle korunuyorlardı, o halde yüzlerini neden kestiler diye düşündüm. Ama yine hikâyeye göre, rahibelerin kendilerini kesmelerinin de bir nedeni vardı, Danlar yakındaki bir köyden bir sürü çocuk getirmiş ve kapıdaki görünmez örtü kaldırılmazsa, çocukların boğazlarını keseceklerini söylemişlerdi.

Gerçekte olaylar böyle olmadı. Biz manastıra saldırdık, rahibeler çığlıklar attılar, genç olanlara tecavüz edildi ve sonunda öldüler. Ama ünlü hikâyelere rağmen hepsi ölmemişti. Rahibelerden ikisi yaralı değildi ve güzeldiler, onlar Ragnar'ın adamlarına verildi ve birinin doğurduğu erkek çocuk daha sonra ünlü bir Dan savaşçısı oldu. Rahipler çoğu zaman yanlış hikâyeler anlattılar ve ben de hep sessiz kaldım ama iyi yaptım sanıyorum. Aslında hiçbir zaman herkesi öldürmedik çünkü Ravn'ın söylediği gibi, korkunç olayların duyulması için her zaman bir kişi sağ bırakılırdı.

Rahibeler manastırını yıktıktan sonra Dunholm'a gittik, Ragnar, Kont Ricsig'e teşekkür etti ama Ricsig Danların intikamını duyunca dehşet içinde kalmıştı. Saldırılarımızı onaylamaz bir tavırla, "Katliama bütün keşişler ve rahibeler katılmadı," dedi.

Ragnar, "Onların hepsi kötü," diye ısrar etti.

Ricsig, "Onların evleri dua edilecek, inzivaya çekilinecek, eğitim alınacak yerlerdir," dedi.

Ragnar, "Söylesene bana, dua etmenin, inzivaya çekilmenin ya da öğrenmenin ne yararı var?" diye sordu. "Dua etmek çavdar yetiştirir mi? İnzivaya çekilmek balık ağlarını doldurur

mu? Bir şeyler öğrenmek bina inşa etmeye ya da saban sürmeye yardımcı olur mu?"

Ricsig bu sorulara cevap vermedi tabii, katliama karşı çıkamayan ve korkak bir adam olan Dunholm Başpiskoposu'nun da sesi çıkmadı. Ricsig, çeşitli uydurma suçlamalarla idama mahkûm edilen insanları teslim ederken bile Başpiskopos itiraz edemedi. Ragnar, Hıristiyan keşiş ve rahibe manastırlarının kötülük yuvası olduğuna, oralarda insanların Danlara karşı kışkırtıldığına ve onların yok edilmesi gerektiğine inanıyordu. En ünlü manastır ise, Aziz Cuthbert'in yaşamış olduğu ve iki kuşak önce Danların yağmaladığı Lindisfarena idi. Sözde, bu felaketi gökyüzündeki ejderhalar, denizde kopan fırtınalar ve tepelerde çakan şimşekler insanlara önceden haber vermişlerdi ama biz kuzeye doğru yürürken bu tür garip olaylar görmedim.

Heyecanlıydım. Bebbanburg'e yaklaşıyorduk ve sahte Kont Ælfric'in, her zaman ailemiz tarafından korunmuş olan Lindisfarena keşişlerini savunmak için kalesinden çıkmaya cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordum. Birliğimizde üç gemi mürettebatı, yani yüzden fazla adam vardı ve hepsi atlıydı çünkü yılın sonuna gelmiştik ve Danlar gemilerini kötü havalarda almaktan hoşlanmazlardı. Bebbanburg'ün yakınlarından geçip tepelerde ilerlerken, arada sırada ağaçların arasından kalenin ahşap surlarını görebiliyorduk. Onlara ve daha arkada görünen denize bakarken hayallere daldım.

Sahile yakın olan düzlükleri geçip kumsala ulaştık, buradan Lindisfarena'ya giden bir yol vardı ama o sırada yükselen deniz suları yolu kapamıştı ve bir süre beklemek zorunda kaldık. Suların diğer tarafında kalan manastırdan bize bakan keşişleri görebiliyorduk. Ragnar, "İçeride olan keşişler hazineleri gömecekler," dedi.

"Ellerinde hazine kaldıysa tabii," dedim.

Ragnar yüzünü buruşturdu ve "Onların elinde az da olsa her zaman para vardır," dedi.

Ravn araya girdi ve "Benim buraya son gelişimde bir sandık altın bulmuştuk! Saf altınlardı bunlar!" dedi.

Brida, "Sandık büyük müydü?" diye sordu. Kız, Ravn'ın eyerinin arkasına oturmuş, o gün onun gözleri olmuştu. Kız her yere bizimle beraber geliyordu, artık Dancayı güzel konuşuyor, adamlar da şans getirdiğini söylüyor ve onu seviyorlardı.

Ravn, "Senin kadar büyüktü," diye cevap verdi.

Brida, hayal kırıklığına uğramış gibi içini çekti ve "O halde çok altın yoktu," dedi.

Ravn, "Ama sandıkta altın, gümüş paralar ve biraz da denizaygırı dişi vardı," diye devam etti, "o dişleri nereden bulmuşlardı acaba?"

Bir süre sonra sular çekilmeye başladı, sığ kumsalda yolun kenarındaki sazlıkları takip ederek ilerledik, manastıra yaklaştık ve keşişler kaçmaya başladılar. Adanın iç taraflarındaki çiftliklerin bacalarından yükselen dumanlara baktım ve çiftçilerin de ellerinde kalan para ve değerli eşyaları sakladıklarını düşündüm.

Ragnar, bana, "Bu keşişlerin içinde seni tanıyan var mıdır acaba?" diye sordu.

"Olabilir."

"Bu seni endişelendiriyor mu, evlat?"

Aslında endişelendiriyordu ama öyle olmadığını söyledim ve Hıristiyan tanrısının beni gözetlediği hissine kapılarak boynumdaki Thor çekicine dokundum. Beocca bana, yaptıklarımızın gözetlendiğini ve kaydedildiğini söylerdi. Ama ben kendi kendime, cennetteki mücadelede Hıristiyan tanrı-

sının, Odin, Thor ve diğer Dan tanrılarına mağlup olduğunu söylüyordum. Edmund'un ölümü bunun kanıtıydı ve bu durumda ben de güvende olduğumu söyleyip kendimi teselli ediyordum.

Manastır adanın güneyindeydi ve oradan bakınca kayalık tepede bulunan Bebbanburg'ü görebiliyordum. Keşişler etrafa dağılmış küçük, çatıları saz ve yosunlarla kaplı ahşap evlerde yaşıyorlardı ve orada bir de küçük, taş duvarlı bir kilise inşa etmişlerdi. Egfrith adındaki başrahip, elinde tahta bir haçla karşıladı bizi. Yüzünde korku belirtisi olmayan adamın Danca konuşması şaşırttı beni. Başrahip, cesur bir ifadeyle, "Küçük adamıza hoş geldiniz, efendim," dedi. "Ve revirimizde sizin vatandaşlarınızdan birinin yattığını bilmenizi isterim."

Ragnar, ellerini koyun postuyla kaplı eyerinin topuzuna koydu ve "Bundan bana ne?" diye homurdandı.

Egfrith, "Bu bizim barış içinde yaşama arzumuzun bir belirtisidir, lordum," dedi. Yaşlı, kır saçlı, zayıf bir adamdı ve dişlerinin çoğu döküldüğü için konuşması zor anlaşılıyordu. Başrahip bir süre düşündü ve, "Burası mütevazı bir manastırdır," diye devam etti, "biz hastalara bakar, fakirlere yardımcı olur ve Tanrı'ya dua ederiz." Sustu ve kalkanları sol dizlerinin üstünde, kılıç ve baltaları parlayan, asık suratlı, miğferli Danlara baktı. Hava bulutlu ve karanlıktı, hafif bir yağmur çimenleri ıslatıyordu. Kiliseden çıkan iki keşiş, ellerindeki tahta kutuyu başrahibin arkasına bıraktılar ve geriye çekildiler. Başrahip, "Bütün hazinemiz burada, onu alabilirsiniz," dedi.

Ragnar bana başıyla işaret etti, atımdan indim, başrahibin yanından geçip arkasında yerde duran tahta kutuyu açtım, yarıya kadar gümüş bozuk para doluydu ama paraların ço-

ğunun kenarları yıpranmıştı ve kaliteleri iyi olmadığı için donuk renkteydiler. Ragnar'a baktım ve kutudakilerin pek değerli olmadığını anlatmak ister gibi omuz silktim.

Başrahip bir süre bana bakıp "Sen Uhtred'sin!" dedi. Bakışlarımı ona sabitleyip meydan okur bir tavırla, "Ee, ne yapacaksın?" diye sordum.

Başrahip, "Senin öldüğünü duydum," dedi, "Tanrı'ya şükürler olsun, yaşıyorsun!"

"Öldüğümü mü duydun?"

"Evet, bir Danın seni öldürdüğünü söylediler."

İngilizce konuşuyorduk ve Ragnar neler konuştuğumuzu sorunca söylenenleri ona tercüme ettim. Bir an düşündü ve Egfrith'e, "Bu Danın adı Weland mi?" diye sordu.

"Evet, ona böyle derler."

"Derler?"

Başrahip yaşadığıma inanamıyormuş gibi bana baktı ve "Evet, efendim," diye cevap verdi. "Yaralandığı için revirimizde tedavi gören adamın adı Weland."

Ragnar, "Yarası ağır mı peki?" diye sordu.

"Bebbanburg kalesinden bir adamın saldırısına uğramış." Ragnar neler olduğunu ayrıntılı olarak öğrenmek istiyordu. Anladığımız kadarıyla Weland, Bebbanburg'e gelip beni öldürdüğünü söylemiş, ödülü olan gümüş sikkeleri almış ve birkaç kişinin korumasında kaleden çıkmıştı. Ancak onu kaleden çıkaran adamların arasında bana bir zamanlar hikâyeler anlatan demirci Ealdwulf da vardı. Demirci, Weland'e saldırmış, onu omzundan yaralamış ama diğer adamlar onu engellemişler. Yaralı Weland'i manastıra getirmişler, demirci Ealdwulf, eğer hâlâ yaşıyorsa, Bebbanburg'e dönmüştü.

Başrahip Egfrith belki de Weland'in onu kurtaracağını düşünmüş ama yanılmıştı. Ragnar kaşlarını çatarak ona baktı

ve "Yani Uhtred'i öldürdüğünü söylediği halde Weland'i tedavi etmeye mi başladınız?" diye sordu.

Başrahip, "Burası Tanrı'nın evi," diye cevap verdi, "biz herkese sığınacak bir yer veririz."

Ragnar, "Katilleri de mi korursunuz?" diye sordu ve elini başının arkasına atıp atkuyruğu saçını bağlayan deri sicimi çözdü. "Pekâlâ rahip, şimdi söyle bana, buradan güneye, Danları öldüren rahip ve keşişlere yardım etmek için kaç keşiş gitti?"

Başrahip tereddüt etti, hemen konuşamadı ama onun bu davranışı yeterli bir cevaptı, Ragnar kılıcını çekince adam, "Bazıları gitti, efendim," dedi, "ama ben onları durduramadım."

Ragnar başını iki yana salladı, yüzüne gelen saçlarını çekti ve "Onları durduramadın mı?" diye sordu, "buranın yöneticisi değil misin?"

"Evet, ben başrahibim."

Ragnar, "O halde onları durdurabilirdin," dedi. Çok öfkeliydi ve sanırım o anda, Gyruum yakınlarında topraktan çıkardığımız küçük Dan kızların kanlı cesetlerini hatırlamıştı. Adamlarına baktı ve "Öldürün bunları," diye emretti.

Ben rahip ve keşişlerin öldürülmesine karışmadım. Kıyıya gidip kuş seslerini dinlerken Bebbanburg'e baktım, kılıç şakırtılarını duydum. Çok geçmeden Brida yanıma geldi, elimi tuttu ve bir süre puslu havada güneye, kayalıklar üstünde duran büyük kaleye bakarak, "Senin evin orası mı?" diye sordu.

"Evet, benim evim orası."

"Başrahip sana efendim diye hitap etti."

"Evet, ben bir kontum."

Kız hafifçe bana yaslandı ve "Hıristiyan tanrısı bizi gözetliyor mudur acaba?" diye sordu.

Benim de aynı şeyi düşündüğümü nereden biliyor bu kız, diye şaşırdım ve "Hayır," dedim.

Brida o zaman sert bir ifadeyle, "O hiçbir zaman bizim tanrımız olmadı zaten," dedi. "Biz hep Woden'e, Thor'a, Eostre'ye ve diğer tanrı ve tanrıçalara taptık, sonra Hıristiyanlar geldi ve kendi tanrılarımızı unuttuk ama şimdi Danlar geldiler ve bizi eski tanrılarımıza kavuşturdular." Bunu söyledikten sonra birden sustu.

"Bunu sana Ravn mı söyledi?"

Brida, "O da bana benzer şeyler söyledi ama gerisini ben düşündüm," dedi. "Hıristiyan tanrısıyla bizim tanrılarımız arasında savaş var ve Asgard'da savaş olduğu zaman, tanrılar yeryüzünde onlar için savaşmamızı istiyorlar."

"Evet, ama kazanıyoruz, değil mi?" diye sordum.

Brida parmağını uzattı ve bana kanlar içinde çimenler üstünde yatan keşişleri gösterdi. Katliam sona erince, Ragnar gitti ve Weland'i revirdeki yatağından sürükleyerek indirdi. Weland ölmek üzereydi, korkudan titriyordu ve yarası iltihaplanmıştı ama neler olduğunun farkındaydı. Beni öldürdüğünü söyleyerek aldığı ödül, neredeyse yeni doğmuş bir bebek ağırlığında olan, büyük bir kese dolusu gümüş sikkeydi. Keseyi yatağının altında bulduk ve kilisede bulunan diğer paralarla beraber adamlara dağıttık.

Weland kanlı çimenlerin üzerinde yatmış, bana ve Ragnar'a bakıyordu. Ragnar, "Onu öldürmek ister misin?" diye sordu.

Benden başka türlü bir cevap beklenmediğini biliyordum ve "Evet," diyerek başımı salladım. Sonra eski bir olayı, Ragnar'ın, ağabeyimin kesik başını bir sabah Bebbanburg'e getirişini hatırladım ve "Onun başını kesmek istiyorum," dedim.

Weland konuşmak, bir şeyler söylemek istedi ama ağzından hırıltı ve inlemeden başka bir şey çıkmadı. Gözleri Ragnar'ın kılıcındaydı.

Ragnar kılıcını bana verdi ve "Kılıç yeterince keskin," dedi, "ama insan başı kesmek için çok güçlü vurmak gerekir. Aslında balta daha uygun bu iş için."

Weland bana baktı, dişleri birbirine çarpıyor, yattığı yerde debelenip duruyordu. Onu ilk gördüğümde hiç sevmemiştim zaten ve şimdi iyice nefret ediyordum bu adamdan. Gerçi adam o haliyle yarı ölmüş sayılırdı ama onu öldürmek istememe rağmen hâlâ çok sinirliydim. Savaşta bir düşman öldürüp, cesur bir askerin ruhunu tanrılar evine göndermekle, savunmasız bir adamı öldürmenin tamamen farklı şeyler olduğunu öğrenmiştim. Weland de benim tereddüt ettiğimi anladı ve yalvarmaya başladı, "Senin kölen olurum," dedi.

Ragnar ona benim yerime cevap verdi ve bana da, "Acıma bu pisliğe," dedi. "Cehenneme gönder onu ama önce biraz acı çektir, sonra öldür."

Weland'in çok acı çektiğini sanmıyorum. Adam o kadar bitkin bir haldeydi ki benim zayıf darbelerim bile onu bayıltı. Buna rağmen öldürmem pek kolay olmadı. Onu kesip öldürdüm. Bir adamı öldürmek için ne kadar çaba gösterilmesi gerektiğini hep düşünürdüm. Eski İskandinav halk ozanları küçümserler ama çok zor bir iştir. İnsanoğlu inatçı bir varlıktır, hayata sıkıca sarılır ve onu öldürmek kolay değildir. Fakat sonunda Weland de öldü, ona kaç kere vurdum bilmiyorum ama başını kesmeyi başardım. Dudakları acıyla kasıldı ve bu da benim için bir teselli oldu.

Ondan sonra Ragnar'dan başka şeyler de istedim, onları bana vereceğini biliyordum. Kötü paralardan payıma düşeni aldım, manastırdaki büyükçe evlerden birine gittim, keşiş-

lerin kitaplardan bakıp yazdıkları yazıları buldum. Hayatım Eoferwic'te değişmeden önce, adamlar kitapların kapaklarına güzel resimler yapmışlardı, bazen Beocca ile beraber oraya giderdim ve onlar da parşömenlere çocukça renkli şekiller yapmama izin verirlerdi.

Şimdi o renkleri, boyaları bulmak istedim. Çoğu çanaklar içinde toz halindeydi, bazıları zamkla karıştırılmıştı, bir parça bez aradım ve kilisede buldum, kutsal eşyaları sarmak için kullanılan, kare şeklinde beyaz bir bez parçasıydı bu. Yazı yazılan yere gittim, beyaz bezin üzerine karakalemle bir kurt başı resmi çizdim, sonra biraz mürekkep buldum ve onun içini doldurmaya başladım. Brida bana yardım etti ama benden daha iyi resim yaptığını kanıtladı, kurt başına kırmızı gözler ve yine kırmızı bir dil resmi yaptı, sonra kürk gibi görünmesi için resmin üzerine siyah mürekkep, beyaz ve mavi noktalar serpti. Böylece sancağımızı yaptık ve onu ölen başrahibin haçının ucuna bağladık. Ragnar manastırdaki kutsal kitapları toplayıp, ön kapaklarındaki mücevherlerle süslü metal plakaları söküp alıyordu. Bütün mücevherli plakalar söküldü ve benim sancağım da tamamlandıktan sonra ahşap evlerin hepsini yaktık.

Biz oradan ayrılırken yağmur durdu. Geldiğimiz yoldan geriye döndük, güneye yöneldik, Ragnar benim isteğimle birliğini sahil boyunca götürdü ve bir süre sonra kumsaldan Bebbanburg'e giden yolun başına geldik.

Orada biraz durduk, ben atkuyruğu saçımı çözdüm. Ravn'ın, oğlu ile beraber beklediği yere gittim ve sancağı, yaşlı kör adamın atına binecek olan Brida'ya verdim. Sonra, bana verilen kılıcı belime taktım ve evime doğru at sürdüm.

Brida sancaktar olarak benimle beraber geldi, ikimiz atlarımıza bindik ve yola çıktık. Sağ tarafımdan gelen dal-

galar sahilde kırılıyor, kumsalı ıslatıyordu. Surlarda ve Alçak Kapı'da etrafı gözetleyen nöbetçileri görebiliyordum. Atımı topuklayıp dörtnala kaldırdım, Brida da elinde sancakla beraber beni takip etti. Yolun kuzeye, kaleye doğru döndüğü kavşakta atımı dizginledim. Oradan amcamı görebiliyordum. Hain Ælfric, zayıf yüzü, uçuşan siyah saçları ile Alçak Kapı'da durmuş bana bakıyordu, beni tanıyabilmesi için ben de uzun süre ona baktım, sonra Weland'in kesik başını, bir zamanlar ağabeyimin başının atıldığı yere attım. Kesik başın hemen arkasından da gümüş sikkeleri fırlattım.

Yere otuz gümüş sikke attım. Yahuda değeriydi bu. Ve beğendiğim birkaç kilise hikâyesinden biriydi, o anda onu hatırladım.

Surlarda okçular vardı ama hiçbiri yerinden kımıldamadı. Sadece olanları seyrediyorlardı. Amcama kötü işareti, iki parmakla yapılan şeytan boynuzu işaretini yaptım, sonra ona doğru tükürdüm, atımı döndürdüm ve uzaklaştım. Amcam artık yaşadığımı, ona düşman olduğumu ve ilk fırsatta onu bir köpek gibi öldürebileceğimi biliyordu.

Arkamdan gelen Brida birden, "Uhtred!" diye bağırdı. Arkaya dönüp bir şey görmüş, beni uyarıyordu. Hafifçe geriye dönüp bakınca, surlardaki adamlardan birinin yere atlayıp, yaralanmadan kalkarak arkamızdan koştuğunu gördüm. Gür sakallı, iriyarı bir adamdı, bu kadar iri, güçlü bir adamla dövüşemeyeceğimi düşündüm. O sırada surlardaki nöbetçiler ona ok atmaya başladılar ve dikkatle bakınca onun, bizim demirci Ealdwulf olduğunu gördüm.

Ealdwulf, "Lord Uhtred! Lord Uhtred!" diye bağırdı. Atımı döndürüp ona doğru gittim, atımla onu oklardan korumaya çalıştım ama oklardan hiçbiri onun yakınına düşmedi. Şimdi düşünüyordum da, okçuların onu bilerek vur-

madıklarını anlıyorum. Ealdwulf çılgınlar gibi, "Yaşıyorsun, lordum!" diye bağırarak bana doğu koşmaya devam etti.

"Yaşıyorum."

Demirci kesin bir ifadeyle, "O halde ben de seninle beraber geliyorum," dedi.

"Ama karın, oğlun, onlar ne olacak?"

"Karım geçen yıl öldü, lordum, oğlum da balığa çıktığı bir gün boğuldu."

"Çok üzüldüm," dediğim anda çimenlerin üzerine bir ok düştü ama bizden birkaç metre geride kaldı.

Ealwulf, "Woden verir, Woden alır," dedi, "ve o şimdi lordumu bana geri verdi."

O sırada boynumdaki Thor çekicini gördü ve gülümsedi çünkü o bir pagandı.

Böylece ilk adamıma sahip oldum. Demirci Ealdwulf artık benimleydi.

Güneye doğru yol alırken Ealfwulf bana, "Amcan çok nemrut bir adam," dedi. "Yeni doğan oğlu bile onu neşelendiremedi."

"Oğlu mu oldu?"

"Evet, ona Küçük Æfric adını verdiler, minicik, sıska bir şey. Ama sağlıklı görünüyor. Fakat Gytha hasta, fazla yaşamaz gibi geliyor bana. Sen çok iyi görünüyorsun, lordum."

"Ben iyiyim."

"Artık on iki yaşında olmalısın."

"On üç oldum."

"O zaman erkek oldun." Durdu ve Brida'yı işaret ederek, "Kadının bu mu?" diye sordu.

"O benim arkadaşım."

Ealdwulf, "Çok sıska, arkadaşın olması daha iyi," dedi.

Demirci neredeyse kırık yaşında, iriyarı bir adamdı, her gün ocak başında çalışmasının sonucu olarak, ellerinde, kollarında ve yüzünde bir sürü yanık izi vardı. Atımın yanında yürüyordu ama yaşına rağmen yorulmuyordu. Bir süre sonra Ragnar'ın adamlarına şüpheci bir ifadeyle baktı ve "Bana bu Danlardan bahsetsene biraz," dedi.

"Onlar, ağabeyimi öldüren Kont Ragnar'ın adamları," dedim. "Ragnar aslında iyi bir adam."

Ealdwulf şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı ve "Ağabeyini öldüren adam mı?" diye sordu.

"Kader işte," dedim, aslında doğru olabilirdi bu ama ben daha uzun bir cevaptan kaçınmak için böyle demiştim.

"Yani seviyor musun o adamı?"

"Adam bana bir baba gibi davranıyor. Sen de seveceksin."

Ealdwulf, "Ama adam yine de bir Dan, değil mi, lordum?" diyerek yüzünü buruşturdu. "Ben her şeye rağmen onların buralardan gitmelerini isterdim."

"Neden?"

Ealfwulf yine şaşkın gözlerle yüzüme baktı ve "Neden mi?" dedi. "Çünkü buralar onların toprakları değil, lordum, işte bunun için! Ben kendi topraklarımda korkmadan yürümek isterim. Kılıcı olduğu için bana kafa tutan adamlar görmek istemiyorum. Onların kanunları ve bizim yasalarımız farklı."

"Onların hiçbir yasası yok," dedim.

Ealdwulf, "Bir Dan bir Northumbrialıyı öldürdüğü zaman kim ne yapabilir?" diyerek yüzünü buruşturdu. "Bunun biz cezası yok, adalet arayan bir lord da görünmüyor ortalarda."

Demirci doğru söylüyordu, diyet bir insanın kan değeriydi ve her insanın bir diyeti vardı. Ulu kadınlar dışında,

bir erkeğin diyeti bir kadınınkinden, bir savaşçının diyeti de bir çiftçininkinden daha fazlaydı ama her zaman ödenecek bir diyet vardı. Öldürülen insanın ailesi ödenen diyeti kabul ettiği zaman, katil idamdan kurtulabiliyordu. Aslında İngiliz toplumunda yasaları uygulayan ve olayları konta rapor eden, yargıç benzeri bir memur vardı ama Danlar geldikten sonra bu adalet sistemi çökmüştü. Şimdi Danların söyledikleri kanun yerine geçiyordu ama ben ayrıcalıklıydım. Ben Ragnar'ın adamıydım ve o beni koruyordu ama o olmasa ben de bir kanun kaçağı ya da köle olacaktım.

Ealdwulf, "Amcan düşmana direnmedi," diye devam etti, "Ama Beocca teslim olmadı. Onu hatırlıyor musun? Kızıl saçlı, bir eli felçli ve şaşı gözlü rahip?"

"Elbette unutmadım, onu geçen yıl gördüm," dedim.

"Gördün mü? Nerede gördün?"

"Wessexli Alfred'in yanındaydı."

Ealdwulf şaşırdı ve, "Wessex'te mi?" dedi. "Çok uzaklara gitmiş. Rahip olmasına rağmen iyi bir adamdı Beocca. Danlara dayanamadığı için kaçtı. Amcan ona çok kızdı. Beocca'nın ölümü hak ettiğini söyledi."

Amcamın Beocca'ya neden kızdığını biliyordum, rahip kaçarken benim gerçek kont olduğumu gösteren parşömenleri de almıştı. "Amcam beni de öldürmek istedi," dedim. "Ve Weland'e saldırdığın için sana teşekkür ederim, bunu daha önce yapamamıştım."

"Bunu yaptığım için amcan beni Danlara vermek istedi ama onlar beni suçlu bulmadılar, o da bunun için bana bir şey yapamadı."

"Artık Danların arasındasın," dedim, "buna alışsan iyi olur."

Ealdwulf bir an düşündü ve sonra yüzüme bakarak, "Neden Wessex'e gitmiyoruz?" diye sordu.

"Çünkü Batı Saksonlar beni rahip yapmak istiyorlar," dedim, "ama ben bir savaşçı olmak istiyorum."

"O halde sen de Mercia'ya git."

"Danlar orayı da işgal ettiler."

"Evet, ama dayın orada yaşıyor."

"Dayım mı?"

Dayımı tanımadığımı anlayınca şaşırdı ve "Tabii, annenin erkek kardeşi, eğer hâlâ yaşıyorsa Æthelwulf Kontu olmalı," dedi.

"Babam bana annemden hiç bahsetmezdi," dedim.

"Çünkü onu çok sevmişti. Annen çok güzel bir kadındı ve senin doğumun sırasında öldü."

"Demek Æthelwulf'ta."

"Eğer hâlâ yaşıyorsa."

Fakat Ragnar'ın yanında çok rahat yaşarken Æthelwulf'a neden gidecektim ki! Orada dayım vardı ama onu hiç görmemiştim ve onun da benim varlığımdan haberdar olduğunu sanmıyordum. Wessex'e gidip eğitim almak istemediğim gibi, dayımı bulmak da istemiyordum ve Ragnar'ın yanında kalacaktım. Bunu Ealdwulf'a söyledim ve "Ragnar beni bir savaşçı olarak eğitiyor," dedim.

"Demek en iyi savaşçıdan ders alıyorsun," dedi gönülsüzce. "İyi bir demirci olmak için de işi en iyi demirciden öğrenmek gerekir."

Ealdwulf iyi bir demirciydi, zamanla Ragnar'ı sevdi. Ragnar da ona karşı cömert davranıyordu çünkü iyi ustaları takdir ederdi. Synningthwait yakınında bir demirci atölyesi açıldı, Ragnar oraya bir demirci ocağı, örs, büyük çekiçler, maşalar ve gerekli aletler için epey para harcadı. Kış sonunda her şey tamamdı, sonra Eoferwic'ten demir cevheri satın alındı ve vadide demire vuran çekiç sesleri duyulmaya başladı.

Demirci atölyesi kışın en soğuk günlerinde bile sıcak oluyor, adamlar orada toplanıp sohbet ediyor, hikâyeler anlatıyorlardı. Ealdwulf aynı zamanda çok iyi bir bilmece ustasıydı ve şaşkın Danlara sorduğu bilmeceleri ben tercüme ediyordum. Bilmecelerin çoğu kadınlar ve erkeklerle, onların neler yaptıklarıyla ilgiliydi ve bunların bilinmesi kolaydı ama ben zor bilmeceleri seviyordum. Böyle zor bir bilmeceye göre, annem ve babam beni öldü diye bırakmışlar, asilzade bir kadın beni kurtarmış, ben onun çocuklarını öldürmüşüm ama kadın beni yine de sevmiş, beslemiş ve ben bir gün evden çıkmış ve onu terk etmişim. Bu bilmeceyi ne ben ne de Danlar çözebildik ve Ealdwulf yalvarmama rağmen cevabı bana söylemedi. Bilmecenin cevabını ancak Brida'ya sorduğum zaman öğrenebildim. Ben bilmeceyi sorar sormaz kız hemen, "Bir guguk kuşu tabii ki!" dedi. Ve elbette haklıydı.

İlkbahar geldiğinde demirci ocağının büyütülmesi gerekti ve Ealdwulf bütün yaz çalıştı; kılıçlar, mızraklar, baltalar, kürekler yaptı. Bir gün ona, Danlar için çalışmaktan sıkılıp sıkılmadığını sordum, omuz silkti ve "Amcan onlara biat ettiğinden, Bebbanburg'de de onlar için çalıştım," dedi.

"Ama Bebbanburg'de Dan yok ki!"

"Hayır, yok ama bazen ziyarete geliyorlar ve amcan da onları misafir ediyor." Birden öfkeli birinin bağırışını duyduk ve sustuk.

Koşarak demir atölyesinden dışarıya çıkınca, Ragnar'ın evin önünde durduğunu gördüm. Yolda, at üzerindeki bir savaşçı ve arkasındaki kalabalık bize doğru geliyordu. Savaşçının üzerinde zincirli zırh vardı, parlak miğferi eyerine asılıydı, parlak boyalı kalkanı, uzun kılıcı ve kollarındaki halkalar dikkat çekiyordu. Uzun, kumral saçlı ve sarı, gür sakallı, genç bir savaşçıydı. Birden o da sanki savaş narası

atar gibi bağırdı. Sonra Ragnar ona doğru koştu, o anda genç savaşçının, atını dörtnala kaldırıp kılıcını çekeceğini sandım.

Ama genç adam durup atından atladı, Ragnar'la birbirlerine sarıldılar ve Ragnar bize döndü, cehennemin en karanlık köşesini bile aydınlatacak bir gülüşle, "Oğlum bu!" diye bağırdı. "Oğlum geldi!"

İrlanda'dan gemisiyle ve adamlarıyla beraber gelmiş olan bu genç savaşçı Ragnar'ın büyük oğlu, Genç Ragnar'dı. Beni tanımamasına rağmen kucakladı ve havaya kaldırdı, kız kardeşini tutup savurdu, Rorik'in başını okşadı, annesini öptü, hizmetkârları bağırarak selamladı, etrafındakilere gümüş hediyeler verdi ve köpekleri sevdi. Genç Ragnar o geceki ziyafette bize, artık kendi gemisini kumanda ettiğini, burada birkaç ay kalacağını söyledi. Ama Ivar ilkbaharda onun İrlanda'ya geri dönmesini istiyordu. Genç Ragnar babasına çok benziyordu, onu hemen sevdim ve onun gelişi herkesi mutlu etti. Onun adamlarından bazıları bizimle beraber kaldılar, sonbaharda ağaç kestiler ve bir konta yakışacak, büyük salonlu güzel bir ev inşa edip kapısına bir yabandomuzu başı taktılar.

Bir gün yeni evin çatısına kalın çavdar samanları koyup düzeltirken, Genç Ragnar bana, "Şanslı çocuksun," dedi.

"Şanslı mıyım?"

"Tabii, babam seni Eoferwic'te öldürmediği için şanslısın."

"Evet, gerçekten şanslıyım," diyerek başımı salladım. Bana bir bira testisi uzattı ve "Babam iyi insanları her zaman tanımıştır," dedi. Sustu, çatıda başını çevirip uzaklara baktı ve sonra, "Babam burayı çok seviyor," diye ekledi.

"Burası güzeldir. İrlanda nasıl peki?"

"Bataklık ve kayalık bir ülke, Uhtred," diyerek güldü, "oranın yerli halkı da hırçın insanlar ama iyi savaşıyorlar! Orada gümüş var ve onlar savaştıkça biz gümüş kazanıyoruz. O biranın hepsini içecek misin, yoksa ben de biraz alabilir miyim?"

Bira testisini ona verdim ve içerken sakalına sızan biraya baktım. Birkaç yudum içtikten sonra, "Ben İrlanda'yı seviyorum," diye devam etti, "ama orada fazla kalmayacağım. Buraya dönecek, Wessex'te toprak sahibi olacak, evlenecek ve şişman bir adam olacağım."

"Neden şimdi dönmüyorsun?"

"Çünkü şu anda Ivar orada kalmamı istiyor ve o iyi bir lord."

"Ama beni korkutuyor."

"İyi bir lord korkutucu olmalıdır zaten."

"Baban öyle değil ama."

"Senin için öyle ama öldürdüğü adamlar senin gibi düşünmüyor. Kılıçlı, kalkanlı bir Korkusuz Kont Ragnar'la karşılaşmak ister miydin acaba?"

"Hayır."

Genç Ragnar, "Babam da korkutucu bir adamdır," diyerek sırıttı. Sonra bana baktı ve "Gidip Wessex'i alın ve bana da şişmanlayacağım bir toprak bulun."

Çatı kaplama işini bitirdik ve ben ormana gitmek zorunda kaldım. Çünkü Ealdwulf'un demirleri eritmek için gereken ateşin kömür ihtiyacı asla bitmiyordu. Demiri eritmek için nasıl kömür yapılacağını Ragnar'ın adamlarından bazılarına öğretmişti. Ama demircinin en iyi işçileri Brida'yla bendim ve ormanda çok vakit geçiriyorduk. Kömür yapmak için odun yığınının üç gün devamlı yanması ve sürekli gözlenmesi gerekiyordu. Brida ve ben bazen bütün gece ateşin yanında

kalır, yanan odunları kaplayan tümsekten yükselen dumanı gözlerdik. Dumanın çıkması, tümsek içindeki ateşin çok sıcak olduğunu gösterir, o zaman tümsekteki yarığı toprakla doldurup içerideki ateşi soğutmaya çalışırdık.

Kömür yapmak için, bulabildiğimiz zaman kızılağaç odunları yakardık çünkü Ealdwulf o ağacın odununu tercih ediyordu. Onun kömürü daha iyi oluyordu ama o odunları alev içinde fazla bırakmamak gerekirdi. Çünkü yığına konan dört ağaç kütüğünden biri geri alınabiliyor, geriye kalanlar simsiyah odun kömürüne dönüşüyordu. Yakılacak kömürleri yığmak ve bir tümsek oluşturmak bir hafta sürüyordu. Kızılağaç odunları sığ bir çukurda birbirleri üzerine, kubbe şeklinde dikkatle diziliyor, kubbenin tepesinde bir delik açılıyor, oradan içeriye daha önce yapılmış kömürler atılıyordu. Sonra kubbenin üzerini büyük eğreltiotlarıyla, toprakla kapatıyor, tepe deliğinden içeriye ateş atıyor, içerideki kömürler yanınca deliği tıkıyorduk. Ondan sonra içten yanan odunların kontrol edilmesi gerekti. Odunlardan oluşan tümsek ya da kubbenin dibinde delikler açıp içeride yanan ateşin hava almasını sağlardık. Ama rüzgârın yönü değişirse, açılan delikler kapatılır, hava akımına göre yeni delikler açılırdı. Yorucu bir işti ama Ealdwulf her zaman daha çok kömür istiyor, ben de bu işi seviyordum. Bütün gece karanlıkta, sıcacık bir ateşin yanında, Brida ile beraber olmak, Yürüyen Gölge olmak gibi bir şeydi ve onunla arkadaşlığımız da ilerlemişti.

Brida ilk bebeğini kömür kubbesinin yanında kaybetti. Hamile olduğunu bile bilmiyordu, bir gece acılar içinde kıvranmaya başladı, gidip Sigrid'i getirmek istedim ama Brida buna izin vermedi. Bana neden sancılandığını bildiğini söyledi ama ben korku ve çaresizlik içindeydim. Brida sabaha karşı minik, ölü bir bebek doğurdu. Ölü doğan bebeği gömdük

ve eve döndük. Sigrid, Brida'nın halini görünce, bazı otlarla koyun beyni kaynatıp ona içirdi ve evde kalmasını söyledi. Sigrid neler olduğunu tahmin etmiş gibiydi, bana birkaç gün ters davrandı ve Ragnar'a, Brida'nın evlenmesi gerektiğini söyledi. Brida on üç yaşındaydı, evlenme çağına gelmişti.

Çevrede de evlenme çağında olan genç savaşçılar vardı ama Ragnar, Brida'nın kendisine ve adamlarına şans getirdiğini söyledi ve Wessex'e saldırırken onun da yanımızda olmasını istedi.

Sigrid, "Peki, bu ne zaman olacak?" diye sordu.

Ragnar, "Gelecek yıl ya da iki yıl sonra," diye cevap verdi, "ama daha fazla beklemem."

"Sonra ne olacak?"

Ragnar, "O zaman bütün İngiltere bizim olacak," dedi. Yani dört krallığın sonuncusu da düşecek ve bütün İngiltere Danimarka toprağı olacak, hepimiz ya Dan ya köle olacak ya da ölecektik.

Yule'yi kutladık, Genç Ragnar bütün oyunları kazandı, kayaları herkesten daha uzağa fırlattı, güreşlerde rakiplerini tuş ederek yendi ve içki yarışında babasını bile sarhoş etti. Uzun kış aylarından sonra, ilkbaharla beraber, sert rüzgârlar kesildi ve Genç Ragnar'ın gitme zamanı geldi. Bir akşam önce onun gidişine üzülerek bir yemek yendi, ertesi gün o ve adamları bizden ayrıldılar, çiseleyen yağmurda yola çıktılar. Ragnar, vadide gözden kaybolana kadar oğlunun arkasından baktı ve sırtını yeni inşa edilen evine döndüğü zaman, gözlerinde yaşlar vardı. Bana baktı ve "O iyi bir adam," dedi.

"Ben de çok sevdim," dedim. Bu doğruydu, birkaç yıl sonra onu tekrar gördüm ve yine çok sevdim.

Genç Ragnar gittikten sonra içimde sanki bir boşluk varmış gibi hissettim ama o ilkbaharı çok iyi hatırlıyorum, mut-

luydum çünkü o günlerde Ealdwulf bana bir kılıç yapmıştı. Ama ben ona kaba davrandım ve kılıç yapacağını duyunca, "Umarım son kılıcımdan daha iyi olur," dedim.

"Son kılıcın mı?" diye sordu.

"Eoferwic'e saldırdığımız zaman kullandığım kılıcım," dedim.

"Haa, şu kılıç! Onu ben yapmamıştım ki! Baban onu Berewic'ten satın almıştı, kısa ve işe yaramaz bir şeydi zaten. Ördek kesmeye yarardı belki ama bir savaş kılıcı değildi. Ne yaptın onu?"

"Eğildi," derken, Ragnar'ın o işe yaramaz kılıca gülüşünü hatırladım.

"Yumuşak demirdi o, evlat, yumuşak demir."

Demirci o zaman bana, sert ve yumuşak olmak üzere iki tür demir olduğunu söyledi. Sert demirden yapılan kılıç daha keskin olurdu ama gevrekti ve güçlü bir darbeyle kırılırdı. Yumuşak demirden yapılan bir kılıç ise, benim eski kılıcım gibi eğilirdi. Demirci, "Bu nedenle iki tür demiri de kullanırız," diye devam etti ve orada durup, onun yedi demir çubuk yapışını izledim. Çubuklardan üç tanesi sert demirdi, aslında kendisi de o sert demiri nasıl yaptığına emin değildi, sadece parlayan kızgın demir yanan kömür ateşine konuyor, belirli bir süre orada tutulduğu zaman sert ve eğilmez oluyordu. Diğer dört çubuk daha uzundu ve kömür ateşinde diğerleri kadar uzun süre kalmamışlardı. Ealdwulf onları bükerek spiral yay şekline soktu, boylarını da sert demir çubukların boyu kadar yaptı. "Neden böyle yaptın?" diye sordum.

Gizemli bir gülümsemeyle bana baktı ve "Göreceksin," dedi.

Yedi demir çubuk başparmağım kalınlığındaydılar. Üç tanesi, Ragnar'ın çelik dediği sert demirdendi, diğer dördü

ise yumuşak demirdi ve spiral şeklindeydiler. Sert çubuklardan biri diğerlerinden biraz daha uzun ve kalındı, bir ucuna kabza takılacaktı. Ealdwulf uzun demir çubuğu, incelene kadar dövdü, iki yanına ikişer tane olmak üzere o dört spirali koydu, sonra kalan iki kızgın çubuğu kılıcın kenarına koyup yapıştırdı, ona kaynattı. Ortaya garip bir kızgın demir çubuklar yığını çıktı. Ama gerçek çalışma işte o zaman başladı. Ealdwulf metalleri ateşte tutup kızdırıyor, dövüyor, metaller çekiç darbeleri altında şekilleniyor, maden cürufu demirden ayrılıyor, kıvılcımlar etrafa saçılıyor, suya daldırılan kızgın demirin ıslık sesini andıran sesi duyuluyordu. Bu çalışma günlerce sürdü ama balyozla dövme, metali soğutma ve tekrar kızdırma işlemi devam ederken, yumuşak demirden yapılan dört spiralin, çelik kılıcın üzerinde erir gibi ona kaynadığını ve tekrarlanan kıvrımlı şekillere dönüştüğünü gördüm. Şekiller bazı ışık ortamlarında belli olmuyordu ama akşam karanlığında ya da kış soğuğunda kılıca üflediğiniz zaman onları görebiliyordunuz. Brida şekilleri yılan nefesine benzetti ve ben de kılıca *Yılan Nefesi* adını verdim. Ealdwulf kılıcın iki tarafını çekiçleyerek üzerinde oluklar açtı. Dediğine göre, bu oluklar kılıcın düşman vücudunda sıkışıp kalmasını önleyecekti.

Kılıç kabzasının kabartması ve çapraz parçası demirdendi, ikisi de sade ve basitti. Her iş bitince kabza yapmak için iki dişbudak parçasına şekil verdim. Kılıcın gümüş ya da yaldızlı bronzla süslenmesini istiyordum ama Ealdwulf buna itiraz etti. "Bu sadece bir alet, lordum," dedi. "Senin işini kolaylaştıracak bir şey, yani, aslında benim balyozumdan farklı bir şey değil." Kılıcı alıp güneş ışığına tuttu ve bana doğru hafifçe eğilerek "Ve bir gün bununla Danları öldüreceksin," diye ekledi.

Yılan Nefesi adını verdiğim kılıç on dört yaşında bir çocuk için fazla ağırdı ancak onun ağırlığına alışarak büyüdüm. Kılıcın ucu Ragnar'ın hoşuna gitmeyecek kadar sivriydi ama bu da onu daha dengeli yapıyordu, çünkü sivri ucun ağırlığı da az oluyordu. Ragnar ise kılıcın ucunun daha ağır olmasından yanaydı çünkü ağır uç, düşman kalkanlarını daha kolay kırardı. Ama ben kılıcımın biraz hafif, kolay kullanılabilir olmasını yeğliyordum.

Ealdwulf'un ustalığı sayesinde kılıcım hiçbir zaman eğilmedi ya da kırılmadı ve onu hâlâ taşıyorum. Tahta kabza kaplamaları zamanla düşman kılıçları tarafından kırıldı, yıprandı, onları değiştirdim. Çok sık bilediğim için kılıcım biraz inceldi ama hâlâ çok güzel. Bazen üzerindeki güzel şekilleri, metal üzerinde sihirliymiş gibi beliren mavi ve gümüş rengi kıvrımları görmek için onu buğulandırıyorum. Bazen de Northumbria ormanlarında geçirdiğimiz o ilkbahar, yaz aylarını hatırlıyor ve Brida'nın, yeni yapılan kılıç üzerindeki yansımasına bakışını düşünüyorum.

Yılan Nefesi'nde sihirli bir şeyler de vardı. Ealdwulf demirci büyüsü denen sihirli bir güce sahipti ama bana bundan hiç söz etmedi. Brida bir gece kılıcı alıp ormana gitti, bütün gece orada kaldı ama bana neler yaptığını asla söylemedi.

Onun da kadınca bir büyülü yanı vardı. O gün çukurda kurban olarak bir adam, bir at, bir koç, bir boğa ve bir erkek ördek öldürdükten sonra, Ragnar'a, Yılan Nefesi'ni savaşta insan öldürmek için kullanıp kullanamayacağımı sordum, böylece Odin de onun varlığını öğrenir ve onu sever, ona güç verir diye düşünmüştüm. İşte bunlar pagan bir savaşçının garip inançlarıydı.

Ve sanırım Odin kılıcımı gördü, çünkü o kılıç, sayısını hatırlayamadığım kadar çok insan öldürdü.

Yılan Nefesi'yle işim bitmeden önceki yaz sonunda ve denizi karıştıran sonbahar fırtınaları başlamadan önce güneye gittik. İngiltere'yi tamamen işgal etmenin zamanı gelmişti ve Wessex'e doğru yelken açtık.

5

EOFERWIC'TE, ZAVALLI KRAL EGBERT'İN, Danları zorunlu olarak ziyaret edip iyilikler dilediği yerde toplandık. Kral, atı üzerinde, gemilerin bulunduğu ve gerçek kral olmadığını bildikleri için ona alaycı ifadelerle bakan hırpani kılıklı adamların dizildiği nehir kıyısına geldi. Onun arkasında yine atlı olarak Kjartan ve Sven geliyorlardı. Onlar kralın Dan korumalarından ikisiydi ama sanırım görevleri onu hem korumak hem de bir mahkûm gibi gözetlemekti. Artık bir erkek olmuş olan Sven, çıkan gözünün üzerini başına sardığı geniş bir bantla kapamıştı, babası ise hayatından memnun görünüyordu. Kjartan'ın üzerinde zırh vardı ve omzuna bir savaş baltası asmıştı. Sven'de ise uzun bir kılıç, sırtında tilki derisinden yapılmış bir ceket, kolunda da iki halka vardı. Ragnar bana, "Baba oğul Streonshall'deki katliama katıldılar," dedi. Söylediği yer, Eoferwic yakınında bulunan bir rahibeler manastırıydı ve orayı basıp rahibeleri öldüren adamlar iyi ganimet almışlardı.

Kollarında bir düzine halka olan Kjartan bize yaklaştı, Ragna'ın yüzüne baktı ve "Hâlâ senin emrinde çalışabilirim," dedi ama sesinde, son defa olduğu gibi yalvaran bir ifade yoktu.

Ragnar, "Şimdi yeni bir kaptanım var," deyince, Kjartan ve Sven ses çıkarmadan uzaklaştılar ama Sven dönüp gitme-

den önce bana sol eliyle kötü bir işaret yaptı.

Yeni kaptanın adı Thorbjorn'du ama ona Toki lakabını takmışlardı. Çok iyi bir denizci ve savaşçıydı, bize Svear ile gittikleri garip, sadece huş ağaçları bulunan ve kış mevsiminin aylarca sürdüğü topraklarla ilgili hikâyeler anlatırdı. O diyarda insanların kendi çocuklarını yediklerini, devlere taptıklarını, başlarının arkasında üçüncü bir gözleri olduğunu anlatır, bazı adamlar da ona inanırdı.

Yaz mevsiminin son deniz yükselmelerinde güneye doğru kürek çektik. Her zaman olduğu gibi kıyıya yakın seyrediyor, geceleri Doğu Anglia'nın kıraç sahil topraklarına çıkıp oralarda geceliyorduk. Temes Nehri'ne doğru gidiyorduk, Ragnar bu şekilde gidersek sahilden içerilere, Wessex'in kuzey sınırına ulaşacağımızı söyledi.

Donanmayı Ragnar kumanda ediyordu. Kemiksiz Ivar, İrlanda'da işgal ettiği topraklara dönerken, Ragnar, büyük oğluna hediye etmesi için ona altın verdi. Ubba ise Northumbria'nın kuzeyindeki Dalriada topraklarına saldırıyor, o bölgeyi yağmalıyordu. Ragnar, "O topraklarda pek bir şey yok," dedi. Fakat Ivar gibi Ubba da Northumbria, Mercia ve Doğu Anglia saldırılarında çok zengin olduğu için Wessex'e gitmek istemedi. Ama yeri geldiğinde söyleyeceğim gibi, Ubba daha sonra fikir değiştirdi ve güneye indi.

Fakat şimdi Ivar ve Ubba yoktu. Wessex'e yapılacak kara ordusu saldırısını, Doğu Anglia'dan gelecek olan üçüncü kardeş Halfdan kumanda edecekti. Onu piyade birlikleri Temes üzerinde belirli bir noktada bizimle birleşeceklerdi. Ragnar, Halfdan'ın fazla aceleci, düşüncesiz bir adam olduğunu söylüyor, onun komutan olmasından pek hoşlanmıyordu. Ama ona Alfred'le ilgili anlattıklarımı hatırlattım, Wessex'in ba-

şında, güçlü olmayan Hıristiyan tanrısından yardım bekleyen adamlar bulunduğunu söyledim, Ragnar o zaman neşelendi. Bizim Odin ve Thor gibi tanrılarımız, gemilerimiz vardı; bizler savaşçıydık.

Dört gün sonra Temes'e vardık, onun akıntısına karşı kürek çekmeye başladık ama nehir bir süre sonra biraz daralmaya başladı. İlk sabah nehrin kuzey kıyısındaki Doğu Anglia toprağına ulaştık. Öğle vakti güney kenarında, bir zamanlar Kent Krallığı ama şimdi Wessex'in bir parçası olan topraklara yaklaştık. Akşam karanlığı bastırırken nehrin iki kenarı arasında mesafe yarım mile düştü, ama etrafta görülecek fazla bir şey yoktu çünkü nehir düz ve bataklık bir bölgede akıyordu. Suların yükselmesinden yararlanmaya çalıştık, ellerimiz kürek çekmekten su topladı. Bu tür zorluklara rağmen akıntıya karşı yol aldık ve bir süre sonra Lundene'e vardık, ben buraya ilk kez geliyordum.

Eoferwic'i bir şehir olarak görürdüm ama Lundene ile kıyaslanınca orası bir köydü. Burası, ocaklardan çıkan yoğun dumanlar altında büyük bir şehirdi; Mercia, Doğu Anglia ve Wessex topraklarının buluştuğu yerde kurulmuştu. Lundene valisi, Mercialı Burghred'di. Yani burası artık Danimarka toprağıydı. Bu nedenle biz geniş Temes üzerindeki büyük köprüye yaklaşırken karşımıza hiç kimse çıkmadı.

Lundene şehrini çok sevdim. Bebbanburg kadar sevmesem bile, burada hiçbir yerde görmediğim canlı bir yaşam vardı, burası hiçbir yere benzemiyordu. Alfred bir gün bana, bu şehirde her türlü kötülüğün yaşandığını söylemişti ve onun doğru söylediğini görünce adeta sevindim. Alfred bu şehir için dua ederdi, bense orada eğlendim. Ragnar'ın gemisi akıntıya karşı, köprüye doğru süzülürken, şehrin iki tepesine şaşkın gözlerle nasıl baktığımı hâlâ hatırlarım. Hava kapalıy-

dı, yağmur çiseliyordu ama bana sanki şehir büyülü bir ışıkla aydınlatılmış gibi gelmişti.

Aslında iki tepe üzerine kurulmuş iki şehirdi burası. Doğudaki şehri Romalılar kurmuştu, nehrin ve güney kenarındaki bataklığın üzerinden geçen köprünün bir ucu oradaydı. Bu birinci şehirde binalar taştan inşa edilmişti ve etrafında toprak ve ahşap değil, gerçek, dibinde hendekler olan yüksek taş surlar vardı. Hendekler çöp doluydu, surun bazı yerleri yıkılmış, tahtayla kapatılmıştı. Şehirdeki büyük Roma evleri de ahşap barakalarla desteklenmişti ve bunların içinde bazı Mercialılar yaşıyordu ama çoğu, eski şehirde yaşamak istemiyordu. Krallardan biri, surların içinde kendisine bir saray ve büyük kilise inşa ettirmişti. Tepede bulunan kilisenin alt kısmı taş ve tuğladan yapılmıştı ama üst kısımlar ahşaptı. Fakat halkın çoğu, sanki Romalı hayaletlerden korkuyormuş gibi surların dışında, yeni şehirde, batıya doğru uzayan ahşap evlerde yaşıyordu.

Eski şehirde bulunan rıhtım ve iskeleler uzun zaman önce çürümüş, köprünün doğusunda sadece suyun içinde çakılı direkler, kazıklar kalmış. Eskisi gibi yeni şehir de nehrin kuzey tarafında, batıya doğru, alçak bir tepe üzerine inşa edilmiş, eski şehirden yarım mil kadar yukarıda, nehir kenarındaki yol boyunca inşa edilmiş evlere çakıllı hafif bir bayırdan çıkıyordu. Hayatımda hiç bu kadar pis, çöp dolu, leş gibi kokan, terk edilmiş gemi parçaları yığılı, martıların ötüp durduğu berbat bir kıyı görmedim. Ve işte, gemilerimiz oraya gitmek zorundaydı ve bunun için de köprüyü aşmak gerekiyordu.

Romalıların böyle bir köprüyü nasıl inşa ettiklerini sadece tanrılar bilir. Eoferwic'in bir ucundan diğerine yürüyen bir adam bile Lundene Köprüsü'nün boyu kadar yürümüş

olamazdı ama o 871 yılında köprü yıkılmıştı ve üzerinden diğer tarafa geçmek mümkün değildi. Ortadaki iki kemer uzun süre önce çökmüştü ama yok olan yolu destekleyen eski Roma kemerleri hâlâ duruyor ve nehrin suları kırık kemerlerin arasından akıp gidiyordu. Romalılar köprü yapmak için nehrin yatağına ve güney kenarındaki bataklığa kazıklar çakmışlardı, bunlar birbirine çok yakın olduğu için, sular onların arasından geçerken köpürüyor, hızlanıyordu. Yeni şehrin kıyısındaki pis kıyıya varmak için iki yıkık kemerden birini açıp temizleyerek geçidi genişletmek istedik ama iki geçit de kürek çeken bir geminin geçmesi için yeterince geniş değildi. Ragnar yüzünü buruşturdu ve "Bu iş ilginç olacak," dedi.

"Bunu yapabilecek miyiz?" diye sordum.

Ragnar köprünün diğer yanında, karaya oturmuş birkaç gemiyi gösterdi ve "Onlar yaptığına göre biz de yapabiliriz," dedi. Demir atmış, diğer gemilerin gelmesini bekliyorduk. Ragnar, "Frenkler bütün nehirlerine böyle köprüler yapmışlar," diye devam etti. "Bunu neden yaptıklarını biliyor musun?"

Ona mantıklı bir cevap verdim ve "Karşı kıyıya geçmek için?" dedim.

Ragnar, "Aslında bizim nehirden yukarıya çıkmamızı engellemek için," dedi. "Ben Lundene'in yöneticisi olsaydım, bu köprüyü tamir ederdim, bu yüzden bunu yapmadıkları için İngilizlere teşekkür borçluyuz."

Suların yükselmesini beklerden köprüdeki açıklığı biraz genişlettik. Suların çekilmesiyle yükselmesi arasında akıntı güçleniyor ama sonra kabaran sular yüzünden kemerler arasında zayıflıyordu. Bu kısa zaman içinde çok hızlı kürek çekerek yedi sekiz gemiyi köprünün yıkılıp açılmış yerine kadar getirebilir, son dakikada kürekleri toplayıp geminin

kazandığı hızla diğer tarafa geçebilirdik. İlk denemede hiçbir gemi başaramadı bunu. İki gemi geriye doğru kaydı, kemerin kenarına çarptı, kürekler kırıldı ve mürettebat küfrederken gemiler akıntıya kapıldılar. Fakat *Rüzgâr Yılanı* bu işi başardı, köprüyü geçer geçmez neredeyse geriye kayacaktı ama öndeki kürekleri hemen suya daldırıp bütün gücümüzle çektik ve tekneyi akıntıdan kurtardık. Daha önce geçip demir atmış iki geminin mürettebatı bize halat atıp çektiler ve akıntının yavaşladığı yere gelince hızlı kürek çekerek kıyıya yanaştık.

Nehrin güney kenarında, karanlık bataklıkların ötesinde, ağaçlarla kaplı alçak tepelerde bizi gözetleyen atlılar vardı. Onlar Batı Saksonlardı, gemilerimizi sayıp asker sayımızı, Büyük Ordu'nun gücünü tahmin etmeye çalışıyorlardı. Halfdan, bütün İngiltere'yi istila edecek Danimarka gücüne Büyük Ordu adını vermişti ama o anda bize büyük bir ordu denemezdi. Daha çok gemi ve adamın gelmesi için Lundene'de beklemek zorundaydık, sonra kuzeyden gelen uzun Roma yollarından ilerleyecektik. Danlar toplanana kadar Wessex biraz bekleyecekti.

Beklemeye başladığımız günlerde, Brida, Rorik ve ben Lundene'i keşfetmeye çalıştık. Rorik yine hastalanmış ve Sigrid onun babasıyla gitmesini istememişti ama Rorik sonunda annesini ikna etti, Ragnar da deniz yolculuğunun çocuğa iyi geleceğini söyledi. Böylece Rorik bizimle beraber geldi. Yüzü solgundu ama hasta değildi ve şehri görmek için o da benim kadar heyecanlıydı. Ragnar kol halkalarımı ve kılıcımı bırakmamı istedi. Dediğine göre şehirde çok haydut vardı. Önce şehrin daha yeni bölgesinde dolaştık; kötü kokulu, dericilerin, bronz ustaları ya da demircilerin bulunduğu sokaklardan geçtik. Dokuma tezgâhlarında çalışan kadınlar, bir avluda kesilen bir koyun, çanak çömlek, tuz, canlı yılan-

balığı, ekmek, kumaş, silah ve bir sürü şey satan dükkânlar gördük. Ayin zamanlarında ya da mezarlığa götürülen bir cenaze olduğunda kilise çanları çalıyordu. Sokaklarda havlayan köpekler dolaşıyor, havada kızılçaylaklar uçuyordu ve duman tüten çatılar simsiyah olmuştu. Bir araba, içine tıka basa doldurulmuş sazların altında kaybolmuştu. Sazlar daracık sokakta evlerin duvarlarına sürtüyor, iki köle, arabayı çeken ve sırtları kanayan öküzleri kırbaçlıyorlardı. Onları gören birkaç adam, yükün fazla olduğunu söyleyip kölelere bağırdılar ama köleler onlara aldırmayıp hayvanlara vurmaya devam edince kavga çıktı, araba devrildi ve sazlar yola saçıldı. Her yerde kör çocuklar, bacakları kesilmiş kadınlar vardı ve bir köşede, yüzünde yara olan bir adam gördüler. Sokaklarda konuşan insanların dillerini anlayamadım, uzaklardan geldiği belli olan, garip kıyafetli adamlar vardı her yerde.

Bir gün sonra yine sokaklarda dolaşırken, tenleri kestane rengi olan iki adam gördüm ve Ravn bana onların Blaland'dan geldiğini söyledi ama o yerin nerede olduğunu kendisi de bilmiyordu. Adamlar kalın kıyafetler giymişlerdi, eğri kılıçları vardı ve bir köle satıcısıyla konuşuyorlardı. Köle pazarında gizemli Blaland'a götürülecek İngiliz köleler bulunduğunu öğrendim. Köle satıcısı bizi görünce, "Hey çocuklar, sizin sahibiniz var mı?" diye seslendi ama şaka yapıyordu herhalde.

Brida ona, "Efendimiz Kont Ragnar," diye cevap verdi, "seni ziyaret edebilir."

Köle satıcısı, "Lorda saygılarımı iletin," dedi, yere tükürdü ve biz uzaklaşırken bir süre arkamızdan baktı.

Eski şehrin evleri olağandışı şekilde yüksek, sağlam Roma'dan kalma yapılardı ve duvarları yıkılıp çatıları harap olmuştu ama yine de insanı şaşırtan bir görünümleri vardı.

Bazıları üç ya da dört katlıydı ve onları içeriden de keşfetme şansımız oldu. O bölgede yaşayan İngiliz sayısı azdı ama ordu toplanma sürecinde çok sayıda Dan boş evlerde yaşamaya başlamıştı. Brida aklı başında insanların hayaletler yüzünden eski Romalı evlerinde yaşamayacağını söyledi. Belki haklı olabilirdi ama ben Eoferwic'te hiç hayalet görmediğim halde ürperdim ve korkulu gözlerle, o sırada durduğumuz merdiven başından aşağıya, sütunlu mahzene baktık.

Lundene'de haftalarca kaldık ve bir süre sonra Halfdan'ın ordusu oraya geldiği halde batıya gitmedik. Bazı atlılar etrafta at koşturup bazı yerleri yağma ediyorlardı ama Büyük Ordu hâlâ toplanıyordu ve bazı adamlar çok fazla beklediğimizi söyleyip homurdanmaya başladılar. Onlara göre, biz beklerken Batı Saksonlar da hazırlanacak zaman buluyorlardı ama Halfdan biraz daha beklemek istiyordu. Batı Saksonlar birkaç kez şehrin yakınlarına geldiler ve iki kez onların atlılarıyla bizimkiler arasında çatışma çıktı. Ama daha sonra Yule yaklaştı, Batı Saksonlar bizim kış sonuna kadar bir şey yapmayacağımızı düşünmüş olmalılar ki, bir daha şehre yaklaşmadılar.

Ragnar bana, "Biz baharı değil, kara kışı bekliyoruz," dedi.

"Neden?"

Ragnar bana kurnazca baktı ve "Çünkü hiçbir ordu kışın yürüyüşe geçmez," dedi. "Yani karakış günlerinde Batı Saksonlar evlerinde kalacak, ocak başında oturup o zayıf tanrılarına dua edecekler. Böylece baharda bütün İngiltere bizim olacak, Uhtred."

Kış mevsiminin başında hepimiz çalıştık. Ateş için çok odun topladım ve şehrin kuzeyindeki ormanlık tepelerden odun toplamadığım zamanlarda da kılıç eğitimi alıyordum. Ragnar, yeni kaptanı Toki'den bana kılıç eğitimi vermesini

istedi. Adam çok iyi bir kılıç ustası ve hocasıydı. Toki bana önce temel hamleleri, yaralama tekniklerini öğretti ve sonra, "Pekâlâ, şimdi bunları bırak," dedi. "Kalkanlı bir çatışmada yırtıcı, saldırgan olan kazanır. Ustalık yardımcı olur, kurnazlık iyidir ama saldırganlık kazanır." Sustu ve bana, eski hançerimden daha kalın ağızlı bir hançer uzatarak, "Bunlardan birini de al," dedi. Kılıcımdan çok daha kısa olan hançeri sevmiyordum ama Toki'nin belinde de kılıcıyla beraber bir hançer vardı ve bana, kalkanlı bir çatışmada kısa, güçlü bir hançerin daha çok işe yaradığını söyledi. "Kalkanlı bir çatışmada ani dönüşler yapmazsın," dedi, "ama ileriye hamle yapmak daha kolaydır ve kalabalık bir çatışma ortamında kısa bir hançer daha az yer tutar. Diz çök ve sapla, onu düşmanın kasığına vur." Adam durdu, Brida'ya bir kalkan verdi ve düşman rolü oynayacağını söyledi, sonra ben solunda dururken, kıza yukarıdan, başının üstünden saldırdı ve Brida içgüdüsel olarak kendini savunmak için kalkanı havaya kaldırdı. Toki, "Dur!" diye bağırdı ve kız olduğu yerde kaldı. Toki kızın havaya kalkan kalkanını gösterip, "Çatışmada bir arkadaşın düşmanın kalkanını kaldırmasını sağlar, sen de hançerini onun kasığına saplarsın," dedi. Sonra bana başka hareketler de öğretti ve ben de onları tekrarlayarak hem kaslarımı geliştirdim hem de ustalaştım.

Çoğu zaman Romalıların arenasında çalışıyorduk. Toki oraya arena diyordu, aslında bu kelimenin anlamını o da, ben de bilmiyorduk ama şaşırtıcı büyüklükte bir alandı orası. Büyük alanın etrafı taş basamaklarla, bir amfiyle çevrilmiş ve taşların arasındaki çatlaklarda yabani otlar büyümüştü. Daha sonra Mercia halkının tartışma toplantılarını arenada yaptıklarını öğrendim ama Toki'nin söylediğine göre, Romalılar orada, sonunda adamların öldüğü dövüşler yapıyorlardı. Bu

belki de onun fantastik hikâyelerinden biriydi ama arena çok büyük bir alandı, gizemli, bizim cüceleştiğimiz dev bir yerdi. O kadar büyüktü ki o alana ve amfiye bizim Büyük Ordu'yla beraber iki ordu daha sığabilirdi.

Yule geldi, kış festivali kutlandı, askerler içip sokaklarda kustular ama biz hâlâ bekliyorduk. Bir süre sonra Büyük Ordu'nun komutanları arenanın yanındaki sarayda toplandılar. Brida ve bana yine Ravn'ın gözleri olmamız emredildi ve o da her zamanki gibi, görüp anlattıklarımızın ne olduğunu bize açıkladı.

Toplantı sarayın kilisesinde yapıldı. Çatısının üzerinde ay ve yıldız resimleri olan, yarım varil şeklinde bir Roma binasıydı kilise ama resimlerin mavi ve altın rengi boyaları solmuş, kabarmaya başlamıştı. Kilisenin ortasında büyük bir ateş yakılmıştı ve dumanlar kıvrılarak kubbeye doğru yükseliyordu. Toplantıya başkanlık eden Halfdan kürsünün arkasında durdu, diğer kont ve komutanlar da onun etrafına dizildiler. Bunlardan biri de asık suratlı, gür kahverengi sakallı ve sol elinin bir parmağı kesilmiş olan çirkin bir adamdı. Ravn, "Onun adı Bagseg, adam kral olduğunu söylüyor ama diğerlerinden pek farkı yok," dedi. Ravn'ın dediğine göre, Bagseg bir yaz günü on sekiz gemi ve yaklaşık altı yüz adamla beraber Danimarka'dan gelmişti. Onun yanında uzun boylu, sıkıntılı gibi görünen, ak saçlı ve yüzü seğiren bir adam duruyordu. Onu tarif edince, Ravn, "Evet, bu adam Kont Sidroc," dedi. "Acaba oğlu da yanında mı?"

Brida, "Burnu akan sıska biri olabilir mi bu?" diye sordu.

"Evet, bu delikanlı Genç Sidroc işte, o her zaman burnunu çeker. Oğlum orada mı?"

"Evet," dedim, "ona durmadan bir şeyler fısıldayan ve sırıtan şişman bir adamın yanında duruyor."

Ravn, "Harald!" dedi. "Onun da gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. O da bir kraldır."

Brida şaşkın bir ifadeyle, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Şey, yani o da kral olduğunu söyler ve toprak olarak birkaç çamurlu alanı ve pis kokulu bir domuz sürüsü vardır." Bütün bu adamlar Danimarka'dan gelmişlerdi ve oldukça kalabalıktılar. Kont Fraena İrlanda'dan çok adam getirmiş, Kont Osbern ise bekleme döneminde Lundene garnizonuna asker vermişti. Bu krallar ve kontların toplam asker sayısı iki binin üzerindeydi.

Osbern ve Sidroc nehri geçip doğruca güneye saldırmak istiyorlardı. Onlara göre, bunu yaparlarsa Wessex ikiye bölünecek, Kent Krallığı olan topraklar çok çabuk alınabilecekti.

Sidroc, "Contwaraburg'da büyük bir hazine olmalı," dedi, "orası onların dininin kutsal yeri."

Ragnar, "Biz onların kutsal yerine ilerlerken onlar arkamızdan gelirler," dedi. "Onların gücü doğuda değil, batıda. Batıyı ele geçirirsek bütün Wessex düşer. Batıyı ele geçirdikten sonra Contwaraburg'u kolayca alabiliriz."

Tartışmanın ana konusu buydu. Wessex'in kolay kısmını almak ya da batıdaki güçlü kalelere saldırmak konusunda anlaşmazlık vardı. Bir süre sonra iki tüccarın konuşmasını, onların fikirlerini almak istediler. Tüccarlar Dandı ve iki hafta önce Readingum'da iş yapmışlardı. Readingum, nehrin birkaç mil yukarısında, Wessex sınırındaydı. Tüccarlar orada Kral Æthelred ve kardeşi Alfred'in batıdan çok sayıda asker topladığını duymuşlardı ve onlara göre, düşman ordusunda en azından üç bin asker olabilirdi.

Halfdan alaycı bir ses tonuyla, "Onlardan ancak üç yüz tanesi doğru dürüst savaşçı olabilir," deyince, orada bulunan herkes kılıç ve mızraklarını kalkanlarına vurup bağırarak onu

destekleldiler. Bu sesler kilisenin kubbesinde yankılanırken içeriye başka savaşçılar girdi, başlarında siyah tunik giymiş, uzun boylu, iriyarı bir adam vardı. Adam sakalsızdı, ürkütücü bir görünüşü vardı, öfkeli ve zengin biri gibi duruyordu. Siyah pelerininde altın üzerine amber işlemeli büyük bir broş, kollarında altın halkalar, boynunda kalın bir altın zincirle asılı altın çekiç gördüm. Kilisedeki savaşçılar geçmesi için ona yol açtılar, içeride birden derin bir sessizlik oldu, herkes dikkat kesildi.

Ravn, "Kim geldi?" diye fısıldadı.

"Uzun boylu, iri bir adam, kolları halka dolu!"

Brida, "Kasvetli bir yüzü var, siyahlar giymiş," diye ekledi.

Ravn, "Haa! Kont Guthrum olmalı bu," dedi.

"Guthrum mu?"

"Evet, Talihsiz Guthrum."

"Kollarındaki tüm o halkalarla nasıl talihsiz olur?"

Ravn, "Sen Guthrum'a dünyayı versen, o yine de aldatıldığına inanır," dedi.

Brida, "Saçlarına takılı bir kemik parçası var," diyerek bana baktı.

Ravn eğleniyormuş gibi güldü ve "O kemiği ona sormalısınız," dedi ve başka da bir şey söylemedi. Adamın saçlarına takılı duran kemik, bir kaburga parçasıydı ve ucu altın kaplıydı.

Sonradan öğrendiğimize göre, Talihsiz Guthrum, kışı Beamfleot'ta geçirmiş bir Dan konttu. Beamfleot, Temes'in denize aktığı yerin kuzeyinde, Lundene'in doğusunda, oldukça uzak bir yerdi. Guthrum, kilisedeki herkesi selamladı ve oraya on dört gemi getirdiğini söyledi. Ama onu hiç kimse alkışlamadı. Gördüğüm en asık suratlı adam olan Guthrum, mahkemede hüküm bekleyen bir suçlu gibi kalabalığa baktı.

Fakat Ragnar o rahatsız edici sessizliği bozdu ve "Biz batıya gitmeye karar verdik," dedi. Aslında böyle bir karar alınmamıştı ama ona kimse itiraz etmedi. Ragnar, "Köprüden geçmiş olan gemiler mürettebatlarını alıp nehirden yukarıya çıkacaklar," diye devam etti, "ordunun geri kalanı piyade ve süvari birlikleri olarak gidecek."

Guthrum, "Benim gemilerim nehrin yukarısına, akıntıya karşı gitmeli," dedi.

"Köprünün diğer tarafına geçtiler mi?"

Guthrum, "Yine de nehirden yukarıya gidecekler," diye ısrar etti ve o zaman gemilerinin henüz köprüyü aşmadığını anladık.

Ragnar, "Yola yarın çıkarsak daha iyi olur," dedi. Büyük Ordu'nun doğu ve kuzeyde bekleyen birlikleri son birkaç gün içinde Lundene'de toplanmıştı ve bekleme süresi uzadıkça erzakımız da azalacaktı.

Guthrum inatçı bir ifadeyle, "Gemilerim nehirden yukarıya gidecek," diye tekrarladı.

Ravn, "Adam yağmaladıklarını atlarla taşıyamayacağından korkuyor," diye fısıldadı. "Gemilerini götürüp ganimetlerle doldurmak istiyor."

"Onun gelmesine neden izin verildi?" diye sordum. Kont Guthrum'u kimsenin sevmediği belliydi, hiç kimse onun gelmesine sevinmemişti ve Ravn benim soruma sadece omuz silkerek cevap verdi. Fakat Guthrum buraya geldiğine göre, sefere katılacak demekti. Ben yine de bunu anlayamadım ve Ivar ile Ubba'nın Wessex seferine neden katılmadıklarını da bilmiyordum. İkisinin de zengin oldukları ve daha fazla ganimete ihtiyaçları olmadığı biliniyordu ama onlar yıllardır Batı Saksonya'yı almaktan söz etmiş, şimdi de bundan vazgeçmişlerdi. Guthrum'un da toprak ya da paraya ihtiyacı yoktu ama

adamın gözü doymuyordu ve sefere katılmak istemişti. Dan yaşam tarzıydı bu. Erkekler istedikleri zaman evlerinde kalır, istedikleri zaman bir sefere katılırlardı. Ayrıca, Danlarda tek otorite yoktu. Büyük Ordu'nun görünürdeki komutanı Halfdan'dı ama adamları iki ağabeyi gibi korkutmuyordu ve diğer kont ve birlik komutanlarıyla konuşmadan karar vermezdi. Zamanla bir ordunun bir komutana ihtiyacı olduğunu öğrendim. Başkomutan tek olmalıydı ama komutan iki tane olursa ordunun gücü de ikiye bölünürdü.

Guthrum'un gemilerini köprünün diğer tarafına geçirmek iki gün sürdü. Adamın gemileri güzeldi, Dan gemilerinin çoğundan daha genişti, baş ve kıç taraflarında boyalı yılanbaşı kabartmaları vardı. Savaşçılarının hepsi siyah kıyafetliydi. Kalkanları bile siyaha boyanmıştı, Guthrum çok suratsız bir adamdı ama savaşçılarının insanı etkilediği de inkâr edilemezdi. İki gün kaybettik ama siyah savaşçılar kazandık.

Korkacak ne vardı ki? Büyük Ordu toplandı, kışın ortasında kimse savaşa gitmezdi, düşman bizi beklemeyecekti ve zaten başlarında savaşmaktan ziyade dua etmekle uğraşan bir kralları ve prensleri vardı. Essex toprakları önümüzde uzanıyordu. İddialara göre, Wessex dünyanın en zengin ülkelerinden biriydi, Frenk ülkesi kadar zengindi, ülkedeki keşişlerin ve rahibelerin manastırları altın, gümüş doluydu ve onları öldürmek çok kolaydı. Hepimiz zengin olacaktık.

İşte böylece seferimiz başladı.

Kış mevsiminde Temes'de seyreden gemiler sazları sıyırarak, yaprakları dökülmüş söğüt ağaçları ve çıplak kızılağaçların altından süzülerek seyrediyordu. Islak kürekler soluk güneş ışığında parlıyordu. Gemilerimizin pruvalarında, işgal ettiği-

miz toprakların ruhlarını teskin edecek canavar süsleri vardı. Geçtiğimiz topraklar çok güzel, çok zengindi ama terk edilmişti. Bu kısa yolculukta adeta kutlayıcı bir hava vardı ama bu hava Guthrum'un siyah renkli gemileriyle bozuluyordu. Adamlar bazen kıyıda yürüyerek, kürek uçlarını tutup karada kürek çekiyor, geminin ilerlemesini sağlıyorlardı. Bu tarz kıyıdan kürek çekmeyi Ragnar'ın Bebbanburg yakınındaki üç gemisinde de görmüştüm. Bir ara bunu ben de denedim ve adamlar bağırarak alkışladılar. Ama bunu yaparken bir ara kaydım, soğuk nehir suyuna düştüm, Ragnar beni alıp üzerimdeki ıslak giysimi çıkardı, kuru bir şeyler giydirdi ve ısıttı. Gemiler akıntıya karşı yol alırken adamlar şarkı söylüyordu, kuzey ve güneyde uzakta görünen tepeler yavaşça nehrin kenarlarına yaklaştılar. Ve akşamüzeri, güney ufkunda bizi gözetleyen atlıları gördük.

Akşam karanlığında Readingum'a ulaştık. Ragnar'ın üç gemisinde demirci Ealdwulf'un yaptığı bir sürü kürek vardı, onları aldık ve bir duvar yapmaya başladık. Daha sonra gelen gemilerin mürettebatları da yardım etti, o gece uzun bir duvar yapmayı başardık ama alçak ve kolayca aşılabilecek toprak bir setti bu, bir düşman saldırısına fazla dayanamazdı. Fakat bize saldıran olmadı, ertesi sabah da Wessex ordusunu görmedik ve duvarı yükseltip sağlamlaştırdık.

Readingum, Kenet Nehri'nin Temes'e aktığı yere kurulmuştu, yani duvarımız iki nehir arasına inşa edildi. Duvar küçük şehrin etrafında bir sur gibi yükseldi ve şehir halkı kaçtığı için, gemi mürettebatlarının çoğu boşalan evlerde kaldı. Piyadeler hâlâ gelememişlerdi çünkü Temes'in kuzeyinden, Mercia toprağından geçeceklerdi. Uzun süre nehri geçmek için sığ bir yer aradılar ve onlar geldiğinde duvarımız tamamlanmıştı. Önce Batı Sakson ordusunun geldiğini sandık ama

gelenler Halfdan'ın piyade birliğiydi, boş buldukları düşman arazisinden geliyorlardı.

Duvar oldukça yüksekti, güneydeki ormandan ağaçlar kesip, toprak duvarın üzerine, yaklaşık sekiz yüz metre boyunca bir çit yaptık. Duvarın önüne bir hendek kazdık, iki nehirden kanallar açarak içine su doldurduk ve kanal üzerine ahşap kalelerle korunan dört köprü inşa ettik. Burası bizim üssümüzdü. Buradan Wessex'in içlerine doğru yürüyebilirdik ve bunu yapmak zorundaydık. Çünkü kalede toplanmış insan ve at sayısı çok artmıştı, erzak, saman ve kesilecek hayvan bulamazsak açlık riski olabilirdi. Gemilerle fıçılar dolusu bira, çok miktarda un, tuzlanmış et, kurutulmuş balık getirmiştik elbette ama tüm bu yiyecek ve içecekler fazla dayanmazdı.

Şairler savaşları anlatırken, kalkanlardan, mızraklardan, uçuşan oklardan, kılıç şakırtılarından, düşüp ölen kahramanlardan ve galiplerin ganimetlerinden söz ederler ama ben daha sonra, savaşlarda yiyecek ve içeceklerin çok önemli olduklarını öğrendim. Askerleri, atları beslemek, erzak bulmak çok önemliydi. Yiyecek bulan, karnı tok olan ordu savaşı kazanırdı. Atları kale içinde tutarsanız, her zaman hayvan pisliği temizlersiniz. Kara ordusunun Readingum'a gelmesinden iki gün sonra erzaklarımız azalmaya başladı. Baba oğul Sidroclar, insanlar ve atlar için yiyecek bulmak üzere, büyük bir birlikle batıya, düşman topraklarına gittiler ama yiyecek yerine Berrocscire ordusunu buldular.

Daha sonra öğrendik ki kış mevsiminde saldırma fikri, Batı Saksonlar için hiç de bilinmeyen bir şey değildi. Danlar istihbarat, casusluk gibi konularda iyiydi, tüccarları sefer yapılacak yerlere gidip keşif yapıyorlardı ama Batı Saksonların da Lundene'de adamları vardı, kaç askerimiz olduğunu, ne zaman sefere çıkacağımızı öğrenmiş ve bize karşı bir ordu

hazırlamışlardı. Danimarka yönetiminin yeterince güçlü olmadığı güney Mercia'dan da yardım almışlardı. Berrocscire, Batı Saksonya sınırının hemen kuzeyindeydi ve onlar da nehri geçip komşularının yardımına koşmuşlardı. Ordularının komutanı da Kont Æthelwulf idi.

Bu komutan dayım olabilir miydi? Æthelwuld adında birçok adam vardı ama bunların kaç tanesi Mercia'da kont olabilirdi? Bu adı duyunca garip şeyler hissettim ve hiç görmediğim annemi düşündüm. Kafamda annemi her zaman nazik, sevecen bir kadın olarak düşünürdüm; bana göre, o beni cennetten, Asgard'dan ya da ruhlarımızın gittiği bir yerden gözetliyordu. Benim, kardeşine saldıracak bir düşman ordusunda olmamı hiç kuşkusuz istemezdi. Bunları düşününce o gece huzurum kaçtı.

Fakat Danimarka birliği de kötü durumdaydı. Çünkü dayım, yani Æthelwulf dayımsa, iki kontu yenmişti. Kontların yiyecek arayan birliği tuzağa düştü ve Berrocscire askerleri yirmi bir Danı öldürdüler, sekizini de esir aldılar. İngilizler de birkaç asker kaybetti ve biri esir düştü ama sonuçta galip geldiler ve Danların sayıca az olmalarının üzerinde fazla durulmadı. Yani Danimarka birliği yenik olarak ve erzak bulamadan geriye döndü. Danimarka askerleri bundan büyük utanç duydular çünkü İngiliz askerlerine yenileceklerini hiçbir zaman düşünmemişlerdi.

Henüz açlık çekmiyorduk ama atların samanları gittikçe azalıyordu. Gerçi saman atlar için en iyi gıda değildi ama yulafımız olmadığı için atlarımıza duvarın dışında bulduğumuz otları toplamaya başladık. Æthelwulf'un zaferinden bir gün sonra, Rorik, ben ve Brida birkaç kişiyle beraber şehir duvarının dışına çıkıp atlar için ot toplar ve çuvallara doldururken, Wessex ordusu geldi.

İngilizler Æthewulf'un zaferinden cesaret almış olmalıydı ve düşman ordusu Readingum'a saldırdı. Önce batıdan gelen çığlıkları duydum, sonra ot toplayanların arasında at koşturup onlara kılıç ya da mızraklarla saldıran, vurup öldüren atlıları gördüm. Üçümüz koşarak kaçmaya başladık, arkamızda nal sesi duyunca başımı çevirip baktım, elinde mızrak olan bir atlı dörtnala bize doğru geliyordu, birimizin öleceğini anladım. Brida'nın elini tutup atlıdan kaçırmaya çalıştım ama tam o sırada Readingum duvarı üzerinden atılan bir ok atlının tam yüzüne isabet etti, adam yanağından kanlar fışkırarak yana eğildi. Panik içinde kaçan adamlar hendeğin ortasındaki iki köprüye doğru koşuyorlardı, onları gören Batı Saksonlu atlılar onlara yöneldiler. Üçümüz hendek içindeki suya atladık, yarı yürüyerek, yarı yüzerek hendeği aştık ve iki adam bizi çekip çıkardılar. Sırılsıklamdık, çamur içindeydik ve soğuktan titriyorduk.

Şehir duvarının dışında korkunç bir karmaşa yaşanıyor, hendeğin dışında ot toplayanlar öldürülüyordu, çok geçmeden ormanın içinden çıkan Wessex askerleri her yana yayıldılar. Ragnar'ın evine koştum, Yılan Nefesi adını verdiğim kılıcımı sakladığım yerden çıkardım, kemerime taktım ve Ragnar'ı bulmak için dışarıya çıktım. Ragnar kuzey yönüne, Temes'e yakın olan köprüye gitmişti. Ben de Brida ile beraber onun adamlarına katıldım. Brida'ya, "Sen gelme, burada Rorik'le beraber kal," dedim. Rorik bizden daha küçüktü, hendek suyunda ıslandıktan sonra titremeye başlamış, yine hastalanmıştı ve onu geride bırakmıştım.

Brida beni dinlemedi ve eline bir mızrak aldı, heyecanlıydı ama henüz bir şey olmuyordu. Ragnar duvarın üzerinden diğer tarafa baktı, şehir kapısında toplanan adamlar vardı ama Ragnar köprüden geçmek için kapıyı açmadı. Kaç adamı

olduğunu görmek için dönüp arkasına baktı ve "Kalkanlar!" diye bağırdı. Çünkü bazı adamlar telaş içinde sadece kılıç ve baltalarını alıp gelmişlerdi ve onu duyunca, kalkanlarını almak için geri koştular. Benim kalkanım yoktu ama zaten orada bulunmamalıydım ve Ragnar beni görmedi.

Batı Saksonlu atlılar dışarıda ot toplayan ve kaçamayanların çoğunu öldürdüler. Birkaç düşman askeri okçularımız tarafından vuruldu ama Danlarda da, İngilizlerde de yeterince okçu yoktu. Ben okçuları severim, onlar düşmanı uzaktan öldürebilirler, öldüremeseler bile korkutur, sinirlendirirler. Ok yağmuruna karşı ilerlemek zor iştir; insanın, başını kalkanın kenarından aşağıda tutması gerekir ama ok atmak ustalık ister. Ok atmak kolay gibi görünür, her çocuğun okları ve yayı vardır. Ama yüz adımlık mesafeden geyik öldürebilen bir okçunun yayı müthiş bir şeydir, porsuk ağacından yapılır, onu germek zordur, büyük güç ister. Okçu sürekli çalışmaz, eğitim yapmazsa okları çoğunlukla hedefe isabet etmez ve bu nedenle usta okçu sayısı azdır. Ben ok atma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım. Mızrak, balta ya da kılıç kullanma konusunda iyiydim ama ok atmada çoğu adam gibi zayıftım.

Bazen neden duvarın arkasında kalmadığımızı düşünürüm. Duvar oldukça yüksek ve sağlamdı, ona ulaşmak için düşmanın hendeği aşması ya da dört köprüyü kullanması gerekiyordu. Bunu ok, mızrak ya da savaş baltası yağmuru altında yapmak zorunda kalacaklardı. Bize saldırmaları zordu ama duvarı aşıp bizi kuşatmaları ihtimali de vardı ve bu yüzden Ragnar onlara saldırmaya karar verdi. Ancak Ragnar yalnız değildi. O adamlarını şehrin kuzey kapısında toplarken, Halfdan da aynı şeyi güneyde yapıyordu. Ve ikisi de yeterince askerleri olduğunu ve düşmanın da hâlâ yaklaşık iki yüz adımlık mesafede bulunduğunu anlayınca,

Ragnar şehir kapısını açtırdı ve askerlerine saldırı emri verdi.

Ejderha sancaklı Batı Sakson ordusu ortadaki köprülere doğru ilerliyor ve dışarıda öldürdüklerinden cesaret alarak, düşmanı şehir içinde de bitirmeyi düşünüyorlardı. Portatif merdivenleri yoktu ve duvarı nasıl aşacaklarını merak ettim ama savaşta insanlar bazen çılgına döner ve ne yapabileceklerini bile düşünmezler. O sırada Wessex askerlerinin duvarı düşünmeleri için bir nedenleri yoktu, aslında onu aşabileceklerini sanmıyorlar ama yine de hiç düşünmeden ilerliyorlardı. Fakat askerlerimiz aniden yan kapılardan fırlayıp kuzey ve güneyden saldırıya geçince ne yapacaklarını şaşırdılar.

Ragnar, "Kalkan duvarı!" diye kükredi. "Kalkan duvarı!" Kalkan duvarı yapılırken sesini duyabilirsiniz. En iyi kalkanlar ıhlamur ya da söğüt ağacından yapılır ve askerler kalkanlarını birleştirip bir duvar oluştururken onların birbirine çarparken çıkardığı ses duyulur. Asker, kalkanının sol tarafını yanındaki askerin kalkanının sağ tarafına getirir, onu örter ve böylece, çoğu sağ elini kullanan düşman askerleri, iki kalkan tabakasını delmek zorunda kalırlar.

Ragnar, "Duvarı sağlam yapın!" diye bağırdı. Kendisi kalkan duvarının ortasında, yıpranmış kartal kanatlı sancağının önündeydi ve başında komutan olduğunu gösteren değerli bir miğfer vardı. Yani düşman onun komutan olduğunu hemen anlayabilir ve ona saldırabilirdi. Ragnar hâlâ Ealdwulf'un yaptığı, gümüş süslü ve yüzü koruyan parçası olan, babamın miğferini giyiyordu. Üzerinde yine çok değerli bir zincirli zırh vardı. Askerlerin çoğu köseleden yapılmış zırh kullanırdı.

Düşman şimdi kendi kalkan duvarını yapıyor, bize karşı savunmaya hazırlanıyordu. Bazı atlıların, askerlerin orta-

sında, ejderha resimli sancağın arkasında toplandığını gördüm. Bir ara atlıların arasında Beocca'yı görür gibi oldum ve Alfred'in de orada olduğunu düşündüm. Muhtemelen bizim ölmemiz için dua eden kara cüppeli rahiplerin arasındaydı.

Batı Saksonların kalkan duvarı bizimkinden daha uzun ve kalındı çünkü bizim kalkan duvarımızda üç sıra asker varken, onlarınkinde beş ya da altı sıra vardı. Mantığıma göre, ya olduğumuz yerde kalıp onların saldırısını beklememiz ya da köprüden hendeğin gerisine çekilmemiz gerekiyordu. Ama o sırada geriden daha fazla Dan asker gelmeye, Ragnar'ın safları güçlenmeye başladı ve o da, "Öldürün onları!" diye kükredi. Bağırdıktan sonra askerlerinin önüne geçip saldırdı ve Danlar korkunç savaş naraları atarak onu takip ettiler. Karşılıklı kalkan duvarı yapan düşmanlar çoğu zaman uzun süre birbirlerine bakar, küfürler eder, tehditler savurur, saldırıya geçmeden önce cesaret toplamaya çalışırlar. Ama Ragnar'ın kanı kaynıyordu, hiç beklemedi ve hemen saldırıya geçti.

Aslında anlamsız bir saldırıydı bu ama Ragnar çok öfkeliydi. Æthelwulf'un zaferi onun gururunu kırmış, düşman atlıları ot toplayan adamlarını öldürerek onu aşağılamışlardı. Ragnar o anda sadece Wessex saflarına saldırmak, onları kırmak, öldürmek istiyor, başka bir şey düşünemiyordu. Adamları da aynı ruh hali içindeydiler ve düşman saflarına naralar atarak saldırdılar. Savaşan adamlar adeta çılgına döner, gözleri düşmandan başka bir şey görmezdi.

İki tarafın kalkanları birbirine çarpmaya başlamadan hemen önce, bizim arka saflardan, askerlerimiz düşman saflarına mızrak atmaya başladılar. Bazı mızraklar saldıran askerlerimizin başlarının üzerinden uçarak geçti. Düşman askerleri de mızrak atmaya başladılar, birkaç metre önüme düşen bir

düşman mızrağını otların üzerinden aldım ve bütün gücümle onlara doğru fırlattım.

Bizim askerler beni en arka saflara itmiş, orada kalmamı söylemişlerdi ama ben onları dinlemedim, yine ilerledim ve Brida da haince bir sırıtışla beni izledi. Ona şehre girmesini söyledim ama o sadece bana dilini çıkardı ve sırıttı. O sırada birbirine çarpan kalkanların gürültüsü askerlerin naralarına karıştı. Ondan sonra kılıç şakırtıları, kalkanlara çarpan mızrakların sesleri kapladı her yanı. Ama boyum yeterince uzun olmadığı için ileride neler olduğunu tam olarak göremiyordum. Kalkanların gürültüsü arasında bizim askerler önce birkaç adım geriliediler ama sonra kalkanlarını savurarak Batı Sakson safları arasına daldılar. Kalkan duvarımızın sağ tarafında düşman bizden kalabalık olduğu için kısa süreli bir gerileme oldu ama oraya hemen takviye gitti ve Batı Saksonlar saldırıya cesaret edemediler. Saldırıdan korkanlar, Batı Sakson saflarının en gerisinden gelenlerdi ve zaten her orduda korkak askerler en son saflarda olurlardı. Gerçek çatışma benim önümdeki saflarda oluyor, birbirine çarpan kalkan sesleri, kılıç şakırtıları, savaş naralarına ve arada bir duyulan yaralı çığlıklarına karışıyordu. Brida birden dizleri ve elleri üstüne çöktü, önündeki askerlerin bacakları arasından emeklemeye başladı. Biraz ilerledi, mızrağını önüne çıkan bir düşman askerinin kalkanı altından topuğuna sapladı. Asker sersemledi, elindeki baltayı düşürdü, düşman saflarında bir açılma oldu, bizim saflar ilerledi. Ben de kılıcımla onların arasına daldım, düşman askerlerinin bacaklarına vurmaya başladım ve o sırada Ragnar'ın, göklerde, Asgard'daki tanrıları bile harekete geçirecek korkunç narasını bir kez daha duydum. Bir süre sonra, kılıç şakırtıları ve savrulan baltalar arasında, Kuzeyli

adamların korkunç öfkesi karşısında düşmanın gerilemeye başladığını hissettim.

Tanrım, bizi kurtar, diye mırıldandım.

Çayırlar kan gölüne döndü, hareket ederken cesetlerin üzerinden atlamak zorunda kalıyorduk, kalkanlı askerlerimiz ilerlerken ben ve Brida geride kaldık, elindeki mızraktan süzülen kanlar onun ellerini de kıpkırmızı yapmıştı. Kız elindeki kanı yaladı ve şeytani bir ifadeyle bana bakıp gülümsedi. Halfdan'ın askerleri şimdi düşman hattının diğer ucunda savaşıyor, onların savaş naraları bizimkileri bastırıyordu. Çünkü Ragnar'ın saldırısı karşısında Batı Saksonlar geri çekilmeye başladılar. Fakat düşman saflarında uzun boylu, iriyarı, güçlü bir adam direniyordu. İngiliz'in üzerinde zincirli zırh, belinde kırmızı deri bir kılıç kemeri ve başında Ragnar'ınkinden bile daha güzel, gümüş yabandomuzu kakmalı bir miğfer vardı. Bir an için onun Kral Æthelred olabileceğini düşündüm ama bu adam çok uzun boyluydu. Ragnar adamlarına bağırıp kenarda durmalarını emretti, kılıcını adamın başına doğru salladı, adam onun saldırısını kalkanıyla savuşturdu, kılıcını Ragnar'ın kalkanına vurdu. Ragnar onun darbesini karşıladı, kalkanıyla ona vurmak istedi, adam geriledi ama bir cesede takılıp sendeledi. Ragnar kılıcını kaldırdı ve sanki bir sığır öldürecekmiş gibi, bütün gücüyle savurdu, kılıç adamın zincirli zırhını kesti, o sırada düşman askerleri komutanlarının yardımına koştular.

Dan askerler onlara saldırdı, kalkan kalkana bir çatışma başladı, Ragnar yine bir zafer narası attı. Kılıcını sendeleyen adama sapladı ve çok geçmeden ortada savaşan Wessex askeri kalmadı. Çoğu ya öldü ya da yaralandı, düşman ordusu kaçmaya başladı. Etrafları atlı rahiplerle çevrili kral ve prensleri de atlarını çevirip kaçtılar. Arkalarından zafer

naraları atarak lanetledik onları. Bir korkak gibi savaşmışlardı.

Sonra derin nefesler alarak, kan içinde kalan savaş alanında biraz durup dinlendik. Düşman cesetleri arasında kendi ölülerimiz de vardı. Ragnar beni ve Brida'yı ancak o dinlenme sırasında gördü, güldü ve "Sizin ne işiniz var burada?" diye sordu.

Brida cevap olarak ona kanlı mızrağını gösterdi ve Ragnar benim kanlı kılıcıma baktı. Ragnar, "Sersemler," dedi ama bunu mutlu bir ifadeyle, hafifçe gülümseyerek söyledi. O sırada bir Batı Sakson esirini getirdiler ve Ragnar'ın öldürdüğü asilzade adamın kim olduğunu sordular. Ragnar'ın sorusunu esire tercüme ettim.

Esir haç çıkardı ve "Bu adam Lord Æthelwulf'tur," diye cevap verdi.

Sesimi çıkaramadım.

Ragnar, "Ne dedi?" diye sordu.

"Bu adam benim dayım."

Yani Mercia Kontu Æthewulf. Ölen adamın dayım olup olmadığını kesin olarak bilmiyordum aslında, belki Mercia'da bir başka Æthelwulf da olabilirdi ama büyük olasılıkla dayımdı ve Sidroc Kontları'nı yenen adamdı. Önceki yenilginin intikamını aldığı için mutlu olan Ragnar gülümseyerek etrafa bakarken, ben ölen adamın yüzüne baktım. Onu hiç tanımamıştım, o halde neden üzülüyordum? Adamın uzun bir yüzü, kumral sakalı ve düzeltilmiş bir burnu vardı. Yakışıklı bir adamdı ve benim yakınımdı, o anda garip şeyler hissettim çünkü ben Ragnar, Ravn, Rorik ve Brida'dan başka yakınım olan insan tanımamıştım.

Ragnar adamlarına emir verip Æthelwulf'un zırhını çıkarttı, değerli miğferini aldı ama kont cesurca çarpıştığı için

giysilerini üzerinde bıraktı ve tanrıların bu cesur adamın ruhunu, diğer cesur savaşçıların gittiği yere, Odin'in büyük evine götürmesi için eline bir kılıç verdi.

Melekler belki de onun ruhunu alıp götürdüler çünkü ertesi sabah gömmek için oraya gittiğimiz zaman, Kont Æthelwulf'un cesedini orada bulamadık.

Daha sonra onun gerçekten dayım olduğunu öğrendim. Yine duyduğuma göre o gece askerleri savaş alanına gizlice gelip cesedini almışlar ve Hıristiyan âdetlerine göre gömülmesi için kendi topraklarına götürmüşlerdi.

Belki bu da doğruydu ama Æthelwulf'un ruhu yine de Odin'in ölüler evinde olabilirdi.

Her şeye rağmen Batı Saksonları kaçırdık ama hâlâ açlık çekiyorduk. Yani düşmandan erzak almanın zamanı gelmişti.

Neden Danların safında savaştım? Her insanın hayatında sorular vardır ve bu soru beni hâlâ rahatsız eder ama aslında bunun gizemli bir yanı yoktu. Genç aklıma göre, alternatifim, bir manastıra kapanıp okuma yazma öğrenmekti ve küçük bir çocuğa şans tanıdığınız zaman, büyük olasılıkla kil tabletler üzerine harfler yazmak yerine dövüşmeyi tercih eder. Ayrıca Ragnar'ı da seviyordum, o iyi bir adamdı. Ragnar, Mercia köylerinden saman ve yulaf bulup getirmeleri için üç gemisini Temes'in diğer kenarına gönderdi ve atlar için yeterli yem bulundu. Böylece, ordu batı seferine çıktığı zaman atlarımız iyi durumdaydı.

Temes üzerinde, Wessex ve Mercia arasındaki sınır şehri Æbbanduna'ya doğru yürüdük. Esirimizden öğrendiğimize göre orada Batı Saksonların büyük erzak depoları vardı. O şehri alırsak Æthelred'in ordusu erzak kıtlığı çekecek, Wessex düşecek, İngiltere işgal edilmiş olacak ve Odin zafer kazanacaktı.

Önce Batı Sakson ordusunu yenmemiz gerekiyordu tabii. Onları Readingum surları önünde yenip kovduktan sonra dört gün yürüdük, onların artık bitkin olduklarına inanıyorduk. Rorik yine hastalandı ve geride kaldı, Ceolberht ve Ceolnoth gibi Mercialı ikizler de dahil olmak üzere birçok esiri de Readingum'da bıraktık, değerli gemileri ve esirleri bekleyen askerler de orada kaldı.

Seferdeki orduya katılan çocukların en büyüklerinden biriydim ve görevimiz, muharebe sırasında hasar gören kalkanların yedeklerini taşımaktı. Muharebe esnasında pek çok kalkan parçalanıyordu. Ben bazı çatışmalarda, bir ellerinde kılıç ya da balta, diğerinde kırılmış, parçalanmış bir kalkan parçası kalmış olarak savaşan pek çok asker gördüm. Brida, Ravn'ın atının terkisindeydi, bir süre onların yanında yürüdüm ve Ravn'ın, "Batı Saksonların Düşüşü" adlı şiirin ilk dizelerini okuyuşunu dinledim. Şiirde kahramanların adları da geçiyor, savaşa nasıl hazırlandıkları anlatılıyordu. Bir süre sonra bu kahramanlardan biri, asık suratlı Kont Guthrum atıyla yanımıza geldi, Ravn'a baktı ve şiir okumasıyla adeta alay eder gibi, "Çok iyi görünüyorsun," dedi.

Ravn ise, "Ama ben hiç göremem," dedi. Kelime oyunlarını severdi.

Üzerinde siyah bir pelerin olan Guthrum başını çevirip nehre baktı. Alçak tepelerin eteklerinde yürüyorduk ve nehir vadisi soluk kış güneşinde bile çok güzel, yemyeşil görünüyordu. Guthrum bir süre sonra, "Wessex kralı kim olacak?" diye sordu.

Ravn, onu sinirlendirmek ister gibi, "Halfdan olabilir mi?" diyerek gülümsedi.

Guthrum'un yüzü biraz daha karardı ve "Orası büyük bir krallık," dedi. "Oraya daha yaşlı biri lazım." Sonra gözlerini kısarak bana baktı ve "Bu kim?" diye sordu.

Ravn, "Kör olduğumu unuttun sen galiba," dedi. "Kimi soruyorsun? Yoksa hangi yaşlı adamın kral olacağını mı sordun? Örneğin, ben olabilir miyim, ne dersin?"

"Hayır, atının yanında yürüyen şu çocuğu sordum. Kim o?"

Ravn gururlanmış gibi bir tavırla, "O çocuk Kont Uhtred," diye cevap verdi. "Ozanların çok önemli olduklarını bilir ve onların atlarını başıboş bırakmaz, bir kont olarak onları yönlendirir."

"Uhtred mi? O bir Sakson mu yani?"

"Sen Sakson musun, Uhtred?"

Hiç düşünmedim ve "Ben bir Danım," dedim.

Ravn, "Ve Readingum'da düşmana kılıç çekmiş bir Dan o," dedi. "Kılıcıyla Sakson kanı akıttı, Guthrum." Alaycı bir ifadeydi bu, çünkü Guthrum'un siyahlara bürünmüş adamları surların dışındaki muharebeye katılmamışlardı.

"Peki, atının terkisindeki kız kim?"

Ravn, "O kız Brida," diye cevap verdi. "O da bir gün halk ozanı ve büyücü olacak."

Guthrum ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bir süre atının yelesini okşadı, sonra yine aynı konuya dönüp "Ragnar kral olmak istiyor mu?" diye sordu.

Ravn, "Ragnar insan öldürmek istiyor," diye cevap verdi. "Oğlumun arzuları kısıtlıdır, yani şakadan hoşlanır, bulmaca çözer, içip sarhoş olur, insanlara halka verir, kadınlarla sevişir, güzel yemek ister ve sonunda Odin'e kavuşmayı diler."

Guthrum dudaklarını büzdü ve "Wessex'e güçlü bir adam gerekiyor," dedi. "Yani, bu kişi yönetmeyi bilen bir adam olmalı."

Ravn alaycı bir ifadeyle, "Yani ülkeye bir idareci lazım, öyle mi?" diye sordu.

Guthrud, "Onların kalelerini alıyoruz," diye devam etti. "Ama topraklarının yarısına dokunmuyoruz! Northumbria'nın bile sadece yarısında askerimiz var. Mercia, Wessex'e asker gönderdi, onların bizden yana olması gerekiyor. Galip geliyoruz ama işi bitirmiyoruz, Ravn."

Ravn, "Bunu nasıl yapmalıyız peki?" diye sordu.

"Daha çok gemi, daha çok adam getirmeli, daha çok düşman öldürmeliyiz."

"Daha çok mu öldürmeliyiz?"

Guthrum birden sinirlenmiş gibi, "Onların hepsini öldürmeliyiz!" diye homurdandı, "Canlı bir tek Sakson kalmamalı!"

Ravn, "Yani kadınlar da mı ölmeli?" diye sordu.

Guthrum yüzünü buruşturdu ve "Bazı genç kadınları bırakabiliriz tabii," dedi ve sonra bana dönüp, "sen nereye bakıyorsun öyle, çocuk?" diye sordu.

Başımla, onun saçına takılı altın uçlu kemiği işaret ettim ve "Şu kemiğe baktım, lordum," dedim.

Adam elini kaldırıp kemiğe dokundu ve "Annemin kaburga kemiklerinden birinin parçası o," dedi. "Annem harika bir kadındı ve gittiğim her yere götürürüm onu. Sen annem için de bir ilahi yazabilirsin herhalde, Ravn. Onu tanıyordun, değil mi?"

Ravn hafifçe başını salladı ve "Evet, tanıyordum," dedi. "Onu iyi tanırdım, Guthrum, ama onun gibi şöhretli bir kadın için şiir yazabilecek kadar iyi bir ozan olduğumu sanmıyorum."

Talihsiz Guthrum onun bu kinayeli ifadesini anlayamadı.

"Deneyebilirsin," dedi, "ve onun için şarkı yapılabilecek kadar iyi bir şiir yazarsan sana çok altın veririm."

Guthrum denen bu adamın deli olduğunu düşündüm ama bu konunun üzerinde duracak zaman yoktu çünkü

ileride Wessex ordusunun bizi beklediğini gördüm. Askerler yolumuzun üstünde, savaşa hazır bekliyorlardı.

Wesex'in ejderhalı sancağı yolumuzun yan tarafında, uzun, alçak bir tepenin yamacında dalgalanıyordu. Tepenin hemen arkasında olan Æbbanduna'ya ulaşmak için yamaca saldırıp tepeyi aşmamız gerekiyordu ama kuzeyde, tepenin Temes'e doğru alçaldığı yerde nehir boyunca giden bir yol vardı ve oraya gidersek düşmanı sıyırmış olacaktık. Düşman bizi durdurmak için yamaçtan aşağıya inmek ve düzlükte savaşmak zorundaydı.

Halfdan, Dan komutanları çağırıp uzun süre konuştu ama harekat planı konusunda fikir birliğine varamamış gibiydiler. Bazı komutanlar yamaçtaki düşman ordusuna saldırmak istiyor, bazıları da onları aşağıya çekip düzlükte savaşmanın daha uygun olacağını düşünüyordu. Sonunda Talihsiz Guthrum bütün komutanları ikna etmeyi başardı. Onun fikri uygulanırsa ordumuz ikiye bölünecekti ama ben yine de planını akıllıca buldum. Bu plana göre, Ragnar, Guthrum ve iki Kont Sidroc ovada ilerleyecek, yamaçtaki düşmana karşın oradan geçmek isteyecekler; Halfdan, Harald ve Bagseg de yamaçtaki ejderhalı sancağa doğru saldıracaklardı. Bu durumda düşman, Halfdan birliklerinin arkadan saldıracağını düşünecek ve Ragnar'a saldırmaktan çekinecekti. Ragnar'a göre, düşman savaşmaktan kaçınabilir ama bunun yerine, kuşatabileceğimiz Æbbanduna'ya çekilebilirdi. Ragnar, "Onlarla açık alanda savaşmaktansa, bir kaleye hapsetmek daha iyi olur," dedi.

Ravn, "Fakat orduyu ikiye bölmek de iyi değil," dedi.

Ragnar umursamaz bir tavırla, "Onlar Batı Saksonlar," dedi.

Kış mevsimindeydik, günler kısaydı, yani fazla zamanımız yoktu ama Ragnar, akşam karanlığı basmadan önce düşmanı saf dışı bırakabileceğimizi söyledi. Askerler muskalarına dokundular, kılıç kabzalarını öptüler, kalkanlarını kaldırdılar ve hafif yamaçtan aşağıya doğru yürümeye başladılar. Nehir vadisine inen çayıra inince, yaprakları dökülmüş ağaçlar bizi biraz da olsa saklıyordu. Ama bir ara diğer tarafa bakınca, Halfdan'ın askerlerinin tepede ilerlediğini ve Batı Sakson ordusunun onları beklediğini gördüm. Bu durumda, Guthrum'un planı işe yaramıştı ve biz düşmanın kuzey kanadını sıyırıp geçebilecektik. Ragnar, "Şimdi düşmanın arkasından çıkıp onları tuzağa düşürebilir ve böylece hepsini öldürebiliriz!" dedi.

Ravn, "Bir düşman askeri sağ kalmalı," dedi. "Neden?"

"Olanları anlatması için elbette. Onların ozanını bulun. Yakışıklı bir adam olmalı. Onu bulun ve yaşamasına izin verin."

Ragnar kendini tutamadı ve güldü. Sanırım bizim birliğimizde yaklaşık sekiz yüz asker vardı, Halfdan'ın birliği ise bizden biraz daha küçük olmalıydı. Ama düşman ordusunun, bizim iki birliğimizin toplamından daha büyük olduğunu sanıyordum. Danların hepsi savaşçıydı ama Batı Sakson ordusunda savaşmak zorunda kalan pek çok çiftçi vardı ve sonuçta kazanacağımıza emindim.

Ağaçların altından çıkarken, düşmanın da bizim gibi yaptığını ve ordusunu ikiye böldüğünü gördük. Onların yarısı tepede Halfdan'ı beklerken, diğer yarısı da bize doğru ilerlemeye başladı.

Bize doğru gelen düşman birliğinin başında Alfred vardı. Beocca'nın kızıl saçlı başını görünce anladım bunu ama daha sonra, çatışma sırasında Alfred'in uzun, endişeli yüzünü de

gördüm. Ağabeyi Kral Æthelred tepede kalmış, Halfdan'ın saldırısını beklemeden, saldırmak için ilerlemeye başlamıştı. Gördüğüm kadarıyla Saksonlar hırslı, savaşa hazır gibi görünüyorlardı.

Böylece biz de onlara bütün gücümüzle saldırdık.

Dan savaşçılar kalkanlarının kenarlarını keski gibi kullanarak onların kalkan duvarını yardılar. Odin'den yardım diledik, savaş naraları attık, saldırdık ama Batı Saksonlar gerilemediler, kaçmadılar, direndiler ve katliam başladı.

Ravn bana defalarca kaderin her şey olduğunu söylemişti. Kader hükmeder. Bizler hayat ağacının dibinde oturan üç gücün elinde birer oyuncağız, kendi seçimlerimizi yaptığımızı sanırız ama aslında kaderimiz onların ellerindedir. Kader her şeydir ve o gün, ben henüz bilmesem de kaderim belirlenmişti. *Wyrd bið ful āræd*, kaderin önüne geçilmez.

Æsc Tepesi denen yerde yapılan savaşla ilgili Batı Saksonların söylediğinden başka ne var ki? Sanırım Æsc bir zamanlar bu toprakların sahibiydi ve o toprak o gün kanla sulandı, toprağına kemikler karıştı. Ozanlar, olanlar konusunda bin mısra yazabilirler ama savaş savaştır. Adamlar ölürler. Kalkan duvarı ter, dehşet, acı, yarım darbe, tam darbe, savaş naraları ve zalim ölümler demektir.

Aslında iki savaş oldu Æsc Tepesi'nde; biri üstünde, biri ovadaydı ve ölümler çok hızlı geldi. Harald ve Bagseg öldüler, Baba Sidroc oğlunun öldüğünü gördü ve sonra onun arkasından gitti. Kont Osbern, Kont Fraena ve daha birçok iyi savaşçı öldü. Hıristiyan rahipleri, Batı Saksonlara kılıç gücü vermesi için Tanrı'ya dualar ettiler. O gün Odin uyudu ama Hıristiyan tanrısı uyanıktı.

Bizi geriye püskürttüler. Tepede ve düzlükte çekilmek zorunda kaldık ve düşman yorulmasaydı hepimiz ölecektik.

Onlar yorulup durunca bizden sağ kalanlar ölülerini kanlar içinde bırakarak savaş alanından kaçtılar. Ölenlerden biri de Toki idi. Kılıç ustası kaptan, Alfred'in kalkan duvarının bizi beklediği hendeğin içinde öldü. Yüzü ve saçları düşman kanıyla kıpkırmızı olan Ragnar olanlara inanamadı. Batı Saksonlar bizimle alay ettiler.

Batı Saksonlar çılgınlar gibi, ilham almış gibi, gelecekleri-nin o kış günü yapacakları savaşa bağlı olduğuna inanmış adamlar gibi savaştılar ve bizi yendiler.

Kader her şeydir. Biz yenildik ve Readingum'a döndük.

6

BUGÜNLERDE İNGİLİZLER ÆSC TEPESİ savaşından söz ettikleri zaman, Tanrı'nın Batı Saksonlara zafer kazandırdığını çünkü Danlar geldiği zaman Kral Æthelred ve kardeşi Alfred'in dua ettiklerini söylüyorlar.

Belki de haklılar. Alfred'in dua ettiğine tamamen inanırım ama onun pozisyonu iyi seçmesinin de yardımı oldu. Onun kalkan duvarı derin ve su dolu bir hendeğin hemen gerisindeydi. Dan askerler dibi çamur dolu o hendekten çıkmaya çalışırlarken öldüler. Savaşçı değil de daha çok çiftçi olan İngilizler, kılıçlı Danların saldırısını geri püskürttüler. Alfred bu çiftçileri cesaretlendirdi, onlara savaşı kazanacaklarını söyledi ve Tanrı'ya inandı. Sanırım onun muharebeyi kazanmasının nedeni o hendekti ama o hiç kuşkusuz o hendeği de Tanrı'nın kazdığını söylemiştir.

Halfdan da savaşı kaybetti. O tepeye saldırdı, hafif bir meyilden yukarıya çıkıyorlardı ama akşamüzeriydi, güneş adamlarının gözlerini kamaştırdı ya da onlar sonradan öyle söylediler. O sırada Alfred gibi, Kral Æthelred de askerlerini cesaretlendirdi, tepeden aşağıya doğru saldırdılar. Halfdan'ın askerleri, düzlükte savaşan arkadaşlarının Alfred'in inatçı savunması karşısında yenilgiye uğradığını, gerilediğini görünce dağıldılar. Aslında şimdi rahiplerin anlattıkları gibi, kılıçlı melekler gelmedi onların yardımına. En azından ben

görmedim onları. Orada içi su dolu bir hendek vardı, savaşan askerler vardı, Danlar yenildi ve kader değişti.

Danların da savaş kaybedebileceğini bilmiyordum ama on dört yaşımda bu dersi aldım ve hayatımda ilk kez Saksonların zafer naraları, çığlıkları attıklarını gördüm ve içimde garip duygular uyandı.

Ve o halde Readingum'a döndük.

Kış bahara, bahar yaza dönüşürken bir sürü savaş daha yaşadık. Yeni yılda başka Danlar geldi, orduda saflarımız yenilendi ve daha sonraki savaşlarda Saksonları hep yendik.

İki kez Hamptonscir, Basengas'da, daha sonra Wiltunscir, Mereton'da savaştık, topraklarında iyice içeriye girdik. Sonra Wiltun'da savaştık ve her savaşta yendik, muharebe alanı akşama kadar bizdeydi ama bu savaşların hiçbirinde onları yok etmedik. Ne var ki birbirimizi çok yıprattık, herkes kan içinde kaldı fakat yaz gelirken Wessex'i hâlâ alamamıştık ve hâlâ Yule'deki yerimizdeydik.

Fakat bir süre sonra Kral Æthelred'i öldürmeyi başardık. Wiltun savaşında kral baltayla omzundan yaralandı ve yarası derindi. Onu savaş alanından hemen kaçırdılar, rahipler yatağı başında dualar ettiler, akıllı adamlar onu şifalı otlar ve sülüklerle tedavi etmeye çalıştılar ama kral birkaç gün sonra öldü.

Kralın vârisi, en büyük oğlu Prens Æthelwold idi ama o da henüz on beş yaşındaydı. Bazıları onun Wessex Kralı olmayı hak ettiğini söylediler ama Alfred'in çok güçlü dostları vardı ve o da Papa'nın, kendisini geleceğin kralı ilan ettiği masalını yeniden ortaya attı. Bu masalın etkili olduğu anlaşıldı, Wessexli asilzadelerin, kardinallerin ve etkili adamların toplantısında Alfred'in yeni kral olduğu

ilan edildi. Toplantıya katılanların belki de başka seçenekleri yoktu.

Çünkü o dönemde Wessex, Halfdan ordusuyla savaş halindeydi ve çocuk yaşta birinin kral olması uygun olmayacaktı. Wessex'in bir lidere ihtiyacı vardı ve toplantıya katılanlar Alfred'i kral seçtiler. Æthelwold ve küçük kardeşi de eğitimlerine devam etmeleri için bir manastıra gönderildiler. Ragnar bir gün bana, "Alfred'in o küçük piçleri öldürmesi gerekirdi," diyerek güldü, belki de haklıydı.

Böylece altı erkek kardeşin en küçüğü olan Alfred kral oldu. Sene 871'di. O zaman duymadım ama sonradan öğrendim ki Alfred'in karısı bir kız doğurmuş, adını Æthelflaed koymuşlardı. Bebek doğduğunda ben on beş yaşımdaydım ve doğumu o zaman duysaydım bile hiç önemsemezdim. Ama kader ağlarını örüyor ve biz de ona boyun eğmek durumunda kalıyoruz.

Alfred kral olarak önce ağabeyini gömdü, yeğenlerini manastıra gönderdi, taç giydi, belki yüz kez kiliseye gidip dualar ederek Tanrı'nın kulaklarını yordu ve sonra Halfdan'a temsilciler gönderip bir görüşme yapılmasını istedi. Alfred barış istiyordu, yaz ortasıydı ve o sırada zaferden uzaktık, Halfdan görüşmeyi kabul etti. Zamanı gelince komutanlarını ve korumaları alarak Baðum'a gitti.

Toplantıya Ragnar'la beraber, Ravn, ben ve Brida da gittik. Rorik yine hasta olduğu için evde kaldı, onun Baðum'u görememesine üzüldüm. Gerçi orası küçük bir şehirdi ama Lundene kadar güzel bir yerdi. Şehrin merkezinde bir hamam vardı, ortasında sıcak su dolu büyük bir havuz olan, sütunlu, tavanı harap olmuş büyük bir binaydı. Sıcak su yeraltından geliyordu ve Ragnar suyun, cücelerin ocaklarında ısıtıldığına emindi. Baðum'daki tüm diğer

olağanüstü binalar gibi hamam da Romalılar tarafından yapılmıştı. Danların çoğu hamama girmek istemediler, adamlar gemilerini sevmelerine rağmen sudan korkuyorlardı. Fakat Brida ve ben hamama girdik. Onun bir balık gibi yüzdüğünü öğrendim. Ben havuzun kenarına yapıştım ve çıplak bedenimi saran sıcak sudan garip ama büyük bir zevk aldım.

Beocca bizi orada buldu. Şehrin merkezine hiç kimse silahla giremiyordu. Batı Saksonlar ve Danlar sokaklarda, sanki dostmuş gibi rahatça dolaşıyorlardı ve Beocca da bundan yararlanarak beni arayıp buldu.

Beocca beni bulduğunda yanında iki rahip daha vardı, asık suratlı, burunları akan adamlardı bunlar ve Beocca yanıma gelirken dikkatle bizi izlediler. Rahip, "Seni buraya girerken gördüm," dedi. Sonra suyun altında yüzen, uzun siyah saçları açılmış olan Brida'yı gördü ama kız su yüzüne çıktı ve Beocca onun küçük göğüslerini görünce şoke oldu, şeytanın hizmetçisini görmüş gibi irkildi ve "Fakat bu bir kız, Uhtred!" diye kekeledi.

"Biliyorum," dedim.

"Hem de çıplak!"

"Tanrı iyidir," dedim.

Beocca beni tokatlamak istedi ama ben havuzun kenarından biraz geriye çekilince az kalsın suya düşecekti. Diğer iki rahip büyülenmiş gibi Brida'ya bakıyorlardı. Nedenini Tanrı bilir. Belki karıları vardı ama öğrendiğime göre çıplak kadın görünce çok heyecanlanıyorlardı. Aslında savaşçılar da öyleydi ama biz çıplak kız görünce titremiyorduk. Beocca ona bakmamaya çalıştı ama bunu yapamadı çünkü Brida yüzerek arkama geldi ve suyun içinde belime sarıldı. Beocca bana doğru eğildi ve "Kurtul onlardan," diye fısıldadı.

"Kurtulayım mı?"

"Şu dinsizlerden kurtul! Bizim evimize gel, seni saklarız." O sırada Brida bana yaklaştı, Danca konuştu ve "Kim bu adam?" diye sordu.

"Ülkemden tanıdığım bir rahip," diye cevap verdim.

Brida, "Çirkin, değil mi?" dedi.

Beocca yine bana doğru eğilerek "Bize gelmelisin," diye söylendi, "sana ihtiyacımız var!"

"Bana ihtiyacınız mı var?"

Bana doğru biraz daha eğildi ve "Northumbria'da huzursuzluk var, Uhtred," dedi. "Neler olduğunu duymuşsundur sanıyorum." Sustu, haç çıkardı ve sonra, "Tüm şu öldürülen keşişler ve rahibeler!" diye devam etti. "Çoğu öldürüldü, korkunç şeyler oldu, Uhtred! Ama Tanrı ile alay edilmez. Northumbria'da ayaklanma başlamak üzere ve Alfred de insanları kışkırtıyor. Eğer Bebbanburglü Uhtred'in yanımızda olduğunu söylersek çok iyi olur!"

Ben bunun işe yarayacağına emin değildim. On beş yaşımdaydım ve insanları Dan kalelerine intihar saldırıları yapmaları konusunda ikna edebilecek kadar büyümemiştim. Beocca, Brida'nın bizi anlayacağını bilseydi herhalde böyle konuşmazdı ve ben ona, "Bu kız Dan değil," dedim, "Doğu Anglialı."

Rahip şaşkın gözlerle Brida'ya baktı ve "Doğu Anglialı mı?" dedi.

Başımı salladım ve onu kandırmak için, "Bu kız Kral Edmund'un yeğeni," diye yalan söyledim. Brida bunu duyunca güldü ve beni de güldürmek için sırtımı gıdıkladı.

Beocca yine haç çıkardı ve "Zavallı adam! O bir şehit! Zavallı kız," diye mırıldandı. Sonra kaşlarını çatarak, "Fakat..." diye başladı ama hemen sustu. Korkunç Danların,

iki esirlerini nasıl olup da böyle çırılçıplak bir halde sıcak su havuzuna bıraktıklarını anlayamamıştı. Sonra Brida'nın elinin nerede durduğunu görünce şaşı gözlerini kapadı ve heyecanlı bir ifadeyle, "İkinizi de buradan çıkarmalıyız," dedi. "Sizin, Tanrı'nın yollarını öğreneceğiniz bir yere gitmeniz gerekiyor."

"Bunu ben de isterim," deyince Brida oramı öyle bir sıktı ki acıyla bağırmamak için kendimi zor tuttum.

Beocca, "Yerimiz buranın güneyinde," diye devam etti, "nehrin karşı tarafında ve tepede. Oraya git, Uhtred, ikinizi de içeriye alacağız."

Onun istediğini yapmadım tabii. Olanları Ragnar'a anlatınca Brida'nın Kral Edmund'un yeğeni olduğu yalanıma güldü ve Northumbria'da ayaklanma haberine de omuz silkip geçti. "Ayaklanma haberleri her zaman duyulur," dedi, "ve hepsi de aynı şekilde son bulur."

"Rahip çok emindi," dedim.

"O zaman, oralara insanları kışkırtmak için keşişler gönderdiler anlamına gelir bu. Bunun fazla bir etkisi olacağını sanmam. Her neyse, Alfred'le işimiz bitince geriye dönebiliriz. Eve gidelim, ha?"

Fakat Alfred'le anlaşma yapmak, Halfdan ve Ragnar'ın düşündüğü kadar kolay değildi. Dan gruplar Wessex'in içlerine kadar girip o toprakları yağmaladıkları için Alfred'in barış ve anlaşma yapmak istediği doğruydu tabii. Ama Mercia'da Burghred'in yaptığı gibi teslim olmak da istemiyordu.

Görüşme sırasında Halfdan ona, kral olarak kalabileceğini ama Danların büyük Batı Sakson kalelerini almak istediğini söyleyince Alfred bunu kabul etmedi ve o durumda savaşa devam edeceğini söyledi.

Sakin bir ifadeyle, "Bana hakaret ediyorsunuz," dedi. "Eğer kaleleri almak istiyorsanız, o zaman gelin de alın bakalım."

Halfdan, "O halde bunu yapacağız," diyerek onu tehdit edince, Alfred ondan korkmuyormuş gibi omuz silkti. Ama Halfdan ve diğer Dan komutanlar, seferlerinin başarısız olduğunu biliyorlardı. Evet, Wessex'te çok toprak almış, hazinelerini yağmalamış, onların pek çok hayvanını öldürmüş ya da alıp götürmüş, evlerini, değirmenlerini, kiliselerini yakmıştık ama bizim kaybımız da büyük olmuştu. En iyi askerlerimiz ölmüş ya da ağır yaralanarak daha sonraki seferlere katılamamışlardı. Ayrıca bir tek Batı Sakson kalesini bile alamamıştık, yani kış gelince kuvvetlerimizin güvenliği için Lundene ya da Mercia'ya çekilmek zorunda kalacaktık.

Fakat çatışmalar sonunda Batı Saksonlar da bizim gibi yorgun düşmüşlerdi. Onlar da pek çok iyi savaşçılarını ve hazinelerini kaybetmişlerdi. Alfred, ataları tarafından yenilen Britonların, Galler ve Cornwalum'daki kalelerinden çıkıp onlara saldırmalarından korkuyordu. Ancak Alfred, ileride güç durumda kalacağını bilmesine rağmen korkularına yenilmedi, Halfdan'ın tekliflerine direndi ve görüşmeler bir hafta sürdü. Alfred'in inadı beni şaşırtmıştı.

Aslında insanı etkileyen bir adam değildi Alfred. Zayıf, uzun boylu bir adamdı, ince uzun yüzünde acılı bir insanın ifadesi vardı ama bu görünüşü insanı yanıltıyordu. Halfdan'ın karşısında hiç gülümsemedi, zeki, kahverengi gözlerini düşmanının yüzünden asla ayırmadı, fikirlerini sonuna kadar savundu, hep sakindi ve Dan muhatabı bağırarak konuştuğunda bile sesini yükseltmedi. Israrla, "Biz sadece barış istiyoruz," dedi. "Sizin de barışa ihtiyacınız var ve ülkeme barış getirmek benim görevim. Yani siz benim ülkemden gitmelisiniz."

Alfred konuşurken Beocca ve diğer rahipler sözlerini parşömenlere yazıyorlardı. Bu toplantıda konuşulanları kay-

detmek için çok mürekkep kullanmış olmalıydılar ama o yazılanları okuyanların çok olduğunu sanmıyorum.

Toplantılar bütün gün boyunca sürmüyordu. Alfred kilisede sabah ibadetini bitirmeden toplantıya gelemeyeceğini söyledi, öğle ibadeti için de toplantıya ara verdi ve akşamüzeri, güneş batmadan önce yine kiliseye gitmek için toplantıyı bitirdi. Bu adam nasıl ibadet ediyordu ki! Fakat çok sabırlıydı, amansız bir tartışma yeteneği vardı. Sonunda Halfdan, Wessex topraklarından çıkmayı kabul etti ama bunun için İngilizler altı bin gümüş lira ödeyeceklerdi. Para ödenene kadar Dan ordusu Readingum'da kalacak ve Alfred oraya her gün üç araba dolusu saman ve beş araba çavdar gönderecekti. Halfdan, paranın hepsi ödendiği zaman gemilerinin Temes'den aşağıya ineceğini ve Wessex'te pagan kalmayacağını söyledi. Alfred önce, Danların Readingum'da kalmalarını istemedi, Halfdan'ın ordusu Lundene'in doğusuna çekilmeliydi ama sonunda bunu kabul ettiremeyeceğini anlayınca barış sağlamak için şehirde kalmalarına razı oldu ve iki taraf da yemin ederek barış anlaşması yaptılar.

Toplantı sona erdiği zaman ben ve Brida orada değildik. Toplantıların çoğuna katılmış, büyük Roma salonunda Ravn'ın gözleri olarak görevimizi yapmıştık. Ama sıkıldığımız ya da Ravn bizim sıkıldığımızı anladığı zaman, hamama gidiyor, havuzda yüzüyorduk. O havuzun suyu çok hoşuma gidiyordu.

O gün de görüşmeler sona ermeden önce yine havuzda yüzüyorduk. Seslerin yankılandığı büyük hamamda sadece ikimiz vardık. Ben havuzun kenarında, sıcak suyun uzun saçlarıma aktığı borunun altında durmuş, gözlerimi kapamıştım. Bir süre sonra Brida'nın bağırdığını duydum. Gözlerimi

açarken, iki güçlü el omuzlarımdan yakaladı. Tenim ıslak ve kaygan olduğu için o ellerden sıyrılıp kurtuldum ama deri ceketli adam suya atladı, sessiz kalmamı söyledi ve beni tekrar yakaladı.

İki adam da havuzun sığ kenarına girdi ve ellerindeki sopalarla Brida'yı kenara çekmeye çalıştılar.

Danca konuşarak, "Ne yap..." diye sormak isterken adam beni susturdu.

Adamlardan biri, "Sakin ol, çocuk," dedi. Adam Batı Saksondu ve hamamda ondan fazla adam vardı. Bizi çırılçıplak ve ıslak olarak havuzdan çıkardılar, pis kokan pelerinlere sardılar ve giysilerimizi de alıp oradan çıkardılar. Yardım istemek için bağırdım ama kafama müthiş bir yumruk yedim. Bizi iki atın eyeri üzerine, at binen adamların önüne yüzüstü yatırdılar, bir süre gittik ve Baðum'a güneyden bakan bir tepede, üzerimizdeki pelerinleri çekip aldılar.

Beocca orada bizi bekliyordu.

"Tanrı'ya şükürler olsun, sizi kurtardık," diyerek sırıttı. Sonra Brida'ya baktı ve "Tabii sizi de kurtardık, hanımefendi," diye ekledi.

Şaşkın gözlerle ona baktım. Aslında kurtulmuş değil, kaçırılmıştık. Brida ile bakıştık ve o bana bakarken başını hafifçe iki yana salladı, susmamı istediğini anladım ve konuşmadım. Sonra Beocca bana yaklaştı ve giyinmemizi söyledi.

Hamamda soyunurken boynumdaki çekiçli muskamı ve kol halkalarımı belime taktığım keseye koymuştum, Beocca bizi yakındaki kiliseye götürürken onları kesenin içinde bıraktım. Ahşap ve saz çatılı kilise bir domuz ağılından pek büyük sayılmazdı ve rahip, kurtulduğumuz için orada Tanrı'ya dua etti. Beocca bizi daha sonra Alfred'in karısı Ælswith ile tanıştırmak için bir başka binaya, bir salona götürdü.

Ælswith'in yanında, üçü rahibe olan bir düzine kadın ve çok sayıda silahlı muhafız vardı.

Ælswith, kumral saçlı, küçük gözlü, küçük ağızlı ve azimli bir çene yapısı olan ufak tefek bir kadındı. Eteğinde ve geniş kol yenlerinde gümüş melek işlemeleri olan mavi bir elbise giymiş, boynuna haçlı bir altın kolye takmıştı. Kadının yanı başında, tahta bir beşik içinde bir bebek vardı ve o zaman hiç umursamasam da sonradan onun Æthelflaed olduğunu anladım. Ælswith belirgin bir Mercia aksanıyla konuşarak bize hoş geldiniz dedi, ailemi sordu ve akraba olabileceğimizi söyledi. Dediğine göre babası Mercia'da bir kont olan Æthelred idi ve cesedini Readingum dışında gördüğüm Æthelwulf'un birinci dereceden kuzeniydi. Kadın daha sonra Brida'ya döndü ve "Peder Beocca bana, senin kutsal Kral Edmund'un yeğeni olduğunu söyledi," dedi, "doğru mu bu?" Brida sadece başını salladı.

Ælswith kaşlarını çatarak "Peki, annenle baban kim?" diye sordu. "Edmund'un erkek kardeşi yoktu ve iki kız kardeşi de rahibe oldular."

Brida, "Hild," dedi. Bunun, Brida'nın halasının adı olduğunu ve kızın ondan nefret ettiğini biliyordum.

Ælswith şaşırdı ve kuşkucu bir ifadeyle ona bakarak, "Hild mi?" diye sordu. "Kral Edmund'un Hild adında kız kardeşi yoktu ki!"

Brida sonunda alçak sesle, "Ben onun yeğeni değilim," dedi.

Ælswith, "Hımmm!" diyerek arkasına yaslandı, yüzünde bir yalancının yalanını yakalamış ve tatmin olmuş bir insanın ifadesi vardı.

Fakat Brida, "Ama bana, ona amca demem gerektiğini öğrettiler," diyerek beni şaşırttı. Onun, yalanı yakalandığı

için utanacağını düşünmüştüm ama o utanmadığı gibi, yalan söylemeye devam ediyordu. Hafif korkmuş gibi bir sesle, "Annemin adı Hild'di ama kocası yoktu," diye devam etti, "bana Kral Edmund'a amca dememi söyledi ve kral da bundan hoşlanırdı."

Ælswith, "Hoşlanır mıydı?" diye sordu. "Neden?"

Brida, "Çünkü," dedi ve sustu, yüzü kızarmıştı, yüzünü nasıl kızarttığını bilmiyorum ama gözlerini yere indirdi, sanki ağlayacakmış gibi baktı.

Ælswith, onun ne demek istediğini anlamış gibi, "Yaa!" dedi ve onun da yüzü kızardı. Bir an düşündükten sonra, "Demek o senin..." diye başladı ama devam edemedi, ölmüş ve kutsal Kral Edmund'un, Hild adında bir kadından gayrimeşru bir çocuk sahibi olduğunu söyleyemeyecekti.

Brida, "Evet," dedi ve gerçekten ağlamaya başladı. Başımı kaldırıp tavana, dumandan kararmış çatı kirişlerine baktım ve gülmemek için dişlerimi sıktım. Brida hıçkırarak, "O bana çok iyi davranırdı ama lanet Danlar onu öldürdüler!" dedi.

Ælswith'in Brida'ya inandığı belliydi. İnsanlar genellikle başkalarının en berbat yalanlarına bile kolayca inanabiliyorlar. Ve şimdi, kutsal Kral Edmund'un gizli bir çapkın olduğu ortaya çıkmıştı. Bu durum yine de onun bir aziz olarak anılmasını engellemedi ama Brida da cezadan kurtulamadı çünkü Ælswith onun Güney Wessex'te bir rahibeler manastırına gönderilmesini istedi.

Brida'da kraliyet kanı olabilirdi ama o kanda günah vardı ve bu yüzden Ælswith kızın ömür boyu manastırda kalmasını istiyordu.

Brida zayıf bir sesle, "Evet," derken gülmemek için dumandan rahatsız olmuş gibi davrandım. Ælswith ikimize

de birer haç verdi. Bizim için önceden iki gümüş haç hazırlamıştı ama bunlardan biri tahta bir haçla değiştirildi ve Brida'ya tahta haç verilirken, bana gümüş olanı verdiler. Ben de onu aldım ve boynuma astım. Bunu yaparken haçı öptüm, Ælswith çok sevindi ve Brida da beni taklit etti ama Alfred'in karısı onunla pek ilgilenmedi, Brida onun gözünde yarı lanetlenmişti.

Alfred akşam karanlığında Baðum'dan döndü ve ben de, ibadetin sürekli devam ettiği kiliseye giderken ona refakat etmek zorunda kaldım. Dört keşiş ilahiler söylediler, onları dinlerken uykum geldi ama sonunda ilahiler sona erdi ve Alfred'le yemeğe davet edildim. Beocca benim onurlandırıldığımı, kralın yemeğe davet ettiği insanların çok az olduğunu söyledi. Ama ben daha önce birçok Dan asilzadenin ve komutanın masasında yemek yemiştim ve onlar masalarında kimin olduğuna hiç aldırmazlardı, onun için pek böbürlenmedim. Fakat çok acıkmıştım. Kızartılmış bir öküzü bile yiyebilirdim, onun için hizmetkârların tuttuğu taslar içinde ellerimizi törenle yıkarken ve Alfred'le karısından sonra sandalyelerimize otururken çok sabırsızdım. Bir kardinal, verdiği nimetler için Tanrı'ya şükrederken, yemekler soğumaya başladı diye düşündüm, sonunda yemeğe oturduk. Ama o akşam yemeği benim için büyük bir hayal kırıklığı oldu. Yemekte ne domuz ne dana ne de kuzu eti vardı. Masada sadece tuzsuz lor peyniri, pırasa, lop yumurtalar, ekmek, sulandırılmış bira ve sıcak arpa çorbası görünce şoke oldum. Alfred yiyeceklerin çok güzel olduğunu söyledi ama sonunda karın ağrısı çektiğini itiraf etti ve bunun nedeni belliydi.

Beocca daha sonra bana, "Kral et yemeklerini pek sevmez," dedi. Kralın yemek masasındaki üç din adamından

biri oydu. Bir diğeri, dişleri olmadığı için ekmeğini çorbaya banarak yiyen bir kardinal, üçüncüsü de bir başka rahipti. Masada iki kont vardı ve yemekte en çok konuşan da Ælswith oldu. Kadın, Danların Readingum'da kalmalarını istemiyordu ama Alfred ona, başka seçeneği olmadığını, bunun barış için verilen küçük bir imtiyaz olduğunu söyledi ve tartışma bitti.

Ælswith, kocasının, Halfdan'ın ordusunun aldığı İngiliz esirleri kurtarmasına çok sevinmişti. Alfred esirlerin bırakılması için ısrar etmişti çünkü onların kiliseden soğutulacaklarını düşünüyordu. Bunu söylerken bana baktı ama ben ona aldırmadım ve gözlerimi benden dört beş yaş daha büyük, güzel bir hizmetçi kızdan ayıramadım. Gür ve kıvırcık siyah saçlı kız çok güzeldi. Alfred'in arzuya direnmek ve direnebildiği için de Tanrı'ya şükretmek amacıyla yakınında tuttuğu kız olup olmadığını merak ettim. Daha sonra onun, tam da düşündüğüm gibi, aynı kız olduğunu öğrendim. Kızın adı Merewenna idi ve uzun zaman sonra, ona karşı direnmediğim için Tanrı'ya şükrettim. Ama bu hikâye daha sonra yaşandı ve şimdilik Alfred'in, daha çok da Ælswith'in misafiriydim.

O gün Ælswith, "Uhtred okuma yazma öğrenmeli," dedi. Benim işime neden burnunu soktuğunu bilmiyordum ama ona kimse itiraz edemiyordu.

Beocca, "Amin," diye mırıldandı.

Kadın, "Winburnan'daki rahipler ona ders verebilir," diye ekledi.

Beocca, "Bu çok iyi bir fikir, leydim," dedi ve dişsiz piskopos da başını sallayarak onu destekledi.

Kadın, "Başrahip Hewald çok iyi bir öğretmendir," dedi. Aslında duyduğuma göre, Başrahip Hewald genç öğrencileri-

ni kamçıyla döven bir öğretmendi ama kadın belki de bunu ima etmişti.

Alfred araya girdi ve "Bana kalırsa genç Uhtred iyi bir savaşçı olmak istiyor," dedi.

Ælswith, "Tanrı isterse zamanla savaşçı da olabilir," diyerek başını salladı, "ama Tanrı'nın kitabını okuyamayan bir asker ne işe yarar ki?"

Beocca yine başını salladı ve "Doğru," diye mırıldandı. Alfred de bana baktı ve "Evet, cahil asker işe yaramaz," dedi. Bana göre bir askere okuma yazma öğretmek, bir köpeğe dans etmeyi öğretmek gibi bir şey olurdu ama sesimi çıkarmadım ve Alfred de benim şüpheciliğimi hissetti. Yüzüme baktı ve "Bir askerin okuma bilmesi neden iyidir, Uhtred?" diye sordu.

Bilgiç bir tavırla, "Okuma yazma bilmek herkes için iyidir, efendim," deyince Beocca sevindi ve bana bakarak gülümsedi.

Alfred sabırlı bir tavırla, "Okuma yazma bilen bir asker, emirleri okuyabilir," dedi, "kralının ne istediğini iyi bilir. Örnek olarak, diyelim ki sen Northumbria'dasın, ben de Wessex'teyim; okuma bilmezsen benim ne istediğim nasıl bileceksin, Uhtred?"

Müthiş bir ifadeydi ama ben o zaman bunu anlayamayacak kadar küçüktüm. Eğer ben Northumbria'da, o da Wessex'te ise, onun benimle ne ilgisi olabilirdi ki? Fakat o sırada Alfred çok ilerisini, yani bir tek İngiltere krallığının ve tek İngiliz kralının olacağı zamanı düşünüyordu.

Şaşkın bir ifadeyle ona bakınca hafifçe gülümsedi ve "O zaman, Winburnan'a karar verildi," diye ekledi. "Oraya ne kadar çabuk gidersen o kadar iyi olur."

Ælswith onun bu aceleciğinin nedenini anlayamamıştı, kuşkulu gözlerle ona baktı ve "Neden bu acele?" diye sordu.

Alfred, "Danlar bu iki çocuğu arayacaklardır," diye açıkladı. "Onların burada olduklarını öğrenirlerse almak isteyeceklerine eminim."

Ælswith, "Ama bütün esirler serbest bırakıldı," diye itiraz etti, "bunu bana sen söyledin."

Alfred bana baktı ve yumuşak bir sesle, "Uhtred esir miydi?" diye sordu. "Yoksa Dan olma tehlikesiyle mi karşı karşıyaydı?" Sorular havada kaldı ve ben de onlara cevap vermeye çalışmadım. Alfred, "Seni gerçek bir İngiliz yapmalıyız," diye devam etti. "Onun için sabahleyin erkenden güneye gitmelisiniz. Kız da seninle gelmeli."

Ælswith, "Kız önemli değil," diye itiraz etti. Zaten Brida kölelerle yemek yemesi için mutfağa gönderilmişti.

Masadaki kontlardan biri, "Danlar o kızın, Edmund'un gayrimeşru veledi olduğunu öğrenirlerse adını lekelemek için her şeyi yaparlar," dedi.

Hemen, "Onlara bundan hiç söz etmedi," dedim, "çünkü söylerse onların Edmund'la alay edeceklerini düşünüyordu."

Ælswith yüzünü buruşturdu ve "Yine de iyi bir tarafı varmış demek," derken haşlanmış bir yumurta aldı. Sonra kocasına, "Peki, Danlar seni çocukları kurtarmakla suçlarlarsa ne yapacaksın?" diye sordu.

Alfred, "Onlara yalan söyleyeceğim tabii," dedi. Ælswith yüzünü buruşturdu ama başrahip, yalanın Tanrı için söyleneceğini ve affedileceğini belirtti.

Fakat benim Winburnan'a gitmeye hiç niyetim yoktu. Ve bunun nedeni Dan olma arzum değil, Yılan Nefesi adlı kılıcımdı. Çok sevdiğim kılıcımı Ragnar'ın hizmetkârına bırakmıştım ve kaderime boyun eğip yoluma devam etmeden önce kılıcımı almalıydım. Ayrıca Ragnar'ın yanında mutlu bir yaşantım vardı, onu bırakıp bir manastıra girmek ve bir

hocayla uğraşmak istemiyordum. Brida'nın da Danların yanına dönmek isteyeceğini biliyordum. Alfred'in bizi bir an önce Baðum'dan kaçırmak istemesi bize bir fırsat verdi.

Ertesi sabah şafak sökmeden önce güneye, tepelere doğru yola çıktık. Yanımızda bizi korumak için bir düzine asker vardı ama adamlar iki çocuğa dadılık ederek Wessex'in içlerine doğru gitmekten sıkılmış gibi görünüyorlardı. Bana at, Brida'ya ise katır vermişlerdi ve yanımızdaki Willibald adlı genç rahip, Brida'yı bir rahibeler manastırına, beni de Başrahip Hewald'a teslim etmekle görevlendirilmişti. Genç rahip güler yüzlü, nazik ve sempatik bir adamdı. Kuş seslerini taklit ediyor, ardıç kuşu, tarla kuşu gibi ötüp bizi güldürüyor, sonra kuş seslerini tahmin etmemizi istiyordu. Bize zararsız bulmacalar soruyordu. Bir süre sonra bizi bir ormanın yanındaki nehrin yakınına, oradaki han benzeri bir yere götürdü. Askerler atlarının dinlenmesi için orada durmak istediler. Willibald bize, "Bu askerler bira içmek istiyorlar," dedi ama ben sadece omuz silktim.

Hava sıcaktı. Atlar dışarıda otlarken askerler handa bira içip ekmek ve peynir yediler. Sonra yere daire şeklinde oturup zar atmaya, konuşup gülüşmeye başladılar. Biz ağaçların altında genç rahip Willibald'la yalnız kaldık ama o da çok geçmeden bir ağacın altında, devrilmiş bir saman balyasının dibinde uzandı ve uyumaya başladı. Brida ile bakıştık, her şey uygun görünüyordu. Hanın yan duvarından arkaya doğru yürüdük, hayvan pisliklerinin üstünden atladık, çayıra dağılmış domuzların ve bir çalılığın arasından geçtik, ormana daldık ve gülmeye başladık.

Brida alçak sesle, "Annem ona amca dememi istedi ve lanet Danlar onu öldürdüler," derken gülüyorduk, bu çok komik bir ifadeydi. Ama çok geçmeden kendimizi toparladık ve kuzeye doğru yürümeye başladık.

Askerler bizi oldukça uzun zaman sonra aramaya başladılar, sonra handan av köpekleri alıp aramaya onlarla devam ettiler ama biz o zamana kadar bir dereden karşıya geçmiş, birkaç kez yön değiştirmiş, yüksek bir araziye çıkmış ve iyice gizlenmiştik. Askerler bizi bulamadılar ama bir ara vadideki av köpeklerinin havlamalarını duyduk. Büyük ihtimalle bizi nehir kenarında da aradılar ama o zamana kadar onlardan oldukça uzaklaşmıştık, artık yüksek arazide ve güvendeydik.

Askerler iki gün boyunca bizi aradılar ama yakınlarımıza bile gelemediler. Üçüncü gün, bulunduğumuz tepenin altındaki yolda Alfred'in süvarilerini gördük. Baðum'daki toplantı bitmişti ve Danlar, Readingum'a döneceklerdi ama biz oraya nasıl gidecektik? Baðum'a ulaşmak için batıya doğru yürümüştük ve Temes Nehri'ni bulmak zorunda olduğumuzu biliyorduk. Sadece yiyecek bulmamız ve yakalanmamamız gerekiyordu.

Güzel zamanlardı, ineklerin ve keçilerin memelerinden süt sağdık. Silahımız yoktu ama ağaç dallarından kendimize sopalar yaptık. Bir süre sonra yolun kenarında çukur kazan zavallı, yaşlı bir adam gördük, onu sopalarımızla korkutup heybesindeki ekmek ve bezelyeli çöreğini aldık. Brida'nın bana öğrettiği bir yöntemle, derede ellerimizle balık tuttuk ve ormanda yaşamayı öğrendik. Çekiçli muskamı tekrar boynuma taktım. Brida ona verilen tahta haçı atmıştı ama ben değerli olduğu için gümüş haçı sakladım.

Birkaç gün sonra geceleri yürümeye başladık. İlk gece biraz korktuk çünkü Yürüyen Gölgeler saklandıkları yerlerden geceleri çıkarlardı ama çok geçmeden gece yürümeye alıştık.

Çiftliklerin yakınlarından geçtik, yıldızları takip ettik, ses çıkarmadan hareket etmeyi, gölge olmayı öğrendik. Bir gece

yakınımızda büyük bir hayvan hissettik, hırlama duyduk, sopalarımızla yaprak yığınlarına, dallara vurduk ve bağırarak hayvanı kaçırdık. O hayvan belki de bir ayıydı. Ama şekilsiz, isimsiz, insanlara karabasan gördüren bir Yürüyen Gölge de olabilirdi.

Bir süre sonra yüksek, çıplak tepeleri aştık ve çoban köpekleri bizi fark etmeden, bir sürüden bir kuzu çalmayı başardık. Tepelerin kuzeyinde, ormanın içinde bir açıklıkta ateş yakıp et pişirdik. Ve bir gece sonra nehri bulduk. Nehrin adını bilmiyorduk ama genişti. Kenarında bir süre yürüdük ve bir köy gördük. Nehrin kenarında söğüt dallarından ve keçi postundan yapılmış küçük bir tekne vardı. O gece onu çaldık ve binip kendimizi akıntıya bıraktık. Doğuya doğru giderken köylerden, köprülerin altından geçtik ve yola devam ettik.

Bilmiyorduk ama o nehir Temes'di. Ve işte böylece, başımıza bir şey gelmeden Readingum'a ulaştık.

Rorik ölmüştü. Çocuk uzun zamandır hastaydı, gerçi arada sırada iyileşiyordu ama hastalığı neyse, onu çabuk alıp götürdü. Brida ve ben onun naaşının yakıldığı gün Readingum'a vardık. Ragnar gözyaşları içinde, oğlunu yakan ateşin başında durdu. Ateşin üzerine bir kılıç, bir at eyeri, bir çekiçli muska ve bir gemi maketi konmuştu. Her şey yakıldıktan sonra, eriyen metal, küllerle beraber bir kavanoza kondu ve Ragnar onu Temes yakınında toprağa gömdü. Ragnar o akşam bana, "Sen artık benim ikinci oğlumsun," dedi. Sonra Brida'yı gördü ve ona bakıp, "Sen de kızımsın," diyerek ikimizi de kucakladı, sonra da içip sarhoş oldu. Ertesi sabah sefere çıkıp Batı Saksonları öldürmek istedi ama Ravn ve Halfdan onu engellediler.

Barış anlaşmasının gereği yapılıyordu. Brida ve ben yaklaşık üç hafta boyunca uzakta kalmıştık ama ödenmesi gereken gümüş paraların bir kısmı ile erzaklar ve samanlar gelmeye başladı. Alfred'in, sözünü tutan bir adam olduğu anlaşılıyordu ama Ragnar'ın üzüntüsü devam ediyordu. O gün, "Bunu Sigrid'e nasıl söyleyeceğim?" diye sordu.

Ravn bana, "Bir adamın yanında tek oğlu olması çok kötü bir şeydir," dedi, "hiç oğlunun olmaması kadar kötüdür." Gerçi Ragnar'ın büyük oğlu yaşıyordu ama hâlâ İrlanda'daydı.

Brida, "Ama bir oğlu daha olabilir," dedi.

Ravn, "Sigrid'den olamaz," diyerek başını iki yana salladı, "ama sanırım ikinci bir eş alabilir. Erkekler bunu bazen yaparlar."

Ragnar bana Yılan Nefesi adlı kılıcımla beraber bir halka daha verdi. Brida'ya da bir halka verdi ve kaçış hikâyemizi dinleyerek biraz teselli buldu. Kaçış hikâyemizi Halfdan ve Talihsiz Guthrum'a da anlattık. Alfred'in masasında yediğimiz yemeği, onun beni eğitme planını anlatırken Guthrum kaşlarını çatarak dinledi beni. Ama Brida'nın, Edmund'un piçi olduğuyla ilgili hikâyesi, üzgün Ragnar'ı bile güldürdü.

Halfdan, "Kraliçe Ælswith nasıl bir kadın?" diye sordu.

"O kadın kraliçe değil," dedim. "Batı Saksonlarda kraliçe olmuyor, o sadece kralın karısı." Bunu bana Beocca söylemişti.

Brida söze karıştı ve "O kadın ardıç kuşu olmaya çalışan bir sansar," dedi.

Guthrum, "Güzel mi bari?" diye sordu.

Brida, "Acı çeker gibi bir yüz ifadesi, domuz gözleri gibi gözleri, buruşuk gibi duran dudakları var," diye cevap verdi.

Halfdan yüzünü buruşturdu ve "O zaman Alfred ondan zevk almaz ki," dedi, "neden evlenmiş onunla?"

Ravn, "Çünkü kadın Mercialı," dedi. "Alfred, Mercia ile ittifak yapmak için evlendi onunla."

Halfdan, "Mercia artık bizim," diye homurdandı.

Ravn, "Ama Alfred o toprakları geri alabilir," dedi, "onun için Britonlara gemilerle iyi hediyeler göndermemiz gerekiyor. Eğer Galler'den ve Cornwalum'dan saldırırlarsa, o zaman ordusunu ikiye bölmek zorunda kalır."

Halfdan bunu duyunca, kendi ordusunu Æsc Tepesi'nde böldüğünü hatırladı ve yüzünü buruşturdu, önündeki bira kupasına baktı. Bildiğim kadarıyla şimdiye kadar Britonlara hiç hediye göndermemişti, aslında bunu yapması hiç kuşkusuz iyi olurdu ama Wessex'i alamadığı için canı sıkılıyordu. Northumbria ve Mercia'da sorunlar yaşandığına dair haberler geliyordu. Danlar İngiltere'de büyük toprakları çok hızlı aldıkları için onlara tam anlamıyla hâkim olamıyorlar ve işgal edilen bölgelerde ayaklanmalar oluyordu. O zamana kadar çıkan isyanlar kolayca bastırılmıştı ama çıkan olaylara müdahale edilmezse sorunlar büyüyebilirdi. Halfdan, ayaklanmaları teşvik edenleri hemen yakalayıp cezalandırmak, ateşleri gecikmeden söndürmek gerektiğini söyledi. İsyanlar bastırılıp Norhumbria, Mercia ve Doğu Anglia'da sükûnet sağlandıktan sonra Wessex'e yeniden saldırabilirlerdi.

Alfred'in, ödenmesi gereken gümüş paraları da gelince Danimarka ordusu, Mercia ikizleri de dahil olmak üzere genç esirleri serbest bıraktı ve biz de Lundene'e geri döndük. Ragnar, oğlunun külleriyle dolu olan kavanozu gömdüğü yerden çıkardı ve *Rüzgâr Yılanı* adlı gemisine aldı, o da bizimle beraber nehirden aşağıya doğru yola çıktı. Ragnar bana, "Oğlumun küllerini eve götürecek ve kendi ölülerimizin yanına gömeceğim," dedi.

O yıl kuzeye gidemedik. Lundene'e vardığımızda sonbahar başlamıştı, kış aylarını orada geçirmek zorunda kaldık. Ragnar'ın üç gemisi ancak ilkbahar başlarında Temes'den çıktı ve kuzeye doğru yol almaya başladı. On altı yaşıma basacaktım, hızla büyüyordum ve adamların çoğundan bir baş daha uzun olmuştum. Ragnar bir süre sonra geminin dümen küreğini bana verdi. Bana geminin nasıl yönetileceğini, rüzgârda ve dalgalı sularda ne yapılacağını, gemi dönmeden önce dümen küreğinin nasıl kaldırılacağını öğretti. Kaptanlığın inceliklerini öğrenmeye başladım. İlk zamanlar gemi yalpalamaya başladı ve dümene fazla baskı yaptım fakat zamanla bunlara alıştım ve zarif tekne, suları yararak seyrederken büyük zevk almaya başladım.

Ragnar o yolculuk sırasında, "Seni ikinci oğlum yapacağım," dedi.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Sonra Genç Ragnar'dan söz ederek, "Elbette büyük oğlumu daha çok desteklemek durumundayım," diye devam etti, "ama bundan sonra sen de benim oğlum olacaksın."

Mahcup bir ifadeyle, "Bu beni çok mutlu eder," dedim. Uzaklara baktım, karşı kıyıda bizi görüp kaçmaya çalışan balıkçı teknelerinin yelkenleri görülüyordu. "Onurlandım," diye ekledim.

Ragnar üzerine basarak, "Uhtred Ragnarson," dedi. Bu ismi sevmiş olmalı ki gülümsedi ama sonra yine Rorik'i hatırladı, gözleri doldu ve başını çevirip doğuya, boş denize baktı.

O gece Humber'in ağzında uyuduk.

Ve iki gün sonra Eoferwic'e geri döndük.

Kralın sarayı onarılmıştı. Yüksek pencerelerine yeni kepenkler takılmış, çatısı yeni sazlar ve sarı çavdar saplarıyla

kaplanmıştı. Sarayın eski Romalı duvarları iyice kazılıp temizlenmiş, taşlar arasındaki likenler yok olmuştu. Dış kapıda nöbetçiler vardı, Ragnar içeriye girmek isteyince nöbetçi askerler ona biraz beklemesini söylediler. O anda Ragnar'ın birden öfkelendiğini anladım, kılıcını çekebilirdi ama buna gerek kalmadan Kjartan ortaya çıktı ve onu gördüğüne pek de mutlu olmamış gibi bir ifadeyle, "Lordum Ragnar," dedi.

Ragnar, "Danlar ne zamandan beri bu kapıda bekletiliyor?" diye sordu.

Kjartan ters bir ifadeyle, "Ben emir verdiğimden beri," diye cevap verdi. Saray gibi o da zenginleşmiş görünüyordu. Üzerinde siyah bir ayı postu pelerin, ayaklarında uzun çizmeler vardı. Zincirli zırhı olan bir tunik giymiş, beline kırmızı deri bir kılıç kemeri takmıştı ve kollarında, neredeyse Ragnar'ınkilere yakın sayıda halka vardı. Kjartan, "İznim olmadan hiç kimse buraya giremez," diye devam etti, "ama sen tabii ki hoş geldin, Kont Ragnar." Sonra, beş yıl önce amcamın beni Ivar'dan satın almaya çalıştığı büyük binaya girmemiz için kenara çekildi. Ragnar, ben ve Ragnar'ın üç adamı içeriye girerken Kjartan bana bakarak, "Görüyorum ki İngiliz evcil hayvanın hâlâ yanında," dedi.

Ragnar, onu umursamaz bir tavırla, "Gözlerin yerindeyken görmeye devam et," diye karşılık verdi. "Kral burada mı?"

Kjartan, "Kral sadece önceden görüşme talebinde bulunan insanlarla görüşür," dedi.

Ragnar derin bir nefes aldı ve eski kaptanının yüzüne bakarak, "Bit gibi kaşındırıyorsun beni, Kjartan," dedi. "Beni sinirlendiriyorsun, istersen gevezeliği bırakalım da iki erkek gibi dövüşelim, ne dersin? Ama bunu yapmak hoşuna gitmeyecekse o zaman kralı çağır çünkü onunla konuşmak istiyorum."

Kjartan durakladı ama o anda hemen orada, ağaçların altında Ragnar'ın kılıcının karşısına geçmeyi göze alamadı ve yüzünü buruşturup döndü, saraya girdi.

Bizi oldukça uzun süre beklettiler, sonunda Kral Egbert yanında altı muhafızla geldi. Muhafızların arasında tek gözlü Sven de vardı ve o da babası gibi zenginleşmiş görünüyordu. Benim gibi uzun boylu, geniş göğüslü bir delikanlı olmuştu, güçlü kolları vardı.

Egbert tedirgin gibiydi ama her şeye rağmen bir kral gibi görünmeye çalışıyordu. Ragnar eğilerek selamladı onu, Notrhumbria'da sorunlar olduğunu duyduklarını, Halfdan'ın onu kuzeye gönderdiğini, sorunları çözmek için geldiğini anlattı.

Egbert, "Hayır, buralarda sorun yok," dedi ama sesinde öyle bir korku ifadesi vardı ki o anda altına işediğini düşünmeden edemedim.

Kjartan, konuyu kapatmak ister gibi bir ifadeyle, "İçerilerde, tepe köylerinde bazı sorunlar çıktı ama kısa sürede son buldu," dedi. Bunu söylerken de, sorunları kendisinin çözdüğünü göstermek ister gibi kılıcının kabzasını okşadı.

Ragnar konunun üzerinde durmak istedi, başka sorular sordu ama başka bir şey öğrenemedi. Danlara karşı başkaldıranlar olmuş, batı sahiline giden yollarda tuzaklar kurulmuştu ama bu adamlar yakalanıp öldürülmüştü, Kjartan'ın söyleyeceği başka bir şey yoktu. Adam, "Northumbria güvende, yani Halfdan'a geri dönebilir ve Wessex'i alma çabanızı sürdürebilirsiniz, lordum," diye bitirdi sözünü.

Ragnar onun kinayeli ifadesini duymamış gibi davrandı ve "Ben evime döneceğim," dedi. "Oğlumu gömecek ve barış içinde yaşayacağım."

Sven kılıcının kabzasını okşuyor ve tek gözüyle bana bakıp dudaklarını sıkıyordu ama onunla benim ve babasıy-

la Ragnar'ın düşmanlığı belli olmasına rağmen, hiç kimse sorun çıkarmadı ve sessizce ayrıldık. Gemiler sahile çekildi, Readingum'dan gelen gümüş paralar mürettebat arasında paylaştırıldı ve Rorik'in küllerini alarak eve döndük.

Sigrid, oğlunun öldüğünü öğrenince gözyaşlarına boğuldu, giysilerini parçaladı, saçlarını yoldu ve çığlıklar attı, diğer kadınlar da ona katıldı. Rorik'in külleri törenle en yakın tepeye götürüldü ve gömüldü. Ragnar orada kaldı, bir yerde oturup dalgın gözlerle tepelere bakıyor, gökyüzünden geçen beyaz bulutları seyrediyordu.

O yılın sonuna kadar orada kaldık. Büyüyecek ekinler, yapılacak bir hasat ve öğütülecek tahıllar vardı. Tereyağı ve peynir yaptık. Tüccarlar ve yolcular haberler getiriyorlardı ama Wessex hakkında bir şey duymuyorduk. Anladığım kadarıyla Alfred hâlâ kraldı, barış içinde yaşıyor ve İngiltere'nin son krallığı devam ediyordu. Ragnar bazen oraya dönmekten, kılıcını kullanarak yeni ganimetler almaktan söz ediyordu ama o yaz onda savaşma azmi göremedim. Bir ara İrlanda'ya mesaj gönderip büyük oğlunun yanına gelmesini istedi ama bu mesajların yerine ulaşıp ulaşamayacağı kesin değildi ve Genç Ragnar o yıl babasının yanına gelmedi. Ragnar kızı Thyra'yı da düşünüyordu. Bir gün yayıkta tereyağı yapmaya çalışırken Thyra bana, "Babam artık evlenme çağına geldiğimi söylüyor," dedi.

"Sen mi evleneceksin?" diyerek güldüm.

Kız bana kafa tutar gibi, "Neredeyse on dört yaşımdayım!" dedi.

"Ne olmuş yani? Kim evlenecek seninle?"

Thyra omuz silkti ve "Annem Anvend'i seviyor," dedi.

Anvend, Ragnar'ın askerlerinden biriydi, benim yaşlarımda bir delikanlıydı, güçlü kuvvetli, neşeli bir çocuktu ama

Ragnar onun Ubba'nın oğullarından biriyle evlenmesini istiyordu. Fakat Thyra o zaman uzaklara gidecekti ve Sigrid kızından uzakta kalmak istemiyordu. Sonunda Ragnar karısının istediğini yapmaya razı oldu. Anvend'i ben de severdim ve onun, gittikçe güzel bir kız olan Thyra'ya iyi bir eş olacağını düşünüyordum. Uzun sarı saçları, iri gözleri, düzgün burnu, lekesiz teni ve güneş parıltısı gibi gülüşüyle gerçekten güzel bir kızdı Thyra. O gün bana, "Annem pek çok oğlum olması gerektiğini söylüyor," dedi.

"Umarım öyle olur."

Yayık içindeki yağ koyulaşmaya ve iş zorlaşmaya başlamıştı, Thyra işine devam ederken bir ara durdu ve "Bir kızım olmasını da isterim," dedi. "Annem artık Brida'nın da evlenmesi gerektiğini söylüyor."

"Brida'nın farklı fikirleri olabilir."

"O seninle evlenmek istiyor."

Bu sözüne gülüp geçtim. Ben Brida'ya bir arkadaş, çok yakın bir arkadaş olarak bakıyordum, onunla özel bir ilişkimiz de vardı ama bu, onunla evlenmek istediğim anlamına gelmezdi. Ben sadece kılıçları, kalkanları ve savaşları düşünüyordum, Brida ise hep otları düşünürdü.

Brida bir kedi gibiydi, gizlice gelir giderdi. Sigrid'den otlar ve onların ne işlere yaradığı konusunda çok şey öğrenmişti. Boru çiçeği müshil, nevruz otu ülser ilacıydı; bataklıklarda yetişen kadifeçiçeği, yaramaz çocukları süt kovalarından uzak tutmaya yarardı. Kuşotu öksürük ilacı, peygamberçiçeği ateş düşürücüydü. Brida kadın hastalıkları konusunda da çok şey öğrenmişti ama bunları bana söylemedi. Dediğine göre, insan gece sessiz ve hareketsiz kalır, nefesini hafifletirse ruhlar ona gelebilirdi. Ravn da ona, tanrılarla nasıl rüya görüldüğünü öğretmişti. Bu rüyalar, içine kırmızı şapkalı mantar atılmış

bira içince görülürdü. Brida da bazen bu biradan çok içer ve hasta olur ama yine de vazgeçmezdi. Bir süre sonra kuşlar ve canavarlar hakkında şiirler yazmaya, Ravn da onun gerçek bir halk ozanı olduğunu söylemeye başladı.

Bazı geceler, kömür ateşini seyrederken, Brida yumuşak sesiyle şiir okurdu. Artık hiç yanından ayrılmayan bir köpeği vardı. Brida, siyah beyaz renkli ve kendisi kadar zeki olan bu köpeği Lundene'de, eve dönerken bulmuş ve ona, gece yürüyen ya da cin anlamına gelen Nihtgenga adını vermişti. Köpek de bizimle beraber ateşin başında oturur ve yemin edebilirim ki Brida'nın şiirlerini dinlerdi. Brida sazlardan kaval yapmıştı, onlarla melankolik bir müzik yapar, köpek de kocaman gözlerini açıp onu dinlerdi. Sonra müziğin etkisinde kalır, başını kaldırıp ulur, biz de ona bakıp gülerdik. Fakat Nihtgenga bizim gülüşümüze kızar, o zaman da Brida sırtını okşayıp onu mutlu ederdi.

Yaz başlayıp tepelerde hava ısınıncaya kadar savaşı unuttuk ama bir gün hiç beklenmedik bir ziyaretçimiz oldu. Uzaktaki vadimize Talihsiz Kont Guthrum geldi. Yanında siyah kıyafetler giymiş yirmi süvari vardı. Adam Sigrid'i eğilerek selamladı ama Sigrid, habersiz geldiği için ona sinirlendi. "Haberim olsaydı bir ziyafet hazırlardım," dedi.

Guthrum, arkasındaki yüklü atları gösterdi ve "Ben size yiyecek getirdim," dedi, "kilerinizi boşaltmak istemedim."

Guthrum, Lundene'den gelmişti, Ragnar ve Ravn ile konuşmak istiyordu. Wessex hakkında konuşmak istediği için, Ragnar benim o topraklarla ilgili çok şey bildiğimi söyledi ve konuşmaya katılmamı istedi ama benim katkım fazla olmadı. Onlara Alfred'i, aşırı dindarlığını anlattım ve Guthrum'a, Batı Sakson kralının görünüşte etkileyici bir adam olmadığını ama çok zeki olduğunu söyledim.

Guthrum omuz silkti ve "Akıllı olmak çok önemli değil," diyerek dudak büktü. "Savaşları kazananlar her zaman zeki adamlar değildir."

Ravn araya girdi ve "Ama aptallık da savaş kaybettirir," dedi. "Æbbanduna dışında savaşırken orduyu bölmek gibi." Guthrum kaşlarını çattı ama Ravn ile tartışmak istemediği için Batı Saksonların nasıl yenilebileceği konusunda Ragnar'a danıştı ve yeni yılda, Ragnar'ın da bir sonraki saldırı için askerlerini Lundene'e getirmesini istedi. Sonra sıkıntılı bir ifadeyle, "Yani, gelecek yıl olacaksa," dedi. Sustu, ensesini kaşıdı ve annesinin, saçlarına takılı, ucu altın kaplama kemiğini oynattı. Bir an düşündü ve "Asker sayımız yeterli olmayabilir," diye ekledi.

Ragnar, "O zaman ondan sonraki yıl saldırırız," dedi. Guthrum, "Belki de iki yıl sonra," diye homurdanarak kaşlarını çattı. "Bu durumda o dindar hergelenin işini nasıl bitireceğiz?"

Ragnar, "Onun kuvvetlerini böleceğiz," diye cevap verdi, "aksi takdirde her zaman bizden daha kalabalık olacaklar."

Guthrum bunu duyunca kuşkuyla baktı ve "Her zaman mı?" diye sordu. "Yani onların asker sayısı her zaman bizden fazla mı olacak?"

Ragnar içini çekti ve "Biz burada savaşırken, Northumbria halkından bazıları savaşa katılmayıp Mercia'ya kaçtılar," diye anlattı. "Mercia ve Doğu Anglia'ya saldırdığımız zaman da aynı şey oldu. O toprakların halkının çoğu kaçıp Wessex'e sığındı. Fakat Wessex'e saldırdığımız zaman, o toprakların halkı kaçacak yer bulmayacak. Onlar için güvenli hiçbir yer kalmadı. Onun için Wessex halkının hepsi bizimle savaşmak zorunda kalacak. Wessex savaşı başladığı zaman düşman köşeye sıkışmış olacak."

Ravn araya girdi ve "Köşeye sıkışan bir düşman da tehlikeli olur," dedi.

Guthrum, Ravn'ı yine duymamış gibi yaptı ve "O zaman onları bölelim," diye homurdandı.

Ragnar, "Gemilerimizi güney kıyılarına göndeririz," dedi. "Temes'de bir ordu olur ve Brycheinog, Glywysing ve Gwent'ten İngiliz kuvvetleri gelir." Bu saydığı yerler Gal krallıklarıydı ve Britonlar, Mercia batı sınırının gerisinde pusuda bekliyorlardı. Ragnar, "Üç saldırı," diye devam etti. "Alfred onların hepsiyle ilgilenmek zorunda kalacak ve tabii ki bunu başaramayacak."

Guthrum, "Sen de orada olacak mısın?" diye sordu.

Ragnar, "Buna emin olabilirsin," dedi ve sonra Guthrum'un yolculuğu sırasında neler gördüğü konusunda konuşmaya başladılar. Guthrum kötümser bir adamdı, her şeyin en kötü yanını görmeye meyilliydi ve İngiltere'de umutsuzluğa düşmüş gibi görünüyordu. Söylediğine göre, Mercia'da karmaşa yaşanıyordu, Doğu Anglialılar huzursuzdu ve Eoferwic'te, Kral Egbert'in halkı isyana teşvik ettiği söyleniyordu.

Ragnar bunu duyunca şaşırdı ve "Egbert mi?" dedi. "Egbert bir sarhoşa bile işemesini söyleyemez!"

Guthrum, "Bana böyle söylediler," diyerek omuz silkti, "belki de yalandır. Bunu bana Kjartan söyledi."

"O zaman bunun yalan olduğu belli."

Ravn da, "Tamamen yalan," diyerek başını salladı. Guthrum, Ragnar'ın Kjartan'la yaşadıklarını bilmediği için, "Bana iyi bir adam gibi geldi bu Kjartan," dedi.

Ragnar ona Kjartan olayını anlatmadı ve Guthrum gittikten sonra muhtemelen o konuşmayı unuttu.

Fakat Guthrum haklı çıktı. Eoferwic'te karmaşa vardı ama bunları Egbert değil, Kjartan yapıyor, aynı zamanda

gizlice, Kral Egbert'in halkı isyana teşvik ettiği yalanını etrafa yayıyordu. Bu söylentiler bir süre sonra o kadar arttı ki Kral Egbert adının lekelendiğini ve öldürülebileceğini düşündü. Bir gece, bir düzine dostunu alarak Dan muhafızları atlattı ve güneye kaçtı. Mercia Kralı Burghred'e sığındı. Gerçi Mercia, Danların işgali altındaydı ama Burghred'in, kendi evinde, kendi muhafızlarıyla beraber yaşamasına izin verilmişti ve kral, yeni misafirini koruyabilecek durumdaydı. Yakalanan rahipleri Ragnar'a teslim eden Dunholmlu Ricsig, yeni Northumbria kralı olmuştu ve Kjartan'a, Egbert yandaşı asilzadelerin yerlerini yağmalama izni verdi. Aslında ayaklanma yoktu ama Kjartan bir isyan uydurdu, Northumbria'daki bazı keşiş ve rahibe manastırlarını yağmaladı, daha da zenginleşerek Ricsig'in başkomutanı ve vergi tahsildarı oldu.

Bütün bu haberleri umursamadık. İşlerimizi gördük, hasadımızı yaptık. Yule'de Thyra ile Anwend'in evlenmelerine karar verildi. Ragnar, demirci Ealdwulf'tan, Anwend için Yılan Nefesi gibi güzel bir kılıç yapmasını istedi. Ealdwulf bunu yapacağını söyledi ama bana da, Toki'nin kalkan duvarı savaşı sırasında tavsiye ettiği gibi kısa bir kılıç yapacaktı. Ben de, burgu şeklindeki demir çubukları döverken ona yardım ettim. Sonbahar boyunca çalıştık, Ealdwulf, Anwend'in kılıcını yaptı ve ben de kendi kısa kılıcım yapılırken ona yardımcı oldum. Yeni kılıcıma Yaban Arısı İğnesi adını verdim çünkü kısaydı ve onu bir düşman üzerinde denemek için sabırsızlanırken, Ealdwulf bana çılgın olduğumu söyledi. "İnsanın düşmanları zaten kendiliğinden gelir, onları aramana gerek yok," dedi.

Yaz başında ıhlamur ağacından ilk kalkanımı yaptım, ön topuzunu ve sapını takmak için ortasını deldim, onu siyaha

boyadım ve kenarına demir zırh geçirdim. Bu ilk kalkanım çok ağır oldu, daha sonra daha hafif kalkan yapmayı öğrendim. Sonbahar geldiğinde, ağırlıklarına alışmak için, kalkanımı, kılıcımı ve hançerimi her zaman taşımaya başladım, bazen onlarla eğitim yapıyor, savaş hayalleri kuruyordum. İlk kalkan savaşım için hem can atıyor hem de korkuyordum. Çünkü hiç kimse bir kalkan savaşına katılmadan, daha ziyade kalkan savaşının ön safında savaşmadan gerçek bir savaşçı olamaz. O ön saflar ölüm krallığıdır, dehşet verici yerlerdir ama ben bir çılgın gibi ön saflarda savaşmayı hayal ediyordum.

O günlerde savaşa hazırlanıyorduk. Ragnar, Guthrum'a destek sözü vermişti. Bu nedenle ben ve Brida daha çok odun kömürü hazırlıyor; Ealdwulf hiç durmadan mızrak uçları, balta başları, kürekler yapıyor; Sigrid de Thyra'nın düğün hazırlıklarıyla keyifle uğraşıyordu.

Kış başında bir nişan töreni yapıldı. Anwend temiz ama bazı yerleri güzelce yamanmış bir kıyafetle ve altı arkadaşıyla beraber evimize geldi, utangaç bir tavırla Ragnar'a, Thyra ile evlenmek istediğini söyledi. Herkes onların evleneceğini zaten biliyordu ama formaliteler önemliydi. Anwend, Thyra'yı seveceğine, sayacağına ve koruyacağına dair yemin ederken, Thyra annesiyle babasının arasında oturdu. Anwend, yüzgörümlüğü olarak yirmi gümüş ödeyeceğini söyledi ki bu oldukça fazlaydı ama delikanlının Thyra'yı gerçekten sevdiğinin de bir göstergesiydi.

Ragnar, "On gümüş versen yeter," dedi. "Paranın geri kalanıyla da yeni bir giysi al."

Ancak Sigrid hemen atıldı ve kararlı bir ifadeyle, "Yirmi gümüş iyidir," dedi. Çünkü bu para Ragnar'a verilecekti ama evlendikten sonra Thyra'nın olacaktı.

Ragnar parayı alırken, "O halde Thyra sana yeni bir giysi alır," dedi ve damadı kucakladı. Sonra eğlence başladı ve o gece Ragnar'ı, Rorik'in ölümünden beri ilk kez o kadar neşeli gördüm. Thyra dans edenleri seyretti ve bazen Anwend'le göz göze gelince kızardı. Anwend'in altı arkadaşı Ragnar'ın askeriydi, düğün için de gelecekler, damadın gelini yatağa götürmesinden sonra, Thyra'nın iyi bir eş olacağını ve evlilik töreninin tamamlandığını rapor edeceklerdi.

Fakat düğün töreni Yule'ye kadar bekleyecekti. Thyra o zaman evlenmiş olacak, biz düğünü yapacak, kışı geçirecek ve sonra da savaşa gidecektik. Aslında her şeyin düşündüğümüz gibi olacağını sanıyorduk.

Ama hayat ağacı Yggdrasl'in dibinde kader ağlarını örüyor ve bizimle alay ediyordu.

Batı Sakson sarayında birçok Noel yaşadım. Noel, Yule'nin kilise versiyonudur, Batı Saksonlar kışın Noel eğlencelerini ilahiler söyleyen keşişlerle ve uzun süreli vaazlarla sıkıcı hale getirmeyi iyi bilirler. Yule'nin bir kutlama, bir teselli süreci olması gerekir, kışın ortasında sıcak bir parıltı olmalıdır, insanlar güzel yemekler yemelidir çünkü her taraf buzla kaplandığı zaman gıda bulmak zorlaşır. Yule'de insanlar mutludur, içip sarhoş olurlar, sorumsuzca davranır, sabahları baş ağrısıyla kalkarlar. Fakat Batı Saksonlar törenleri rahiplere bıraktığı zaman, onlar bunu cenaze törenine çevirirler. İnsanların kış ortasındaki bu bayramda neden ayinlerle uğraştığını bir türlü anlayamadım. Yule'de Danlar da tanrılarını hatırlar, onlara kurban verirler fakat aynı zamanda Odin, Thor ve diğer tanrıların Asgard'da bayramı kutlayıp eğlendiklerine, dünyamız Midgard'da eğlenenlere karışmadıklarına da inanırlar. Bu da bana mantıklı geliyor ama öğrendiğime göre, Yule eğlenceleri

çoğu Hıristiyan'a fazla gelebiliyor ve insanlar bazen eğlencede sınırı aşıyorlardı. Wessex halkının bir kısmı bunu nasıl kutlayacağını iyi biliyordu ve ben de elimden geleni yaptım ama Alfred'in olduğu yerde, on iki gün süren Noel tatili boyunca herkesin dua etmesi, bağışlanma dilemesi ve oruç tutması gerekirdi.

Şunu da belirtmek isterim ki, Thyra'nın evleneceği Yule, Danların asla unutamayacağı bir bayram olacaktı. Düğün günü yaklaşırken hepimiz çok çalıştık. Her zamankinden daha çok hayvan besledik, etlerinin tuzlanmasına gerek kalmaması için onları Yule'den hemen önce kestik ve Ealdwulf'un yaptığı dev ızgaralarda kızarttık. Demirci, silah yapımı yerine ızgara yapmak zorunda kaldığı için söylendi ama sonra neşesi yerine geldi çünkü kızarmış etleri çok sevdi. Domuz ve sığır eti yanında ringa, somon, turnabalığı ayarladık. Ziyafette peynir, bira, taze ekmek, mayalanmış içki ve hayvan sakatatı, bayırturpu, yabani sarımsak ve bazı minik meyvelerle yapılmış çörekler de olacaktı. Dışları gevrek, içleri yumuşak ve epey lezzetli olan bu çörekleri çok severdim. Hâlâ severim. Bir gün bunlardan bir tane yerken, Alfred'in yüzünü buruşturduğunu gördüm ama sonra o da sevdi.

Spor müsabakaları ve çeşitli oyunlar planladık. Vadinin ortasındaki göl donmuştu ve Danların, ayaklarına kemikler bağlayarak buz üzerinde kaydıklarını görünce çok şaşırdım. Ancak bir süre sonra buz kırıldı ve kayanlardan biri suya düşüp boğuldu. Fakat Ragnar gölün Yule'den sonra yeniden donacağını ve buz tabakasının daha da kalın olacağını söyleyince buz pateni öğrenmeye karar verdim. O sırada Brida ve ben Ealdwulf için odun kömürü yapmaya devam ediyorduk. Demirci, Ragnar'a çok daha iyi bir kılıç yapaca-

ğını söylediği için, ona durmadan kömür taşıyor, ocağındaki ateşe atıyorduk.

Bayramdan bir gün önce, kömür yapmak için yaktığımız odun yığınını bozmak istedik. Fakat bu yığın daha öncekilerden çok büyüktü ve henüz soğumamıştı. Eğer böyle bir yığını zamanından önce yıkmaya kalkarsanız, alevler birden yükselir ve yarım olmuş kömürleri yakıp kül eder. Onun için yığındaki bütün hava deliklerini tıkadık ve onu, Yule sabahı, törenler başlamadan önce yıkabiliriz diye düşündük. Ragnar'ın askerlerinin çoğu ve aileleri, evde buldukları yerlerde uyuyorlar, günün ilk yemeğini yemek ve düğün başlamadan önce çayırda oynanacak oyunları seyretmek için bekliyorlardı. Fakat Brida ve ben, gece karanlığında ortaya çıkabilecek bir hayvanın, içten yanan odun yığınında bir delik açarak alevleri canlandırmasından korktuğumuz için, o gece yığının yanında sabahladık. Kılıcım ve hançerim yanımdaydı, onlar olmadan hiçbir yere gitmiyordum. Brida da Nihtgenga'yı almıştı yanına ve gece hava soğuk olduğu için kürklerimize sarınmıştık. Kömür yığını yanarken, yandaki çimenlerin üzerinde yatabilir ve onun sıcaklığını hissedebilirsiniz ama o gece üşüdük çünkü ateş sönmek üzereydi.

Hava iyice karardıktan sonra Brida, "Kımıldamadan durursan ruhları hissedebilirsin," dedi.

Ben çok geçmeden uykuya daldım ama sabaha karşı uyandığımda Brida'nın da uyuduğunu gördüm. Onu uyandırmamak için yavaşça oturur pozisyona geçtim, kımıldamadan karanlığa baktım ve Yürüyen Gölgeler'i dinledim. Cinler, periler, hayaletler, cüceler; bütün bunlar gece vakti Midgard'a gelir, ağaçlar arasında dolaşırlar. Ben ve Brida, kömür yığınını beklediğimiz gecelerde, bizi rahatsız etmemeleri için onlara yiyecek bir şeyler bırakırdık. Böylece bir süre karanlıkta

kımıldamadan oturup ormanın fısıltısını, kıpırtıların, yerdeki kuru yaprakların üzerinden geçen hayvanların ayak seslerini, rüzgârın hışırtısını dinledim.

Ve çok geçmeden bazı sesler duydum.

Brida'yı uyandırdım ve sessizce etrafı dinledik. Nihtgenga huysuzlandı ama Brida onu susturdu.

Karanlıkta odun kömürü yığınına yaklaşan adamlar vardı, hemen oradan uzaklaştık ve ağaçların arasına gizlendik. İkimiz de Yürüyen Gölgeler gibi hiç ses çıkarmadan hareket ediyorduk. Nihtgenga, Brida izin vermedikçe ses çıkarmazdı. Yamaçtan yukarıya doğru biraz çıktık ve karanlıkta yere çömelip sesleri dinlemeye başladık. Adamlar yığına yaklaştılar, sonra çakmaktaşı sesine benzer bir çıtırtı duyduk ve küçük bir alev gördük. Adamlar ateşin yanında insan olabileceğini tahmin etmişler ve bizi arıyorlardı ama tabii ki bulamadılar. Bir süre sonra yamaçtan aşağıya doğru inmeye başladılar ve biz de onları takip ettik.

Doğu ufku yavaşça kızarmaya başladı. Yapraklar üzerinde hafif çiy ve havada hafif bir esinti vardı. "Ragnar'ı bulmalıyız," diye fısıldadım.

Brida, "Bunu yapamayız," dedi. Haklıydı çünkü önümüzde, bizimle ev arasında adamlar vardı ve Ragnar'ı bağırarak uyaramayacak kadar uzaktaydık. Bu durumda, hızlı yürüyerek adamların etrafından dolaşabilir, Ealdwuf'un uyuduğu demirhaneye ulaşabilirdik ama daha yolun yarısını ancak katetmiştik ki alevler gökyüzüne yükselmeye başladı.

O şafak vakti kafama kazındı, bir ev yangını olarak beynime işledi. Seyretmekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu. Kjartan ve Sven yüzden fazla adamla vadimize gelmiş, Ragnar'ın evine saldırmış ve onu yakmışlardı.

Oraya biraz daha yaklaşınca, kapının önünde, ellerinde meşalelerle duran adamların arasında Kjartan ve Sven'i gördüm. Yanan evden dışarıya fırlayan insanlar mızraklar ve oklarla vurularak öldürülüyordu. Çok geçmeden, doğan güneşin aydınlığını bastıran alevlerin parıltısı arasında, yerlerde birçok ceset gördük. Büyük evin içinden insan ve hayvan çığlıkları geliyordu. Bazı adamlar silahlarıyla evden dışarıya koştular ve evi kuşatmış olan askerler onları da acımasızca öldürdüler ama sağ bıraktıkları insanlar da vardı. Genç kadınlar yanan evden uzaklaştırılıyor, başlarına nöbetçiler dikiliyordu. Sven, Thyra'yı alıp tokatladı ve yere yıktı, sonra evden kaçanları öldüren adamlarına yardım etmeye başladı.

Ravn, Ragnar ve Sigrid'in öldüklerini görmedim ama alevler içinde çöken çatının altında kalarak öldüklerine eminim. Ealdwulf da öldü ve onlar için çok ağladım. Kılıcımı çekip o adamlara saldırmak istedim ama Brida beni tuttu. Kjartan ve Sven'in, kurtulan olup olmadığını anlamak için ormanı arayacaklarını söyledi, ağaçların arasına kaçmamızı istedi, beni ikna ederek oradan uzaklaştırdı. Tepeden yukarıya tırmandık, ormanın derinliklerine daldık ve kayalıkların arasında kendimize sığınacak bir yer aradık. Güneş, olanlardan utanmış gibi bulutların arkasına saklanmıştı.

O gün Ragnar'ın evinden dumanlar yükselmeye devam etti. Ertesi gece, ağaçların birbirine karışmış siyah dallarının üzerinde bir parıltı gördük ve sabah olduğunda, bir zamanlar mutlu yaşadığımız evden hâlâ dumanlar yükseliyordu. İkimiz de açtık, birbirimize yaklaştık ve Kjartan'la adamlarının yerdeki ateşleri karıştırdıklarını gördük.

Bir ara baktığımda, bazı adamların korların arasından erimiş demir parçaları, bir zincirli zırh, demir parçaları üzerinde

eriyip yapışmış gümüş paralar ve işe yarar ne varsa aldıklarını gördüm. Bazıları işe yarar bir şey bulamamış olacak ki öfkeli görünüyorlardı ama yine de birçok değerli eşya bulduklarına eminim. Ealdwulf'un demirhanedeki aletlerini ve örsünü bir arabaya koyup götürdüler. Thyra'yı boynuna bir ip dolayarak bir at üzerine oturttular ve tek gözlü Sven onu alıp götürdü. Kjartan bir köşede yanan korların üzerine işedi ve adamlarından birinin söylediği bir şeye güldü. Öğleden sonra hepsi gitmişti.

Ben on altı yaşımdaydım ve artık çocuk değildim. Ve beni oğlu yapan efendim Ragnar ölmüştü.

Yanan cesetler hâlâ küllerin içinde duruyordu ama onların kime ait olduğunu söyleyebilmek mümkün değildi. Cesetler ateş içinde yanıp küçülmüştü, büyükler çocuk, çocuklar bebek cesedi gibi görünüyorlardı. Yanan evin dışında öldürülenler tanınabiliyordu, onların arasında bulduğum Ealdwulf ve Anwend'i soyup çıplak bırakmışlardı. Ragnar'ı aradım ama bulamadım. Onun nasıl olup da kılıcını çekerek yanan evden dışarıya fırlamadığını düşündüm. Sanırım öleceğini biliyordu ve düşmanına ölürken görünmek, ona bu zevki tattırmak istememişti.

Evin bodrumundaki ambarda erzak bulduk, sanırım Kjartan'ın adamları orayı görmemişlerdi. Ambar kapağını bulmak için yanmış korları temizleyip atmak zorunda kaldık, içerideki ekmekler, peynirler ve kuru etler dumandan islenmişti ama yine de bir şeyler yedik. İkimiz de hiç konuşmadık. Akşamüzeri bazı İngilizler geldiler ve yanıp kül olmuş eve bakıp üzgün ifadelerle başlarını iki yana salladılar. Beni Dan olarak düşündükleri için benden korkuyorlardı ve onlara yaklaşığım zaman diz çöktüler.

Bunlar şanslı adamlardı çünkü Kjartan, Synningthwait'teki bütün Northumbrialıları, bebekler de dahil olmak üzere öldürmüştü ve o anda kendimi tutamadım, evi yaktıkları için onları bağırarak lanetledim. Adamlar evi yakanın o olduğunu biliyor olmalıydılar ama Kjartan'ın vahşeti adamların kafasını karıştırmıştı. Bazıları zaman içinde, Ragnar'a İngilizlerin saldırdığını ve Kjartan'ın da onun intikamını aldığını düşünmeye başlamışlardı. Fakat bu İngilizler onun kılıcından kaçmayı başarmış olanlardı. Onlara, "Yarın sabah gelin de ölenleri gömelim," dedim.

"Emredersiniz, lordum."

Onlara kolumdaki değerli halkalardan birini verebileceğimi düşündüm ve "Size ödül verebilirim," dedim.

İçlerinden biri, "Evet, lordum," dedi. O zaman onlara bunun olacağını bilip bilmediklerini sordum, bana tedirgin olmuş gibi baktılar ama sonunda biri konuştu. Adamın dediğine göre, Kont Ragnar'ın Ricsig'e karşı bir ayaklanma planladığı söyleniyordu. Bunu ona, Kjartan'ın emrinde çalışan bir İngiliz söylemiş, Kjartan vadide yaşayanları öldürmeye başlamadan önce saklanmalarını tavsiye etmişti.

Konuşan adama, "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

"Lord Uhtred'siniz," diye cevap verdi.

"Yaşadığımı sakın kimseye söyleme," deyince, şaşkın gözlerle yüzüme baktı. Kjartan benim öldüğümü, cesedimin evde yananların arasında olduğunu düşünüyor olacaktı. Kjartan beni umursamazdı ama Sven için önemli biriydim ve onun beni aramasını istemiyordum. "Yarın sabah gelirsen sana para veririm."

Kan davası denen bir şey vardır. Bütün toplumlarda ve dindarlıklarıyla övünen Batı Saksonlarda bile bu söz konu-

suydu. Benim ailemden birini öldürürsen ben de senin ailenden birini öldürürüm derler ve kan davası kuşaklar boyunca, bir aile tümüyle yok olana kadar devam eder. Kjartan kan davasını kendisi istemişti. Nasıl, nerede, ne zaman yapacağımı bilemiyordum ama Ragnar'ın intikamını alacaktım. O gece bunun için yemin ettim.

Ve o gece zengin oldum. Brida, İngilizlerin gitmesini bekledi, sonra beni Ealdwulf'un yanmış demir ocağına götürdü ve orada bana, eskiden Ealdwulf'un örsüne destek olan, yanmış bir karaağaç gövdesi gösterdi. "Bunu çekmemiz gerekiyor," dedi.

Koca kütüğü zorla yerinden oynattık ama altında sadece toprak vardı. Brida bana kütüğün altındaki toprağı kazmamı söyledi, kazma olmadığı için hançerimi kullandım ve bir el boyu kazdığımda hançerin ucu bir metal parçasına değdi. Orada altın paralar ve küçük külçe altınlar gördüm. Sikkelerin üzerinde ne Dancaya ne de İngilizceye benzeyen garip kelimeler vardı. Sonradan öğrendiğime göre, çok uzaklarda, çölde yaşayan ve Allah dedikleri bir tanrıya tapan insanların yazısıydı bu. Bu bir ateş tanrısı olmalıydı çünkü İngilizcede "al" yanmak anlamına geliyordu. Çok sayıda tanrı vardı ama Allah'a tapan bu adamlar zengin olmalıydı, o gece oradan kırk sekiz altın sikke ve bir o kadar da altın parçası çıkardık. Brida bir gece Ragnar ve Ealdwulf'un bu hazineyi buraya gömdüklerini görmüştü. Çukurda altınlardan başka gümüş sikkeler ve dört parça da siyah kehribar vardı. Kjartan, Ragnar'ın zengin olduğunu biliyordu ve hiç kuşkusuz bu hazineyi de aramış ama bulamamıştı. Her insan felaket günleri için böyle zenginlikler saklar. Ben de zamanında bir yerlere bir şeyler sakladım ama sonra unuttum ve belki onu da şanslı bir adam bulacak. Bu hazine aslında Ragnar'ın aynı adı taşı-

yan büyük oğluna aitti ama o da hâlâ İrlanda'daydı ve onun yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum. Kjartan adamlarını gönderip onu da öldürtmüş olabilirdi. Ama sağ da olsa şu anda burada değildi ve hazineyi biz aldık.

O gece tekrar ormana girdik ve Brida, "Pekâlâ, şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Ben ne yapacağımızı biliyordum ve belki de bu hep aklımdaydı. Aslında ben bir İngilizim ama Ragnar'ın sağlığında Dan olmuştum çünkü o beni sevmiş, korumuş ve bana oğlu gibi davranmıştı. Fakat artık Ragnar ölmüştü ve Danlar içinde başka dostum kalmamıştı. Tabii, Brida dışında İngiliz dostum da yoktu. Beocca'yı arkadaşım kabul edebilirdim, o beni severdi ama karmaşık bir adamdı. Fakat İngilizler benim halkımdı ve Æsc Tepesi'nde onların Danları ilk kez yendiğini görmüş, bunu düşünmüştüm. O zaman İngiliz olduğum için gururlanmıştım. Kadere bağlıydı her şey ve sonunda ben de kaderime razı olacaktım.

"Güneye gideceğiz," dedim.

Brida, Ælswith'in hoş olmayan hevesini düşünerek, "Bir manastıra mı yani?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Alfred'in yanına gitmeye ve dua ederek dizlerimi ovmaya hiç niyetim yoktu. "Mercia'da yakınlarım var." Akrabalarımı hiç görmemiştim ama onlar benim ailemdi ve ailenin sorumlulukları vardı. Ayrıca, Mercia'daki Danimarka yönetimi diğer bölgelerde olduğu kadar acımasız değildi ve belki kendime bir ev bulur, kimseye yük olmazdım çünkü altınlarım vardı.

Ne yapacağımı bildiğimi söylemiştim ama bu pek de doğru değildi. Aslında çok üzgündüm, umutsuzluğa düşmek üzereydim ve ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Hayatımın eskisi gibi sürmesini, Ragnar'ın babam olarak

yanımda olmasını, gülmek ve eğlenmek istiyordum. Fakat kaderimiz bu değildi. Ertesi sabah gelen adamların yardımıyla ölülerimizi gömdük, onlara gümüş para ödedim ve güneye doğru yürümeye başladık. Grubumuz, yetişkin olma yolunda bir delikanlı, bir kız ve bir köpekten ibaretti ve nereye gittiğimizi bilmiyorduk.

İkinci Kısım

Son Krallık

7

GÜNEY MERCIA'YA YERLEŞTİM. ORADA Kont Æthelred adında başka bir dayı buldum. Bu adam baba Æthelred'in oğlu, Æthelwulf'un kardeşiydi ve oğlunun adı da Æthelred idi. Aynı adı taşıyan bir başka Æthelred, Ælswith'in babasıydı ki bu kız Alfred'le evlenmişti. İşte, karmaşık bir ailesi olan bu Kont Æthelred, istemeyerek de olsa beni yeğeni olarak kabul etti. Ancak ona iki altın verip başka param olmadığına dair haç üzerine yemin edince, bana biraz daha samimi davrandı. Brida'yı sevgilim olarak gördü ki bu doğruydu, adam onu görmezden geldi.

Bütün kış yolculukları gibi, güneye yolculuğumuz da bizi çok yordu. Bir süre Meslach yakınlarında, yaylada bir çiftlik evinde kaldık ve oradaki insanlar bizi kanun kaçağı sandılar.

Çiftlikteki ahır gibi eve bir akşamüzeri, rüzgârlı bir havada ve sulu kar yağarken vardık, donmak üzereydik. Yatak ve yemek ücreti olarak köylüye, Ælswith'in bana verdiği gümüş haçın zincirinden birkaç halka çıkarıp verdim. O gece çiftçinin iki büyük oğlu gümüş zinciri almak için geldiler ama böyle bir girişim beklediğimiz için ben de, Brida da uyumamıştık. Ben kılıcımı, Brida da benim hançerimi aldı ve çocukları hadım edeceğimizi söyleyip korkuttuk. Ondan sonra aile bize karşı biraz daha nazik davrandı ya da onlara Brida'nın büyücü olduğunu söyleyince korkup sindiler.

Bunlar yaylada yaşayan ve pagan olan İngilizlerden bazılarıydı. Danların İngiltere'yi işgal ettiğinden ve yağmaladığından haberleri bile yoktu. Bu insanlar köylerden uzak yaşıyorlar, Thor ve Odin'e tapıyorlardı.

Orada altı hafta kaldık, bunun için çalıştık, odun kestik, koyunlarının doğumuna yardım ettik ve sürüyü kurtlardan korumak için çobanlık yaptık.

Bahar başında oradan ayrıldık. Hreapandune'un uzağından geçtik çünkü Northumbrialı Egbert'in kaçıp sığındığı Burghred'in sarayı oradaydı ve şehrin etrafında yaşayan çok sayıda Dan vardı. Danlardan asla korkmuyordum, onların dilini konuşuyor, âdetlerini biliyor, hatta onları seviyordum ama Bebbanburglü Uhtred'in yaşadığı haberi Eoferwic'e ulaşırsa, Kjartan hemen başıma ödül koyar, adamlarını peşime salardı. Bu nedenle, uğradığımız her yerleşim bölgesinde, Readingum'da Danlarla savaşırken ölen Kont Æthelwulf'u sordum ve onun sağken, Deoraby denen bir yerde yaşamış olduğunu öğrendim. Fakat Danlar onun topraklarını almış, erkek kardeşi Mercia'nın güneyinde, Batı Sakson sınırına yakın Cirrenceastre'ye gitmişti. Bunu öğrenince sevindim çünkü Danlar daha çok Mercia'nın kuzeyine yerleşmişlerdi. Böylece Cirrenceastre'ye gittik, orası da taş ve ahşap duvarlarla dolu eski bir Roma şehriydi ve Æthelwulf'un erkek kardeşi Æthelred şimdi bu şehrin kontu ve yöneticisiydi.

Biz oraya vardığımızda Æthelred bir salonda, davalıları ve davacıları dinliyor, sorunlarını çözmek için uğraşıyordu; aralarına girdik ve bir köşeye oturduk. İki suçlunun kamçılandığını, bir adamın hayvan hırsızlığıyla suçlanıp hapse gönderildiğini gördük. Bir süre sonra mübaşir geldi ve sorunlarımız olduğunu sanarak bizi Æthelred'in karşısına götürdü, eğilip onu selamlamamızı söyledi. Ben eğilmedim, adam belim-

den itip eğilmemi istedi, o zaman yüzüne bir tokat attım ve Æthelred şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Kırk yaşın üzerinde, uzun boylu, tepesi açılmış, gür sakallı ve Guthrum gibi asık suratlı bir adamdı. Mübaşiri tokatladığımı görünce, salonun kenarında bekleyen nöbetçilere işaret etti ve bana bakarak, "Sen de kimsin?" diye homurdandı.

"Ben Kont Uhtred'im," diye cevap verince, korumalar durakladılar ve mübaşir de tedirgin olmuş bir ifadeyle geriledi. "Ben Bebbanburglü Uhtred ve karısı Æthelgifu'nun oğullarıyım," diye devam ettim. "Ben senin yeğeninim."

Adam uzun süre konuşmadan bana baktı. O anda korkunç görünüyor olmalıydım; yorgun, kirli, uzun saçlıydım ama kılıcımla hançerim ve yüzümde de gururlu bir ifade vardı. Kont, başını hafifçe salladı ve "Yani sen gerçekten Æthelgifu'nun oğlu musun?" diye sordu.

"Evet, kız kardeşinin oğluyum," derken bile, onun gerçekten yakın akrabam olup olmadığına emin değildim ama Kont Æthelred kız kardeşinin adını duyunca haç çıkardı, onu pek hatırlamıyordu fakat anısına saygı gösterdi, muhafızları yerlerine gönderdi ve ne istediğimi sordu.

Ben, "Sığınacak bir yer arıyorum," deyince, yüzünü hafifçe buruşturdu ve başını salladı. Ona, babam öldüğünden beri Danların elinde esir kaldığımı anlattım, bu hikâyemi hemen kabul etti ama aslında benimle pek ilgilenmek istemedi. Canı sıkılmış gibiydi çünkü şimdi iki insanı daha beslemek zorunda kalacaktı ama akraba olmanın da sorumlulukları vardı ve Æthelred kendi sorumluluklarıyla yüzleşmek zorundaydı. Ayrıca beni öldürtmeye de çalıştı.

Æthelred'in, batıda Sæfern Nehri'ne kadar uzayan toprakları, Galler'den gelen Britonların saldırısına uğramıştı. Galliler eski düşmanımızdı, atalarımızın İngiltere'ye hâkim

olmasını istememiş, onları durdurmaya çalışmışlardı. Onlar İngiltere'ye, Kayıp Topraklar anlamına gelen Lloegyr adını vermişlerdi; sürekli saldırır, her zaman saldırmayı düşünür, savaş şarkıları söylerlerdi. Arthur adlı büyük bir kahramanları vardı ve efsaneye göre, Arthur bir gün mezarından kalkıp dirilecek, Gallilerin başına geçip İngilizleri yenecekti. Ancak şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı.

Oraya varışımdan yaklaşık bir ay sonra, Æthelred, Gallilerin Sæfern'i geçip Front'un yakınlarında, onun topraklarından hayvan sürülerini çaldıklarını öğrendi. Askerlerini alıp atına atladı ve onlara saldırmak için gitti. Elli askeriyle batıya doğru gitti ama şehirde kalan Tatwine adlı komutanına, askerleriyle birlikte eski Roma şehri Gleawecestre yakınlarında düşmanın geri çekilişini engellemesini emretti. Tatwine'in emrinde yirmi savaşçı vardı ve ben de onların arasındaydım.

Æthelred, gitmeden önce bana, "Sen güçlü bir çocuksun," dedi. "Daha önce bir kalkan duvarında savaştın mı hiç?" Tereddüt ettim, yalan söylemek istedim ama Readingum'da askerlerin bacakları arasına kılıç sallamanın aynı şey olmadığını düşündüm ve "Hayır, lordum," dedim.

"O halde öğrenmenin zamanı geldi. Senin şu kılıcın işe yarar gibi görünüyor. Nereden aldın onu?"

"Babamın kılıcıydı, lordum," diye yalan söyledim çünkü Danların elinde esir olmadığımı ve kılıcın bir hediye olduğunu söylemek istemedim. Bunu yaparsam, Æthelred kılıcı ona vermemi isteyebilirdi. Üzgün bir ifadeyle, "Babamdan kalan tek miras bu," diye ekledim. Dayım bir şeyler homurdandı, elinin tersiyle gitmemi işaret etti ve Tatwine'e, çatışma çıkması halinde beni de kalkan duvarına koymasını söyledi.

Bunu daha sonra öğrendim çünkü Tatwine bunu bana her şey bittikten sonra anlattı. Tatwine benim kadar uzun boylu, bir demirci gibi geniş göğüslü, iriyarı bir adamdı ve kalın kollarına bir iğne ve mürekkep kullanarak işaretler yapıyordu.

Övünerek söylediğine göre, nokta şeklindeki bu işaretler, savaşlarda öldürdüğü düşman askerlerinin sayısını gösteriyordu. Bir gün o noktaları saymaya kalktım ama otuz sekiz nokta saydıktan sonra devam edemedim, gömleğinin kolu diğer noktaları örtüyordu. Tatwine beni askerlerinin arasına katmak istemiyordu ve Brida benimle beraber gelmek istediğini söyleyince canı daha çok sıkıldı. Ama ona, Brida'nın, beni hiçbir zaman yalnız bırakmayacağı konusunda babama yemin ettiğini ve ayrıca, düşmanın kafasını karıştıracak büyüler bildiğini söyledim. Adam iki yalanıma da inandı, belki de, ölürsem askerlerinin Brida ile eğlenebileceğini ve Yılan Nefesi adlı kılıcımı da Æthelred'e götürebileceğini düşündü.

Galliler yaylada Sæfern'i geçip güneye, hayvanların otladığı sulak araziye yönelmişlerdi. Mercialılar yeterince kuvvet toplamadan önce hızla gelip gitmek istiyorlardı. Ancak Æthelred onların gelişini zamanında öğrenmişti ve o batıya doğru at sürerken Tatwine bizi kuzeye, Sæfern üzerindeki köprüye doğru götürdü; orası Gallere giden en kısa yoldu.

Baskın yapanlar doğruca tuzağa düştüler. Biz akşamüzeri köprüye vardık, bir tarlada yatıp uyuduk, şafaktan önce uyandık ve Gallilerin, çaldıkları hayvanlarla beraber bize doğru geldiklerini gördük. Adamlar daha kuzeye çıkmak istediler ama atları yorgundu, bizimkiler ise dinlenmişti. Galliler bizden kaçamayacaklarını anlayınca köprüye geri döndüler. Biz de oraya gittik, atlarımızdan indik ve bir kalkan duvarı

yaptık. Galliler de kendi kalkan duvarlarını yaptılar, yirmi sekiz kişiydiler. Karmakarışık saçlı, uzun sakallı, üzerlerinde eski, yıpranmış paltolarıyla vahşi görünüşlü adamlardı ama silahları ve kalkanları iyi durumda görünüyordu.

Tatwine onların dilini biraz biliyordu ve teslim olurlarsa, lordunun onlara karşı nazik davranacağını söyledi. Adamlar cevap olarak bize bakıp uludular ve içlerinden biri sırtını dönüp pantolonunu indirdi. Galliler için bu büyük bir hakaretti.

O anda hiçbir şey olmadı. Onlar yolun üzerinde, kalkan duvarının arkasında durdular, bizim kalkan duvarımız da köprünün önünde, yolu kapamıştı. Adamlar bize bağırarak küfürler ediyor, hakaretler yağdırıyorlardı ama Tatwine kendi adamlarına sessiz kalmalarını söyledi. Galliler birkaç kez, atlarına atlayıp kuzeye doğru kaçmak ister gibi davrandılar ama Tatwine her seferinde atlarımızı getirtti, adamlar onları takip edeceğimizi ve yakalanacaklarını anlayınca kaçmaktan vazgeçtiler. Tekrar kalkan duvarının arkasına çekildiler, sonra da saldırmadığımız için bizimle alay etmeye başladılar. Tatwine aptal değildi. Galliler bizden kalabalıktı, yani çatışma halinde kaybeden taraf biz olabilirdik ama köprünün üzerinde kaldığımız sürece kanatlarımız, Romalı yapımı köprü korkulukları tarafından korunacaktı. Bu yüzden onların gelip bize orada saldırmalarını bekledik. Tatwine beni kalkan duvarının ortasına koydu ve kendisi de arkamda durdu. Sonradan anladım ki ben öldüğüm zaman hemen yerimi alacaktı. Elimde, dayımın verdiği, kulpu gevşek, eski bir kalkan vardı.

Tatwine onları teslim olmaları konusunda bir kez daha ikna etmeye çalıştı, sadece onların yarısını öldüreceklerini söyledi ama diğer yarısı da elini ya da gözünü kaybedebi-

lirdi ve tabii Galliler onun sözlerini dikkate bile almadılar. Onlar gece karanlığını bekliyorlardı ama bir süre sonra oraya köylüler geldi ve içlerinden biri onlara ok atmaya başladı. Galliler sabahtan içki içmeye başlamışlardı ve çoğu sarhoştu. Susadığımız için Tatwine de bize biraz bira verdi.

Tedirgindim, sinirliydim ve korkuyordum. Tatwine'in adamlarından bazılarında zincirli zırh, bazılarında kösele zırh vardı ama ben zırhsızdım. Tatwine'in başında miğfer vardı, benim başım çıplaktı. Orada ölebilirdim ama aldığım savaş derslerini hatırladım ve kılıç kemerimi boynuma asarak kılıcımı sırtıma koydum. Sırtta duran kılıcı omuz üzerinden çekmek daha kolaydı ve çatışmaya Yaban Arısı İğnesi'yle başlayabilirdim. Boğazım kurumuştu, sağ bacağımda bir kas seğirdi, midemde ekşime varmış gibi hissettim, korkuyordum ve heyecanlıydım. Bir kalkan duvarının arkasında durup düşmanın saldırısını beklemek çok zordu ama buradan sağ çıkarsam gerçek bir savaşçı olacaktım.

Atılan okların çoğu kalkanlara vuruyordu ama bir ok kalkanı sıyırıp arkasındaki adamın göğsüne saplandı ve adam sırtüstü yere düştü. O anda Gallilerin başındaki adamın sabrı tükendi, korkunç bir savaş narası attı ve saldırıya geçtiler.

Kalkan duvarları küçüktü, büyük bir çatışma olmadı. Ordular arasında bir muharebe değildi, hayvan hırsızlarıyla yapılan bir çatışmaydı ama benim ilk kalkan duvarı savaşımdı.

İçgüdüsel bir hareketle kalkanımı yanımdaki askerin kalkanı üzerine dayadım, hançerimi, kalkanın alt kenarından yukarıya doğru kaldırmak için aşağıya doğru indirdim ve düşmanın saldırısını beklemek için hafifçe çömeldim. Galliler bizi korkutmak için çılgınlar gibi savaş naraları atıyorlardı ama ben onların ulumalarını umursamıyordum,

bütün dikkatimle savaş eğitimim sırasında öğrendiklerimi hatırlamaya çalışıyor, düşmanın saldırısını bekliyordum.

Tatwine birden, "Şimdi!" diye bağırdı. Hepimiz kalkanlarımızı ileriye doğru uzattık, benimkinin üzerine müthiş bir darbe indi, Ealdwulf'un örs üzerine inen balyoz darbesi gibiydi. Başıma inmek üzere havaya kalkan savaş baltasını gördüm, yana doğru eğildim, kalkanımı kaldırdım ve hançerimi onun altından adamın kasığına sapladım. Hançer, tam da Toki'nin bana öğrettiği gibi, adamın yumuşak kasığına girdi. Kasık darbesi berbat bir şey, adeta öldürücü bir darbe. Adam, doğum yapan bir kadınınki gibi korkunç bir çığlık attı. O kanlar içinde yere düşerken, baltası arkama doğru uçtu. Elimi sol omzuma atıp hemen kılıcımı çektim ve sağımdaki arkadaşıma saldıran Galliye doğru savurdum. İsabetli bir kılıç darbesi oldu bu, adamın başı yarıldı, Ealdwulf'un keskin kılıcı görevini yaptı ve hançerimle öldürdüğüm adamın üzerine basıp diğer yana atladım. Bir ara kendimi kaybettim ve Danca savaş naraları atmaya başladım. İkinci düşmanım da öldü ve ben kalkan duvarını bozdum ama Tatwine arkamdaydı, benim boşluğumu doldurabilirdi. Şimdi Gallilerin sahasına girmiştim. Üçüncü düşman bana doğru döndü, kılıcını salladı, onu kalkanımın demir topuzuyla karşıladım, adam kalkanıyla kendisini korumaya çalışırken kılıcımı boğazına sapladım. Sonra onu çektim, arkaya doğru salladım ve bir düşman kalkanına vurdum, korkunç öfkelenmiştim. Yanıma yaklaşan dördüncü adamı vücudumla çarparak yere düşürdüm, adam yalvarır gibi bağırdı ama hiç acımadım.

Kılıç zevkini tatmıştım. Şimdi durmadan kılıç sallıyor, dans eder gibi savaşıyor ve öldürüyordum. Ragnar'ın sözünü ettiği savaş keyfi bu olmalıydı. Bir erkek bu zevki tadana kadar erkek sayılmazdı. Bu bir savaş değildi, sadece hırsızları

öldürüyorduk ama benim ilk savaşımdı, tanrılar bana yardım ediyor, koluma, kalkanıma güç veriyordu. Çatışma sona erdiğinde ve ben kan gölünde dans ederken, iyi bir savaşçı olduğumu anladım. Çok iyi bir savaşçı olmuştum. O anda dünyayı fethedebilirdim ve tek üzüntüm, Ragnar'ın benim bu halimi görmemiş olmasıydı. Ama sonra düşündüm, o beni Valhalla'dan seyrediyor olabilirdi, birden kılıcımı bulutlara doğru kaldırdım ve onun adını haykırdım. Daha önce ilk savaşlarından dönen genç askerlerin zafer sevincini görmüş ve bazılarını ikinci savaşlarından sonra toprağa vermiştim. Gençler çılgın olurdu ve ben de gençtim. Ama iyiydim.

Hayvan hırsızlarının işi bitmişti. On ikisi ölmüş ya da sağ kalamayacak kadar ağır yaralanmış, diğerleri kaçmışlardı. Fakat kaçanları da yakalayıp öldürdük. Daha sonra kalkan savaşında ilk öldürdüğüm adamın cesedine gittim ve kasığına sapladığım hançerimi çekip aldım. O anda, daha çok düşman öldürme arzusuyla yanıp tutuşuyordum.

Tatwine, "Böyle savaşmayı nerede öğrendin, çocuk?" diye sordu.

Döndüm ve sanki düşmanmış gibi baktım. Yüzümde gururlu bir ifade vardı ve hançerim, sanki kana doymamış gibi hâlâ elimdeydi. Derin bir nefes aldım ve "Ben bir Northumbria kontuyum," dedim.

Adam durdu, benden sakınması gerekiyormuş gibi bir ifadeyle yüzüme baktı ve başını salladı. Sonra, "Evet, lordum," dedi, bana doğru uzandı ve sağ kolumun adalesini yokladı. Bu kez, hakaret anlamına gelebilecek olan 'çocuk' sözcüğünü kullanmayıp, "Böyle savaşmayı nerede öğrendin?" diye sordu.

"Danları seyrettim."

İfadesiz bir ses tonuyla, "Demek onları seyrettin!" dedi. Gözlerime baktı, sonra sırıttı ve kucakladı beni. "Tanrı'ya

şükürler olsun! Müthiş bir savaşçısın sen, evlat! İlk kalkan duvarın mıydı bu?"

"Evet, ilk kalkan duvarımdı," diyerek başımı salladım.

"Ama hiç kuşkusuz sonuncusu olmayacak. Bunu rahatça söyleyebilirim."

Haksız değildi.

Biraz küstahlık etmiş olabilirim ama gerçeği söyledim. Bugünlerde ilahiler söylesem de bunu sadece, bir asilzadenin yapması gerektiği için yapıyorum fakat çoğu zaman, bir adama neden sadece kelimeler için para ödendiğine şaşıyorum. Bu kelime oyuncuları hiçbir iş yapmazlar; bir şey üretmez, düşman öldürmez, balık tutmaz, hayvan yetiştirmezler. Onlar sadece söyledikleri sözler için para alırlar ki o sözleri zaten herkes söyleyebilir. Akıllıca bir oyun bu ama aslında o adamlar da ancak rahipler kadar işe yararlar.

Ben iyi savaştım, bu yalan değildi ama büyüme çağımda başka bir şey hayal etmemiştim, gençtim ve gençler savaşta pervasız oluyorlar. Güçlü ve hızlıydım, düşman da yorgundu. O gün yaptığımız kalkan savaşında köprü korkuluklarının dibinde birçok kesik baş bıraktık, bunlar Kayıp Topraklar'ı ziyaret etmek için gelecek olan diğer Britonlar için bir karşılama belirtisi olacaktı. Sonra Æthelred ile buluşmak üzere güneye at sürdük. Æthelred benim sağ ve hâlâ aç olduğumu görünce hiç kuşkusuz hayal kırıklığına uğradı ama Tatwine benim bir savaşçı olarak işe yarayacağımı söyleyince dediğini kabul etti.

O günlerde pek savaş olmuyordu ama kanun kaçakları ve hayvan hırsızları ile çatışıyorduk. Æthelred, Danların yönetiminden sıkılmış olduğu için onlara karşı isyan çıkarmak, onlarla savaşmak istiyordu ama onların intikamından kork-

tuğu için bir şey yapamıyor, adamları kızdırmak istemiyordu. Aslında işi pek zor değildi çünkü Mercia'nın bizim bulunduğumuz bölgesinde fazla Dan baskısı yoktu. Ancak her birkaç haftada bir bazı silahlı Danlar Cirrenceastre'ye gelip hayvan, erzak ya da para istiyor, Æthelred de bunları vermek zorunda kalıyordu. Aslında kuzeydeki aciz Kral Burghred'i önemsemiyordu. Gözünü güneye, Wessex'e dikmişti ve o günlerde haber alabilseydim, Alfred'in de Mercia'nın güneyindeki topraklarda etkisini artırdığını anlayabilirdim. Bu etki açıkça görülmüyordu, ülkede Batı Sakson askerleri yoktu ama Alfred'in atlı habercileri her yerde dolaşıyor, önemli adamlarla konuşuyor, Danlar Wessex'e tekrar saldırırsa askerlerini güneye getirmeleri konusunda onları ikna etmeye çalışıyorlardı.

Batı Sakson temsilcileri konusunda dikkatli olmam gerekiyordu ama o günlerde, Æthelred'in evindeki entrikalar yüzünden bunu yapamadım. Kont benden pek hoşlanmıyordu ama aynı adı taşıyan büyük oğlu Æthelred nefret ediyordu.

Çocuk benden bir yaş küçüktü ama çok kibirliydi ve Danlara kin besliyordu. Küçük Æthelred, Brida'dan da nefret ediyordu çünkü ona yanaşmak istemiş ama Brida kasığına bir tekme atarak onu kendinden uzaklaştırmıştı. Bu olaydan sonra Brida'yı mutfağa gönderip orada çalışmasını söylediler ve Brida ertesi gün beni, un çorbası konusunda uyardı. Ben çorbaya dokunmadım ama Brida'nın pişen çorbaya kattığı bazı otlar yüzünden, içenler iki gün boyunca ishal oldular. Genç Æthelred ve ben sürekli tartışıyorduk ama onu bir gün Brida'nın köpeğini kamçılarken görüp yumruklamamdan sonra, bana karşı daha dikkatli davranmaya başladı.

Dayım benden sıkılıyordu. Çok genç ve iriyarı, gürültücü, gururlu ve disiplinsizdim ama yakın akraba ve bir asilza-

deydim. Onun için Kont Æthelred bana tahammül ediyor, Tatwine ile birlikte Galli saldırganların peşine düştüğüm zaman mutlu oluyordu. Ancak Galli saldırganları yakalamak zordu, hemen her sefer kaçıp kurtuluyorlardı.

Bir gece, böyle bir hırsız takibinden dönüp atımı bir seyise verdim, yiyecek bir şeyler bulmak için eve girdim ama Peder Willibald'ı ateşin başında bulunca şaşırdım. Üzerimde deri palto, ayaklarımda uzun çizmeler, kalkanım, kılıç ve hançerimle, ter içinde içeriye girdiğimde, önce ne o beni tanıdı ne de ben onu. Ateşin başında bir adam görünce, "Buralarda yiyecek bir şeyler var mı?" diye sordum. O anda bir mum yakıp mutfakta uyuyan hizmetkârların arasında dolaşmak istemiyordum.

Adam, "Uhtred," deyince şaşırdım ve loş salonda ona dikkatle baktım. Adam bir karatavuk gibi ötünce tanıdım. Genç rahip, "Şu yanındaki Brida mı?" diye sordu.

Brida da deri bir manto giymişti ve belinde bir Galli kılıcı vardı. Nihtgenga hiç tanımadığı halde koşarak Willibald'ın yanına gitti ve rahip hayvanı okşadı. O sırada Tatwine ve diğer askerler de içeriye girdiler ama Willibald onlara aldırmadı ve "Umarım iyisindir, Uhtred," dedi.

"İyiyim, peder," dedim. "Sen nasılsın?"

"Ben çok iyiyim."

Rahip, oraya neden geldiğini sormamı bekler gibi hafifçe gülümsedi ama ben onun gelişiyle pek ilgilenmiyormuşum gibi davrandım ve "Bizi kaybettiğin için başın derde girmedi, değil mi?" diye sordum.

"Leydi Æelswith çok sinirlendi," diyerek başını salladı, "Fakat Alfred pek umursamamış gibi davrandı ama yine de Peder Beocca'yı azarladı."

"Beocca'yı mı? Neden?"

"Çünkü Beocca onu, senin Danlara kaçacağına inandırmıştı. Beocca yanılınca Alfred kızdı. Fakat yine de kimse zarar görmedi." Rahip sustu, hafifçe gülümsedi ve sonra, "Şimdi de Alfred seni bulmam için beni gönderdi," diye ekledi.

Ona yaklaşıp hafifçe çömeldim. Yaz sonuydu ama hava oldukça soğuktu, ateşe bir odun daha attım, kıvılcımlar etrafa saçıldı ve duman çatı kirişlerine doğru yükseldi. Rahibe baktım ve "Demek Alfred beni bulman için gönderdi seni," dedim. "Bana hâlâ okuma yazma mı öğretmek istiyor?"

"O seni görmek istiyor, lordum."

Kuşkulu gözlerle rahibe baktım. Kendime lord diyordum, asilzade olarak doğmuştum ama Danların inancını benimsemiştim; onlara göre asalet verilmez, kazanılırdı ve onu henüz kazanmamıştım. Fakat Willibald bana karşı yine de saygılı davranıyordu. Onun yüzüne baktım ve "Beni neden görmek istiyor?" diye sordum.

Rahip, "Seninle konuşmak istiyormuş," diye cevap verdi. "Bana söylediğine göre, seninle konuştuktan sonra, istersen yine buraya dönebilir ya da istediğin yere gidebilirmişsin."

O sırada Brida bana biraz ekmek ve peynir getirdi, onları yerken düşündüm. "Peki, ama ne konuşmak istiyor benimle?" diye sordum. "Bana yine Tanrı'dan mı söz edecek?"

Rahip içini çekti ve "Alfred iki yıldan beri kral," dedi. "Bu yıllarda aklında sadece Tanrı ve Danlar vardı ve sanırım senin ona Tanrı konusunda yardımcı olamayacağını biliyor." Ona baktım ve gülümsedim. O sırada Tatwine ve adamları uyumak için tahta platformlara çıkarken, Æthelred'in av köpekleri uyandılar. Köpeklerden biri yiyecek umarak yanıma geldi, onun sırtını okşarken Ragnar'ın, köpeklerini ne kadar çok sevdiğini hatırladım. Ragnar şimdi Valhalla'daydı; nara-

lar atıyor, içiyor, savaşıyor ve kadınlarla eğleniyor olmalıydı. Kuzeyli adamların cennetlerinde köpekler, yabandomuzları ve uçları kesin mızraklar olmasını umuyordum. Willibald yüzüme baktı ve "Oraya gideceğin zaman, Brida'nın burada kalmasını istediler," diye ekledi.

"Demek Brida'yı istemiyorlar?"

Willibald, "Leydi Ælswith bu konuda kararlı," diyerek başını salladı.

"Kararlı mı?"

"Evet, şimdi onun bir oğlu var, Tanrı korusun, Edward adında güzel bir çocuk."

"Alfred'in yerinde olsaydım, o kadını da boş bırakmazdım," dedim.

Willibald gülümsedi ve "Yani gelecek misin?" diye sordu. O sırada yanıma gelip oturan Brida'nın koluna dokundum ve "Geleceğiz," dedim. Rahip benim inat ettiğimi görünce başını iki yana salladı ama Brida'yı orada bırakmam konusunda ısrar edemedi.

Oraya neden gittim? Çünkü canım sıkılıyordu. Çünkü kuzenim Æthelred benden hoşlanmıyordu ve Willibald'ın konuşmasından anladığım kadarıyla, Alfred beni eğitmek değil, savaşçı olmamı istiyordu.

Gittim, çünkü kaderim istiyordu.

Ertesi sabah yola çıktık. Yaz sonuydu, hafif bir yağmur ağaçların yapraklarını ıslatıyordu. Önce Æthelred'in arpa ve çavdar tarlalarından geçtik, kuş sesleri dinleyerek yol aldık ama bir süre sonra Wessex ve Marcia arasındaki çorak topraklara geldik. Bir zamanlar bu topraklar da verimliydi, buralarda da köyler vardı ve hayvan sürüleri dolaşırdı ama Danlar, Æsc Tepesi'nde yenildikten sonra bu köyleri harap etmişler, daha sonra pek az köylü eski toprağına geri dönmüştü. Alfred

köylülerin tekrar bu topraklara dönmesini, tarlaları ekmesini, hayvan yetiştirmesini istiyordu, bunu biliyordum ama Danlar buralara dönecek insanları öldüreceklerini söyleyip tehdit etmişlerdi. Çünkü Alfred gibi onlar da köylülerin Wessex'ten korunma isteyeceklerini biliyorlardı. Oralara gelecek olan köylüler, Batı Sakson olacak, Wessex'in gücünü artıracaktı. Ama Danlar, Wessex'in güçlenmesini istemiyor, çünkü bir süre sonra o toprakları da almayı planlıyorlardı.

Fakat o topraklar tamamen terk edilmemişti. Hâlâ bazı köylerde yaşayan köylüler vardı ve ormanlarda kanun kaçakları dolaşıyordu. Bu haydutlardan hiçbirine rastlamadık ve sevindik çünkü Brida'da hâlâ Ragnar'ın hazinesinden kalan paralar vardı. Brida hareket halindeyken kesedeki sikkeler birbirine vurup ses çıkarmasın diye her biri eski paçavra parçalarına sarılmıştı.

Akşama kadar güneye doğru yürüdük ve Wessex topraklarına ulaştık. Tarlalar yine ekilmişti, köyler doluydu. Danların bu bereketli toprakları neden istedikleri belliydi.

Alfred, bu zengin bölgede Batı Sakson başkenti ve güzel bir şehir olan Wintanceaster'deydi. Burası da bir Roma şehriydi ve Alfred de bir Roma sarayında yaşıyordu. Ama babası buraya sütunlu, büyük ve güzel bir bina daha inşa ettirmişti ve Alfred şimdi bu binadan daha büyük bir kilise yaptırıyordu. Biz oraya vardığımızda kilisenin duvarları inşa ediliyordu ve önlerinde inşaat iskeleleri kurulmuştu. Yeni binanın yan tarafında bir pazar yeri vardı ve kalabalık insanlar arasında hiç Dan olmadığını görünce şaşırdığımı hatırlıyorum. Aslında Danlar da bize benzerdi ama Kuzey İngiltere'de onlar bir pazar yerinde yürürken İngilizler korkarak açılır, onlara yol verir, hatta bazıları eğilerek onları selamlarlardı. Ancak burada hiç Dan yoktu. Kadınlar pazarda elma, ekmek, pey-

nir ve balık pazarlığı yapıyor, herkes kaba Wessex aksanıyla konuşuyordu.

Brida ve bana, sarayın eski Roma kısmında bir oda verdiler. Bu kez kimse bizi ayırmaya kalkmadı. Döşemesi ıhlamur ağacından yapılma küçük bir odamız, saman dolu bir yatağımız vardı ve Willibald odada beklememizi söyleyip gitti. Bir süre sonra odada beklemekten sıkılınca sarayı dolaşmak için çıktık, her taraf rahip ve keşiş doluydu. Garip ifadelerle bize baktılar çünkü kollarımızda, üzerinde Danca yazılar olan halkalar vardı. O günlerde kafasız bir çılgındım ve nezaketen bile olsa, kol halkalarını çıkarmayı düşünmedim. Bazı İngilizler, daha çok da savaşçılar kol halkası takardı ama Alfred'in sarayında bunlardan yoktu. Sarayda, pek çoğu Alfred'in yardımcısı olan, onun toprak bağışladığı asilzadeler de vardı ama bunlar rahipler kadar kalabalık değildi ve sarayın muhafızları olarak silah taşıyorlardı. Yani, burası bir kral sarayından ziyade bir manastırı andırıyordu. Bir odada, bir düzine keşişin, kitaplardan bazı yazılar kopyaladıklarını gördük. Sarayda üç şapel vardı ve bunlardan biri, çiçek dolu bir avlunun yanındaydı. Bu avluda çok güzel kokan çiçekler ve uçuşan arılar vardı. Nihtgenga çalılar arasındaki çiçeklerdenbirini eşelemek üzereydi ki arkamızdan bir ses, "Bu avluyu Romalılar yapmış," dedi.

Dönüp bakınca Alfred'in arkamızda durduğunu gördüm. Bir kralın önünde herkesin yapacağı gibi hemen diz çöktüm ama o eliyle kalkmamı işaret etti. Yün pantolon, uzun çizmeler, basit pamuklu bir gömlek giymişti ve yanında ne koruma ne de rahip vardı. Sağ kolunun yeninde mürekkep lekesi gördüm. Bana hafifçe gülümsedi ve "Hoş geldin, Uhtred," dedi.

Etrafındaki insanların nerede olabileceğini merak ettim ve "Teşekkür ederim, lordum," dedim. Onu daha önce etrafın-

da birkaç rahip olmadan görmemiştim ama o gün tamamen yalnızdı.

"Demek Brida da burada," dedi. "Bu senin köpeğin mi, Brida?"

Brida pek de yumuşak olmayan bir ses tonuyla sadece, "Evet," dedi. Alfred, "Güzel bir hayvana benziyor, gelin benimle," diyerek bizi kendi dairesi olduğunu sandığım bir salona götürdü. İçeride yüksek bir masa vardı ve büyük olasılıkla ayaktayken onun üzerinde yazı yazıyordu. Masanın üzerinde dört tane şamdan vardı ama içeride gün ışığı olduğundan mumlar yakılmamıştı. Küçük bir masanın üzerinde bir tas su duruyordu, kral herhalde onun içinde ellerindeki mürekkep lekelerini yıkıyordu. Duvarın dibinde, üstü koyun postuyla örtülü alçak bir yatak, üzerinde altı kitap ve birkaç parşömen olan bir tabureyle, üzerinde fildişi bir haç ve iki mücevher kapaklı kutsal eşya kutusu olan alçak bir kürsü vardı. Pencere çıkıntısında yemek artıkları duruyordu. Kral pencere içindeki tabakları alıp başka yere koydu, eğilip kürsüyü öptü, sonra pencere çıkıntısına oturdu ve kalem olarak kullanacağı sert kuş tüylerinin uçlarını yontup sivriltmeye başladı. Sonra bana baktı ve yumuşak bir sesle, "Buraya gelmekle nezaket gösterdin," dedi. "Seninle bu akşam yemeğinden sonra konuşmayı düşünmüştüm ama seni bahçede görünce şimdi konuşabiliriz dedim." Kral sustu, hafifçe gülümsedi ama ben kaba bir biçimde kaşlarımı çattım. Brida köpeğiyle beraber kapının yanına çömeldi.

Alfred, "Kont Æthelred bana senin çok iyi bir savaşçı olduğunu söyledi, Uhtred," dedi.

"Şansım yaver gitti, lordum."

"Şansın yardımcı olduğunu benim savaşçılarım da söylerler. Ben henüz şans teolojisi diye bir şey duymadım ve belki

de hiç duymayacağım. Tanrı isterse şans olabilir mi?" Alfred sustu ve bir süre konuşmadan, kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Sanırım ona itiraz etmemi bekledi ama sonra, herhalde konuyu başka bir zaman tartışmayı düşündü, yine gülümsedi ve "Sanırım seni bir din adamı olman için zorlamakla hata ettim, değil mi?" dedi.

"Beni teşvik etmenin yanlış bir yanı yok, lordum," diye cevap verdim, "ama benim rahip olmaya hiç niyetim yoktu."

"Sen de benden kaçtın. Neden?"

Sanırım benim utanıp sıkılmamı ve soruyu duymazdan gelmemi bekledi ama ona gerçeği anlattım. "Oraya kılıcımı almak için gittim," dedim. O anda kılıcımın yanımda olmasını isterdim, belimde o olmadan ortalarda dolaşmak hoşuma gitmiyordu ama saray kapıcısı bütün silahlarımı, hatta yemekte kullandığım çakımı bile kapıda bırakmam gerektiği konusunda ısrar etmişti.

Alfred iyi bir nedenle kaçtığımı kabul etmiş gibi ciddi bir ifadeyle başını salladı ve "Özel bir kılıç mı?" diye sordu.

"Dünyanın en iyi kılıcıdır, lordum."

Alfred bir erkek çocuğunun yersiz heyecanını anlamış gibi yine hafifçe gülümsedi ve "Demek bu nedenle kaçıp tekrar Kont Ragnar'a gittin, öyle mi?" diye sordu.

Bu kez sadece başımı salladım, konuşmadım.

Yine ciddi bir ifadeyle, "Ragnar seni hiçbir zaman bir esir gibi görmedi, değil mi Uhtred?" diye sordu. "Sana oğlu gibi davrandı."

Daha fazla dayanamadım ve "Ben de onu sevdim," dedim. Alfred bir süre bana baktı ve bundan rahatsız oldum. Açık renk gözleri insana yargılanıyormuş hissi veriyordu. Biraz düşündükten sonra, "Ama Eoferwic'te onu senin öldürdüğün söyleniyor," dedi.

Bu kez ben ona baktım. Öfkeliydim, kafam karışmıştı ve şaşkındım. O kadar şaşırmıştım ki ne diyeceğimi bilemedim. Ama neden şaşırmıştım ki? Kjartan başka ne söyleyecekti? Ancak Kjartan şimdi benim öldüğümü sanıyor olmalıydı, en azından ben öyle düşünmesini diledim.

Brida, "Yalan söylüyorlar," dedi.

Alfred ona aldırmadı ve yine yumuşak sesle bana, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet, yalan söylüyorlar," dedim.

Alfred, "Asla şüphe etmemiştim," dedi. Kuştüyü kalemlerini ve bıçağını bir kenara bıraktı, kitapların üzerinde duran parşömenleri alıp bir süre karıştırdı, içlerinden bir tanesini aldı ve okudu. "Kjartan mı? Böyle mi söyleniyor?" diye sordu.

'J' harfinin okunuşunu 'y' yaparak telaffuzunu düzelttim ve "Evet, Kjartan," dedim.

Alfred, "Bu adam şimdi Kont Kjartan olmuş ve dört gemisi varmış," dedi.

"Bunlar orada mı yazıyor?" diye sordum.

"Evet, düşmanlarım hakkında öğrendiklerim burada yazılı, Uhtred. Sen de bunun için geldin buraya, bana daha çok bilgi vereceksin. Kemiksiz Ivar'ın öldüğünü duydun mu?"

İçgüdüsel bir hareketle gömleğimin altında gizli duran Thor çekicine dokundum ve "Hayır, ölmüş mü?" diye sordum. Çok şaşırmıştım. Ivar'dan öyle çok korkardım ki galiba adamın sonsuza kadar yaşayacağını düşünürdüm. Ama Alfred gerçeği söylemişti, Kemiksiz Ivar artık yaşamıyordu.

Alfred, "Adam İrlandalılarla savaşırken ölmüş," diye anlattı. "Ragnar'ın oğlu da askerleriyle beraber Northumbria'ya dönmüş. Kjartan'la savaşır mı?"

"Ragnar'ın oğlu, babasını Kjartan'ın öldürdüğünü öğrenirse onun karnını deşer," dedim.

Alfred, "Ancak Kont Kjartan o konuda masum olduğuna yemin etmiş," dedi.

"O halde yalan yere yemin etmiş."

Alfred, "O adam Dan ve onlar her zaman yalan söyler," derken dikkatle gözlerime baktı. Kuşkusuz geçmişte benim de ona yalanlar söylediğimi düşünmüştü. Konuşmadığımı görünce doğruldu, odada bir süre gidip geldi. Beni Danlar konusunda konuşmam için çağırdığını söylemişti ama bir süre benden çok o konuştu. Anlattığına göre, Mercia Kralı Burghred, Danların baskısından bıkmış ve Roma'ya kaçmaya karar vermişti.

"Roma'ya mı?" diye sordum.

Alfred, "Çocukken iki kez götürmüşlerdi beni oraya," diye devam etti. "Oranın çok düzensiz bir şehir olduğunu hatırlıyorum. Ancak insan orada kendisini Tanrı'ya daha yakın hissediyor, yani ibadet etmek için iyi bir yer. Burghred zayıf bir adamdır ama Dan baskısını azaltmak için elinden geleni yaptı. Şimdi o gittiğine göre, Danlar topraklarına dolacaklar. Bizim sınırlarımıza, Cirrenceastre'ye kadar gelirler." Alfred sustu, bir an düşündü ve bana bakarak, "Kjartan senin sağ olduğunu biliyor," diye ekledi.

"Biliyor mu?"

"Elbette biliyor. Bizim gibi Danların da her yerde casusları var." O anda, *Alfred bu kadar çok şey bildiğine göre casusları çok iyi olmalı*, diye düşündüm. Alfred, "Kjartan şimdi seninle pek ilgilenmek istemeyebilir," diye devam etti. "Fakat Ragnar'ın ölümüyle ilgili gerçekleri söylersen yalanı meydana çıkar ve Kjartan o zaman senin peşine düşebilir. Ragnar'ın oğlu gerçeği senden öğrenirse o zaman Kjartan da kendisini tehlikede hissedecektir. Yani Kjartan seni öldürmek isteyecektir. Danların etkili olduğu

Cirrenceastre'ye dönüp dönmeme kararın için anlatıyorum bunları. Wessex'te daha güvenli bir hayatın olur tabii ama Wessex daha ne kadar dayanabilecek acaba?" Sustu, benden bir cevap beklemeden odanın içinde biraz daha dolaştı. Sonra, "Ubba, Mercia'ya adamlarını gönderdi," diye devam etti. "Yani onların arkasından kendisi de gidecek demektir bu. Sen Ubba ile tanıştın mı?"

"Evet, onu birçok kez gördüm."

"Bana biraz ondan bahset."

Ona Ubba hakkında bildiklerimi anlattım, müthiş bir savaşçı olduğunu ama hurafelere çok inandığını söyledim. Alfred anlattıklarımdan çok etkilendi, büyücü Storri ve fal çubukları hakkında da her şeyi öğrenmek istedi. Ona, Ubba'nın fal çubuklarına inandığını ve fal iyi çıkarsa savaşa gittiğini anlattım. Alfred anlattığım her şeyi yazdı. Sonra en küçük kardeş olan Halfdan'la tanışıp tanışmadığımı sordu. Onunla tanıştığımı söyledim ama hakkında fazla bir şey anlatamadım.

Alfred, "Halfdan, Ivar'ın intikamını alacağını söylüyormuş," diye devam etti. "Onun için Wessex'e geri dönme ihtimali zayıf. En azından yakın bir zamanda dönmeyecektir. Fakat Halfdan İrlanda'da olsa bile, bize saldıracak dinsizlerin sayısı çok olacaktır." Sustu, bir süre düşündükten sonra bu yıl bir saldırı beklediğini söyledi. Ancak yine söylediğine göre Danlar iyi organize olamamışlardı ve saldırıları uzun süre devam edemezdi. "Bence yeni yılda gelecekler ve biz onlara Ubba'nın komutanlık edeceğini düşünüyoruz."

"Guthrum da kumanda edebilir," dedim.

"Onu unutmadım, o şimdi Doğu Anglia'da."

Alfred sustu ve Edmund'la ilgili hikâyesini hatırlayarak, sitem eder gibi Brida'ya baktı. Brida ise hiç umurunda

değilmiş gibi gözlerini yarı kapayarak baktı. Alfred yine bana döndü ve "Guthrum hakkında neler biliyorsun?" diye sordu.

Ben yine anlattım, o yine söylediklerimi yazdı. Guthrum'un saçındaki kemiği duyunca şaşırdı ve bütün İngilizleri öldüreceğine dair yemininden söz edince ürperdi. Sadece kuru bir sesle, "Bunu yapmak öyle sandığı kadar kolay değil," diye söylendi. Kalemini bıraktı ve odanın içinde bir süre daha dolaştı. Sonra, "İnsanlar farklıdır," dedi, "bazılarından daha çok korkulur. Ben Kemiksiz Ivar'dan korkardım çünkü soğukkanlı, dikkatle düşünen bir adamdı. Ya Ubba? Bilmiyorum ama herhalde o da tehlikeli bir adam. Halfdan nasıl biri peki? Cesur bir çılgın ama yeterince zeki değil. Guthrum ise en az korkulacak kişi."

Kuşkulu bir ifadeyle ona bakıp "En az korkulacak mı?" dedim. Guthrum'un lakabı Talihsiz olabilirdi ama iyi bir komutandı ve emrinde çok sayıda savaşçı vardı.

Alfred yüzüme baktı ve "O, kalbiyle düşünen bir adam," diye devam etti. "Bir adamın kalbini değiştirebilirsin ama kafasını değiştiremezsin."

O anda Alfred'e baktığımı ve akılsızlıktan, sanki aptal bir attan söz eder gibi bahsediyor, diye düşündüğümü hatırlıyorum ama adam haklıydı. Ya da neredeyse haklıydı çünkü beni değiştirmeyi denedi ama asla başaramadı.

O sırada kapıdan içeriye vızıldayarak bir arı girdi, Nihtgenga onu yakalamak istedi ama arı vızıldayarak uçup gitti. Alfred güldü ama sonra ciddi bir ifadeyle, "Guthrum bize saldıracak mı?" diye sordu.

"Senin ordunu karada ve denizde olmak üzere ikiye bölmek istiyor," dedim. "Ayrıca Galler'den Britonlarla da ayırmayı düşünüyor."

Alfred tedirgin olmuş gibi bir ifadeyle, "Sen bunları nereden öğrendin?" diye sordu.

Ona Guthrum'un Ragnar'a gelişini, uzun uzun konuştuklarını ve bu konuşmayı dinlediğimi anlattım, Alfred yine kuştüyü kalemini aldı ve mürekkebe batırıp söylediklerimi parşömene yazdı. Bir an durdu ve "Bu anlattıklarına bakılırsa, Ubba karadan, yani Mercia'dan, Guthrum da Doğu Anglia'dan, denizden gelecek." Bu konuda yanılıyordu ama o zaman böyle bir düşünce tarzı bana da mantıklı gibi görünmüştü. Alfred, "Guthrum kaç gemiyle gelebilir?" diye sordu.

Bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Biraz düşündüm ve "Yetmiş? Belki yüz gemisi de olabilir, emin değilim," diye cevap verdim."

Alfred dudak büktü ve "Daha fazla bile olabilir," dedi. "Ve ben onların bu büyük filosuna karşı yirmi gemi bile yaptıramam. Sen hiç denize çıktın mı, Uhtred?"

"Birçok kez."

Bilgiç bir tavırla, "Danlarla, değil mi?" diye sordu.

"Evet, onlarla," diyerek başımı salladım.

"Senden bir şey yapmanı isteyeceğim," diye başladı ama o sırada sarayın bir yerinden gelen çan sesini duyunca durdu. Elindeki kalemi bıraktı ve "İbadet zamanı," dedi, "sen de geliyorsun." Bu bir soru değil, emirdi.

"Benim çok işim var," dedim, bir an bekledim ve sonra, "lordum," diye ekledim.

Gözlerini kırpıştırdı, şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı çünkü insanların onun isteklerine itiraz etmesine alışık değildi, hele ibadet konusunda böyle bir şey söz konusu bile olamazdı. Ancak ben kararlı bir ifadeyle baktım ve o da bu konuda ısrar etmedi. O sırada odanın dışında sandalet sesleri duyuldu ve Alfred bizi orada bırakıp rahipleriyle beraber kili-

seye, ayine gitti. Çok geçmeden kiliseden ilahi sesleri gelmeye başladı.

Ben Brida ile beraber saraydan çıktım, şehre gittik ve güzel, temiz bir birahane bulup girdik. Alfred bana bira ikram etmemişti. Birahanedeki insanlar, üzerlerinde Dan harfleri olan kol halkalarımızı görüp benim kuzeyli, Brida'nın da doğulu olan aksanlarımızı duyunca bize kuşkulu gözlerle baktılar. Ancak birkaç gümüş parçası bizi kabul etmeleri için yeterli oldu. Bir süre sonra Peder Beocca içeriye girip mürekkepli ellerini gülerek bize doğru kaldırınca herkesin kuşkusu dağıldı. Beocca, "Her yerde seni arıyordum," dedi. "Alfred seni çağırıyor."

"Ama o kiliseye gitti," dedim.

"Olsun, yemek masasında seni de görmek istiyor."

Birkaç yudum bira içtim ve "Yüz yıl bile yaşasam, peder," dedim ve sustum.

Beocca, "Daha uzun yaşaman için dua edeceğim," dedi. "Methuselah kadar uzun yaşaman için dua edeceğim."

Bu söylediği ismin kim olduğunu bilmiyordum. "Yüz yıl bile yaşasam, umarım bir daha Alfred'in yemek masasına oturmam," diye bitirdim sözümü.

Beocca üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı ama bizimle beraber oturup bir kupa bira içmeyi kabul etti. Bir süre sonra gömleğimin altında saklı olan deri muskamı çekti ve çekici ortaya çıkardı. Yüzünü buruşturup, "Bana yalan söyledin, Uhtred," dedi. "Peder Willibald'dan kaçtığın zaman araştırdık. Sen hiçbir zaman esir olmadın! Onlar sana hep evlat muamelesi yaptılar!"

"Bu doğru," diyerek başımı salladım.

"Peki, ama neden bize geri dönmedin? Neden Danların yanında kaldın?"

Gülümsedim ve "Burada ne öğrenebilirdim ki?" diye sordum. Bana cevap vermek istedi ama onu susturdum ve "Siz beni bir öğrenci yapmak isteyecektiniz," diye devam ettim, "halbuki Danlar beni bir savaşçı yaptılar. Ve onlar buraya geldiği zaman sizin de savaşçılara ihtiyacınız olacak."

Beocca beni anlamış gibi hafifçe başını salladı ama yüzünde hâlâ üzgün bir ifade vardı. Başını çevirdi, Brida'ya baktı ve "Umarım sen yalan söylemedin, genç hanım," dedi.

Brida alçak sesle, "Ben her zaman doğruları söylerim, peder," diyerek hafifçe gülümsedi.

Beocca, "Bak bu iyi işte!" diyerek muskamı yine gömleğimin içine sakladı, sonra gözlerime bakarak, "Sen bir Hıristiyan mısın, Uhtred?" diye sordu.

Ona kaçamak bir cevap verdim ve "Beni sen vaftiz ettin, peder," dedim.

İçini çekti ve "Tanrı inancımız olmazsa Danları yenemeyeceğiz," dedi. Sonra yine hafifçe gülümsedi ve "Pekâlâ, Alfred'in istediğini yapacak mısın?" diye sordu.

"Onun benden ne istediğini bilmiyorum. Bunu bana söylemeden önce sanırım uzun zaman dizlerini ovuşturacak."

Beocca hafifçe yutkundu ve "Alfred, yaptırdığı gemilerden birinde görev yapmanı istiyor," diye cevap verdi. Şaşkın gözlerle ona bakınca, "Gemiler inşa ediyoruz, Uhtred," diye devam etti. "Danlarla savaşmak için gemiler inşa ediyoruz ama bizim gemicilerimiz savaşçı değiller. Onlar iyi balıkçı ve tüccarlar ama onlara Danların yaptıklarını öğretecek adamlara ihtiyacımız var. Onların gemileri sürekli olarak sahillerimize saldırıyor, her yeri yağmalıyorlar. İki, üç, bazen daha çok gemiyle gelip karaya çıkıyor, her yeri yakıp yıkıyor, yağmalıyor, insanları öldürüyor ya da esir alıp gidiyorlar. Ama gemilerimiz olursa onlarla savaşabiliriz." Sağlam sağ

eliyle sakat sol eline vurdu ve canı yanmış gibi yüzünü buruşturdu. Sonra yüzüme baktı ve "İşte, Alfred senden bunu istiyor," diye ekledi.

Brida'ya baktım, o da Beocca'nın doğruyu söylediğine inanmış gibi hafifçe omuz silkti.

O anda benden hoşlanmayan genç ve yaşlı Æthelred'leri düşündüm. Dalgaların üzerinde sıçrayarak giden bir gemiyi, yelkenleri doldurup sarsan rüzgârı, sulara dalıp çıkan kürekleri hışırtısını, güneşte parıltılarını, kürekçilerin şarkılarını, dümen küreğini, teknenin yanlarına vuran dalgaları, tüm bunların insana verdiği büyük zevki hatırladım. Sonra rahibe baktım ve "Tabii ki yapacağım," dedim.

Beocca, "Tanrı'ya şükürler olsun!" dedi.

Neden olmasındı ki?

Æthelflaed'i, Wintanceaster'dan ayrılmadan önce gördüm. Minik kız sanırım üç ya da dört yaşındaydı ve peltek konuşuyordu. Parlak, altın sarısı saçları vardı. Alfred'in çalışma odasının dışında, bahçede oynuyordu. Hatırladığım kadarıyla, elinde bir bez bebek vardı. Alfred kızla oynuyor, Ælswith ise küçük kızın fazla heyecanlandırılmamasını istiyordu. Küçük kızın gülüşünü de hatırlıyorum ve o bu gülüşü hiçbir zaman kaybetmedi. Alfred çocuklarını çok severdi ve küçük kıza da hayrandı. O çoğu zaman çok ciddi, dindar, disiplinli bir adamdı ama çocukların yanında kendisi de çocuklaşır, onlarla oynardı. Öyle zamanlarda Alfred'i severdim. O gün de küçük kızın bebeğini arkasına saklayıp onu güldürürken ona sempati duydum. Æthelflaed'in Nihtgenga'nın yanına gidip onu okşadığını ve Ælswith'in onu yanına çağırdığını da çok iyi hatırlıyorum. Kadın, kızına, "Köpek pis. Üzerinde pireler ve daha neler neler vardır. Hemen buraya gel!" diye bağırdı.

Sonra Brida'ya bakıp yüzünü buruşturdu ve "Scrætte!" diye söylendi. Bu, *sürtük* anlamına geliyordu ama Brida, Alfred gibi, bunu duymazdan geldi. Æswith beni umursamıyormuş gibiydi ama kölelerden biri bir miğfer ve bir zincirli zırh getirip çimenlerin üstüne bırakınca ben de ona aldırmadım. Alfred, "Bunlar senin için, Uhtred," dedi.

Miğfer parlak demirdendi, üstünde bir balta darbesinden kalan bir çentik olduğunu gördüm, kum ve sirkeyle parlatılmıştı ve ön tarafında, iki göz deliği olan ve yüzü koruyan bir metal levha vardı. Zincirli zırh iyiydi ama önceki sahibinin, kalbine bir mızrak ya da kılıç darbesi aldığı, o noktadaki delik izinden belliydi. Fakat delik iyi bir demirci tarafından onarılıp kapatılmıştı ve zırh, çok gümüş sikkeye mal olmuş, oldukça değerli bir koruma aracı gibi görünüyordu.

Alfred, miğfere ve zırha baktığımı görünce, "Bunlar Æsc Tepesi savaşında bir Dandan alınmış," dedi. Ælswith dudaklarını büzdü ve böyle şeylerden hoşlanmıyormuş gibi baktı.

Alfred'in önünde diz çöktüm ve elini öperek, "Lordum, teşekkür ederim," dedim.

"Senden bütün istediğim, bir yıl boyunca bana hizmet etmen," dedi.

Mürekkep lekeli elini tekrar öptüm ve "Hizmetinizdeyim, lordum," dedim.

Şaşırmıştım. Miğfer ve zincirli zırh çok değerli savaş aletleriydi, bunları hak edecek hiçbir şey yapmamış, tam aksine, buraya geldikten sonra onlara karşı oldukça kaba davranmıştım. Alfred bana karşı cömert davranıyordu ama bir lord zaten cömert olmalıydı. Bir lord adamlarına halkalar vermelidir. Adamlarına ganimet dağıtmayan bir lord onların bağlılığını yitirir. Ben yine de bu hediyeleri hak etmemiştim ama her şeye rağmen minnettardım. Miğfere ve zırha şaşkın

gözlerle baktım. O anda Alfred'in çok iyi, büyük ve hayran olunacak bir adam olduğunu düşünmeden edemedim.

Ancak bu konuda biraz düşünmem gerekiyordu. Alfred hiç kuşkusuz cömert bir adamdı, insanlara hediye verme konusunda karısı gibi cimri değildi ama yine de böyle değerli bir miğferi ve zırhı yeni yetişen bir gence neden vermişti acaba? Bunu yapmasının nedeni, hiç kuşkusuz onun için yararlı bir adam olmamdı. Ona fazla bir yararım olmadı ama yine de yararlı sayılırdım. Alfred bazen, benim sabrımı taşıran bir oyun olan satranç oynardı. Satrançta değerli ve değersiz taşlar vardı, ben onun için o değersiz taşlardan biriydim. Değerli taşlar Mercia lordlarıydı, Alfred onların desteğini alabildiği takdirde Danlarla savaşabilecekti. Fakat şimdi Mercia'nın ötesine, Doğu Anglia ve Northumbria'ya bakıyordu ve ortada benden başka sürgünde olan Northumbria lordu yoktu. Alfred'in, ileride Northumbria halkını güneyli bir kralın yönetimini kabul etme konusunda ikna edecek bir Northumbrialıya ihtiyacı vardı. Ben gerçekten değerli olup sınırına yakın halkların ona bağlılığını sağlayabilirsem, o zaman beni, asilzade bir Batı Sakson kızıyla evlendirebilirdi. Asilzade bir kız, bir lordun bir erkeğe verebileceği en değerli armağandı ama bir miğfer ve zincirli zırh da halen uzak olan Northumbria fikri için yeterliydi. O ülkeyi ona verebileceğimi düşündüğü konusunda kuşkuluyum ama günün birinde o konuda işine yarayabileceğimi düşünmüş ve bana bu nedenle hediyeler vermiş olabilir.

Alfred o gün bana, "Benim askerlerimin hiçbiri deniz savaşına katılmadı," diye anlattı. "Onun için bunu öğrenmeleri gerekiyor. Sen genç olabilirsin ama bu konuda onlardan daha çok şey biliyorsun. O halde onlara bu konuda eğitim vermelisin."

Ben mi onun askerlerinden daha deneyimliydim? Evet, *Rüzgâr Yılanı* ile denize açılmıştım ama hepsi bu kadardı. Bir deniz savaşına katılmamıştım fakat bunu Alfred'e söylemeyecektim elbette. Böylece onun hediyelerini kabul ettim ve güneye gittim. O da ileride yararlı olur diye bir piyonunu kenara sürmüş oldu. Alfred için satranç tahtasındaki en değerli taşlar hiç kuşkusuz piskoposlardı*. Onların, dualarıyla Danları İngiltere'den kovmaları bekleniyordu. Ve hiçbir piskopos Wessex'te aç kalmadı. Ama ben de şikâyetçi değildim. Artık bir miğferim, bir zırhım vardı ve bir savaşçıya benzemiştim. Alfred yolculuk için bize atlar verdi ve Peder Willibald'ı da bizimle beraber gönderdi. Willibald bu kez bizim muhafızımız olmayacak, sadece gemi mürettebatlarının dinsel ihtiyaçlarını karşılayacaktı. Zavallı Willibald dalgalı denizlerde hep hastalandı ama özellikle bana karşı olan sorumluluklarından asla kaçmadı. Eğer insan dualarla Hıristiyan olabilseydi, ben şimdiye kadar en azından on kez Hıristiyan olmuştum.

Her şey kadere bağlı. Ben şimdi bazen geriye dönüp yaşadıklarımı düşünüyorum. Bebbanburg'den başlayıp her zaman güneye doğru gittim, İngiltere'nin en uzak kıyılarına ulaştım, orada kaldım ama hep kendi dilimi duydum. Bu benim çocukluk yolculuğumdu. Büyüyüp bir erkek olduktan sonra kuzeye yöneldim, bu kez başladığım yere geri dönmek için kılıç, mızrak ve savaş baltası taşıdım. Kaderim bana yardımcı oldu ve bir süre için beni denizci yaptı.

Zincirli zırhımı ve miğferimi, Kral Burghred'in Roma'ya kaçtığı 874 yılında aldım. Alfred ilkbaharda Guthrum'un saldırısını bekledi ama o gelmedi, yaz aylarında da ortaya çıkmadı ve Wessex 875 yılında saldırıdan kurtuldu. Guthrum'un

* (İng) *Bishop*: Satrançta fil. –edn.

gelmesi gerekirdi ama o çok tedbirli, her zaman en kötüyü bekleyen bir adamdı ve on sekiz ay bekleyerek, İngiltere'nin gördüğü en büyük Dan ordusunu kurdu. Readingum'a yürüyen Büyük Ordu'dan çok daha büyüktü Dan ordusu. Bu ordunun Wessex'i bitirmesi ve Guthrum'un, bütün İngilizleri öldürme hayalini gerçekleştirmesi beklenirdi. Guthrum'un ordusu sonunda saldırdı ve İngiltere için kaderin ağları örüldü ama bu hikâye daha sonra anlatılacak. Bunu şimdi sadece, bize neden kendimizi kurtaracak zaman verildiğini açıklamak için söylüyorum.

Ve beni *Heahengel*'e verdiler. Tanrı bizi korusun, geminin adı buydu ve bu kelime Baş Melek anlamına geliyordu. Gemi benim değildi elbette, Werferth adında, daha önce bir ticaret gemisini yönetmiş bir kaptanı vardı. Gemideki savaşçıların komutanı ise Leofric adında yaşlı, suratsız bir canavardı. Ben mi? Ben de onların arasında, sanki yokmuş gibi duran bir gençtim işte!

Aslında kimsenin bana ihtiyacı yoktu. Alfred'in, askerlerine eğitim vermemi istediği yönündeki övgüleri hep boş laflardı. Fakat donanmasına katılmam konusunda beni ikna etmişti; ben de ona bir yıl hizmet edeceğime dair söz vermiş ve bir burnun ucunda güzel bir liman olan Hamtun'a gelmiştim. Alfred on iki gemi yaptırıyordu ve tersanelerin başında, eskiden bir Dan gemisinde kürekçiyken Frenk ülkesine kaçan ve sonra da İngiltere'ye dönen eski bir tersane işçisi vardı. Adam deniz savaşları konusunda her şeyi biliyordu. Ben kimseye eğitim verecek durumda değildim ama gemi savaşı zaten zor bir savaş değildi. Bir gemi, yüzen küçük bir kara parçasıdır. Yani, gemi savaşı, denizde yapılan kara savaşından pek de farklı sayılmaz. Gemiler borda bordaya yanaşır, savaşçı olan tayfalar kalkan duvarı oluşturur ve mürettebatlar birbirlerini

öldürürler. Fakat bizim tersane komutanı akıllı adamdı. Ona göre, büyük gemiler daha çok asker taşır ve daha yüksek olan bordalar duvar görevi yapardı. Onun için bana önce garip görünen on iki büyük gemi inşa etti. Gemilerin pruva ve kıçlarında ejderha başları yoktu ve direklerine çarmıha gerilmiş Hz. İsa heykelleri çivilenmişti. Donanma komutanı, Hamptonscir Kontu'nun kardeşi olan Kont Hacca idi ve adam bana, paslanmaması için, zincirli zırhımı yağlı bir beze sarıp saklamamı istedi. Sonra da beni Leofric'e teslim etti.

Leofric bana, "Ellerini göster bana," dedi. İstediğini yaptım, yüzünü ekşitti ve "Yakında ellerin su toplar, kafasız," diyerek sırıttı. Bana birkaç kez küfretti ve sonra iskele tarafındaki on altı kürekçiden biri olarak yer gösterdi. Geminin dümen küreği, sancak tarafında, yani sağındaydı. Gemide altmış savaşçı vardı, yelken açılmadığı zaman otuz iki kişi kürek çekiyordu. Dümen küreğinde Werferth vardı ve Leofric de daha hızlı çekmeleri için kürekçilere bağırıp duruyordu.

Sonbahar ve kış aylarında, Solente'de, Hamtun'un geniş kanalında ve ötesinde kürek çektik. Solente, Wiht adasının güneyindeki denizdir ve o sularda rüzgârla, gelgitlerle savaştık. Sonunda usta bir mürettebat olduk ve ben bir süre sonra *Heahengel*'in hızlı bir gemi olduğunu anladım. Gemi büyük olduğu için Dan gemileri kadar hızlı olamayacağını düşünmüştüm ama yanıldım. Gemimiz çok hızlıydı ve Leofric onu ölümcül bir silah yapıyordu.

Leofric benden hoşlanmadı, bana hakaret ediyordu ama ona karşılık vermiyordum çünkü adam beni kolayca öldürebilirdi. Kısa boylu bir adamdı. Güçlü kolları, yara izi dolu bir yüzü vardı ve çabuk öfkeleniyordu. Adamın kılıcı da iyice bilenmişti, bıçak gibi çok keskindi. Fakat o, kılıcından ziyade savaş baltasını seviyordu. Benim bir kont olduğumu ve bir

zamanlar bir Dan gemisinde çalıştığımı biliyor ama umursamıyordu. Bir gün bana, "Danlar bize sadece nasıl ölüneceğini öğretebilirler," dedi.

O beni sevmiyordu ama ben onu seviyordum. Gece vakti, Hamtun'un bir birahanesine gittiğimiz zaman, onun bazen kendi gemilerimize bile küfrederek anlattıklarını dinlemek için yakınına otururdum. O akşam, "On iki gemimiz var," diye homurdandı. "Danlar kim bilir kaç gemiyle gelecekler?"

Kimse cevap vermedi.

Adam, "Onlarda iki yüz gemi bile olabilir," diye devam etti. "Bizse on iki gemiyle mi savaşacağız onlarla?"

Brida bir gece Leofric'ten, katıldığı kara savaşlarını anlatmasını istedi ve o da Æsc Tepesi'ni anlattı. Hikâyesine göre, Danların kalkan duvarını bir adam baltasıyla yarıp geçmişti ve o adam hiç kuşkusuz Leofric'ti. Anlattığına göre, düşmana saldıran o adam baltasının sapını tam ortasından tutmuştu çünkü o şekilde, darbelerden kurtulmak daha kolay olurdu ama o zaman da silahın gücü azalırdı. Adam kalkanını kullanarak bir düşmanını sol tarafında tutmuş, önce önündeki, sonra sağındaki düşmanı öldürmüş, sonra baltasının sapını ucundan tutup savurarak Dan saflarına dalmıştı. Bunları anlatırken bir ara durdu ve onu dinlediğimi görünce alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Sen hiç kalkan duvarı savaşı gördün mü?" diye sordu.

Bir parmağımı kaldırdım.

Brida, "Düşmanın kalkan duvarını kırdı," dedi. Brida ve ben birahane ahırlarında kalıyorduk. Leofric, Brida'yı severdi ama gemiye almıyordu çünkü bir kadının gemiye şanssızlık getireceğine inanıyordu. Brida, "O, düşmanın kalkan duvarını kırdı," diye tekrarladı. "Bunu kendi gözlerimle gördüm."

Adam duyduğuna inanamıyormuş gibi baktı. Ben sesimi çıkarmadım. Leofric bir süre düşündü, sonra, "Kimlerle savaşıyordun? Rahibelerle mi?" diye sordu.

Brida, "Gallilerle savaşıyordu," dedi.

Adam, "Haa, demek Galliler!" dedi. "Onlar kolay ölürler!" Bu doğru değildi ama o bunu söyleyerek beni aşağılamaya devam etmek istiyordu. Ertesi gün gerçek silah yerine tahta çomaklarla savaş eğitimi yaparken, Leofric rakip olarak beni seçti, yere düşürene kadar saldırdı ve "Ben Galli değilim, kafasız!" diyerek alay etti. Leofric'i çok sevdim.

Zaman ilerledi, artık on sekiz yaşımdaydım. Büyük Danimarka ordusu gelmedi ama gemileri geldi. Danlar yeniden Viking olmuşlardı. Gemileri birer ikişer gelip Batı Sakson kıyılarını yağmaladılar. Saldırdılar, genç kadınlara tecavüz ettiler, yaktılar, yıktılar, öldürdüler ama o yıl Alfred'in gemileri de hazırdı.

Böylece biz de denize açıldık.

8

875 YILININ BAHARINI, YAZINI ve sonbaharını, Wessex'in güney kıyılarında kürek çekerek geçirdik. Donanmamız dörde bölünmüştü ve Leofric, adları Baş Melek, Melekler ve Hıristiyan anlamına gelen, *Heahengel*, *Ceruphin* ve *Cristenlic* adlı gemileri kumanda ediyordu. Gemilerin isimlerini Alfred seçmişti. Donanma komutanı Hacca, *Evangelista* adlı gemideydi ve bir süre sonra bu geminin talihsiz olduğu söylenmeye başladı ama onun gerçek şanssızlığı, Hacca'nın o gemide olmasıydı. Hacca cömert bir insan ve iyi bir komutandı ama gemilerden ve denizden nefret ediyor, karada savaşmak istiyordu. Onun bu tutumu yüzünden *Evangelista* çoğu zaman Hamtun'da tamirde oluyordu.

Fakat *Heahengel*'de dinlenmek zordu, bizim gemide vücudumun her yeri ağrıyana, ellerim nasır tutana kadar kürek çektim ve bu, vücudumun gelişmesini sağladı. Artık uzun boylu, güçlü kuvvetli, iriyarı, aynı zamanda da kavgacı ve kendini beğenmiş bir adamdım. Bizim geminin bir Danimarka gemisiyle savaşacağı günü sabırsızlıkla bekliyordum ama ilk çatışmamız felaketle sonuçlandı. Suth Seaxa'nın muhteşem kayalık sahili açıklarındaydık. *Ceruphin* ve *Cristenlic* denize açılmışlardı ve biz, başka iki geminin tuzağına düşebilecek bir Viking gemisinin bizi takip etmesini umarak kıyıya doğru

yaklaştık. Tuzak işe yaradı ama Vikingler bizden daha iyiydiler. Düşman gemisi bizimkinden daha küçüktü ve alçalan sulara karşı kürek çekerek ona yaklaşmaya başladık.

Çok geçmeden *Ceruphin* ve *Cristenlic* güney tarafında ortaya çıktılar ve güneş altında parlayan küreklerini büyük bir hızla çekerek bize doğru geldiler. Dan kaptan, alçalan suların akıntısından da yararlanarak gemisini büyük hızla döndürdü ve bize saldırdı.

Leofric, dümen küreğinde olan Werferth'e, "Ona doğru dön!" diye bağırdı ama Werferth düşman gemisine çarpmaktan çekindi ve ters yöne döndü. Düşman gemisi bize yaklaşırken kendi küreklerini içeriye çekti ve gemimizin sancak bordasına çarparak o taraftaki küreklerimizi birer birer kırdı. Kırılan küreklerimizin bazı parçaları kürekçilere çarptı, bazılarının kaburga kemikleri kırıldı ve Danimarka gemisinde bulunan dört ya da beş okçu, bize ok atmaya başladılar. Oklardan biri Werfert'in boynuna saplandı, adam bir anda kanlar içinde yere yığıldı, Leofric öfkeden çıldırmış gibi bağırmaya başladı. Danimarka gemisinin kürekleri tekrar suya indirildi ve adamlar, çekilen deniz sularının akıntısından da yararlanarak hızla bizden uzaklaşmaya başladılar. Biz dalgaların arasında yalpa yaparken, Danlar bize bağırıp el sallıyor, bizimle alay ediyorlardı.

Leofric, yere düşüp ölen Werfert'i kenara çekti ve bana bağırarak, "Gemi dümeni kullandın mı hiç, kafasız?" diye sordu.

"Evet."

"O halde hemen dümen küreğini al." Küreklerimizin yarısı kırılmış olarak, topal insanlar gibi zorlukla limanımıza döndük ve bu çatışmadan iki ders aldık. Birinci dersten öğrendiğimiz gibi, bundan sonra yedek kürek taşıyacaktık

ve ikinci ders olarak da gemiye okçular alacaktık. Fakat Hamptonscir ordusunun komutanı olan Kont Freola, bize okçu veremeyeceğini, zaten gemilere yeterince asker verdiğini ve kendi ordusunda bile yeterli okçu bulunmadığını söyledi. Zaten ona göre bizim okçulara ihtiyacımız yoktu. Kardeşi Hacca da bize endişelenmemizi söyledi ve Leofric'e, "Okçunuz yoksa siz de düşmana mızrak fırlatırsınız," dedi.

Leofric, "Ama ben okçu istiyorum," diye ısrar etti.

Hacca ellerini iki yana açtı ve "Ama yeterli okçumuz yok," dedi.

Peder Willibald, Alfred'e mektup yazacağını söyledi ve "O beni dinler," dedi.

Leoric yüzünü buruşturdu ve ters bir ifadeyle, "Ona yazsan ne olacak sanki, peder?" diye homurdandı.

Peder Willibald heyecanlı bir sesle, "Ne mi olacak?" dedi. "O bize okçu gönderecektir elbette."

Leofric, "Ben sana söyleyeyim, peder," diye devam etti. "Mektubun onun rahip olan lanet kâtiplerine verilecek, onlar onu dosyalayacak, dosyaların okunması uzun sürecek, Alfred o mektubu uzun süre sonra görecek ve okuyup onlara fikir soracaktır. İki piskoposun neler söyleyecekleri bellidir, Alfred sana mektup yazacak, daha fazla bilgi isteyecek ve bütün bu zaman içinde iş işten geçecek ve hepimiz sırtımıza birer Danimarka oku yiyerek öleceğiz." Adam bunları söyledikten sonra öfkeli gözlerle Willibald'a baktı ve ben o anda Leofric'i daha çok sevmeye başladım.

Leofric benim güldüğümü görünce, "Komik olan ne, kafasız?" diye sordu.

Başımı hafifçe yana doğru salladım ve "Ben sana okçu bulabilirim," dedim.

"Yaa! Nasıl yapacaksın bunu peki?"

Ragnar'ın, üzerinde garip harfler olan altın sikkelerinden birini Hamtun'un pazaryerinde halka gösterdik ve bu altının, bir hafta sonra yapılacak olan okçuluk yarışmasında birinci gelene verileceğini söyledik. O altın sikkenin değeri, pek çok insanın bir yıllık kazancından fazlaydı. Leofric o altını nereden bulduğumu çok merak etti, beni sıkıştırıp sordu ama ona bir şey söylemedim. Okçular için birkaç hedef tahtası hazırladım. Okçuluk yarışması haberi her yana yayıldı. Yarışmaya kırktan fazla okçu katıldı, bunların içinden en iyi olan on iki okçuyu seçip *Heahengel*'e götürdük, *Ceruphin* ve *Cristenlic*'e de onar okçu verdik ve sonra denize açıldık. Bizim gemiye gelen on iki okçu itiraz etmeye kalktı ama Leonic onlara öyle bir bağırdı ki adamlar gemiyle Wessex kıyılarında dolaşmaktan başka çareleri kalmadığını anladılar. Leofric bir ara yanıma geldi, "Gördüğüm kadarıyla sen yine de işe yarıyormuşsun, kafasız!" dedi.

"Ama geriye döndüğümüz zaman sorun yaşayabiliriz," diye onu uyardım.

"Elbette. Asilzadeler, kont, piskopos ve o lanet adamların hepsi sorunlar çıkaracaklardır," dedi. Sonra, nadiren gülen bu adam güldü ve "Onun için, önce birkaç Dan öldürelim," diye ekledi.

Ve çok geçmeden birkaç Dan öldürdük. Tesadüfen, bizimle alay eden Danların gemisi yine karşımıza çıktı ve aynı oyunu oynamak istedi. Ancak bu kez ben gemimizi ona döndürdüm, pruvamız onun bordasına vurdu, güvertesini parçaladı ve on iki okçumuz o gemideki adamlara ok yağdırdı. Düşman gemisi ağır yara aldı ve Leofric pruvamızdan ona doğru saldırı emri verdi. Akan kanlar deniz suyuna ve Viking gemisinin sintinesine karıştı. Adamlarımız iki gemi-

yi birbirine bağladı; dümen küreğini bıraktım, miğferimi ya da zırhımı takmaya bile gerek görmeden kılıcımı çekerek Danimarka gemisine atladım ve çatışmaya katıldım. İki geminin güvertesinde de birbirine çarpan kalkanların, savrulan kılıçların ve baltaların şakırtıları, oklarla ve mızraklarla yaralanan, ölmekte olan adamların canhıraş çığlıkları duyuluyordu. *Ceruphin* ya da *Cristenlic* bize katılana kadar her şey bitmişti.

Bu deniz savaşına bayıldım. Genç ve güçlü olmak, iyi bir kılıca sahip olmak ve böyle bir savaştan sağ olarak çıkmak müthiş bir duyguydu. Danimarka gemisinin kırk altı mürettebatının hepsi öldü, sadece biri sağ kaldı çünkü Leofric bağırarak, bir esir almamız gerektiğini söyledi. Bizim adamlarımızdan üçü öldü, altısı ağır yaralandı ama sanırım kıyıya çıktıktan sonra onlar da öldüler. Fakat Viking gemisini aldık, çekerek Hamtun'a götürdük. Geminin kan gölüne dönmüş olan ambarında, Vikinglerin Wiht'de bir manastırdan çaldıkları bir sandık gümüş sikke bulduk. Leofric o altın sikkelerden bir kısmını okçulara cömertçe dağıttı. Kıyıya çıktığımızda oradaki birlik komutanı okçuları almak istedi ama okçular ganimetten çok memnundu ve sadece ikisi kara ordusuna geri döndü. Diğerleri gemi savaşlarında daha çok zengin olacaklarını düşündüler ve bizimle beraber kalmak istediler.

Deniz savaşında esir aldığımız Danın adı Hroi idi. Adamın lordu Tburkil'di, onu öldürmüştük ve esirin daha önce Guthrum'un ordusunda görev yaptığını öğrendik. Esir bize, Guthrum'un şimdi Doğu Anglia'da olduğunu ve kendisini orada kral ilan ettiğini söyledi. Esire, "Guthrum'un başındaki kemik parçası hâlâ duruyor mu?" diye sordum.

Hroi, "Evet, lordum," diye cevap verdi. Aslında bana lordum demesinin nedeni, kont olmam değildi, çünkü benim

kont olduğumu bilmiyordu. Bana sadece, sorgulama sırasında onu öldürmemem için lord diyordu.

Hroi, Guthrum'un o sene saldıracağını sanmadığını söyledi. "Anladığım kadarıyla Halfdan'ı bekliyor," dedi.

"Halfdan nerede peki?"

"İrlanda'da, lordum."

"Ivar'ın intikamını mı alıyor?"

"Evet, lordum."

"Sen Kjartan'ı tanıyor musun?"

"O adı taşıyan üç kişi tanıyorum, lordum."

"Benim sözünü ettiğim adam, Northumbrialı Kjartan. Sven'in babası."

"Kont Kjartan mı?"

"Adam şimdi kendine kont mu diyor?" diye sordum.

"Evet, lordum ve o adam hâlâ Northumbria'da."

"Ya Ragnar? Yani, Korkusuz Ragnar'ın oğlu olan Genç Ragnar? O nerede?"

"Kont Ragnar, Guthrum'un yanında, lordum, yani Doğu Anglia'da. Dört gemisi var."

Hroi'yi zincirledik ve muhafızlarla beraber Wintanceaster'a gönderdik çünkü Alfred, Dan esirlerle konuşmaktan hoşlanırdı. Ondan sonra o esire ne olduğunu bilmiyorum. Adamı belki de astılar ya da başını keserek idam ettiler, çünkü Alfred dinsiz korsanlara karşı, Hıristiyanların o bilinen acıma hissini duymuyordu.

Şimdi Kont olan Genç Ragnar'ı ve Wessex kıyılarında onun gemilerini görüp görmeyeceğimi düşündüm. Sonra esir Hroi'nin yalan söyleyebileceği ve Guthrum'un o yaz bize saldırması ihtimali aklıma geldi. Bu da mümkündü çünkü Britanya adasının her yerinde savaş vardı. Mercia'daki Danlar Kuzey Galler'de Britonlara saldırmışlardı ki bunun nedenini

anlayamadım. Başka Dan grupların Batı Sakson sınırına saldırdıklarını duyduk. Onlar muhtemelen, Guthrum'un saldırısından önce, Batı Sakson topraklarındaki kuvvetleri öğrenmek istiyorlardı. Fakat yaz ortaları olmasına rağmen düşman bizim bölgemize gelmedi. Alfred kendisini güvende hissederek kuvvetlerini Kuzey Wessex'te bıraktı ve donanmayı ziyaret etti.

Alfred'in geldiği günlerde, yedi Dan gemisinin, Hamtun'un doğusunda, çok uzak olmayan Heilincigae adası açıklarındaki sığ sularda görüldüğü haberi geldi. Çok geçmeden o bölgede yağmalanan bir köyden dumanlar yükseldiğini gördük ve haberin doğru olduğunu anladık. Gemilerimizin yarısı denizde, yarısı Hamtun'daydı ve limandaki gemilerden biri *Evangelista*'ydı. Hacca, Hamtun'da değildi, muhtemelen ağabeyinin evine gitmişti ve kralın ziyaretinde bulunamadığı için mutlaka üzülecekti. Fakat Alfred, büyük ihtimalle bizleri doğal halimizle görmek için haber bile vermeden geldi. Ama Dan gemilerinin yakınlarda olduğunu duyunca, hepimizin denize açılmasını emretti, kendisi *Heahengel*'e bindi, yanına da iki korumasıyla üç rahip aldı ki bunlardan biri Beocca idi ve rahip gemiye binince hemen dümen küreğinin yanına geldi.

Beocca bana baktı ve sitem eder gibi, "Çok büyümüşsün, Uhtred," dedi. Şimdi ondan bir baş daha uzundum ve göğsüm de genişlemişti.

"Kürek çekseydin sen de benim gibi güçlenirdin, peder," dedim.

Güldü, "Kendimi kürek çekerken düşünemiyorum bile," diyerek başını iki yana salladı. Sonra dümen küreğini gösterdi ve "Bunu kullanmak zor mu?" diye sordu.

Dümen küreğini ona verdim ve gemiyi hafifçe sancak tarafına döndürmesini söyledim. Şaşı gözlerini açıp şaşkın bir

ifadeyle yüzüme baktı, dediğimi yapmaya çalıştı ama suyun direnciyle karşılaştı. Küreği elinden aldım ve "Bunu yapmak için güçlü olmak gerekir," dedim.

Yüzüme baktı ve sanki beni suçlar gibi bir ifadeyle, "Mutlusun, değil mi?" diye sordu.

"Evet, mutluyum."

"Ama aslında mutlu olmaman gerekiyordu."

Şaşırdım ve "Öyle mi? Neden?" diye sordum.

"Alfred senin gemide çalışarak yumuşayacağını düşünmüştü."

O sırada gemi burnunda, Leofric'in yanında duran krala baktım ve bana söylediği tatlı sözleri hatırladım. Alfred benden, askerlerini eğitmemi istemişti ama şimdi anlıyordum ki benim aslında onlara öğretecek bir şeyim olmadığını biliyordu. Buna rağmen bana miğfer ve zırh vermişti. Sanırım, gemide bir yıl çalışırsam Leofric'in beni yumuşatacağını sanmıştı. Rahibe baktım ve "Ama istediği olmadı, değil mi?" diyerek güldüm.

"Alfred senin bir at gibi eğitilmen gerektiği söyledi."

"Evet, ama ben bir at değil, bir Northumbria lorduyum. Ne düşünüyordu ki? Bir yıl sonra onun dediklerini yapacak uysal bir Hıristiyan mı olacaktım yani?"

"Bu kötü bir şey mi peki?"

"Benim için öyle," dedim. "Onun, kendisine dalkavukluk edecek adamlara değil, savaşçılara ihtiyacı var."

Beocca içini çekti, sonra haç çıkardı çünkü o sırada Peder Willibald'ı deniz tutmuş, adam kusmaya başlamıştı. Beocca yüzüme baktı, dudaklarını büzdü ve "Artık senin evlenme zamanın geldi, Uhtred," dedi.

Şaşırdım ve "Evlenmek mi?" dedim. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Evlenecek yaşa geldin."

"Sen de o yaştasın," diye söylendim, "ama sen de hâlâ bekârsın. O zaman ben neden evleneyim?"

Beocca, "Ben de bir gün evlenme umuduyla yaşıyorum," dedi. Ama zavallı adamın bir eli sakat, gözleri şaşıydı, yakışıklı bir erkek değildi ve kadınların onu beğenmesi çok zordu.

İçini çekti ve "Defnascir'de hoşlanacağın güzel bir genç kız var," diye devam etti. "Çok iyi bir ailenin kızı! Çok güzel bir kız!" Söyleyecek başka bir şey bulamamış gibi sustu, birkaç saniye düşündükten sonra, "Babası asilzade bir adamdı, valiydi ama öldü. Güzel bir kız, adı Mildrith," dedi. Yine durdu ve bir şeyler söylememi bekler gibi yüzüme bakıp gülümsedi.

"Demek bir vali kızı, öyle mi?" diyerek onun yüzüne baktım.

Beocca, "Babası aslında güney Defnascir valisiydi," diye devam etti. "Ve kızına mal mülk bıraktı. Exanceaster yakınlarında oldukça büyük bir arazisi var."

"Yani kont kızı değil, bir hükümet görevlisinin kızı, öyle mi?"

Beocca, doğu yönünde, uzaklarda kalan çakıl taşlı sahile baktı ve "Kız on altı yaşında," dedi.

Yüzümü buruşturdum ve "On altı yaşında ve evlenmemişse, dediğin kadar güzel olmamalı, peder," dedim.

Sinirlendi ve "Nazikçe bir ifade değil bu," diyerek dudak büktü.

"Ama onunla evlenecek olan sen değilsin," diyerek güldüm, "hiç kuşkusuz dindar bir kızdır, değil mi?"

"O kız saygın bir Hıristiyan, bunu söylemekten mutluyum."

Yüzüne baktım ve "Sen gördün mü bu kızı?" diye sordum.

"Hayır," diyerek başını iki yana salladı. "Ancak Alfred ondan söz etti."

"Yani bu Alfred'in fikri?"

"Alfred adamlarının aile kurup bir yere yerleşmelerini, kök salmalarını ister."

"Ben onun adamı değilim, peder. Ben Bebbanburglü Uhtred'im ve bizim topraklarımızın asilzadeleri öyle rastgele dindar kızlarla evlenmezler."

Rahip kaşlarını çatarak yüzüme baktı ve "Onu görsen böyle konuşmazsın, Uhtred," derken sinirlenmiş gibiydi. "Evlilik harika bir şeydir ve mutluluğumuz için Tanrı'nın emridir."

"Nereden biliyorsun?"

İçini çekti ve alçak sesle, "Öyledir de ondan," diye cevap verdi.

"Ben zaten mutluyum," dedim. "Brida'yla beraberim, Danları öldürüp zafer kazanıyorum. Mildrith için başka bir erkek bul sen. Peki, ama neden sen evlenmiyorsun onunla? Tanrım, otuz yaşına gelmiş olmalısın! Kısa zamanda evlenmezsen bakir olarak öleceksin. Bakir misin?"

Rahip kızardı ve bana cevap vermedi çünkü o sırada Leofric asık bir suratla dümen küreğinin yanına geldi. Aslında adam her zaman asık suratlıydı ama o anda onun çok sinirli olduğunu anladım. Sanırım Alfred'le tartışmış ve yenik düşmüştü. Alfred de yerinden ayrıldı, uzun yüzünde soğuk, umursamaz bir ifade vardı. Arkasından gelen iki rahibin ellerinde parşömenler, mürekkep hokkası ve kuştüyü kalemler olduğunu görünce, konuşulanları kaydettikleri anlaşıldı.

Alfred yanımıza gelince bana baktı ve "Bir gemi için en önemli donanım nedir, bana söyleyebilir misin, Uhtred?"

diye sordu. Rahiplerden biri, cevabımı yazmak içim kalemini mürekkebe batırdı ama gemi o sırada büyük bir dalgaya çarpıp yalpalayınca sendeledi. Adamın o gün dalgalı sularda yazdıkları acaba neye benziyor, diye düşünmeden edemedim.

Alfred, "Yelken mi? Mızraklar mı, okçular mı, kürekler mi?" diye tekrarladı sorusunu.

Bir an düşündüm ve "Kovalar," dedim.

Alfred, sanki onunla alay ediyormuşum gibi, kuşkulu bir ifadeyle baktı. "Kovalar mı?"

Başımla, geminin ortasındaki, güverteye toplanan deniz sularını kovalarla toplayıp tekrar denize atan dört adamı ve bir kısmı kürekçilerin üstüne giden suları gösterdim. "Suları boşaltmak için kovalara ihtiyacımız var, lordum," dedim. "Ve gemileri daha iyi tıkamalıyız."

Alfred yazıcı rahibe, "Yaz bunu," dedi ve sonra ayaklarının ucunda kalkıp, düşman gemilerinin görüldüğü söylenen yöne baktı.

Leofric, "Onlar çoktan gitmişlerdir," diye homurdandı.

"Umarım fazla uzağa gitmemişlerdir," dedi.

Leofric, "Danlar bizi beklemezler," dedi. Öyle sinirlenmişti ki kralına bile kafa tutabilirdi. "Onlar aptal değiller," diye devam etti. "Karaya çıkıp köyleri basıyor, yağmalıyor ve hemen gidiyorlar. Sular çekilirken kaçmışlardır." Sular tekrar yükselmeye başlamıştı ve şimdi bize karşı akıyordu. Hamtun yakınlarında bu kadar çok gelgit hareketi olmasını anlayamıyordum. Hamtun'un kendine has gelgit hareketi vardı ya da sular kanallar yüzünden şaşırıyordu.

Alfred, "Dinsizler şafak vakti oradaydılar," dedi.

Leofric, "Evet, ama şu anda millerce uzakta olmalılar," diye söylendi. Alfred'e hiç saygı göstermiyor, onunla sanki mürettebattan biriymiş gibi konuşuyordu ama Alfred bu tür

saygısızlıklara karşı her zaman sabırlı davranırdı ve Leofric'in değerini de biliyordu.

Fakat Leofric o gün düşman konusunda yanılıyordu. Yedi Viking gemisi de suların aniden çekilmesi nedeniyle Heilincigae'de kalmışlardı. Gemilerini yüzdürebilmek için suların yükselmesini bekliyorlardı. Fakat biz daha önce, Solente'nin kuzey sahilinden geldik ve dar geçitten geçerek, suların sığlaşmış olduğu deniz-gölüne girdik. Bir gemi bu geçitten içeriye girdiği zaman, bataklıklar, sığ kumsallar, adacıklar ve balık tuzaklarıyla dolu, Gewæsc sularına hiç benzemeyen bir deniz-gölüne girer. Gemimizde bu suları iyi tanıyan bir adamımız vardı ve o bize yol gösterdi. Fakat Danimarka gemilerinde bu bölgeyi ve gölü tanıyan hiç kimse yoktu, sazlıklara kanarak gölden çıkmak istemişler ama suların aniden çekilmesiyle, sığlaşan gölde kumlara ve sazların arasında çamura saplanmış, orada kalmışlardı.

Bizim için mükemmel bir durumdu bu. Onları tek delikli bir tuzakta sıkışıp kalmış bir tilki gibi kıstırmıştık. Yapmamız gereken tek şey, deniz-gölünün girişinde demir atıp beklemekti. Bunun için, sular yükselirken, çapalarımızın güçlü akıntıda tutması için dua edecek, onların gelmesini bekleyecek ve saldırıp öldürecektik ama Alfred acele ediyordu. O, kara ordusuna dönmek istiyordu, gece olmadan Hamtun'a dönme konusunda ısrarlıydı. Böylece, Leofric'in tavsiyesi dinlenmedi ve bize hemen saldırma emri verildi.

Saldırı emrine de sevindim ama bu konuda bir sorun vardı. Onların karaya oturduğu çamur bataklığına birlikte saldıramazdık çünkü deniz-gölüne giren kanal çok dardı. Gemilerimiz tek sıra halinde gitmek zorunda kalacak ve öndeki gemi bir anda yedi düşman gemisiyle karşılaşacaktı. Bu durumda, onlara güneyden yaklaşmak için uzun süre kürek

çekmemiz gerekecekti ki o zaman da sular yükselince, düşman gemileri deniz-gölü girişine kaçma imkânı bulacaklardı. Leofric kendi kendine homurdanıyor, savaş planının hatalı olduğunu söylüyordu. Alfred'e çok kızmıştı.

Alfred ise şimdiye kadar görmediği düşman gemilerini uzaktan görünce şaşırdı. Pruvalarıyla kıç tarafları canavar, ejderha ve yılan kabartmalarıyla süslenmiş gemilere bakıp, "Burun ve kıçlarındaki o kabartmalar bunların tanrılarını mı temsil ediyor?" diye sordu.

"Hayır, lordum, onlar sadece kabartma süsler," dedim. Kürek dümenini, bu suları bilen adama vermiş, Alfred'in yanında duruyordum ve ona, gemiler limana girdiğinde, bu korkunç kabartmaların, karadaki ruhları korkutmaması için yerlerinden sökülüp saklandığını anlattım.

Alfred, yanındaki rahibe, "Bunu da yaz, peder," dedi. Sonra, en yakındaki Danimarka gemisinin direğinin ucundaki, kartal resimli rüzgârgülünü gösterdi ve "Şu direğin ucundaki kartal resmi de ruhları korkutmak için mi yapılmış?" diye sordu.

Bu kez ona cevap vermedim. O sırada çamura saplanmış Danimarka gemilerinden birini tanıdım. *Rüzgâr Yılanı.* Pruvasındaki açık renkli borda kaplaması çok rahat görülüyordu ama onu her şeye rağmen tanıdım. Bu güzel gemi, rüyalarımın gemisi burada, Heilincigae'deydi.

Alfred birden, "Uhtred?" diye seslendi.

"Onlar sadece rüzgârgülü, lordum," dedim. Evet, *Rüzgâr Yılanı* buradaydı, Ragnar da burada olabilir miydi acaba? Yoksa Kjartan gemiye el koymuş ve onu bir kaptana mı vermişti?

Alfred bunları umursamıyormuş gibi bir ifadeyle bana baktı ve "Bu gemileri böyle süslemek için çok uğraşmak gerek," dedi.

"O adamlar gemilerini çok sever, onlar için savaşırlar," dedim. "İnsan, uğruna savaştığı bir şeyi onurlandırır, lordum. Biz de gemilerimizi boyamalı, süslemeliyiz." Bunu söylerken, pruvalarında kabartmalar olursa ve onlara *Kan Dökücü, Deniz Kurdu, Dul Bırakan* gibi isimler verirsek gemilerimizi daha çok severiz diye düşündüm ve sert bir sesle konuştum. Ancak bizim dalgalı sularda çalkalanan gemilerimizin adları, *Heahengel*, *Ceruphin*, *Cristenlic*'ti ve arkamızda *Apostol* ve *Eftwyrd* (Kıyamet Günü) vardı ki bu isim ona çok yakışıyordu çünkü o gemi mürettebatı çok Dan öldürmüştü.

Danlar gemilerini yüzdürmek için altlarındaki batağı kazmaya, teknelerin oturduğu çukurları derinleştirmeye uğraşıyorlardı. Ama bizim yaklaştığımızı görünce, bu zor işi başaramayacaklarını anladılar. Zırhlarını, miğferlerini ve silahlarını almak için karaya oturmuş gemilerine çıkmaya başladılar. Deri astarı ter kokan zincirli zırhımı sırtıma geçirdim, miğferimi giydim, kılcımı sırtıma, hançerimi de belime taktım. Bu bir deniz savaşı değil, çamurlu arazide bir kalkan duvarı savaşı olacaktı. Bu durumda Danlar bizden avantajlıydı çünkü biz gemilerden inene kadar karada toplanacak ve bizim saldırımızı karşılayabileceklerdi, bundan hoşlanmadım. Leofric'in bu durumdan nefret ettiği ve öfkeli olduğu belliydi ama Alfred miğferini başına geçirirken sakin görünüyordu. Yanımdaydı ve bana bakarak, "Tanrı bizimle," dedi.

Leofric, "Öyle olması gerek," diye homurdandı. Sonra dümen kürekçisine, "Gemiyi burada tut!" diye bağırdı. Gemiyi girdap gibi dönen sularda sabit tutmak kolay değildi ama kürekleri geriye doğru çekince tekne dönmeye başladı ve Leofric kıyıya baktı. Diğer gemilerimizin bize yetişmesini bekliyor diye düşündüm, herhalde karaya hep birlikte çıkmamızı istiyordu. Fakat o, kıyıdan göle doğru uzayan çamurlu

bir kumsal uzantısı görmüş, geminin burnunu oraya verirsek, orada sahile atlayacak olan adamlarımızın yedi Viking gemisinin kalkan duvarından uzakta kalacaklarını düşünmüştü. Kumsal uzantısı ancak üç ya da dört kişinin yan yana durabileceği kadar dardı ve orada çarpışacak olan adamlar eşit durumda olacaklardı. Leofric bana baktı, "Burası ölmek için oldukça uygun bir yer, kafasız," dedi ve önüme geçti. Alfred de arkamızdan gelmek istedi ama Leofric ona dönüp "Dur!" diye bağırınca kral şaşırdı ve olduğu yerde kaldı. Leofric bu kez dümen kürekçisine döndü ve "Gemiyi kumsal buruna koy!" diye haykırdı. "Hemen şimdi!"

Genç Ragnar oradaydı. Sancak direğindeki kartal kanadını, sonra onu gördüm. Babasına o kadar benziyordu ki o anda sanki yeniden çocuk olmuşum gibi hissettim.

Leofric bana baktı ve "Hazır mısın?" diye bağırdı. En iyi savaşçılarımız arasından yarım düzine kadar adam gemi pruvasında toplanmıştık ve arkamızda duran okçularımız da, dar kumsal uzantısına doğru koşan Danlara ok atmak için hazır bekliyorlardı. Gemimizin burnu birden kumsala çıkınca öne doğru sendeledik. Leofric, "Şimdi!" diye bağırdı. Hepimiz kıyıya, dizlerimize kadar gelen suya atladık ve hemen kalkanlarımızı birleştirip kalkan duvarımızı yaptık.

Öndeki Danlar bize doğru koşarken ben hançerimi kınından çektim.

Leofric, "Öldürün onları!" diye haykırdı, kalkanımı ileriye doğru uzattım, ortasındaki demir topuz düşman kalkanına çarptı, başımın üzerinden bir savaş baltası uçtu ama arkamdaki adamın kalkanına vurdu. Hançerimi kalkanımın altından önümdeki Danın kasığına doğru uzattım ama adam onu kalkanıyla karşıladı. Hançerimi geri çektim, tekrar saldırdım ama o anda suyun içinde kalan ayak bileğimde bir acı hisset-

tim. Baltayla yaralanan ayak bileğimden akan kanlar deniz suyuna karıştı ama ayaktaydım, suya düşmedim. Öne doğru atıldım, Danların kokularını alıyordum, üstümüzde martıların çığlıklarını duydum, düşmanın sayısı artıyordu. O anda, bizim gemilerden suya atlayan ve bellerine kadar gelen sularda bize destek vermek için ilerleyen adamları gördüm. Ön saflarda göğüs göğüse bir savaş sürüyordu ama kılıç sallayacak alan bile yoktu. Kalkanlar birbirine vuruyor, savaş naraları birbirine karışıyordu. Yanıma gelen Leofric birden korkunç bir narayla ileriye atıldı, onu takip ettim ve önümüzdeki Danlar bir adım geriledi, arkamızdan gelen okçularımız önümüzdeki düşmanı ok yağmuruna tuttular. Hançerimi öne doğru salladım, önümdeki düşmanın zırhını delip vücudunda derin bir yara açtım, sonra geriye çektim. Kalkanımı adama vurup onu yere düşürdüm, başımı kalkanın arkasında tutup, kenarından ileriye bakarak, hançerimle yeniden saldırdım, çılgın gibi vurdum. Yan tarafta suda boğulan bir adam gördüm, kesilip açılan karnından fışkıran kanlar sulara karışırken vücudu titriyordu, sanırım bağırdım ama kendimi kaybetmiş gibiydim, ne yaptığımı bilmiyordum. İnsan, itiş kakışları, garip kokuları, haykıran sakallı yüzleri, öfkeli naraları hatırlıyor. Bir ara bizim gemilerden *Cristenlic*'in, burnunu Danimarka hatlarına soktuğunu, adamları sulara gömdüğünü gördüm, onları ezdi, mürettebatı suya atladı, ellerindeki mızraklar, kılıçlar ve savaş baltalarıyla düşmana saldırdılar. Üçüncü gemimiz geldi, daha çok askerimiz karaya çıktı, birden Alfred'in, "Öldürün onları!" diye bağırışını duydum. Hançerimle bir adamın ayaklarına vurdum, sonra kalkanımla ittim, onu suya düşürdüm, arkadan gelen askerlerimiz saldırıya geçtiler. Suya düşen Dan kalktı, hançeriyle kasığıma vurmak istedi fakat o sırada Leofric yetişti, baltasını

onun başına indirip yüzünü parçaladı. Leofric, "Saldırın!" diye bağırdı ve biz yeni bir saldırıya kalkmak üzereyken, Danlar dağılıp kaçmaya başladılar.

Yine de onları yenememiştik. Danlar bizim kılıç ve mızraklarımızdan kaçmıyor, yükselen sularla beraber yüzmeye başlayan gemilerini kurtarmak için koşuyorlardı. Onların arkasından sendeleyerek gitmeye başladık. Daha doğrusu ben sendeliyordum çünkü sağ topuğum kesilmişti, canım yanıyordu. Fakat o anda karaya çıkan adamlarımız hâlâ onları engelleyebilecek kadar kalabalık değillerdi. Danlar gemilerine binmeye başladılar ama içlerinden cesur olan bazıları bizi durdurmak için karada kaldılar.

Leofric bana baktı ve "Yaralandın mı?" diye bağırdı.

"Önemli bir şey değil," diye cevap verdim.

Bana "Geride kal!" diye haykırdı. O anda *Heahengel*'in mürettebatını toplayıp karada kalan Danlara karşı bir kalkan duvarı oluşturmaya çalışıyordu. Parlayan zincirli zırhıyla Alfred de yanımıza geldi. Danlar onun önemli bir adam olduğunu anlamış olmalıydılar. Fakat onu öldürme onuruna sahip olmak için hiçbiri gemisini terk etmedi. Öyle sanıyorum ki, Alfred ejderhalı sancağını getirip onun altında savaşmış olsaydı, düşman askerleri onun kral olduğunu anlar, orada kalıp bizimle savaşmaya devam eder, Alfred'i de öldürür ya da esir edebilirlerdi. Fakat Danlar her zaman çok sayıda kayıp vermekten sakınır, sevdikleri gemilerini kaybetme ihtimalini düşünmek bile istemezlerdi, onun için bir an önce oradan uzaklaşmak istediler. Bu durumda, diğerlerini kurtarmak için bir gemilerini feda etmeye razı oldular ve o gemi de *Rüzgâr Yılanı* değildi, onu suda değil de daha çok oturduğu kumların üzerinde ve kıç tarafı önde olmak üzere, kanala doğru ittiklerini, küreklerinin sığ sularda hareket etti-

ğini gördüm. Bizim kalkan duvarından sıyrıldım, çatışmayı sağ tarafımda bıraktım ve o gemiye doğru koşup, "Ragnar! Ragnar!" diye bağırmaya başladım.

Üzerimden oklar uçuşuyordu. Bir ok kalkanıma vurdu, bir başkası miğferime çarptı ve yere düştü. O anda, başımda miğfer varken Genç Ragnar'ın beni tanıyamayacağını düşündüm ve elimdeki hançeri bırakıp miğferimi çıkardım ve yine "Ragnar!" diye bağırdım.

Oklar durdu. Kalkanlar birbirine çarpıyor, adamlar ölüyor, Danların çoğu kaçıyordu. O sırada Ragnar'ın, genişleyen boşluğun diğer yanından bana baktığını gördüm, yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamam mümkün değildi ama bana ok atan okçularını durdurdu, sonra ellerini açıp ağzının iki yanına koyarak, bana doğru, "Yarın, akşam karanlığında, burada!" diye bağırdı. Sonra gemisinin kürekleri sulara dalıp çıkmaya başladı, gemi bir dansçı gibi döndü ve oradan uzaklaştılar.

Yere bıraktığım hançerimi alıp geriye, savaşan arkadaşlarımın yanına döndüm ama savaş bitmişti. Terk edilen Danimarka gemisinin mürettebatı öldürülmüş, sadece birkaçı Alfred'in emriyle sağ bırakılmıştı. Kıyıda ölüp kalan Dan savaşçıların zırhlarını, silahlarını ve giysilerini aldık ve cesetleri martılara bıraktık. Onların eski ve her yanından sular sızan gemisini çekerek Hamtun'a götürdük.

Alfred hayatından memnundu. Aslında altı düşman gemisi kaçmıştı ama bu yine de bir zafer sayılırdı ve kralın kuzeyde savaşan askerleri bunu duyunca moral bulacaklardı. Kralın rahiplerinden biri esirleri sorguladı ve cevapları bir parşömene kaydetti. Alfred de rahibin tercümanlığıyla esirlere bazı sorular sordu, cevaplar aldı ve istediklerini öğrendikten sonra yanıma geldi. Ben kürek dümenindeydim ve sağ ayağımdan

kan akıyordu. Yüzünü buruşturdu ve "Sen iyi bir savaşçısın, Uhtred," dedi.

Başımı iki yana salladım ve "İyi savaşamadık, lordum," dedim. Dediğim doğruydu. Danlar gemilerini kurtarmak için kaçmamış olsalardı, büyük olasılıkla bizi yenip denize dökebilirlerdi.

Ben de iyi savaşamamıştım. Bazı günler vardır ki kılıç kalkan insana ağır gelir, onları kullanmak zorlaşır, düşman insana daha hızlı ve güçlüymüş gibi gelir; o gün de böyle bir gün olmuştu işte! Kendime kızıyordum.

Alfred yüzüme baktı ve beni suçluyormuş gibi bir ifadeyle, "Onlardan biriyle konuştun," dedi. "Seni gördüm, o dinsizlerden biriyle konuştun."

Yüzümü buruşturdum ve "Ben ona annesinin bir sürtük, babasının lanet bir adam ve çocuklarının da pislik olduğunu söyledim, lordum," dedim.

Alfred dudaklarını büzdü. Korkak bir adam değildi, savaş öfkesinin ne olduğunu biliyor ama insanların birbirine küfürler etmesinden hoşlanmıyordu. Sanırım savaşan insanların terbiyeli olmasından yanaydı. Başını çevirip geminin arkasına, batan güneşin kızıla boyadığı dümen suyuna baktı. Sonra, "Benim emrimde çalışacağını söylediğin süre, yani bir yıl yakında sona erecek," dedi.

"Evet, bu doğru, lordum."

"Senden bizimle kalmanı rica ediyorum."

"Guthrum buralara çok büyük bir donanmayla gelecek ve bizim on iki gemimiz hiçbir işe yaramayacak, lordum," dedim. Belki Leofric de kralla bu konuyu tartışmış, on iki gemiyle düşmana karşı koyamayacaklarını söylemişti ama emin değildim. "Burada kalsam bile, güçlü bir donanmamız yoksa ben ne işe yararım ki?" dedim.

Alfred, "Haklısın," deyince, Leofric'le tartışmasının başka bir konuyla ilgili olduğunu anladım. "Fakat gemiciler karada da savaşabilir," diye devam etti. "Leofric, şimdiye kadar gördüğü en iyi savaşçılardan biri olduğunu söyledi."

"O halde kendisinin farkında değil, lordum."

"Her neyse, zamanı gelince bana gel, senin için uygun bir yer bulalım."

"Tamam, lordum," dedim. Ama bunu, onu anladığımı belirten bir ifadeyle söyledim. Yani, ona itaat edeceğim anlamında değildi bu söz.

Alfred yüzüme baktı ve sert bir sesle, "Fakat bilmen gereken bir şey var, Uhtred," diye devam etti. "Benim askerlerime komuta edecek bir adamın okuma yazma bilmesi gerekir."

Gülmemek için kendimi zor tuttum ve alaycı bir ses tonuyla, "Kutsal kitapları okuması için mi, lordum?" diye sordum.

Buz gibi bir sesle, "Emirlerimi okuyabilmesi ve bana haberler gönderebilmesi için," diye cevap verdi.

Yine, "Evet, lordum," dedim ve başımı hafifçe salladım. Gece karanlığında yönümüzü bulabilmemiz için, Hamtun sularında deniz fenerleri yakılmıştı, onların yardımıyla limana doğru seyrederken, bulutsuz, açık gökyüzünde ay ve yıldızların parıltıları da sulara düşüyordu. Kıyıda ışıklar, yakılan ateşler, bira, yemek ve kahkahalar vardı; en güzeli de, ertesi gün Ragnar'ı görme umudumdu.

Ragnar ertesi gün Heilincigae'ye geri dönmekle büyük risk alıyordu ama sanıyorum, savaştan sonra gemilerimizin bir gün bakıma gireceğini düşünmüştü ki bu doğruydu. Ayrıca, tedavi edilmesi gereken yaralılarımız, onarılacak silahlarımız da vardı ve o gün hiçbir gemimiz denize açılmadı.

Brida ile beraber atlarımıza atlayıp, balıkçılık yapan ve tuzlu balık satarak yaşayan Hamanfunta adlı sahil köyüne gittik. Orada birkaç gümüş sikke vererek atlarımıza ahır ve bizi Heilincigae'ye götürecek bir balıkçı bulduk. Heilincigae'de sağ kalan kimse yoktu, Danlar herkesi öldürmüşlerdi. Bize rehberlik yapan balıkçı, yaklaşan gece karanlığından ve adada dolaşan hayaletlerden korkuyordu, bizi orada bırakıp geri döndü ama ertesi sabah geleceğine dair söz verdi.

Brida ve Nihtgenga ile beraber, bir gün önceden kalan ve martıların gagaladığı cesetlerin uzağından geçtik, Vikingler gelmeden önce balıkçıların yaşadığı köyün yakılmış kulübelerini geride bıraktık ve güneş batarken, bir kısmı yanmış dallar ve tahta parçaları bulduk, çakmaktaşı ve çelik kullanarak, sahilde bir ateş yaktım. Alevler akşam karanlığında yükselirken, Brida koluma dokundu ve bana, deniz-gölünün girişinden çıkan *Rüzgâr Yılanı*'nı gösterdi. Günün son ışıklarında suların üzerinde süzülen geminin hayvan başı kabartmasını gördüm.

İngiltere'ye korku salan bu görüntüye uzun süre baktım.

İnsanlar, dere, liman ya da nehir ağzı olan her yerde, Danimarka gemileri görmekten korkuyordu. Bu gemilerin pruvalarındaki hayvan başı kabartmaları, onların arkasındaki adamlar her yere korku salmıştı ve insanlar, Kuzeylilerin öfkesinden kurtulmak için dua ediyorlardı. Ben bu görüntüyü ve *Rüzgâr Yılanı*'nı seviyordum. Kürekleri sulara dalıp çıkarken, deri kaplı kürek deliklerinin gıcırtısını duyabiliyordum. Çok geçmeden güvertedeki zırhlı savaşçıları gördüm, geminin burnu kumsala oturdu ve kürekler sustu.

Ragnar pruvadan aşağıya bir merdiven koydu. Adamların kıyıya inmesi için her Dan gemisinde merdiven vardı ve Ragnar basamakları yavaşça, tek başına indi, kumsala ayak bastı.

Üzerinde zincirli zırh, başında miğfer, belinde kılıcı vardı ve bizim ateşimize doğru yürürken, intikam almak için gelmiş bir savaşçıyı andırıyordu. Bize yaklaştı, bir mızrak boyu mesafede durdu ve miğferinin siyah göz deliklerinden dikkatle bana baktı. Sonra sert bir sesle, "Babamı sen mi öldürdün?" diye sordu.

Elimi kaldırıp boynumdaki çekiçli muskayı avuçladım ve "Hayatım üzerine, Thor üzerine, ruhum üzerine yemin ederim ki onu ben öldürmedim," dedim.

Bir an durdu, sonra miğferini çıkardı, bir adım ilerledi ve bana sarılırken, "Senin yapmadığını biliyordum," dedi.

"Babanı Kjartan öldürdü. Biz de onu ve yaptıklarını gördük," dedim. Ona, tepedeki ormanda odun kömürü yaparken, evin yakılışını ve katliamı nasıl gördüğümüzü anlattım. "Onlardan en az birini öldürebilirdim," dedim. "Ama hiç kuşkusuz ben de ölürdüm ve Ravn, böyle durumlarda geride en az bir tanık kalması gerektiğini söylerdi."

Brida araya girdi ve "Kjartan ne dedi peki?" diye sordu. Ragnar yanımıza oturdu ve iki adamı oraya ekmek, kurutulmuş balık, peynir ve bira getirdiler. Ragnar, "Kjartan bize, başlarında Uhtred'in olduğu İngilizlerin babama karşı ayaklandıklarını ve onun da katilleri öldürüp intikam aldığını anlattı," dedi.

"Ve sen de ona inandın mı?" diye sordum.

"Hayır, inanmadım elbette. Birçok kişi babamı onun öldürdüğünü söyledi. Fakat adam şimdi Kont Kjartan oldu ve emrindeki savaşçı sayısı benim adamlarımın üç katı."

"Ya Thyra, o ne diyor bu konuda?" diye sordum.

Şaşırmış gibi bana baktı ve "Thyra mı?" dedi.

"Thyra ölmedi," dedim. "Onu Sven alıp götürdü."

Ragnar şoke olmuştu, bir süre şaşkın gözlerle yüzüme baktı, kız kardeşinin yaşadığını bilmiyordu. Birden öfkelen-

di, çılgına döndü, sonra başını kaldırıp gökyüzüne, yıldızlara baktı ve bir kurt gibi uludu.

Brida yumuşak bir sesle, "Bu doğru, kız kardeşin yaşıyordu," diyerek beni doğruladı.

Ragnar kılıcını kumların üzerine koydu ve sağ elini onun üzerinde gezdirdi. Sonra, "Hayatımın en son görevi olsa bile, Kjartan'ı, oğlunu ve bütün adamlarını öldüreceğim!" diye yemin etti.

"Bunun için sana yardım etmek isterim," dedim. Alevlerin arasından bana baktı. "Babanı çok severdim," diye devam ettim, "o bana her zaman oğluymuşum gibi davrandı."

Ragnar ciddi bir ifadeyle, "Senin yardımını kabul ediyorum, Uhtred," dedi. Kılıcının üzerindeki kumları temizledi ve koyun postu kaplı kınına koydu. "Şimdi bizimle gelecek misin?"

İçimden bir ses bunu yapmamı söylüyordu ve bunu yapmayı çok istediğim için şaşkındım. Ragnar'la gitmek, yeniden babasıyla beraber yaşadığım o eski, mutlu hayatıma kavuşmak istiyordum ama kadere karşı gelemezdim. Alfred'e, birkaç hafta daha kalacağıma dair söz vermiş, ayrıca Leofric'in yanında aylarca savaşlara katılmıştım ve insan bir kalkan duvarında yan yana savaştığı insanlara garip şekilde bağlanıyor. O anda Ragnar'la beraber gitmeyi çok isterdim ama "Şu anda gelemem," dedim.

Brida birden atıldı ve "Ben gelebilirim," dedi ve nedense ben buna pek de şaşırmadım. Biz savaşa giderken onu Hamtun'da bırakmıştık ve Brida o zaman kendisini işe yaramayan, istenmeyen bir kız gibi hissetmiş ve sanırım o da Danlar arasındaki hayatını özlemişti. Brida, Wessex'ten, oradaki rahiplerden, onların pek çok şeyi ve hayatın neşeli yanlarını yasaklamasından nefret ediyordu.

Ragnar ciddi bir ifadeyle ona baktı ve "Sen de babamın öldürülüşünü gördün değil mi?" diye sordu.

"Evet, gördüm."

Ragnar, "Pekâlâ, o zaman bizimle gelebilirsin," dedi ve tekrar bana baktı.

Başımı iki yana salladım ve "Alfred'e belirli bir süre kalacağıma dair söz verdim," dedim. "Kış geldiği zaman bu sözümü tutmuş olacak ve özgür kalacağım."

"Pekâlâ, o zaman kış gelince seni bekleyeceğim. Birlikte Dunholm'a gideriz."

"Dunholm'a mı?"

"Orası şu anda Kjartan'ın kalesi. Ricsig onun orada yaşamasına izin verdi."

Etrafından nehir geçen, yüksek kayalıklar üstüne inşa edilmiş ve yine yüksek surlarla korunan güçlü Dunholm kalesini düşündüm ve "Ya Kjartan, Wessex'e saldırırsa, o zaman ne yaparız?" diye sordum.

Ragnar başını iki yana salladı ve "Bunu yapmayacaktır," diye cevap verdi. "Çünkü o benim gittiğim yerlere gitmez, onun için ben ona gideceğim."

"Yani senden korkuyor?"

Ragnar anlamlı bir gülümsemeyle bana baktı ve eğer *Kjartan bu gülüşü görseydi, herhalde ürperirdi*, diye düşündüm.

Ragnar, "Evet, benden korkuyor," diye cevap verdi. "Duyduğuma göre beni öldürmeleri için İrlanda'ya adam göndermiş ama onların tekneleri sahile sürüklenmiş ve oradaki halk onları öldürmüş. Babamı öldürdüğünü inkâr ediyor ama yine de korkuyor benden."

"Bir şey daha var," dedim ve başımla o sırada içinde altın, gümüş sikkeler ve değerli taşlar olan keseyi cebinden çıkaran

Brida'yı gösterdim. "Bu kesenin içindekiler babana aitti," diye devam ettim. "Kjartan onları bulamamıştı, biz bulduk ve bir kısmını da harcadık ama geriye kalanlar senindir." Bunu söylerken keseyi ona doğru uzattım ve o anda birden fakirleştim.

Fakat Ragnar keseyi almadı, bana doğru itti ve beni tekrar zengin etti. "Babam seni de çok severdi," dedi. "Ve ben yeterince zenginim."

O akşam orada yemek yedik, biralarımızı içtik, sonra yatıp uyuduk ve şafakla beraber, kenardaki sazlar hafif çiyle parlarken *Rüzgâr Yılanı* gitti. Ragnar'ın gitmeden önce bana son sorusu, "Thyra'nın yaşadığına eminsin, değil mi?" oldu.

"O gün kurtuldu," diye cevap verdim, "onun için yaşadığını sanıyorum."

Kucaklaştık, gittiler ve ben yalnız kaldım.

Brida'nın arkasından ağladım. Canım yanıyordu. Birisi tarafından terk edildiğinde ne yapılması gerektiğini bilemeyecek kadar gençtim. O gece onunla konuştum, gitmemesi için onu ikna etmeye çalıştım ama Ealdwulf'un çeliği kadar güçlü bir iradesi vardı kızın ve ne yaptıysam onu vazgeçiremedim. Şafak vakti Ragnar'ın gemisine bindi ve gitti. Onların arkasından bakarak kaderime lanet ettim. Neyse ki orada fazla yalnız kalmadım, bizim rehber balıkçı gelip beni oradan götürdü ve eve döndüm.

Sert sonbahar rüzgârları esmeye başladı, Alfred'in donanması atlar ve öküzler tarafından kıyıya çekilerek bağlandı. Leofric ve ben atlarımızla Wintanceaster'a gittik ama Alfred'in, Cippanhamm'daki malikânesinde olduğunu öğrendik. Wintanceaster sarayının kapıcısı, ya beni tanıdı ya da Leofric'den korktu, bizi içeriye aldı ve o gece orada kaldık. Fakat Alfred orada olmasa bile içerisi keşişlerle doluydu ve o

gün sıkıldığımız için çıkıp bir birahaneye gittik. Leofric bana, "Ee, ne yapacaksın bakalım, kafasız?" diye sordu. "Alfred'e yeni bir söz mü vereceksin?"

"Bilmiyorum."

Alaycı bir ifadeyle, "Demek bilmiyorsun," dedi. "Kız arkadaşınla beraber, karar verme yeteneğini de mi kaybettin yoksa?"

İçimi çektim ve "Danlara geri dönebilirim," dedim.

Güldü ve "O zaman bana da seni öldürme fırsatı vermiş olursun," diyerek başını salladı.

"Alfred'in yanında da kalabilirim."

"Neden bunu yapmıyorsun?"

"Çünkü onu sevmiyorum," dedim.

"Onu sevmek zorunda değilsin ki! O senin kralın."

"O benim kralım değil, ben bir Northumbrialıyım."

"Tabii ya, sen bir Northumbria kontusun, değil mi?"

Başımı sallayıp garsondan tekrar bira istedim, bir ekmeği kırıp ikiye böldüm ve bir parçasını Leofric'e verdim. "Aslında Northumbria'ya gitmem gerekiyor," dedim, "orada öldürmem gereken bir adam var."

"Kan davası mı?"

Yine başımı salladım.

Leofric, "Bildiğim kadarıyla, kan davaları ömür boyu sürermiş," dedi. "Yani, intikam almak için uzun zaman var önünde ama yaşarsan tabii."

İçimi çektim ve "Yaşayacağım," dedim.

"Danlar, Wessex'i alırlarsa seni yaşatmazlar. Ama belki de onların yasalarına göre ve emirleri altında yaşamaya devam edebilirsin. Eğer özgür bir adam olmak istiyorsan, o zaman burada kal ve Wessex için savaş."

"Alfred için mi?"

Leofric arkasına yaslandı, kollarını iki yana açarak gerindi, sonra geğirdi, birasından uzun bir yudum aldı ve "Onu ben de sevmiyorum," diye itiraf etti. "Daha önce kral olan ağabeylerini de sevmezdim, babasını da sevmemiştim zaten ama Alfred farklı bir adam."

"Farklı mı?"

Leofric elini kaldırıp yara izi olan alnına hafifçe vurdu ve "O adam senden de, benden de çok iyi düşünüyor," diye devam etti. "Ne yapılması gerektiğini iyi biliyor, onu sakın küçümseme. Alfred gerektiği zaman acımasız bir adam olabilir."

"Elbette, o bir kral, zaten acımasız olmalı," dedim.

Leofric yüzünü buruşturdu ve "Acımasız, cömert, dindar, can sıkıcı bir adam Alfred," diye devam etti. "Çocukluğunda babası ona oyuncak askerler verirdi. Bilirsin, şu tahta bebeklerden işte! Alfred onları öyle güzel dizerdi ki, sıranın dışına çıkmış bir tane bulamazdın ve oyuncak savaşçılarının tozlanmalarına izin vermezdi!" Sanki anlamsız bir şeyler söylediğini fark edip birden durdu, kaşlarını çattı, sonra, "Alfred on beş yaşına geldiğinde, bir süre delirmiş gibi davranmaya başladı," diye devam etti. "Sarayda bulduğu bütün esir kızları yatağına attı. Eminim, onları da sıraya dizdi ve tozlanmalarına izin vermedi."

"Duyduğuma göre, onlardan bir de çocuğu olmuş," dedim. Leofric, "Osfert," deyince, bu adı nasıl öğrendiğini merak ettim. Yüzüme baktı ve "Onu Winburnan'a gönderip sakladılar," dedi. "Zavallı küçük çocuk şimdi altı, yedi yaşlarında olmalı. Onun varlığından haberdar olmaman gerekiyor."

"Senin de tabii!"

"Veledini doğuran o kadın benim kız kardeşimdi." Durdu ve şaşkın gözlerle yüzüne baktığımı görünce, "Ailemizde

güzel olan sadece ben değildim," diye ekledi. Kendisine sürahiden biraz daha bira koydu ve "Eadgyth sarayda çalışan kızlardan biriydi ve Alfred onu sevdiğini söyledi," diye devam etti. Yine durdu, omuz silkti. "Ama şimdi ona bakıyor. Para veriyor, yardım için rahipler gönderiyor. Alfred'in karısı o zavallı küçük çocuğun varlığını biliyor ama Alfred'in çocuğa yaklaşmasını istemiyor."

"Ben Ælswith'i hiç sevmiyorum," dedim.

Leofric, "Cehennemden çıkmış bir kaltaktır o," diyerek gülümsedi.

"Aslında ben Danları seviyorum," dedim.

"Öyle mi? O zaman onları neden öldürüyorsun?"

Sorusunu duymamış gibi davrandım ve "Onları seviyorum çünkü hayattan korkmuyorlar," diye ekledim.

"Yani onlar Hıristiyan değiller demek istiyorsun, öyle mi?"

"Doğru, onlar Hıristiyan değil, ya sen?"

Leofric dudaklarını büzerek birkaç saniye düşündü ve "Sanırım ben Hıristiyanım," dedi. "Ama sen Hıristiyan değilsin, değil mi?"

Başımı iki yana salladım, ona Thor çekicini gösterdim, güldü ve "Pekâlâ, dinsizlerin yanına gidince ne yapacaksın?" diye sordu. "Yani kan davanı takip etmekten başka ne işin olacak?"

Güzel bir soruydu ve birayla karışan kafama rağmen ona bir cevap bulmaya çalıştım. Sonra, "Babası gibi, Genç Ragnar'ın yanında da çalışabilirim," dedim.

"O halde babasını neden terk ettin?"

"Çünkü adam öldürüldü."

Leofric kaşlarını çattı ve "Yani Dan lordun yaşadığı sürece orada kalacaksın, öyle mi?" diye sordu. "Yani o olmadan sen bir hiçsin?"

"Öyleyim galiba," diyerek başımı salladım. "Fakat babamın kalesini geri almak için Northumbria'ya gitmek istiyorum."

"Ragnar bu konuda sana yardım edecek mi?"

"Edebilir sanıyorum. Çünkü babası herhalde bunu yapacaktı."

"Kaleni ele geçirdiğin zaman oranın lordu, yani topraklarının sahibi olacak mısın? Yoksa seni de Danlar mı yönetecek?"

"Danların idaresi devam edecektir."

"Yani bir köle olmayı kabul ediyorsun? Onlara evet lordum, hayır lordum diyecek, üzerine işemelerine izin vereceksin, öyle mi?"

Yüzümü buruşturdum ve "Burada kalırsam ne olacak peki?" diye sordum.

"Bir komutan olacaksın," dedi.

Onun bu sözüne güldüm ve "Alfred'in emrinde yeterince komutan var," dedim.

Leofric başını iki yana salladı ve "Evet, emrinde bazı iyi savaşçı ve güçlü komutan var tabii ama daha fazlasına ihtiyacı var," dedi. "Düşmanı kaçırdığımız o gün ona söyledim. Bana asker ver de karaya çıkayım, dedim ama beni dinlemedi." Durdu ve koca yumruğunu masaya indirdi. "Ona iyi bir savaşçı olduğumu, düşmanı yok edeceğimi söyledim ama adam beni dinlemedi!"

Demek ki o günkü tartışmalarının nedeni buydu. "Neden seni dinlemedi peki?" diye sordum.

Leofric, "Çünkü okuma yazma bilmiyorum ve bundan sonra da öğrenecek halim yok," diye homurdandı. "Bir zamanlar öğrenmeyi denedim ama saçma geldi. Ayrıca bir lord da değilim, sadece kralın düşmanlarını öldürmeyi bilen

bir kölenin oğluyum. Ancak Alfred için bu yeterli değil." Durdu, yine yüzünü buruşturdu ve "Ona göre, ben onun yöneticilerinden birine yardımcı olabilirmişim ama okuma yazma bilmediğim için komutanlık yapamazmışım," diye ekledi.

"Fakat ben yapabilirim," dedim. Galiba bira beni böyle konuşturdu.

Leofric yüzüme bakarak sırıttı ve "Sen bazı şeyleri çok geç anlıyorsun, kafasız," dedi. "Sen lanet bir lordsun ve okuma yazma biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, iyi bildiğimi söyleyemem, sadece kısa kelimeleri okuyabiliyorum."

"Ama daha iyi öğrenebilirsin, değil mi?"

Bir an düşündüm ve "Şey, tabii, öğrenebilirim," dedim. Leofric derin bir nefes aldı ve "Bak şimdi, bizde on iki gemi ve bunların mürettebatı olan savaşçılar var," dedi. "Bu adamlar savaş bekliyorlar. Biz Alfred'e bu adamlardan söz eder, senin de komutan olacağını söyleriz. O zaman o sana bir kitap verir, sen de ona istediği yerleri okur, komutayı alırsın ve gidip senin şu Danların canlarına okuruz, ne diyorsun?"

Ona ne evet ne de hayır dedim, çünkü ne diyeceğimi bilemedim. O anda endişeliydim çünkü benimle konuşan insanlara itiraz edemiyordum. Ragnar'ın yanındayken onun peşinden gitmeyi düşünmüştüm ve şimdi de Leofric'in gelecekle ilgili hayallerini dinliyor, onun etkisinde kalıyordum. O anda tereddüt içindeydim, Leofric ile daha fazla konuşmadım ve saraya geri döndüm. Orada Merewenna'yı buldum ve onun gerçekten de Alfred'e gözyaşı döktüren kız olduğunu öğrendim. Alfred'in pişmanlık gözyaşları döktüğünü, Snotengaham dışında, Mercia kampında casusluk yaptığım

gece görmüştüm. O kızla beraber ne yapmak istediğimi biliyordum, bunu yaptım ama daha sonra pişman olup ağlamadım.

Ertesi gün de Leofric'in ısrarıyla, atlarımıza atladık ve Cippanhamm'a gittik.

9

BUNU OKUYORSANIZ, SANIRIM SİZ de okuma yazma öğrenirken bazı keşiş ya da rahiplerden ellerinize ve başınıza tokat yemişsinizdir. Bana bunu yapmadılar elbette, çünkü artık çocuk değildim, ama kelimeleri hecelemeye çalışırken, bana bakıp alaycı bir ifadeyle gülümsemelerine tahammül ettim. Bana en fazla Beocca ders verdi ve her zaman, onu gerçek işinden alıkoyduğumu söyleyerek şikâyet etti. Söylediğine göre, gerçek işi, Alfred'in çocukluğunda Wintanceaster Piskoposu olan Swithun'un hayatını yazmaktı. Latincesi yeterli olmadığı için Beocca'nın yazdıklarını bir başka rahip Latinceye çeviriyordu. Yazılan sayfalar Roma'ya gönderiliyor ve Swithun'un aziz unvanı alması umut ediliyordu. Alfred bu çalışmayla yakından ilgileniyor, bazen Beocca'nın odasına geliyor ve Swithun'un bir zamanlar bir alabalığa vaaz verip vermediğini ya da bir martıya ilahi okuyup okumadığını, bunu bilip bilmediğini soruyordu. Beocca piskoposun biyografisini büyük bir heyecanla yazıyor ve Alfred gittikten sonra, istemeyerek bana ders vermeye başlıyordu. Bana kelimeleri yüksek sesle okumam için ısrar ediyor, beni zorluyor, sonra da "Hayır, hayır, hayır! Forliðan deniz kazası geçirdi! Bu okuduğun Aziz Paul'ün hayatı, Uhtred, apostol deniz kazası geçirdi! Okuduğun kelime bu değil!" diye söyleniyordu.

Bir gün gösterdiği kelimeye baktım ve "Peki, bu *forlegnis* değil mi?" diye sordum.

Birden öfkelendi, yüzü kızardı ve "Tabii ki değil!" diye söylendi. "Bu kelimenin anlamı..." durdu, bana İngilizce değil, okuma öğrettiğini anladı.

"Fahişe," dedim. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Kaç para aldıklarını bile biliyorum. Chad'ın meyhanesinde bir kızıl saçlı var ki..."

"Forliðan," diyerek sözümü kesti, "kelime forliðan. Doğru oku şunu."

O haftalarda kendimi bir garip hissediyordum. Artık büyümüş, bir savaşçı olmuştum ama Beocca'nın karşısında yeniden çocuk oluyor, parşömenler üzerindeki kelimeleri okumaya çalışıyordum. Azizlerin hayatlarını öğrendim. Sonunda Beocca ısrarlarıma dayanamadı ve Swithum'un, kendi yazdığı hayatından bazı yerleri okumama izin verdi. Sonra benden övgü dolu bir şeyler söylememi bekledi ama ben ürpererek, "Daha ilginç bir konu bulamaz mıydık?" diye sordum.

Beocca şaşı bakmayan, sağlam olan gözüyle, sitem eder gibi baktı ve "Daha ilginç bir konu mu?" dedi.

"Yani, savaş ya da Danlarla ilgili bir konu demek istedim. Kalkanlar, mızraklar ve kılıçlarla ilgili bir konu."

Yüzünü buruşturdu ve "O tür yazıları düşünmek bile istemem!" dedi. "Öyle bazı şiirler var," diye başladı ama sustu, kavga, dövüş ve savaşlardan söz eden şiirlerden kaçındığını belli eden bir ifadeyle yine yüzünü buruşturdu ve "Ama bu sana ilham verecek," diyerek önündeki parşömeni gösterdi.

"İlham mı verecek! Swithun'un yumurta kabuğu kırıklarını nasıl onardığı konusunda mı?"

Beocca, beni azarlar gibi bir ifadeyle, "O bir aziz işiydi," dedi. "Kadın yaşlı ve fakirdi, elinde sadece satabileceği yumurtalar vardı, zavallı onları düşürdü ve kırdı. Kadıncağız aç kalacaktı! Ama Tanrı yardımcı oldu, aziz Swithun kırılan yumurtların kabuklarını onardı, sağlam yumurta haline getirdi ve kadın onları sattı."

"Aziz Swithun yumurtalarla uğraşacağı yerde kadına neden biraz para vermedi peki?" diye sordum. "Ya da neden kadıncağızı kendi evine götürüp karnını doyurmadı?"

Beocca, "O bir mucizeydi!" diye ısrar etti, "Tanrı gücünün bir gösterisiydi."

O anda Kral Edmund'un ölümünü hatırladım ve "Ben de bir mucize görmek isterdim," dedim.

Beocca sinirlendi ve "İşte, senin zayıf yanın bu," dedi. "Biraz inançlı olmalısın, mucizeler inanmayı kolaylaştırır. Tanrı'yı mucizelerde değil, inançla bulmak çok daha iyidir."

"O halde mucizeler neden var?"

Rahip daha fazla dayanamadı ve "Sen okumaya devam et bakalım," diye homurdandı. "Tanrı aşkına, ukalalılığı bırak da oku şunu!"

Başımı salladım ve istediği yeri okudum. Fakat Cippanhamm'da hayat sadece okumaktan ibaret değildi. Alfred haftada en az iki kez ava çıkıyordu ama bunlar kuzeyde yapılan avlara benzemiyordu. O, yabandomuzu peşinde koşmuyor, okla geyik vurmayı yeğliyordu. Adamları bir geyik görünce ona doğru kovalıyorlar ama hayvan onun önüne hemen gelmeyip başka yönlere kaçınca canı sıkılıyor, avdan vazgeçiyor ve kitaplarına geri dönüyordu. Sanırım ava da sevdiği için değil, bir kraldan avlanması beklendiği için çıkıyor ve buna katlanıyordu. Fakat ben ava çıkmayı

çok seviyordum. Kurtlar, geyikler, tilkiler ve yabandomuzları avlıyordum ve Æthelwold'a da bir domuz avı sırasında rastladım.

Æthelwold, Alfred'in en büyük yeğeniydi, aslında babası Kral Æthelred'in tahtına onun oturması gerekirdi. Benden bir ya da birkaç ay küçüktü ve pek çok konuda bana benziyordu ama babası ile Alfred onu korumaya almışlardı ve çocuk henüz kimseyi öldürmemiş, hiçbir savaşa katılmamıştı. Uzun boylu, atletik yapılı, güçlü kuvvetli ve hırçın bir delikanlıydı. Uzun siyah saçları, ailesinin diğer erkekleri gibi dar bir yüzü ve sarayda çalışan kızların dikkatini çeken iri gözleri vardı. Evet, bütün kızlar ona hayrandı. Tanıştıktan sonra Æthelwold, ben ve Leofric'le beraber avlanmaya, içmeye, kızlarla eğlenmeye başladı ama tabii bunları, muhafızları olan rahipleri atlatabildiği zamanlar yapıyordu. Her zaman amcasından şikâyet ederdi ama şikâyetlerini korktuğu Leofric'e değil, sadece bana söylerdi. Çocuk bir gün meyhanede bira içerken, "Alfred benim tacımı çaldı," dedi.

"Ama senin henüz çocuk olduğunu söylediler," dedim.

Dudaklarını büzdü ve "Ama artık çocuk değilim, değil mi?" diye homurdandı. "Yani Alfred artık tahtı bana bırakıp kenara çekilmeli."

Onu bu sözüne karşı söyleyecek bir şey bulamadım ve biraz bira içtim.

Æthelwold içini çekti ve sinirlenmiş gibi bir ifadeyle, "Benim savaşlara katılmama bile izin vermiyorlar," dedi. "O sersem herif benim bir din adamı olmam gerektiğini söylüyor." Sustu, birasından bir yudum aldı ve kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Onunla konuş, Uhtred."

"Ona ne söyleyeceğim? Senin din adamı olmak istemediğini mi?"

"Bunu zaten biliyor. Ona sen ve Leofric'le beraber savaşlara katılmak istediğimi söyle."

Derin bir nefes aldım, bir an düşündüm, başımı iki yana salladım ve "Bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum," dedim.

"Neden yaramasın?"

"Çünkü amcan Alfred senin adını duyurmandan korkuyor."

Æthelwold şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı ve "Adımı duyurmamdan mı korkuyor?" diye sordu.

Haklı olduğumu biliyordum ve "Eğer ünlü bir savaşçı olursan herkes seni izleyecek," diye açıkladım. "Sen zaten prenssin ki bu zaten onun için yeterince büyük bir tehlike. Ama Alfred senin ünlü bir savaşçı prens olmanı istemeyecektir herhalde, değil mi?"

Æthelwold, "Yobaz köpek!" diye homurdandı. Sonra yüzüne düşen uzun siyah saçlarını geriye doğru itti ve meyhane üstündeki handa bir odası olan, işini orada gören kızıl saçlı güzel kıza anlamlı gözlerle baktı. "Tanrım, kız çok güzel!" diye mırıldandı. Sonra, "Bir gün onu bir rahibeyle birlikte görmüşler," diye ekledi.

"Kimi? Alfred'i mi? Bir rahibeyle!"

"Bana böyle söylediler. O zaten her zaman kız peşindeydi. Uçkuruna hâkim olamaz. Şimdi rahipler onun peşini bırakmıyorlar." Durdu, yüzünü buruşturdu ve "Karnını deşmek isterdim o hergelenin!" diye homurdandı.

"Bunu benden başka birisi duyarsa asılırsın, dikkat et!"

Yüzüme baktı ve "O zaman kaçar Danların yanına giderim," diyerek omuz silkti.

"Bak bunu yapabilirsin ve onlar da seni severek kabul ederler."

"Sonra da kullanırlar ama değil mi?" diyerek aptal bir adam olmadığını gösterdi.

Başımı salladım ve "Egbert ya da Burghred gibi bir adam olursun işte," dedim, "ya da Mercia'daki şu yeni adam gibi biri."

"Ceolwulf."

"Evet, onların zevkine göre bir kral işte!" dedim. Ceolwulf Mercialı bir konttu ve Bughred Roma'ya kaçtığı için kral seçilmişti ama o da Burghred gibi gerçek değil, Danların yönettiği bir kraldı. Adam sikke basabiliyor, adaleti temsil ediyordu tabii ama danışma konseyinde Danlar olduğunu ve onun, onları kızdıracak hiçbir şey yapamadığını herkes biliyordu. "Yani, onun gibi biri mi olmak istiyorsun?" diye sordum. "Kaçıp Danlara sığınarak ancak bunu yapabilirsin."

Æthelwold, "Hayır," diyerek başını iki yana salladı. Masa üzerinde dökülen bira damlalarını parmağıyla sildi ve "Sanırım hiçbir şey yapmamak daha iyi olacak," diye ekledi.

"Hiçbir şey yapmamak mı?"

Bir an düşündü ve "Hiçbir şey yapmadan sabredip beklersem, bir gün nasıl olsa ölecek," dedi. "Alfred sürekli hasta, fazla yaşamaz herhalde, değil mi? Oğlu da henüz bir bebek. O halde, o öldüğü zaman ben kral olacağım. Tanrım, şükürler olsun!" Bu son sözcükleri, o sırada meyhaneye giren iki rahibi görünce söylemişti, bunlar onun etrafındaki rahiplerden ikisiydi, adeta gardiyanıydılar ve onu alıp yatağına götürmek için gelmişlerdi.

Beocca, Æthelwold ile arkadaşlık etmemden hoşlanmıyordu. Bir gün bana, "O delikanlı akılsız bir yaratık," dedi.

"Ben de öyleyim. Bunu bana sen söylemiyor musun?"

"O zaman akılsızlığının desteklenmesine ihtiyacın yok, değil mi? Şimdi bunları bırak da işimize bakalım, Aziz Swithun'un şehrin Doğu Kapısı'nı nasıl yaptığı konusunu okuyalım."

Epifani Yortusu'na kadar, on iki yaşındaki akıllı bir çocuk kadar iyi okumayı öğrenmiştim, yani Beocca böyle demişti bana ve benden teolojik metinler okumamı istemeyen Alfred için bu yeterliydi. O sadece, gerektiği zaman emirlerini okuyabilmemi istiyordu, onun için önemli olan buydu. Leofric ve ben komutan olmak istiyorduk. Ben de Beocca'nın eğitimine ve Aziz Swithun'un balıklar, martılar ve yumurtalarla ilgili hikâyelerini dinlemeye bu yüzden katlanmıştım. Fakat emrimize birlikler verilmesi krala bağlıydı ve aslında kumanda edilecek birlik sayısı da fazla değildi.

Batı Sakson ordusu ikiye bölünmüştü. Ordunun birinci ve daha küçük olan parçası, kralın askerlerinden, onu ve ailesini koruyan birlikten oluşuyordu. Onlar profesyonel savaşçılardı ve sayıları da pek fazla değildi. Ben ve Leofric onların komutanı olmak istemiyorduk çünkü muhafız birliğinin komutanı olmak, Alfred'in yakınlarında kalmak ve onun emrinde olarak kiliseye gitmek anlamına geliyordu.

Ordunun daha büyük olan diğer kısmı kontluk ve komutanlıklar halinde bölünmüştü ve bunlar kendi sınırları içinde asker toplayıp büyük bir savaş gücüne sahip olurlardı. Örneğin, Hamptonscir gerektiğinde üç bin asker toplayabiliyordu ve Wessex'te aynı sayıda asker toplayabilecek dokuz komutanlık vardı. Fakat bu birliklerde, kontun emrindeki daimi askerler dışında olanlar çoğunlukla çiftçilerdi. Bunların çoğunda, yeterince kalkan, mızrak ve savaş baltası vardı ama kılıcı ve zırhı olanlar azdı. Dahası, böyle bir birlik, kontluk sınırları dışına çıkmayı pek istemez, hele çiftliğinde yapılacak

işleri olduğu zaman adamlar askerlik yapmaktan kaçınırdı. Æsc Tepesi savaşında Danları yenen Batı Sakson askerleri çoğunlukla saray muhafızlarıydı. Alfred ve ağabeyinin saray birlikleri saldırıyı başlatmış, ordunun büyük kısmı, düşmanı korkutmasına rağmen, saray muhafızlarının zafer kazanmasından sonra karışmıştı savaşa. Kısacası, toplama askerler ordusu aslında pek de yararlı olamamıştı ama Leofric ancak böyle asker toplayabilecekti.

Leofric, kış aylarında Hamtun meyhanelerinde içip sarhoş olan gemiciler dışında köylerden de tayfa toplamak istiyordu ve bunun için Alfred'in, Hacca'yı komutanlıktan alması için ikna edilmesi gerekiyordu. Fakat şansımız vardı çünkü Hacca, Cippanhamm'a geldi ve donanma komutanlığından alınmak istediğini söyledi. Adam Alfred'e, bir daha denize çıkmak istemediğini söyledi ve "Beni deniz tutuyor, lordum," dedi.

Alfred, kendisi de çoğu zaman hasta olduğu için, hastalara sempati duyardı ve Hacca'nın da iyi bir komutan olamadığını biliyor olmalıydı ama Hacca'nın yerine kimi komutan yapacağı konusunda emin değildi. Bu konuda danışmak için dört piskopos, iki başrahip ve bir de rahip çağırdı. Beocca'dan öğrendiğime göre, tüm bu din adamları yeni bir komutan için dua etmeye başlamışlardı.

Leofric bunu duyunca yanıma geldi ve "Bir şeyler yap!" diye homurdandı.

"Lanet olsun, ben ne yapabilirim ki!"

"Rahip arkadaşların var, onlarla konuş. Git Alfred'le konuş, kafasız!" Bana artık sadece sinirli olduğu zamanlar böyle hitap ediyordu.

"Alfred benden hoşlanmıyor," dedim. "Donanma komutanlığını bize vermesini istersem, tam aksini yapar ve oraya

başka birini getirir. Bir piskoposu bile komutan yapabilir yani!"

Leofric, "Lanet olsun!" diye söylendi.

Sonuçta Eanflæd bizi kurtardı. Kızıl saçlı, neşeli, güzel kızdı ve Leofric'den de hoşlanıyordu. O gün meyhanede tartıştığımızı görünce masamıza gelip oturdu, ellerini masaya vurup bizi susturdu ve neden tartıştığımızı sordu. Sonra hapşırdı çünkü üşütmüştü.

Leofric parmağıyla kıza beni gösterip, "Bu işe yaramaz veledin donanma komutanı olmasını istiyorum," dedi, "ama o henüz çok genç, çirkin, korkunç ve dinsiz hergelenin biri. Alfred ise bir sürü din adamının öğütlerini dinliyor ve böyle giderse gemi pruvası ile kıçını birbirinden ayıramayan bir serseriyi donama komutanlığına getirecek."

Eanflæd, "Hangi din adamları bu danışmanlar?" diye sordu. Ona baktım ve "Scireburnan, Wintanceaster, Winburnan ve Exanceaster piskoposları," dedim.

Kız gülümsedi, yeniden hapşırdı, kalkıp gitti. Ve iki gün sonra Alfred beni çağırdı. Sonradan öğrendim ki Exanceaster Piskoposu kızıl saçlı kızlara düşkündü.

Alfred beni sütunlu ve ortasında büyük bir ocak olan salonunda karşıladı. Kapıda, dileği olup kralı görmek için bekleyen adamlar sıraya girmişti ve muhafızlar etrafı gözlüyorlardı. Salonun diğer ucunda dua eden rahipler vardı. Alfred beni ateşin başına çağırdı ve konuşurken ağır adımlarla bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Bir ara durdu ve yüzüme bakarak, beni donanma komutanı yapmayı düşündüğünü söyledi. Ama bunu sadece düşünüyordu. Söylediğine göre, bu seçimde ona Tanrı yol gösterecekti ama Tanrı öğüdüyle kendi içgüdüsünün uyum halinde olup olmadığını anlamak için, şimdi benimle konuşması gerekiyordu. Kendi sezgileri-

ne de güveniyordu. Bir gün bana, bir insanın içindeki gözle ilgili ders vermiş, o gözün akıllı olmamıza yardımcı olduğunu anlatmıştı ve sanırım haklı olabilirdi. Fakat bir donanma komutanı atamak için mistik zekaya ihtiyaç yoktu, böyle bir adamın, Danları öldürme konusunda arzulu bir savaşçı olması gerekirdi.

Alfred, "Söyle bana, okuma öğrenmek inancını güçlendirdi mi?" diye sordu.

Bu konuda arzuluymuş gibi görünmeye çalışarak, "Evet, lordum," dedim.

"Gerçekten mi?" derken kuşkulu gözlerle yüzüme baktı.

Çok etkisinde kaldığımı göstermek için, elimi kaldırıp hafifçe salladım ve "Aziz Swithun'un hayatı ve Chad hikâyeleri!" dedim. Sonra, o sıkıcı adamı nasıl öveceğimi bilemiyormuş gibi sustum.

Alfred mutlu bir ifadeyle, "Kutsanmış Chad!" dedi. Sonra, "Onun cesedinin külleri hasta insanları ve hayvanları iyileştirdi, biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"O bir mucizeydi, lordum," dedim.

"Böyle konuşman beni çok sevindirdi, Uhtred, inançlı olman çok mutlu etti beni."

Ciddi bir ifadeyle, "Ben de çok mutluyum, lordum," dedim.

"Çünkü Danları sadece Tanrı'ya olan inancımızla yenebiliriz."

Mümkün olduğunca inandırıcı olmaya çalışarak, "Gerçekten de öyle, lordum," dedim.

Ama içimden de, *Bu adam neden beni hemen donanma komutanı yapıp bitirmiyor şu işi?* diye söylenmeden edemedim.

Fakat Alfred o gün nedense saçmalayıp duruyordu.

Bir süre düşündü ve sonra, "Seni ilk kez gördüğüm günü hatırlıyorum," diye devam etti. "O gün senin çocukça inancın beni etkilemişti. O halin bana da ilham vermişti, Uhtred."

"Bunu duyduğuma sevindim, lordum."

Yine durdu, içini çekti ve bu kez kaşlarını çatarak baktı bana, "Ama daha sonra inancının azaldığını gördüm ve üzüldüm."

"Tanrı bizi sınar, lordum," diye karşılık verdim.

Yüzünü buruşturdu ve "Evet, bu doğru işte!" dedi.

Alfred her zaman hasta bir adamdı. Düğününde bile acılar içinde kıvranmıştı. Gerçi bunun nedeni, evlendiği kızın nasıl bir insan olduğunu anlamış olması olabilirdi ama o her zaman sancılanırdı. Söylediğine göre, o eski korkunç sancıları biraz da olsa azalmıştı ama hâlâ sık sık karın ağrısı çekiyordu. "Evet, Tanrı bizi sınar," diye devam etti, "ve sanırım seni de sınıyordu. Senin bu sınanmadan sağlam çıktığını düşünmek istiyorum."

"Evet, ben de olumlu bir sonuca ulaştığıma inanıyorum, lordum," derken, onun bu saçma konuşmaya bir an önce son vermesi için dua ettim.

Yüzüme baktı ve "Ama seni komutan yapma konusunda hâlâ tereddüdüm var," dedi. "Henüz çok gençsin, Uhtred! Okumayı öğrenerek çalışkanlığını kanıtladın ve asilzade bir çocuksun ama seni arayanlar bir kiliseden ziyade bir meyhanede buluyorlar. Bu doğru, değil mi?"

O anda ne diyeceğimi bilemedim, birkaç saniye düşündüm ama sonra Beocca'nın o bitmez tükenmez derslerinden birinde bana söylediği bir sözü hatırladım. Hiç düşünmeden, o sözün anlamını bile bilmeden konuştum.

"Şöyle derler, lordum, *İnsanoğlu yiyerek ve içerek gelir ve de...*"

Alfred, "*Dersin ki, bak, açgözlü ve sarhoş bir adam!*" diyerek benim cümlemi tamamladı. Sonra, "Haklısın, Uhtred. Beni kusurlu bulmakta haklısın," diye devam etti. "Yüce Tanrım! Hz. İsa da zamanını meyhanelerde geçirmekle suçlanmıştı ve ben bunu unuttum. Kutsal Kitap'ta var bu!"

Tanrım, bana yardım et, diye düşündüm. Bu adam Tanrı diye kafayı yemişti ama aptal değildi. Şimdi de bir yılan gibi döndü, yüzme baktı.

"Duyduğuma göre yeğenimle de iyi arkadaş olmuşsunuz. Onun derslerine engel olduğunu söylediler bana."

Elimi kalbimin üstüne koydum ve "Yemin ederim ki onu düşüncesizce davranmaktan caydırmak için elimden geleni yapıyorum, lordum," dedim.

Bu dediğim doğruydu ya da yeterince doğruydu. Æthelwold'un, Afred'in boğazını kesmek ya da kaçıp Danlara sığınmak konusundaki fikirlerini destekleyecek hiçbir şey yapmamıştım. Onu meyhaneye gitme, fahişelerle eğlenme, küfür ve günaha girme konularında teşvik etmiş olabilirdim ama bunlar akılsızlık sayılamazdı herhalde.

Yemin sözü güçlü bir ifadedir. Bütün yasalarımız yemine bağlıdır. Hayat, sadakat, bağlılık sözleri hep yeminle verilir. Ve benim 'yemin ederim' sözüm onu ikna etmek için yeterli oldu.

Alfred hafifçe gülümseyerek yüzüme baktı ve "Sana teşekkür ederim, Uhtred," dedi. "Ve sana şunu söylemek isterim ki, şaşırtıcı bir olay oldu; Exanceaster Piskoposu bir rüya görmüş ve rüyasında ona görünen bir Tanrı habercisi, senin donanma komutanı olman gerektiğini söylemiş."

Şaşırdım ve "Tanrı habercisi mi?" dedim.

"Bir melek."

Ciddi bir ifadeyle, "Yüce Tanrım!" derken, Eanflæd adlı

kızıl saçlı güzel kızın, melek olduğunu öğrenince çok sevineceğini düşündüm.

Alfred, yine sancılanmış olacak ki yüzünü acıyla buruşturdu ve "Bununla beraber," deyip susunca, beklenmeyen bir şey söyleyeceğini anladım. Birkaç saniye ağrıyan karnını ovuşturdu ve sonra, "Bununla beraber, düşünüyorum da," diye devam etti, "sen aslında Northumbrialısın ve Wessex'e kalpten bağlanmış olamazsın."

"Ama şimdi burada yaşıyorum, lordum."

"Tamam, ama ne zamana kadar burada yaşayacaksın?"

"Danlar buralardan gidene kadar, lordum."

Bunu önemsemiyormuş gibi dudaklarını büzdü ve "Bana Tanrı adına bağlı olacak adam istiyorum," dedi. "Bana Tanrı adına bağlanacak, beni sevecek, görevini benimseyecek, tutkulu ve toprak sahibi bir adam olmalı bu." Sustu ve yine yüzüme baktı, hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyebileceğini düşündüm.

O anda Bebbanburg'ü hatırladım ve "Northumbria'da toprağım var," dedim.

"Batı Sakson'da toprağın olmalı, Uhtred, kendine ait, savunacağın, onun için savaşacağın toprak demek istiyorum."

"Kutsal bir düşünce," dedim ve neler söyleyeceğini tahmin ettim, kalp atışlarım birden hızlandı.

Fakat Alfred benim beklediğim şeyi hemen söylemedi, o anda konuyu değiştirdi ve mantıklı olarak, Dan tehdidinden söz etmeye başladı. Ona göre donanma sayesinde Viking saldırıları azalmıştı ama yeni yılda, bizim on iki gemimizin karşı koyamayacağı büyüklükte bir Dan donanması gelebilirdi.

"Donanmamı kaybetmek istemiyorum," dedi, "bu nedenle onların donanmasıyla savaşamayız. Dinsizlerin kara ordusu

Temes'den aşağıya inebilir ve donanmaları da güney kıyılarımıza saldırabilir. Ben bunlardan birine karşı savaşabilirim ama ikisine birden yetişemem, bu nedenle bizim donanmamız onların gemilerini takip edip rahatsız etmek zorunda kalacak. Yani onların dikkatini dağıtacak. Ben onların kara ordusuyla savaşırken, donanmaları kendi sorunlarıyla uğraşmak zorunda kalmalı."

Bunun güzel bir fikir olduğunu söyledim ki muhtemelen de öyleydi. Fakat bizim on iki gemimiz onların büyük donanmasını nasıl taciz edecekti, bu bir sorundu. Ama bu konuyu daha sonra, düşman donanması geldiği zaman düşünecektik. Alfred daha sonra toprak konusuna döndü ki donanma komutanlığını bana verip vermemesi buna bağlıydı. Hafifçe içini çekti ve "Seni kendime bağlamalıyım, Uhtred," dedi.

"Bu konuda yemin edeceğim, lordum," dedim.

"Elbette edeceksin, bunu biliyorum ama ben senin bir Wessexli olmanı istiyorum."

"Bundan onur duyarım, lordum," dedim. Ona başka ne söyleyebilirdim ki!

"Sen bir Wessexli olmalısın," dedi ve bana büyük bir iyilik yapmış gibi hafifçe gülümsedi. "Defnascir'de bir yetim var," deyince, arkasından ne geleceğini anladım. "Orada bir kız var, onun evlenmesini istiyorum."

Hiçbir şey söylemedim. Celladın kılıcı havaya kalktıktan sonra itiraz etmenin ne yararı olacaktı?

Alfred, "Kızın adı Mildrith ve onu çok severim," diye devam etti. "Dindar, mütevazı ve sadık bir kızdır. Babası, Kont Odda'nın yardımcısıydı. Kız, evleneceği erkeği oldukça büyük toprak sahibi yapacaktır ve o güzel toprakların iyi bir adama verilmesini isterim."

Kendimi zorlayarak hafifçe gülümsedim ve "Sizin takdir ettiğiniz bir kızla evlenecek olan erkek şanslı biri olacaktır, lordum," dedim.

Gözlerime baktı ve "O halde git ve evlen onunla," dedi. Ve kılıç darbesini indirdi. "Ben de o zaman seni donanma komutanı yapayım."

"Peki, lordum," dedim.

Bunu Leofric'e anlattığım zaman katıla katıla güldü ve sonra ciddileşerek, "Alfred aptal bir adam değil, değil mi?" dedi. "Adam seni bir Batı Sakson yaptı işte. Peki, sen bu Miltewærc hakkında ne biliyorsun?" *Miltewærc*, karın ağrısı demekti.

"Onun adı Mildrith," dedim, "ve dindar bir kızmış."

"Elbette dindar olacak. Önüne gelenle yatan biri olsaydı Alfred herhalde onunla evlen demezdi sana, değil mi?"

"Kız yetimmiş ve on altı, on yedi yaşlarındaymış."

"Tanrım! Bayağı yaşlanmış desene. O yaşa kadar evlenmediyse çirkin bir kız olmalı. Zavallı kız senin gibi bir hergeleyle evlenmek için beklediğine göre, çok dua etmiş olmalı. Fakat bu da onun kaderi işte! Her neyse, şimdi bunları boş ver, önce seni evlendirelim, sonra da Danları öldürelim."

Kış gelmişti. Noel'i Cippanhamm'da kutladık ama Yule kadar neşeli değildi. Sonra da buz gibi, yağmurlu ve rüzgârlı bir havada atlarımıza atladık, güneye doğru yola çıktık. Peder Willibald yine bizimle geldi çünkü hâlâ donanma vaiziydi. Ben de Defnascir'e ulaşıp, istemediğim halde gerekeni yapmak, sonra da Hamtun'a gidip on iki gemimizin savaşa hazırlanıp hazırlanmadığını kontrol etmek istiyordum. Gemiler kış aylarında kalafat edilir, temizlenir ve baharda sefere çıkmak üzere hazırlanırlar. Gemileri dü-

şünürken, Danları ve Brida'yı hatırladım. Kızın nerelerde olduğunu, neler yaptığını ve bir daha görüşüp görüşemeyeceğimizi merak ettim.

Sonra Ragnar'ı hatırladım. Genç Ragnar, Thyra'yı bulmuş muydu acaba? Kjartan sağ mıydı? Onlar şimdi ayrı bir dünyada yaşıyorlardı, ben onların dünyasından ayrılmış, Alfred'in temiz, düzenli dünyasına dahil olmuştum. Alfred beni Batı Sakson yapmaya çalışıyordu ve yarı yarıya başarılı olmuş sayılırdı. Bir süre önce Wessex için savaşma yemini etmiştim ve şimdi de bu topraklarda evlenecektim. Ancak kafamdaki, Bebbanburg'ü yeniden alma hayalim devam ediyordu.

Bebbanburg'ü severdim ama Defnascir'i de sevdiğimi söyleyebilirim. Thor, Ymir'in vücudundan dünyayı yaratırken, Defnascir ve komşusu Thornsæta'yı da güzel tasarlamıştı. İki eyaletin toprakları da güzeldi; yüksek olmayan tepeleri, akarsuları, verimli tarlaları, yeşil çayırları ve güzel limanları vardı. İnsan bu iki eyalette de mutlu bir hayat sürebilirdi ve ben Bebbanburg'ü çok sevmeseydim, Defnascir'de de mutlu olabilirdim. Uisc Nehri vadisini takip ederek kızıl topraklı, bakımlı tarlalardan, güzel köylerden geçtik ve bir süre sonra eyaletin başkenti olan Exanceaster'a geldik. Romalılar burada, Uisc üzerindeki tepeye bir kale ve etrafına taş ve tuğladan oluşan sağlam surlar inşa etmişlerdi. Surlar hâlâ sağlamdı, yerinde duruyordu ve biz kuzey kapısına yaklaşırken, nöbetçiler bizi uyardılar.

Willibald nöbetçilere, "Biz Kont Odda'yı görmeye geldik," dedi.

"Ziyaret sebebiniz nedir?"

Willibald, üzerinde Alfred'in mührü olan zarfı çıkarıp onlara gösterdi ve gururlu bir ifadeyle, "Kralın emri," diye

cevap verdi. Nöbetçiler belki de kral mührünü tanımadılar ama "kral emri" sözünü duyunca kapıyı açtılar ve eski Roma evlerinin bulunduğu şehre girdik. Küçük şehrin ortasında ahşap bir kilise vardı ve yanında da Kont Odda'nın konağı görülüyordu.

Kont bizi bir süre bekletti. Sonunda yanında oğlu, bir düzine adamı ve rahipleriyle geldi. Rahiplerden bir kralın mektubunu yüksek sesle okudu. Alfred mektubunda, Mildrith'in, sadık yardımcısı Kont Uhtred'le evlenmesi gerektiğini yazmış, Odda'nın hemen düğün hazırlıklarına başlaması emrini vermişti. Ama Odda bu haberden memnun olmamıştı. Adam en azından kırk yaşındaydı, saçları aklaşmıştı ve yüzündeki yağ kistleri onu çirkinleştiriyordu. Aynı adı taşıyan oğlu Genç Odda daha da sevimsiz bir çocuktu. Mektupta yazılanı duyunca kaşlarını çattı ve "Uygun bir durum değil bu," diye şikâyet etti.

"Bunu kral istiyor, oğlum."

"Fakat..."

"Kralın arzusu bu!"

Genç Odda somurttu ve sesini kesti. Delikanlı hemen hemen benim yaşımdaydı, on dokuz olabilirdi, siyah saçlı, yakışıklı bir genç adamdı, kenarları altın sırmalı siyah bir tunik giymişti. Boynunda altın bir haç asılıydı. Ben o anda yol yorgunu olduğumdan ve kirlenmiş kıyafetimle ona kötü görünmüş olmalıyım ki hiç de hoşlanmamış gibi yüzüme baktı, sonra topukları üzerinde döndü ve hızlı adımlarla salonu terk etti.

Odda da kralın arzusundan pek hoşlanmamış gibiydi. Fakat zoraki bir gülümsemeyle bana baktı ve "Piskopos yarın sabah evlendirebilir sizi," dedi. "Ama önce gelinin başlık parasını ödemeniz gerekiyor."

"Başlık parası mı?" diye sordum. Alfred bana bundan söz etmemişti ama bunun bir âdet olduğunu duymuştum.

Odda alaycı bir sırıtışla yüzüme baktı ve "Evet, otuz üç şilin," dedi.

Otuz üç şilin büyük paraydı, o parayla iyi bir savaş atı ya da bir tekne satın alınabilirdi. Bu parayı duyunca şaşırdım ve arkamda duran Leofric'in iç çekişini duydum. "Bunu Alfred mi söyledi?" diye sordum.

Odda, "Hayır, bunu ben söylüyorum," dedi. "Çünkü Mildrith benim vaftiz kızımdır."

Adamın neden sırıttığı belliydi. Bu çok paraydı ve Odda bunu ödememin mümkün olmadığını düşünüyordu. Bu ödemeyi yapamazsam kızı alamayacaktım ama evlenemezsem de donanma komutanı olamayacaktım ki Odda bunu bilmiyordu. Ayrıca, ödeme bu otuz üç şilinle ya da 396 gümüş peni ile de kalmayacak, bunun iki katına çıkacaktı, çünkü bir erkek, evlendikten sonra karısına da başlık parası kadar bir para vermek zorundaydı, âdet böyleydi. İkinci ödeme Odda'yı ilgilendirmiyordu tabii ve ben bu parayı ödemek istemiyordum. Ama tereddüt ettiğimi gören Odda, ona parayı ödeyemeyeceğimi düşünmüştü ve bu durumda evlenmem mümkün olmayacaktı.

Adama baktım ve "Hanımefendiyi görebilir miyim?" diye sordum.

Odda kararlı bir ifadeyle, "Onu yarın sabah düğün töreninde görebilirsin," dedi, "ama parayı ödersen. Aksi takdirde mümkün değil."

Kesemi çıkarıp ona bir altın lira ve otuz altı gümüş şilin verince şaşırdı, hayal kırıklığına uğramış gibi yüzüme baktı. Kesede başka paralar olduğunu anlayınca daha çok şaşırdı ama çaresiz kalmıştı.

"Onu yarın katedralde görebilirsin," dedi.

"Neden şimdi göremiyorum?" diye sordum.

Odda, "Çünkü şu anda dua ediyor," dedi ve bize kapıyı gösterdi.

Leofric'le beraber o gece kalmak için, katedral yakınında, meyhane üstünde bir han odası bulduk ve o gece iyice sarhoş oldum. Tanımadığım bir adamla kavga ettim ama hatırladığım kadarıyla, benim kadar sarhoş olmayan Leofric bizi ayırdı, sonra adamı dövdü. Ondan sonra dışarıya çıktım ve kustum. Biraz daha içtim, iyi uyuyamadım, çatıya vuran yağmur damlalarının sesiyle uyandım ve yine kustum.

Leofric'e, "Neden Mercia'ya gitmiyoruz sanki?" diye sordum. Kral bize atları ödünç olarak vermişti ama onları çalabilirdim.

"Orada ne yapacağız peki?"

"Adam bulur, savaşırız," dedim.

Leofric yüzüme bakıp başını iki yana salladı ve "Saçmalama, çocuk," dedi. "Biz donanmayı istiyoruz. Eğer o çirkin kızla evlenmezsen donanma komutasını alamayız, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Komutan ben olacağım," dedim.

"Tamam, ama evlenirsen mümkün olacak bu. O zaman sen donanmaya sahip olacaksın, ben de sana komutanlık yapacağım."

O sırada Peder Willibald yanımıza geldi. Meyhane yakınındaki manastırda yatmıştı. Benim düğün için hazır olup olmadığımı merak etmişti ama perişan halimi görünce şoke oldu. "Yüzündeki o morluk da ne?" diye sordu.

"Dün gece bir hergeleden yumruk yedim," diye cevap verdim. "Sarhoştum ama o hergele de sarhoştu. Sana tavsiyem, sarhoşken sakın biriyle kavga etme, peder."

Kahvaltıda biraz daha bira içtim. Willibald başını iki yana salladı ve en iyi tuniğimi giymemi söyledi. Ama tek tuniğim vardı, o da kirlenmiş, lekeli, buruşuk ve yırtıktı. Ona zincirli zırhımı giyebileceğimi söyledim ama rahip bu kıyafetin kilise için uygun olmadığını söyleyip bu teklifimi reddetti. Onu haklı buldum ve rahip, kıyafetimi temizleyip düzeltmek için bir süre uğraştı. Saçlarımı atkuyruğu yapıp ensemde bağladım, belime kılıcımı ve hançerimi taktım. Rahip yine itiraz etti, kiliseye silahla girilemeyeceğini söyledi ama ben kötü bir çocuk olarak onları çıkarmadım. Willibald ve Leofric ile beraber katedrale gittim.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, sokaklarda sel olan sular hendeklere akıyor, katedralin sazlarla kaplı çatısı yağmur sularını içeriye sızdırıyordu. Doğudan buz gibi bir rüzgâr esiyor, ahşap duvarların çatlaklarından içeriye girip mumların alevlerini titretiyor, bazılarını söndürüyordu. Katedral denen yer aslında küçük bir kiliseydi, Ragnar'ın yanan evi kadar bir binaydı. Ancak bazı yerlerinde yağmur sularının biriktiği taş zemin Romalılar zamanından kalmış olmalıydı. Piskopos mihrabın önünde, titrek mum ışıklarının altında iki rahiple konuşuyordu. Çok geçmeden Kont Odda, evleneceğim kızla beraber geldi.

Genç kız bana baktı ve ağlamaya başladı.

Ne bekliyordum ki? Sanırım yüzü çiçek bozuğu, asık suratlı, öküz gibi iri ve geniş kalçaları olan bir kız göreceğimi sanmıştım. Makam ya da toprak için evlenen bir adamdan karısını sevmesi beklenemezdi herhalde, değil mi? Evet, ben toprak sahibi olmak için evleniyordum ve onun da başka seçeneği yoktu. Bunu bir sorun haline getirmemek gerekiyordu çünkü işler böyle yürüyordu. Benim görevim onun toprağını

alıp ekip biçmek ve para kazanmak, Mildrith'in görevi ise, bana oğullar vermek, masamda yiyecek ve bira bulunmasını sağlamak olacaktı. Bir evlilikte dindar insanlardan beklenen bunlardı.

Ben bu kızla evlenmek istememiştim. Bir Northumbria Kontu olarak bir asilzadenin kızıyla, bana Defnascir'deki tepeli araziden daha büyük ve güzel topraklar getirecek bir kızla evlenebilirdim. Bebbanburg'ün malını mülkünü ve gücünü artıracak bir kız alabilirdim. Fakat bu mümkün olmamıştı ve asilzade olmayan bir kızla evlenmek durumundaydım. Kıza bundan sonra Leydi Mildrith diyeceklerdi ve bunun için müteşekkir olması gerekirdi ama o, ağlamaya başladı ve hatta Kont Odda'nın yanından kaçmak istedi.

Odda da onu kızı gibi seviyor olabilirdi ama başlık ödenmişti ve bu soğuk, berbat havada Cippanhamm'dan gelmiş olan piskopos gerekli dua ve sözlerin ardından bizi evlendirdi. "Yüce Tanrı sizi kutsasın ve birliğinizi korusun," dedi. Piskopos bunları söyledikten sonra amin demek üzereydi ama hapşırarak ağzını burnunu kapadı.

Willibald, "Amin," dedi. Ama diğerleri ses çıkarmadı. Böylece Mildrith karım oldu.

Biz kiliseden çıkarken Genç Odda bir köşeden bizi gözetliyordu, onu görmediğimi sandı ama gördüm ve bunu hafızama kaydettim. Onun bizi neden gözetlediğini biliyordum.

Aslında Mildrith, bir erkeğin arzulayabileceği bir kızdı. Gerçeği söylemek gerekirse, 'arzulanabilir' sözcüğü ona haksızlık olur ama uzun zaman önce görülen bir yüzü hatırlamak çok zor. Bazen rüyamda görüyorum onu, o zaman bana gerçek gibi görünüyor ama uyandığım ve onun yüzünü hatırlamak istediğim zaman bunu yapamıyorum. Hatırladığım kadarıyla, açık renkli, soluk bir teni vardı, alt dudağı dışarıya

doğru biraz fazla çıkıntılıydı, mavi gözleri vardı ve saçları benimkiler kadar sarıydı. Uzun boyluydu ama bunun kendisini erkeksi gösterdiğini söyler ve bundan hoşlanmazdı, her zaman bir felaketten korkuyormuş gibi endişeli bir yüz ifadesi vardı. Fakat bu ifade bir kadını çekici yapabiliyor ve itiraf etmeliyim ki ben onu çekici buldum. Bu da beni şaşırtmıştı. Onun gibi bir kızın daha önce evlenmiş olması gerekirdi, diye düşünmüştüm. Mildrith on yedi yaşındaydı ve onun yaşındaki kadınların çoğu üç, dört çocuk sahibiydi, bazıları da doğum sırasında ölmüştü.

O gün evlendikten sonra, onun Uisc Nehri ağzının batısında olan evine giderken, hikâyesinin bir kısmını dinledim. Onu, Willibald'ın ısrarıyla, çiçeklerle süslenmiş, iki öküzün çektiği bir arabaya bindirmiştik. Leofric, Willibald ve ben arabanın yanında atla gidiyorduk. Willibald ona sorular soruyor, Mildrith de adam rahip ve nazik biri olduğu için ona cevap veriyordu.

Mildrith'in anlattığına göre, babası ona toprakla beraber borç da bırakmıştı ve borç, toprağın değerinden fazlaydı. Leofric borç lafını duyunca güldü. Ben bir şey söylemedim, sadece ileriye baktım.

Mildrith, babasının mal, mülk ve topraklarının onda birini kiliseye vakfetmesinden sonra sorunlar yaşamaya başladığını anlattı. Kilise bunlara sahip değildi ama toprak ürünlerini ya da hayvanların gelirlerini alıyordu. Babası, ondan başka tüm kardeşleri öldüğü için, Tanrı'dan yardım görmek için yapmıştı bunu. Bana göre, kızın babası bu bağışları daha çok, Alfred'den yardım görmek için yapmış olabilirdi çünkü Wessex'te başarılı olmak ve kralın desteğini almak isteyen insanların kiliseye yardım etmesi tavsiye ediliyordu.

Fakat Danlar gelip hayvanlarını öldürmüş, toprak ürünleri yağmalanmış ve kilise de vakfedilen malları koruyamadığı için babasına dava açmıştı. Gördüğüm kadarıyla Wessex'te hukuk vardı ama bütün hukuk adamları rahiplerdi, yani yasa demek, kilise demekti. Bu nedenle, açılan davada Mildrith'in ölen babasına, ödeyemeyeceği kadar büyük bir borç çıkarılmış ve borçları iptal etme yetkisi olmasına rağmen, Alfred bunu yapmamıştı. Yani, Mildrith ile evlenecek erkek, kocası olarak bu borcu da ödemek zorundaydı. Ancak benim gibi, Northumbrialı bir aptal ortaya çıkıp bu tuzağa düşene kadar, kızla evlenip borcu yüklenecek bir adam bulunamamıştı tabii.

Leofric gülüyordu. Fakat Willibald endişeli görünüyordu. "Pekâlâ, bu borç ne kadar?" diye sordum.

Mildrith, çekinerek alçak sesle, "İki bin şilin, lordum," dedi.

Leofric yine bir kahkaha attı ve o anda onun üzerine atılıp boğazına sarılmamak için kendimi zor tuttum.

Willibald bilgiçliği göstermek ister gibi, "Miktar her yıl biraz daha artıyor, değil mi?" diye sordu.

Kız onun yüzüne bakmadan, "Evet," diye mırıldandı. Akıllı bir erkek, Mildrith'in durumunu evlenmeden önce araştırırdı ama ben bu evliliği sadece donanma komutanlığını almak için yapmış ve onunla ilgili hiçbir şey sormamıştım. Yani artık donanma komutanı, evli ve borçlu bir adamdım. Üstelik Genç Odda gibi yeni bir düşman edinmiştim. Genç Odda, Mildrith ile evlenmek istemiş ama babası akıllı davranarak o büyük borcun altına girmeyi ve ayrıca, oğlunun, kendinden aşağı seviyede olan bir kızla evlenmesini istememişti.

Erkekler arasında bir hiyerarşi vardır. Beocca bunun cennet hiyerarşisini yansıttığını söylerdi, belki de öyleydi ama

ben bunu değil, erkeklerin nasıl derecelendiğini biliyorum. En tepede kral, onun altında oğulları vardır, sonra da toprak sahibi ve asilzade olan kontlar gelir. Toprağı olmayan erkek asilzade olamaz. Fakat ben asilzadeydim çünkü Bebbanburg üzerindeki hakkımı hiçbir zaman terk etmemiştim. Kral ve kontları krallığın gücüdür, onlar büyük toprak sahibidir ve asker toplarlar. Onların altında, asalet derecesi daha düşük olan şehir meclisi başkanları vardır. Onlara vali de denebilir ve onlar lordun topraklarında yasaları uygulamakla yükümlüdürler ama bu yöneticiler kontun hoşuna gitmezse değiştirilebilir. Bu vali ya da yöneticiler, asker toplayabilen ve onlara komuta edebilen zengin adamlar arasından seçilirler ama Odda ya da babam gibi asilzadelerin yetkilerine sahip olamazlar. Onların altında sade ve özgür vatandaşlar vardır ama onlar da canlılığını, hizmet verme yeteneğini kaybederse köle olurlar ki bu da hiyerarşinin dibidir. Köleler çoğu zaman efendileri tarafından azat edilip özgür kalabilirler ama efendisi, azat ettiği kölesine toprak ya da para vermezse, o adam yeniden köle olabilir. Mildrith'in babası bir yöneticiydi ama Odda ona sorumluluk vermiş, Defnascir'in güneyindeki geniş bir bölgede barışı sağlamasını söylemişti. Mildrith'in babasının çok geniş olmasa da yeterince toprağı vardı ama adam aptallığı yüzünden kızını fakir bırakmış ve zavallı kız bir kont oğluyla evlenemeyecek duruma düşmüştü. Fakat kız fakir ve borçlu olsa da Northumbria dışında sürgün hayatı yaşayan bir asilzadeyle evlenebilirdi. Aslında Mildrith, Alfred'in satranç tahtasında sadece bir başka piyondu ve adam sadece onun kiliseye olan borcunu ödeyebilmem için beni onunla evlendirmişti.

Alfred bir örümcekti diye düşündüm. Etrafa yapışkan ağlarını ören, dindar kılıklı kara bir örümcekti ve

Cippanhamm'da, konağında onunla konuşmakla akıllılık ettiğimi düşündüm. Ancak gerçekte, Alfred'in mihrabındaki kutsal emanetlerin üzerine işesem ve Thor'a açıkça dua etsem bile, o bana yine de donanmayı verebilirdi çünkü küçük donanmanın Danlara bir şey yapamayacağını biliyordu. O sadece, gelecekte Kuzey İngiltere'ye dair hırsları için beni tuzağa düşürmek istemişti. Yani ben kolayca tuzağa düşmüştüm ve o hergele Kont Odda da tuzağa düşmeme yardımcı olmuştu.

Defnascir Kontu'nu hatırlayınca, Mildrith'e, "Odda sana başlık olarak ne kadar verdi?" diye sordum.

Kız, "On beş şilin verdi, lordum," dedi.

Şaşırdım ve "On beş şilin mi?" dedim.

"Evet, lordum."

Dudaklarımı sıktım ve "Pis, ahlaksız hergele," dedim.

Leofric, "Bunun acısını çıkar ondan," diye homurdandı.

Mildrith mavi gözlerini önce ona, sonra bana çevirdi, sonra yine pelerinin altına saklandı.

Mildrith'in, şimdi benim olan toprakları, Uisc Nehri'nin denize aktığı yerin gerisindeki tepelerde, Oxton denen bir yerdeydi ve orada bir hayvan çiftliği vardı. Ağılların yanındaki çiftlik evinin sazlarla kaplı çatısı yosunlarla örtülmüştü ve bir toprak yığını gibi görünüyordu. Çiftlikte konak denebilecek bir bina yoktu ama adamları olan bir asilzadenin bir konağı olmalıydı. Arka tarafta bir inek, bir koyun, bir de domuz ağılı vardı. Tarlalar on altı köleyi ve beş çiftçi ailesini geçindirecek kadar büyük görünüyordu. Yarım düzine hizmetkâr da dahil olmak üzere, çiftlikte yaşayan herkes beni karşılamak için toplanmıştı. Çoğu köle olan hizmetçiler Mildrith'i sevinçle karşıladılar. Mildrith babasının ölümünden beri Odda'nın konağında, onun karısıyla beraber

yaşıyordu. Onun yokluğunda çiftliği yöneten Oswald adlı adamı gözüm tutmadı.

O akşam düğün ziyafeti olarak bezelye ve pırasa yemeği, bayat ekmek yedik ve ekşi bira içtik. Bu, benim borcu olan kendi evimde yediğim ilk düğün yemeğimdi. Ertesi sabah yağmur durdu, yine bayat ekmekli bir kahvaltıdan sonra Mildrith'le beraber tepeye çıktık, oradan sahile kadar uzanan gri renkli araziyi seyrettim. Sonra Mildrith'e "Danlar geldiği zaman çiftlikte yaşayan aileler ve köleler nereye kaçıyorlar?" diye sordum.

"Tepelere, lordum," dedi.

"Benim adım Uhtred."

"Tepelere kaçarlar, Uhtred."

Onun yüzüne baktım ve kararlı bir ifadeyle, "Düşman gelince sen artık tepelere kaçmayacaksın," dedim.

Korktu ve gözlerini açıp bana baktı.

"Kaçmayacak mıyım?"

"Hayır, benimle beraber Hamtun'a geleceksin," dedim. "Orada bir evimiz olacak ve donanma komutanı olarak kaldığım sürece orada yaşayacağız."

Mildred başını salladı, endişeli görünüyordu. Elini tutup avcunu açtım ve otuz üç şilini avcuna bıraktım, birkaç sikke kucağına düştü. "İşte, karım olarak bunlar senin," diye ekledim.

Evet, o artık benim karımdı. Ve aynı gün, karı koca olarak doğuya doğru yola çıktık.

Hikâye bundan sonra hızlanıyor. Tepelerden dökülen köpüklü bir şelale gibi, öfkeli, şiddetli hatta karmakarışık sular gibi akmaya devam ediyor. Çünkü Danlar, İngiltere'nin son krallığını yok etmek için, 876 yılında en büyük saldırı-

larını başlattılar. Müthiş bir saldırı oldu, aniden ve vahşice geldiler.

Danimarka ordusunun başında Talihsiz Guthrum vardı. Adam o zamana kadar Grantaceaster'da yaşamıştı, kendisine Doğu Anglia Kralı diyordu ve Alfred, onun saldırıya geçtiği konusunda uyarılacağını düşünmüştü. Fakat Batı Sakson casusları başarılı olamadılar ve uyarı gelmedi. Danimarka süvarileri saldırdığında, Alfred'in ordusu yanlış yerdeydi. Guthrum ordusunu Temes üzerinden güneye yönlendirdi, Wessex topraklarını katetti ve güney sahilinde büyük bir kaleyi ele geçirdi. Aldığı Werham kalesi Hamtun'un batısındaydı ve çok uzakta değildi ama onunla bizim aramızda Poole adlı büyük bir iç deniz vardı. Guthrum'un ordusu Werham'a saldırdı, onu aldı, oradaki manastırda yaşayan rahibelere tecavüz etti ve her şey Alfred'in harekete geçmesinden önce bitti. Kale içindeki şehir, biri kuzeyde, diğeri de güneyde olan iki nehir arasındaydı ve iyi korunuyordu. Şehrin doğusunda Poole denen büyük iç deniz, batısında ise hendekler ve yüksek, sağlam surlar vardı.

Donanmamızın orada yapabileceği hiçbir şey yoktu. Danların Werham'ı ele geçirdiğini duyunca, denize açılmak üzere hazırlandık. Ama sahilden ayrılıp açık sulara çıktığımızda onların donanmasını gördük ve tüm umutlarımız kayboldu.

Hayatımda bu kadar çok gemiyi bir arada görmemiştim. Guthrum'un Wessex'i kateden ordusunda bine yakın süvari vardı ama şimdi ordunun geriye kalan kısmı gemilerle geliyordu. Düşman donanmasında yüzlerce gemi vardı. Daha sonra o donanmada üç yüz elli gemi olduğu söylendi ama ben daha az olduğunu sanıyordum fakat bana göre de gemi sayısı iki yüzden fazlaydı. Pruvalarında ejderha yılanbaşı ka-

bartması olan gemilerin kürekleri denizin karanlık sularına dalıp çıkıyor, etrafa köpükler saçıyor, biz ise Hamtun'da sinmiş, onların oraya gelip bizleri kılıçtan geçirmemesi için dua ediyorduk.

Fakat gemiler bizim sahilimize gelmediler, Werham'a gidip Guthrum'a katılmak için yola devam ettiler. Şimdi güney Wessex'te büyük bir Danimarka ordusu vardı ve o anda Ragnar'ın, Guthrum'a verdiği öğüdü hatırladım. Ragnar ona, düşman ordusunu böl demişti, o halde kuzeyde bir yerlerde saldırı emri bekleyen bir başka Danimarka ordusu daha olmalıydı. Alfred kuzeydeki kuvvetlere karşı harekete geçtiği zaman, Guthrum da Werham'dan çıkacak ve ona arkadan saldıracaktı.

Leofric içini çekti, yüzünü buruşturdu ve "İngiltere'nin sonu geldi," dedi. O pek sık endişelenmezdi ama o gün tamamen karamsardı. Mildrith'le beraber Hamtun'da, suya yakın bir evde yaşıyorduk ve Leofric de akşam yemekleri için çoğu zaman bize geliyordu. Bazı Danimarka gemilerine habersiz baskın yapma umuduyla, on iki gemilik donanmamızla sık sık denize açılıyorduk. Fakat onlar Poole'dan çıktıkları zaman bunu en az otuz gemiyle yapıyorlardı ve ben de bu kadar çok gemiye saldırarak intihar etmekten kaçınıyordum. Yaz ortalarında bazı Danimarka gemileri Hamtun limanına yaklaştı, gemilerimizi birbirine bağladık, zırhlarımızı taktık, silahlarımızı hazırladık ve düşmanın saldırısını bekledik. Ancak onlar da savaştan kaçınır gibi davrandılar ve saldırmadılar. Bize ulaşmak için çamurlu bir kanaldan geçmeleri gerekiyordu ama oradan yan yana sadece iki gemi geçebilirdi.

Onun için sahilde kalıp bir süre bize bağırdılar, alay ettiler ve sonra çekip gittiler.

Guthrum, Werham'da bekledi. Sonradan onun, Halfdan'ın, Kuzeyliler ve Britonlar karması bir kuvvetle Galler'den gelmesini beklediğini öğrendik. Halfdan, Ivar'ın intikamını almak için İrlanda'daydı ve şimdi ordusunu ve donamasını Galler'e getirecekti, kuvvetleriyle Sæfern denizini geçecek ve Wessex'e saldıracaktı. Fakat Beocca'ya göre, Tanrı onu engelledi. Tanrı ya da kader yaptı bunu. Kader her şeydi. Çünkü Halfdan'ın İrlanda'da öldüğü haberini aldık. Şimdi kardeşlerden sadece Ubba yaşıyordu ama o da uzaklarda, kuzeydeydi. Halfdan, birçok askeriyle beraber, İrlandalılarla yaptığı bir savaşta ölmüştü. Yani o yıl Wessex'i İrlandalılar kurtardı.

Hamtun'da bunları bilmiyorduk tabii. Arada sırada denize açılıp çaresizlik içinde dolaşıyor ve Wessex'ten gelecek kötü haberleri bekliyorduk. Fakat kötü haber uzun süre gelmedi. Sonbaharın ilk sert rüzgârları sahilleri dövmeye başladığında, gelen bir haberci, Alfred'in ordusunun Werham'ın batısında kamp kurduğunu bildirdi. Alfred beni görmek istiyordu. Gelen haberci Beocca idi, onu görünce şaşırdım ve sevindim ama emrin sözle verilmesi de canımı sıktı. "Ben okuma yazmayı neden öğrendim?" diye sordum. "Bana yazılı emir gelmeyecekse öğrendiklerim ne işe yarayacak?"

Beocca mutlu bir ifadeyle gülümsedi ve "Sen zihnini geliştirmek için okuma öğrendin, Uhtred," dedi. Sonra Mildrith'i gördü ve bir süre şaşkın gözlerle ona baktı ve "Şey," diye başladı ama donup kaldı.

Gülümsedim ve "Bu genç hanım Leydi Mildrith," dedim.

Beocca, "Sevgili leydi," dedi ve yutkundu. Derin bir nefes aldı, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi birkaç saniye düşündü. Sonra kendini toparladı ve "Uhtred'i çocukluğundan beri tanırım!" dedi. "Çocukluğundan beri."

Mildrith, "Şimdi koca bir adam," dedi. Beocca onun bu sözünden hoşlanmış olacak ki güldü.

Onun neşelenmesine aldırmadım ve "Alfred beni neden görmek istiyor?" diye sordum.

"Çünkü Halfdan öldü, Tanrı'ya şükürler olsun! Kuzeyden düşman ordusu gelmeyecek, bu nedenle Guthrum anlaşmak istediğini bildirdi! Çok şükür, görüşmeler başladı bile." Rahip, güzel haberler sanki onun eseriymiş gibi sırıttı. Belki de öyle düşünüyordu ki Halfdan'ın, onun duaları sayesinde öldüğünü söyledi. "Bunun için çok dua ettim, Uhtred," dedi. "Duaların gücünü görüyorsun, değil mi?"

Benim yerime Mildrith konuştu ve "Tanrı'ya şükürler olsun!" dedi. Karım gerçekten dindardı ama hiç kimse mükemmel olmuyor. Mildrith hamileydi ama Beocca buna dikkat etmedi. Ben de bir şey söylemedim.

Mildrith'i Hamtun'da bıraktım ve atıma atlayıp Beocca ile beraber Sakson ordusu karargâhına gittim. Yolda kralın on kadar muhafızı bizi koruyordu çünkü Poole'un kuzey kıyısından geçecektik ve Danimarka gemileri barış görüşmeleri başlamadan önce o kıyılara saldırmıştı. Beocca'ya birçok kez, "Alfred benden ne istiyor?" diye sordum ama bana cevap vermedi. Sonunda ben de sormaktan vazgeçtim.

Soğuk bir sonbahar akşamında Werham'ın dışına vardık. Alfred, kilise olarak kurdurduğu çadırda akşam ibadetini yapıyor, Kont Odda ve oğlu dışarıda bekliyorlardı. Kont bana başını hafifçe sallayarak selam verdi ama oğlu beni görmezden geldi. Beocca kralın ibadetine katılmak için çadıra girdi, ben de bir kenarda çömeldim ve cebimdeki bileğitaşını çıkarıp kılıcımı bilemeye başladım.

Kont Odda bana baktı ve dudağını büzdü. Sonra da "Ne o, savaşa mı hazırlanıyorsun?" diye sordu.

Oğluna baktım ve "Belki," dedim, sonra yine ona döndüm ve "Karıma on sekiz şilin borcun var," dedim. Kont kızardı ama bir şey söylemedi. Oğlu elini kılıcının kabzasına atınca gülümsedim ve yerden kalktım. Kont Odda sinirli bir ifadeyle oğlunu kolundan tuttu ve geriye doğru itti, birlikte uzaklaştılar. Arkalarından, "On sekiz şilin!" diye seslendim, sonra yine çömelip kılıcımı bilemeye devam ettim.

Erkekler kadınlar için savaşır ve bu da öğrenilecek bir başka derstir. Çocukken erkeklerin toprak ya da güç gösterisi için savaştıklarını düşünürdüm ama onlar kadınlar için de mücadele ediyorlar. Mildrith ve ben hiç beklenmeyecek kadar mutluyduk ama Genç Odda'nın, onunla evlendiğim için benden nefret ettiği belliydi. Bu nefretle bana bir şey yapmaya cesaret edip etmeyeceğini merak ediyordum. Beocca bir zamanlar bana uzaklardan gelip bir kralın kızını çalan prensin masalını anlatmıştı ve hikâyeye göre, kralın kızını geri almak için çıkan savaşta binlerce cesur savaşçı ölmüştü. Yani, bir kadın için binlerce savaşçı ölebiliyordu! Gerçekte Northumbria Kralı Osbert ile kral olmak isteyen Ælla arasında da büyük bir rekabet yaşanmıştı ve bunun asıl nedeni, Ælla'nın, Osbert'in karısını çalmasıydı. Bazı kadınların, hiçbir güçleri olmadığından, dünyayı erkeklerin kontrol ettiğinden şikâyetçi olduklarını duymuştum ama aslında kadınlar çok güçlüydü, erkekleri savaştırabiliyor ve ölüme gönderebiliyorlardı.

Ben bunları düşünürken Alfred çadırdan çıktı. İbadet ettiği için yüzünde huzurlu bir ifade vardı ama sanki yine sancılanmış gibi görünüyordu. O akşam yemek masasına oturduğumuz zaman da rahat değildi. Yemek, domuzlara bile verilemeyecek kadar berbattı ama ekmek ve peynir bol olduğu için aç kalmadım.

Alfred bana soğuk davranıyordu. Belki de o yaz donanma gerçek bir zafer kazanamadığı için böyledir, diye düşündüm. Fakat beni çağırmasının bir nedeni olmalıydı ve istediğini yapıp oraya geldiğim halde bana neden soğuk davrandığını merak ediyordum.

Alfred ertesi sabah, ayinden sonra beni yanına çağırdı. Ejderhalı sancak, sonbahar güneşi altında dalgalanırken kraliyet çadırının dışında aşağı yukarı bir süre yürüdük. Sonra Alfred durdu, kaşlarını çatarak yüzüme baktı ve "Donanma, Poole'dan çıkacak olan Danları engelleyebilir mi?" diye sordu.

"Hayır, lordum."

"Hayır mı?" diyerek sinirlendi. "Neden peki?"

"Çünkü bizim on iki gemimiz var, onlarda ise iki yüzden fazla. Onlardan bazılarını öldürebiliriz ama sonuçta bizden kalabalıklar. Bizi yenerler, gemilerimizi mahvederler ve ellerinde yine de iki yüzden fazla gemi kalır."

Alfred'in bunu bildiğine emindim ama yine de cevabımdan hoşlanmadı. Yüzünü buruşturdu, konuşmadan birkaç adım daha yürüdü. Sonra birden durup yüzüme baktı ve "Evlendiğine sevindim," dedi.

Ters bir ifadeyle, "Evet ama borçlandım," dedim.

Ses tonumu beğenmediyse de bir şey söylemedi. Bir an düşündü ve "Kiliseye borçlusun, Uhtred," dedi. "Bunu isteyerek ödemelisin. Ayrıca daha çok gençsin, ödeyecek çok zamanın var. Unutma, Tanrı isteyerek verenleri sever." Bu, onun sevdiği bir ifadeydi ve daha önce de duymuştum. Döndü ve başını çevirip, "Görüşmelere katılmanı bekleyeceğim," dedi.

Nedenini söylemedi, cevabımı da beklemedi ve yürüyüp gitti.

Alfred ve Guthrum konuşuyorlardı. Alfred'in kampıyla Werham'ın batı duvarı arasında bir tente gerilmişti ve barış görüşmeleri onun altında yapılıyordu. Alfred, Werham'a saldırmak isterdi ama oraya giden yol dardı, surlar yüksekti, çok iyi onarılmıştı, sağlamdı ve Danlar da çok kalabalıktı. Bu durumda oraya saldırmak riskli olurdu ve Danların kazanma şansı daha fazlaydı. Alfred bu nedenle oraya saldırma fikrinden vazgeçmişti. Fakat Danlar da orada sıkışıp kalmışlardı. Halfdan'ın gelip Alfred'e arka cepheden saldırmasını beklemiş ama onun İrlanda'da öldüğünü öğrenmişlerdi. Guthrum'un askerleri de gemilere sığmayacak kadar çoktu. Karadan kaçmaya kalkarlarsa, iki nehir arasındaki dar arazide Alfred'in ordusuyla savaşmak zorunda kalacaklar ve büyük kayıp vereceklerdi.

Ravn bana, Danların adam kaybetmekten çok korktuklarını çünkü ölenlerin yerine kısa zamanda yeni asker getirmenin çok zor olduğunu söylemişti. Guthrum bulunduğu yerde kalabilirdi ama o zaman da Alfred onu kuşatırdı ve Poole bölgesindeki tüm erzak depolarının boşaltılması emrini çoktan vermişti. Danlar orada kalırlarsa, önümüzdeki kış açlıktan ölürlerdi.

Bu durumda her iki taraf da barış istiyordu ve ben, Alfred ve Guthrum'un görüşmeyi o gün bitirmek üzere oldukları bir zamanda gittim oraya. Yıl sonu yaklaşmıştı, Danimarka filosu, Wessex'in güney kıyılarında uzun bir seferin riskli olacağını biliyordu. Bu durumda Alfred, Guthrum'un kış mevsimini Werham'da geçirme talebini kabul etti. Anlaşmaya göre, etrafa saldırmadıkları takdirde, Danlara erzak yardımı yapılacak, belirli miktarda para da ödenecekti. Ancak Danlar da bunların karşılığında Werham dışına çıkmayacak, orada barış içinde yaşayacak ve ilkba-

harda donanmaları Doğu Anglia'ya giderken, kara ordusu da Wessex yoluyla kuzeye doğru yürüyecekti. Danimarka ordusu Mercia'ya varana kadar bizim askerlerimiz onlara refakat edeceklerdi.

Aslında iki taraf da verilen bu sözlere inanmıyordu ve bu nedenle kendilerini güvenceye almak için rehineler almak istediler. Ve iki tarafa garantili güvence vermesi için, bu rehineler önemli kişiler olacaktı. Alfred'e, hiçbirini tanımadığım bir düzine Danimarka kontu verilecek, aynı sayıda İngiliz asilzadesi de Guthrum'a teslim edilecekti.

Oraya bunun için çağrılmıştım. Alfred, benim o rehinelerden biri olacağımı biliyor, bunun için bana karşı soğuk davranıyordu. Donanma o yıl başarılı olamadığı için onun gözünde önemim azalmış ama seçilecek asilzade rehinelerden biri olarak yine önemli biri olmuştum. Ben Kont Uhtred'dim ve asilzade olduğum için önemli bir kişiydim. Danlar benim adımı rehine olarak kabul ederken, Genç Odda'nın hafifçe sırıttığını gördüm.

Rehinelerin kabulünden sonra, Alfred ve Guthrum, anlaşmaya bağlılık yemini ettiler. Alfred, Dan liderin, kendisine ait bazı kutsal emanetler üzerine yemin etmesini istedi ki bunlar, Nuh Peygamberin gemisinden alınmış bir kuş tüyü, Aziz Cedd'in bir eldiveni ve Mecdelli Meryem'e ait bir ayak parmağı yüzüğüydü ki hepsinden daha kutsaldı. Alfred ona kutsal halka diyordu ve şaşkın Guthrum elini o altın halkanın üzerine koydu, verdiği söze sadık kalacağına dair yemin etti. Sonra Alfred'in, onun başına takılı duran insan kemiğine dokunup, ölmüş bir Dan anne üzerine yemin etmesini istedi. Altın halka ve ölmüş anne kemiği üzerine edilen sadakat yeminlerinden sonra, rehineler kalacakları taraflara teslim edildiler. Ben Danlar tarafına doğru

yürürken, Guthrum beni tanımış olmalı ki düşünceli bir ifadeyle yüzüme baktı ve bir süre sonra nöbetçiler arasında Werham'a götürüldük.

Werham'da beni, Ragnar'ın oğlu, Kont Ragnar karşıladı.

Onunla karşılaşmamız ikimizi de mutlu etti. Ragnar'la iki kardeş gibi kucaklaştık, onu bir ağabey gibi sevdiğimi hissettim. Ragnar sırtımı okşadı, bana bira ikram etti ve bazı haberler verdi. Kjartan ve Sven hâlâ sağdı, Dunholm'daydılar. Ragnar onlarla, iki tarafın da silahsız olduğu bir ortamda yüzleşmiş, Kjartan ona Ragnar'ın evindeki yangınla hiçbir ilgisi olmadığına ve Thyra hakkında hiçbir şey bilmediğine dair yemin etmişti. Ragnar bana, "O alçağın yalan söylediğini biliyorum," dedi. "O da öleceğini biliyor tabii."

"Ne zaman olacak bu?"

"Dunholm'u nasıl alabilirim ki?"

Brida artık Ragnar'la beraber yaşıyor, onun yatağını paylaşıyordu; beni görünce samimi bir ifadeyle selamladı ama Nihtgenga bana ondan daha sevecen davrandı. Sevimli köpek beni görür görmez üzerime atladı ve yüzümü yalamaya başladı. Brida, baba olacağımı duyunca sevindi ve "Senin iyi bir baba olacağına eminim," dedi. "Senin için de iyi olacak."

"Benim için mi? Neden?"

"Çünkü o zaman düzgün bir adam olacaksın."

Ben düzgün bir adam olduğumu düşünüyordum ama Mildrith, Leofric ve şimdi de Ragnar ya da Brida dahil hiç kimseye itiraf etmediğim bir şey vardı. Danlarla savaşmış, gemilerin yandığını, insanların boğulduğunu görmüş ama hiçbir zaman büyük bir kalkan duvarı savaşına katılmamıştım. Küçük meydan muharebelerinde, gemi güvertelerinde savaşmış ama hiçbir zaman büyük bir savaş alanında, güneşi

gölgeleyen bir sürü düşman sancağına bakarak, yüzlerce ya da binlerce düşman askerinin saldırısı karşısında o ölüm korkusunu hissetmemiştim. Eoferwic ve Æsc Tepesi'ndeki meydan muharebelerine katılmış, kalkanların çatışmasını görmüş ama ön saflarda olmamıştım. Katıldığım çatışmaların hepsi küçük ve kısa süreli olmuştu. Kan kokusu ve yorgunluğun insanı bitirip tükettiği, ne kadar öldürürsen öldür düşmanın tükenmediği, sürekli saldırdığı o sonu gelmez, korkunç büyük meydan muharebelerinden birine katılmamıştım. İşte, ancak böyle büyük bir savaşa katıldıktan sonra gerçek bir erkek olabileceğimi düşündüm.

Mildrith'i özledim ve buna şaşırdım. Leofric'i de özlemiştim ama Ragnar'ın yanına olmak beni mutlu ediyordu ve burada bir rehine hayatı hiç de zor değildi. Werham'da yaşam güzeldi, aç kalmıyorduk ve gittikçe kısalan kış günlerimiz çabuk geçiyordu. Rehinelerden biri, Alfred'in kuzenlerinden biri olan Wælla adındaki rahipti, üzülüp sıkılıyor, bazen de ağlıyordu ama ben ve diğer rehineler hayatımızdan memnunduk. Rehinelerden biri de, bir zamanlar Alfred'in donanma komutanı olan Hacca idi ve en iyi tanıdığım adam oydu ama ben zamanımı, beni kendilerinden biriymişim gibi kabul eden ve hatta yeniden Dan yapmaya çalışan Ragnar ve adamlarıyla beraber geçiyordum. Beni ikna etmeye çalıştıkları zaman onlara, "Bir karım var," dedim.

Ragnar, "Ne olacak, onu da getir buraya!" dedi. "Burada kadınlarımız az zaten."

Fakat ben şimdi İngilizdim. Danlardan nefret etmiyor, hatta diğer rehinelerden ziyade onların yanında olmaktan hoşlanıyordum ama yine de bir İngilizdim işte! Bu yolculuk tamamlandı. Alfred sadakatimi değiştirmedi ama Leofric ve Mildrith yaptı bunu ya da kaderim böyleydi. Bebbanburg

her zaman aklımdaydı ve Alfred'e sadık kalırsam o güzel yeri tekrar nasıl görebileceğimi bilmiyordum.

Ragnar tercihimi kabul etti ve "Fakat eğer barış devam ederse Kjartan'la savaşımda bana yardım eder misin?" diye sordu.

"Eğer mi?" diyerek yüzüne baktım.

Ragnar omuz silkti ve "Guthrum, Wessex'i hâlâ istiyor," dedi. "Aslında hepimiz istiyoruz."

Yüzüne baktım ve "Tamam, eğer barış devam ederse kuzeye geleceğim, söz veriyorum," dedim.

Fakat barışın devam edeceği konusunda kuşkuluydum. Guthrum baharda Wessex'i terk edecek, rehineler serbest bırakılacaktı ama sonra ne olacaktı? Danimarka ordusu olduğu gibi duruyor, Ubba yaşıyordu ve bu durumda Wessex'e saldırıları yeniden başlayacaktı. Guthrum da böyle düşünüyor olmalı ki rehineleri sorguya çekip Alfred'in gücünü öğrenmeye çalıştı.

Ona, "Alfred'in ordusu çok büyük ve güçlü," dedim. "Bütün ordusunu öldürsen bile geriden başka bir ordu gelecektir." Bu söylediğim saçmalıktı tabii ama adama başka ne söyleyebilirdim ki?

Guthrum'u ikna edebildiğimi sanmıyordum ama Alfred'in kuzeni olan rahip Wælla onun içine Tanrı korkusunu sokmayı başardı. Guthrum, rahiple saatlerce konuştu ve aralarında tercümanlığı da ben yaptım. Bir süre sonra Guthrum ona askerleri ve gemileri değil de, Tanrı ile ilgili sorular sormaya başladı. Hıristiyan tanrısı kimdi? O tanrı insanlara neler vaat ediyordu? Guthrum, Hz. İsa'nın çarmıha geriliş hikâyesini dinlerken büyülenmiş gibiydi ve öyle sanıyorum ki, biraz daha zamanımız olsaydı Wælla onu Hıristiyan bile yapabilirdi. Wælla da böyle düşünmüş olmalı ki onu Hıristiyan

olması konusunda ikna etmemizi, bunun için dua etmemizi söyledi. Rahip bana heyecanlı bir ifadeyle, "Onu Hıristiyan yapabiliriz, Uhtred," dedi. "Ve Guthrum'u vaftiz edebilirsek barış gelecek!"

Rahiplerin hayalidir bu zaten! Ben o sırada sadece Mildrith'i ve doğacak çocuğumuzu düşünüyordum. Ragnar'ın zihni ise intikamla meşguldü. Guthrum ne düşünüyordu acaba?

Guthrum o sırada Hıristiyanlık fikriyle büyülenmiş gibi görünüyordu ama aslında aklında bir tek şey vardı.

Savaşın hayalini kuruyordu.

Üçüncü Kısım

Kalkan Duvarı

10

ALFRED'İN ORDUSU WERHAM'DAN ÇEKİLDİ. Fakat Batı Sakson ordusundan küçük bir birlik Guthrum'u gözlemek için orada kaldı. Ordunun tamamını sürekli olarak kampta tutmak pahalıya mal oluyor, toplanan askerler çoğu zaman hastalanıyorlardı. Onun için Alfred barış anlaşmasından yararlandı, askerlerin büyük çoğunluğunu çiftliklerine gönderdi. Kendisi de muhafız birliğiyle beraber Werham'ın kuzeybatısında, yarım günlük yürüyüş mesafesinde olan Scireburnan'a gitti. Orada bir piskopos ve manastır olduğu için Alfred mutluydu. Beocca'nın bana söylediğine göre, kral o kış aylarını Kent, Mercia ve Wessex'in eski kanun kitaplarını okuyarak geçirdi. Alfred hiç kuşkusuz kendi yasalarını çıkarmak için hazırlanıyordu ve sonunda bunu da yaptı. O kış onun mutlu olduğuna eminim, atalarının yasalarını eleştirdi ve mükemmel toplumun hayallerini kurdu. Onun hayalindeki toplumda, kilise, insanlara yapmamaları gerekenleri söyleyecek ve kral da yasalara karşı gelenleri cezalandıracaktı.

Werham surlarını gözetlemek için orada kalan küçük birliğin komutanı Thornsæta Kontu Huppa idi ve Genç Odda da süvarilerinin komutanı olarak Poole kıyılarını kontrol ediyordu. Bu iki küçük birlik Danları gözlemekten başka bir şey yapamıyordu ama başka bir görev yapmalarına da gerek

yoktu. Barış anlaşması yapılmış, Guthrum kutsal halka üzerine yemin etmişti ve Wessex'te barış vardı.

Werham'da Yule kutlamaları sönük geçti ama Danlar her şeye rağmen bol bol bira içip sarhoş oldular. Fakat o Yule'de benim aklımda kalan en büyük anı, Guthrum'un ağlaması oldu. Bir müzisyen, arpla kederli bir parça çalarken, bir halk ozanı da Guthrum'un annesiyle ilgili bir şiir okudu ve Guthrum o zaman kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Halk ozanının okuduğu şiire bakılırsa, Guthrum'un annesi yıldızlar kadar güzeldi ve o kadar nazikti ki ona saygı duyan çiçekler kış aylarında bile açardı. O sırada Ragnar yanıma geldi ve kulağıma eğilerek, "Aslında kadın çirkin bir sürtüktü," diye fısıldadı.

"Sen Guthrum'un annesini tanıyor muydun?" diye sordum. "Ravn tanırmış. Dediğine göre ağaçları devirecek kadar güçlü bir sesi varmış kadının."

Aslında Guthrum, 'Talihsiz' lakabını hak ediyordu. Adam neredeyse Wessex'i ele geçirmek üzereydi ama Halfdan'ın zamansız ölümü onun işini bozmuştu. Bu başarısızlığın sorumlusu Guthrum değildi elbette ama kapana kısılan orduda askerler nedense ona kızıyorlardı. Bazıları, Guthrum'un komutası altında hiçbir şey yapamayacaklarını söyleyip homurdanıyordu. Guthrum'u üzen belki de askerlerinin davranışıydı ama açlık da olabilirdi.

Danlar gerçekten açlık çekiyorlardı. Alfred sözünü tutmuştu, onlara erzak gönderiyordu ama gelenler yeterli olmuyordu. Ben de onların, neden kaleyle Poole arasındaki bataklık çayırda otlayan atlarından bazılarını kesip et yemediklerini merak ediyordum. Atlar da yeterli ot bulamadıkları için zayıflıyordu. Danlar onlara şehirde bulabildikleri ot ve samanları da veriyorlardı ama onlar da tükenince, Werham

evlerinin çatılarındaki sazları ve otları yolup hayvanlarını beslemeye çalıştılar. Böylece atlar bahar aylarının başına kadar sağ kalmayı başardılar. Baharla beraber yeşermeye başlayan ağaçlar, çayırlar, açan çiçekler ve bataklıklardan gelen kurbağa sesleri herkes gibi beni de mutlu etti. Baharla beraber her yer yeşil olacak, Guthrum buradan gidecek ve biz rehineler de özgür kalacaktık.

Danların verdiği kısıtlı haberler dışında bir şey bilmiyorduk. Fakat bazen rehinelerden birine gizli mesajlar geliyor ve bunlar çoğu zaman kale kapısının dışında bir söğüt ağacının dalına çivileniyordu. Bir gün bana da böyle bir mesaj geldi ve o gün ilk kez, okumayı öğrettiği için Beocca'ya minnettar oldum. Çünkü Peder Willibald, mesajında bana, bir erkek çocuk babası olduğumu bildiriyordu. Mildreth, Yule'den önce bir erkek bebek doğurmuş, ona Uhtred adını vermişlerdi ve ikisi de sağlıklıydı. Bu mesajı okurken kendimi tutamadım ve ağladım. Bu kadar duygusallaşacağımı bilmiyordum. Ragnar yanıma gelip neden ağladığımı sorunca ona bunun nedenini anlattım. Ragnar hemen bira getirdi ve baba oluşumu kutladık. Biralarımızı içerken bana, oğlum için hediye olarak küçük bir gümüş halka verdi. Evet, artık bir oğlum vardı ve onun adı da Uhtred idi.

Ertesi gün Ragnar, *Rüzgâr Yılanı*'nı denize indirirken ona yardım ettim. Gemi uzun zaman karaya çekili kaldığı için onarılması gerekiyordu. Teknenin yan taraflarını taşlara destekledik, direğini ve yardımcı donanımlarını taktık. Sonra atların otladığı çayırda bir tavşan avladık. Ragnar tavşanı kesip kanını gemisinin pruvasına akıttı, sonra ona uygun rüzgârlar vermesi için Thor'a ve zaferler kazandırması için de Odin'e dualar etti. O akşam tavşan eti yedik, biranın kalanını içip bitirdik. Ertesi sabah açık denizden ejderha kabartmalı

bir gemi geldi. Onu görünce şaşırdım çünkü Alfred gemilerimizin Poole'un ağzı dışında devriye dolaşması için emir vermemişti ama gemilerimizin hiçbiri orada değildi. Böylece o tek Danimarka gemisi nehirden yukarıya çıktı ve Guthrum'a bir mesaj getirdi.

Gelen gemi hakkında Ragnar da bir şey bilmiyordu. Bana onun Doğu Anglia'dan geldiğini ve krallıktan haber getirdiğini söyledi ama çok geçmeden bunun doğru olmadığını anladık. Gemi batıdan, Cornwalum bölgesinden, Gal topraklarından gelmişti ama ben bunu daha sonra öğrendim. O zaman onun nereden geldiği beni hiç ilgilendirmemişti.

Çünkü Ragnar bana çok yakında hepimizin evlerimize gideceğimizi söylemişti ve ben de bir an önce gidip oğlumu görmek istiyordum.

Guthrum o akşam biz rehinelere ziyafet verdi, yeni gelen ejderha gemisi ona yiyecek ve içecek de getirmişti. Guthrum iyi misafirler olduğumuz için hepimize teşekkür etti, birer tane kol halkası verdi ve çok yakında özgür kalacağımızı söyledi. Ona, "Ne zaman olacak bu?" diye sordum.

Yüzü ateşin ışığında parlarken, boynuzdan yapılmış bira bardağını bana doğru kaldırdı ve "Çok yakında!" dedi. "Çok yakında! Şimdi içmene bak!"

Hepimiz içtik ve ziyafet sonrasında rahibeler manastırına gittik, Guthrum bizi orada yatırıyordu. Gündüz vakti Danların kontrol alanı içinde istediğimiz yere gidebiliyor, hatta istersek silah bile taşıyabiliyorduk ama geceleri kara pelerinli muhafızların kontrolü için hepimizin aynı yerde olması isteniyordu. O gecenin geç bir saatinde işte o kara pelerinli muhafızlar ellerinde meşalelerle gelip bizi tekmeleyerek uyandırdılar. Bize dışarıya çıkmamızı söylediler,

kılıcımı çekmek istedim ama adamlardan biri ona bir tekme atıp beni engelledi. "Dışarı çık!" diye hırladı. Tekrar kılıcımı çekmek istedim ama birisi mızrağıyla başıma vurdu ve sırtıma da iki mızrak ucu dayandı. Çaresiz kaldım ve rüzgârlı, yağmurlu havada dışarıya çıktım. Sokakta bekleyen en azından yüz Dan vardı ve ellerindeki meşalelerin alevleri rüzgârda uçuşuyordu. Hepsi silahlıydı ve sıska atlarına binmişlerdi. O anda, bizi Batı Sakson sınırına kadar herhalde bu süvariler götürecek diye düşündüm.

O sırada miğferli süvarilerin arasından atıyla çıkan ve onlar gibi siyah pelerinli olan Guthrum öne doğru ilerledi. Kimse konuşmuyordu. Kafasında her zamanki insan kemiği olan asık suratlı Guthrum hafifçe başını salladı. Siyah pelerinli süvariler kılıçlarını çektiler ve ilk ölen rehine, Alfred'in kuzeni zavallı Wælla oldu. Guthrum, Rahip Wælla'nın ölümüne üzülmüş gibi yüzünü buruşturdu, çünkü sanırım onu sevmişti. O anda, kılıcım olmamasına rağmen arkamda duran adama saldırmak için dönmek istedim, o çatışmada öleceğimi biliyordum ama onlara teslim olmayacaktım. Üzerinde metal çiviler olan deri ceket giymiş bir Dan kılıcını bana doğru uzatmış gelirken sırıtıyordu ama havada uçarak gelen savaş baltası alnına saplanınca işi bir anda bitti. O baltanın, adamın kafatasını yararken çıkardığı sesi, meşalelerin ışığında etrafa fışkıran kanları, adamın atından aşağıya, çakıl taşlı sokağa düşerken çıkardığı gürültüyü ve o anda öldürülen diğer rehinelerin çığlıklarını asla unutamam. Ama ben sağ kaldım. Bana saldıran Dan süvariyi öldüren baltayı Ragnar fırlatmıştı ve şimdi kılıcını çekmiş olarak yanı başımdaydı. Ragnar savaş kıyafetini giymiş, parlak zincirli zırhını takmıştı, ayaklarında çizmeleri, başında bir çift kartal kanadıyla süslü miğferi vardı. Ve rüzgârda dalgalanan meşalelerin soluk

ışığında, Midgard'a, yani dünyamıza gelmiş bir tanrı gibi görünüyordu.

Guthrum, "Hepsi ölmeli!" diye bağırdı. Diğer rehinelerin bazıları ölmüş, bazılar ölmek üzereydi ve Danların kılıçlarından korunmak için havaya kalkan elleri kan içindeydi. Kılıçları kanlanmış bir düzine kadar Dan süvari beni de öldürmek için saldırdılar.

Ragnar, "Onu öldürmek istiyorsanız önce beni öldürmeniz gerekiyor!" diye bağırdı. Onun adamları diğerlerinin arasından sıyrılıp öne çıktılar ve komutanları Ragnar'ın yanına geldiler. Diğerleri onlardan beş kat kalabalıktı ama adamlar Dandı ve korku belirtisi göstermediler.

Guthrum kaşlarını çatarak Ragnar'a baktı. Hacca hâlâ sağdı ama yaralıydı, acılar içinde kıvranıyordu. Guthrum birden öfkelendi, kılıcını çekti ve Hacca'nın boğazına sapladı. Guthrum'un süvarileri, ölenlerin kollarına takılı olan ve bir süre önce komutanları tarafından verilmiş kol halkalarını çıkarıp alıyorlardı. Hacca hareketsiz kalınca Guthrum tekrar "Hepsi ölmeli," diye bağırdı. "Alfred şimdi bizim rehinelerimizi öldürecek, onun için hepsini öldürmeliyiz."

Ragnar, "Uhtred benim kardeşimdir," dedi, "onu öldürebilirsiniz tabii ama ondan önce beni öldürmeniz gerekiyor."

Guthrum geriledi, dişlerini gıcırdatarak, "Danlar şu anda birbirleriyle savaşamaz," diye homurdandı ve kılıcını kınına soktu, sağ kalmamı kabul etmişti. Sokağın karşı tarafına geçtim, kılıcımı, hançerimi ve zırhımı çalan adamı buldum ve onları geri istedim, adam itiraz etmeden onları bana verdi.

Guthrum'un atlarından inmiş olan askerleri tekrar at bindiler. Ragnar'a, "Neler oluyor?" diye sordum.

Ragnar olanlara çok öfkelenmişti, kaşlarını çattı ve sert bir ifadeyle bu kez o bana, "Sence neler oluyordur?" diye sordu.

"Sanırım barış anlaşmasını bozuyorsunuz."

"Dayak yemiş köpekler gibi kaçmak için gelmedik buralara herhalde," dedi. Sonra, ben kılıç kemerimi ve kını belime takarken bana baktı ve "Bizimle beraber gel, Uhtred," diye ekledi.

"Sizinle beraber nereye geleceğim?"

"Wessex'i almaya tabii."

İnkâr etmiyorum, içimde onlarla beraber gitme arzusu vardı, aslında bu vahşi Danların arasında yaşamak, onlarla beraber savaşlara katılmak istiyordum ama direndim ve "Benim artık bir karım ve bir çocuğum var," dedim.

Ragnar yüzünü buruşturdu ve "Alfred seni tuzağa düşürdü, Uhtred," dedi.

"Hayır, benim kaderim bu," diye cevap verdim. Yggdrasil eteklerinde Urðr, Verðandi ve Skuld kararlaştırıyorlardı kaderimizi. *Kader her şeydi.* Onun yüzüne baktım ve "Ben karıma gideceğim," dedim.

Ragnar hafifçe gülümsedi ve "Ama hemen değil," dedi. Beni alıp nehre götürdü, kıyıda küçük bir tekneye bindik ve suya indirilmiş, şimdi kıyıya bağlı duran *Rüzgâr Yılanı*'na çıktık. Mürettebatın yarısı gemideydi. Brida da oradaydı, bana ekmek ve biradan oluşan kahvaltı verdi. Günün ilk ışıklarıyla beraber, nehrin iki yakasındaki çamurlu alanlar görülmeye başladığında, Ragnar demir al emri verdi, akıntı ve gelgitte yükselmeye başlayan sularda süzülmeye başladık. Diğer Danimarka gemilerinin yanından geçtik ve bir süre sonra nehrin genişlediği yere vardık. Gemi hafifçe döndü, kürekler suya indirildi ve kürekçiler küreklere asıldılar. Diğer birçok Danimarka gemisinin demirli olduğu Poole'a girdik. Bir süre sonra Poole'un ortasındaki büyük adanın, sincaplar, martılar ve tilkilerle dolu kıraç kıyısına vardık. Ragnar gemi-

nin burnunu kumsala oturttu, beni kucakladı ve "Evet, işte şimdi özgürsün," dedi.

Werham rahibeler manastırı yanındaki kanlı cesetleri hatırladım ve ona büyük bir coşkuyla, "Teşekkür ederim," dedim.

Omuzlarımdan tutarak, "Biz kardeş sayılırız, bunu sakın unutma," dedi. "Hadi, git artık."

Ragnar'ın gemisi geriye doğru süzülerek kumsaldan ayrılırken ben de sığ suların içinde yürümeye başladım. Brida bağırarak veda etti bana, küreklerin suya dalıp çıkış seslerini dinledim ve çok geçmeden gemi gözden kayboldu.

Ada, yasak bölge gibi ıssız bir yerdi. Burada bir zamanlar kuş avcıları, balıkçılar ve adanın ortasında, boş bir ağaç kovuğunda bir keşiş yaşardı fakat Danlar gelince bütün ada halkı başka yerlere kaçıp gitmişti. Orada şimdi sadece yanmış balıkçı kulübeleri vardı. Ada tamamen benimdi, kıyıda durup bir süre Poole'un girişine doğru kürek çeken Danimarka gemilerini seyrettim. Fakat gemiler açık denize çıkmadılar, kanalın ağzında kaldılar çünkü güneyden esen rüzgâr sertleşmiş, dalgalar onların yeni limanı olan sahilin kumsalını dövmeye başlamıştı. Danimarka donanması oraya gelmişti ve sanıyorum, nehirde kalırlarsa, Werham'ı yeniden alacak olan birliklerdeki Batı Sakson okçularına hedef olacakları için bunu yapmışlardı.

Guthrum süvarilerini alıp Werham'ı terk etmiş, şehirde kalan Danlar da gemilere binmiş, fırtınanın dinmesini beklemeye başlamışlardı. Onların nereye gideceğini bilmiyordum.

Güney rüzgârı akşama kadar dinmedi ve sağanak yağmur da getirdi. Bir süre daha orada kalıp Danimarka gemilerine baktım ama sonra canım sıkıldı, sahilde yürümeye başladım.

Çok geçmeden çalılıklar arasında kalmış küçük bir tekne buldum ve suya itince yüzdüğünü görüp sevindim. Bu tekne ve rüzgâr beni Danimarka gemilerinden uzaklaştırabilirdi. Gelgit hareketiyle sular da yükselmeye başlayınca, akıntı da arttı ve küçük tekneye atlayıp bulduğum bir dalı kürek gibi kullanarak kıyıdan açıldım. Fakat rüzgâr yine sertleşti, yağmur hızlandı, sırılsıklam ıslandım, üşümeye başladım. Akşam karanlığında Poole'un kuzey kıyısına vardım. Sazlar, kamışlar arasında bir süre yol alıp sonunda karaya çıktım ve sığınacak bir yer bulup bir süre uyudum. Sabah olunca, yine rüzgârlı ve yağmurlu bir havada doğuya doğru yürüdüm ve o akşam Hamtun'a vardım.

Eve gidince Mildrith'i ve oğlumu bulamadım. Genç Odda onları kaçırmıştı.

Peder Willibald neler olduğunu anlattı. O sabah rüzgâr sertleşince, Leofric tekneleri kontrol etmek, güvenceye almak için sahile inmiş, Odda gelip onlara, Danların yeniden saldırıya geçtiklerini, rehineleri öldüreceklerini, her an Hamtun'a gelebileceklerini ve Mildrith'in kaçması gerektiğini söylemişti.

Willibald, üzgün bir ifadeyle, "Mildrith gitmek istemedi, lordum," dedi. Öfkemi görünce korkmuştu. Sonra, sanki olanları açıklarmış gibi, "Onların atları vardı," diye ekledi.

"Birini gönderip Leofric'i çağıramadın mı?" diye sordum.

Rahip, "Bunu yapmama izin vermediler, lordum," diye devam etti. "Çok korktuk. Danlar barış anlaşmasını bozmuşlardı ve senin de öldüğünü sandık."

Leofric onların peşine düşmüştü ama olanları öğrenene kadar Odda zaman kazanmış, oradan çok uzaklaşmıştı. Ne tarafa gittikleri bilinmiyordu. Bir an düşündüm ve "Batıya, Defnascir'e dönmüşlerdir," dedim.

Leofric, "Ya Danlar?" diye sordu. "Onlar nereye gidecekler?"

Yine düşündüm ve "Mercia'ya döneceklerdir," diyerek tahminimi söyledim.

"Wessex'ten mi geçecekler? Alfred orada beklerken mi? Onların atla gittiğini söylüyorsun, değil mi? Atlarının durumu iyi miydi?"

"Atların durumu hiç de iyi değildi, hayvanlar yarı açtı."

"O zaman Mercia'ya gidemezler."

Willibald, "Belki de Ubba ile buluşacaklar," dedi.

Ubba'yı duyunca irkildim, o adamın adını uzun zamandır duymamıştım.

Willibald tedirgin olmuş gibi bir ifadeyle, "Onun Galler'de, Britonların arasında olduğuna dair söylentiler vardı, lordum," dedi. "Dediklerine göre, Sæfern'de bir donanması varmış."

Bu haber mantıklıydı. O halde Ubba, ölen kardeşi Halfdan'ın yerini alacak, Wessex'e başka bir kuvvetle saldıracaktı ama bunu nereden yapacaktı? Eğer Sæfern'de açık denizi geçerse, Defnascir'de olabilirdi. Ya da nehrin etrafından yürür, Alfred'in topraklarına kuzeyden saldırabilirdi ama o anda bütün bunlar umurumda değildi. Ben şimdi sadece karımı ve çocuğumu bulmak istiyordum. Bu arzumda gururun üstünde bir duygu vardı. Mildrith'le iyi anlaşmış, mutlu bir yuva kurmuştuk. Şimdi onu ve çocuğumu özlemiştim. Yağmurda damı akan kilisede yapılan düğün töreni, büyüsünü göstermişti, karımı istiyordum ve onu kaçırdığı için Genç Odda'yı cezalandıracaktım.

"O lanet herif Defnascir'e gitmiştir," diye tekrarladım, "biz de yarın oraya gidiyoruz."

Odda'nın, güven içinde olacağı memleketine gittiğine emindim. Aslında benim öldüğümü düşünüyor olmalıydı ve

bu yüzden intikamımdan korkmuyordu ama Danların tehdidi hâlâ devam ediyordu ve onların, batıya kaçan o namussuzu benden önce bulmalarından korkuyordum.

Leofric, "İkimiz mi gideceğiz?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım, "*Heahengel*'i alacak ve gemiye savaşçıları dolduracağız," dedim.

Leofric bana kuşkulu gözlerle baktı ve "Bu berbat havada mı?" diye sordu.

"Rüzgâr hafifliyor," dedim.

Rüzgâr hâlâ çatıyı ve pencereleri sarsıyordu ama oldukça hafiflemişti. Ertesi sabah hava biraz daha sakinleşmişti ama dalgalar Hamtun sahilini hâlâ dövüyordu. Solente'nin ötesinde, açık denizde dev dalgalar büyük tehlike olabilirdi. Fakat bir süre sonra bulutlar dağılmaya başladı, rüzgâr doğuya döndü ve ben iyice sabırsızlandım. Mürettebattan usta denizci olan iki kişi, denize açılmanın tehlikeli olacağı konusunda beni ikna etmeye çalıştılar. Onlar bu tür havaları daha önce de görmüşlerdi ve fırtına yeniden patlayabilirdi ama ben onları dinlemedim. Fakat adamlar her şeye rağmen beni terk etmediler ve sakin sularda bile denizden korkan Peder Willibald da bizimle beraber geleceğini söyleyip ne kadar cesur olduğunu gösterdi.

Hamtun sularında kürek çektik, Solente'de yelken açıp kürekleri içeriye aldık ve doğu rüzgârını arkamıza alarak, sanki düşmandan kaçıyormuş gibi hızlandık. Gemimiz dalgaların üzerinde sıçrayarak, onları yararak, etrafına köpükler saçarak süzülüyordu ama henüz tam anlamıyla açık denize çıkmamıştık. Bir süre sonra Wiht'in sonunda Nædles denen beyaz kayalıkları arkada bıraktık ve dalgalar biraz daha büyüdü. Ama yola devam ettik. Uzun zaman sonra rüzgâr yumuşamaya, güneş bulutların arasından kendini göstermeye

başladı fakat çok geçmeden Leofric bağırarak bizi uyardı ve bir noktayı gösterdi.

Leofric'in işaret ettiği tarafta Danimarka donanması vardı. Onlar da benim gibi havanın yumuşayacağını düşünmüş ve bir an önce Guthrum'la buluşmak için hemen denize açılmışlardı. Danimarka donanması Poole'un dışına, denize çıkıyor, kayalıkların etrafında dolaşmak için güneye doğru seyrediyordu ki bu da bizim gibi onların da batıya yöneldiği anlamına geliyordu. Yani onlar da Defnascir'e gidiyor olabilirlerdi ya da belki Cornwalum'un açığından geçecek ve Galler'de Ubba ile buluşacaklardı.

Leofric yüzünü buruşturdu ve "Onlarla dalaşmak istemezsin herhalde?" dedi.

Dümen küreğinin üzerine abandım ve gemiyi güneye çevirdim. "Onların dışından geçeceğiz," dedim. Kıyıdan biraz daha açılacaktım ve onlardan birinin bizimle uğraşacağını sanmıyordum. Danimarka donanması, gitmek istediği yere ulaşmak için acele ediyordu. Gemimiz hızlıydı, şanslıysak onlardan kaçabilirdik ve onlar hâlâ buruna varmamışlardı.

Rüzgâr altında hızımız artmıştı, dalgaları yararak ve üzerinden sıçrayarak seyreden bir geminin dümeninde olmak büyük zevkti ama gemiye dolan suları boşaltmakla uğraşan adamlar yorulmuşa benziyorlardı. Bir süre sonra onlardan biri arkaya baktı ve bağırarak beni uyardı. Gösterdiği tarafa bakınca, kapkara bir fırtına bulutunun gökyüzünü kapladığını gördüm. Midesi bulandığı için küpeşteye dayanmış, denize kusmakta olan Peder Willibald yaklaşan kapkara fırtına bulutunu görünce, güverteye diz çöktü, haç çıkardı ve dua etmeye başladı.

Leofric'e, "Yelkeni indirin!" diye bağırdım. Leofric sen-

deleyerek direğe doğru koştu, ama geç kalmıştı çünkü fırtına bizi aniden vurdu.

Biraz önce gökyüzünde parlayan güneş birden yok oldu, korkunç bir fırtına, bir kalkan duvarı gibi bizi vururken adeta şeytan çarpmış gibi olduk. Gemi sarsıldı, dalgalar ve rüzgâr her tarafımızı sardı, dümen küreğinde kontrolü kaybettim, yalpalamaya başladık. Gemi yan yattı, sancak tarafı suların altında kalırken, Leofric'in ayakta sallandığını gördüm.

Çaresizlik içinde mürettebata, "Suları boşaltın! Suları boşaltın!" diye bağırdım. O sırada gök gürültüsünü andıran bir ses duyduk, büyük yelken koptu, serenden ayrıldı, yırtıldı ve geminin burnu havaya kalktı; batacaktık. Ben dümen küreğine sıkıca sarıldım, yön değiştirip pruvayı rüzgâra ve dalgalara karşı döndürmeye çalıştım. Mürettebat gemiye dolan suları boşaltmaya çalışıyor, bazıları da haç çıkarıp dua ediyordu. Kopan yelken parçaları ve halatlar her yana savruluyor, hepimizi tehdit ediyordu. Fırtınanın uğultusu korkunçtu ve Ragnar'ın yardımıyla özgür kaldıktan kısa bir süre sonra bu şekilde, dalgalara kapılıp ölmenin ne kadar korkunç bir şey olacağını düşündüm.

Bütün gücümüzle uğraştık, altı küreği denize indirmeyi başardık, her bir küreğe iki adam geçti, azgın dalgalara ve ıslıklar çalan rüzgâra karşı kürek çekmeye başladık. On iki adam altı küreği çekiyor, üç adam kopan yelken ve halatları toplamaya çalışıyor, diğerleri de gemiye dolan suları boşaltıyorlardı. Mürettebata emir verilmemişti çünkü rüzgârın korkunç gürültüsü ve gemiyi döven dalgaların seslerinden insan sesi zaten duyulmaz olmuştu. Dev dalgalar geminin üzerinden aşıp geçiyordu ama onlara rağmen yola devam edebiliyorduk. Fakat bu durum devam ederse o korkunç dalgalar batırabilirdi bizi. Yelken direğinin rüzgârda sallanmaya

başladığını gördüm, çok geçmeden kırıldı, güverteye düştü, bağırdım ama kimse duymadı. Direk güvertenin yan tarafında düştü, dalgalar üzerine geldi ama Leofric ve on kadar tayfa onu kaldırıp azgın dalgalara atmayı başardılar. Fakat halatlarından bazıları kopmamıştı ve koca direk geminin yan tarafına bağlı kaldı. Leofric koşup bir balta aldı ve direği gemiye bağlayan halatları kesmeye çalıştı ama bütün gücümle bağırdım, baltayı bırakmasını söyledim.

Çünkü kırılıp denize atılan ve kıç tarafa doğru kayan ağır direk tekneyi dengeliyor gibiydi. Direk çok geçmeden geminin arkasına kaydı, onu gerçekten dengelemeye başladı, dev dalgaların aralarından daha kolayca kayıp seyretmeye başladık ve çok geçmeden biraz rahatladık. Tayfalar sağ kaldıklarına şaşırmış gibi baktılar birbirlerine. Ben de dümen küreğini bıraktım çünkü koca ana direk, üzerine bağlı kalmış yelken parçaları ve halatlarla beraber tam arkamızda kalmış, tekneyi gerçekten de dengede tutuyordu. Her yanım acıyordu, sırılsıklam ıslanmıştım, hava soğuk olmalıydı ama üşüdüğümü bile hissedemedim.

Çok geçmeden Leofric yanıma geldi. Pruvamız doğuya yönelikti ama biz gelgitin ve rüzgârın da etkisiyle, geriye, batıya doğru gidiyorduk. Arkamızda yeterli mesafe olup olmadığını anlamak için arka tarafa baktım ve sonra Leofric'in omzuna dokunup kıyıyı gösterdim ona.

Orada mahvolan bir filo gördük.

Danlar güneye doğru seyrediyor, Poole'un girişinden gerideki buruna doğru kıyıyı izliyorlardı ki bu da rüzgâraltı kalmışlar anlamına geliyordu. Bu durumda aniden patlayan fırtınada kurtulmaları çok zordu. Gemileri teker teker sahile sürüklendi. Birkaçı burnu sıyırıp diğer tarafa geçebildi, bazıları kayalıkları geçip kurtulmak için kürek çekiyordu ama

çoğu kurtulmayacaktı. Ben onların öldüklerini görmedim elbette ama tahmin edebiliyordum. Teknelerin kayalara vurup parçalandığını, dev dalgaların güverteleri sular altında bıraktığını, kırılan parçaların boğulan adamların üzerine yığıldığını, ejderha kabartmalı pruvaların paramparça olduğunu, deniz tanrısı evinin ruhlarla dolduğunu görür gibi oldum ve düşmanımız olmalarına rağmen hepimiz onlara üzüldük. Deniz, soğuk ve yalnızlık hissettiren bir ölüm getiriyordu.

Birden Ragnar ve Brida'yı hatırladım. Henüz batmamış olan Danimarka gemilerine baktım ama fırtına, yağmur ve dev dalgalar arasında onları birbirinden ayırmak çok güçtü. Onlara bakarken, aralarından sıyrılıp kaçmak isteyen bir geminin battığını gördüm. Gemi bir anda dalgaların üzerinde sıçrar gibi göründü, üzerindeki sular denize boşaldı, kürekleri hareketlendi ve tekne bir anda sulara gömüldü. Diğer gemiler birbirine çarpıyor, kürekleri karışıp kırılıyordu. Bazıları geriye dönüp yeniden Poole'a girmeye, oraya sığınmaya çalıştı ama bunların bir kısmı kumsala vurdu, bir kısmı da kayalıklara çarptı. Sayıları pek fazla olmayan bazı gemiler, kürekçilerinin çılgın gibi küreklere asılmasıyla kıyıdan açılmayı başardı. Ancak Danimarka gemileri aşırı yüklüydü. Atları ölen süvariler ve nereden geldiği belli olmayan piyade birlikleri de gemilere dolmuştu ve şimdi hepsi ölüyordu.

Biz şimdi burnun güneyindeydik ve hızla batıya doğru sürükleniyorduk. Bir süre sonra, bizimkinden daha küçük bir Danimarka gemisi bize çok yaklaştı ve dümendeki adam bizim güverteye bakıp hafifçe gülümsedi, o anda yüzünde, sanki ortak düşmanın deniz olduğunu söylemek istiyormuş gibi bir ifade vardı. Danimarka gemisi bizden hızlıydı, önümüze geçti ve batan diğer gemilerden hızla uzaklaştı. Bir süre sonra yağmur azaldı, rüzgârın uğultusu kesildi. Denizde, dalgaların

arasında bir süre kırık tahtalar, direk parçaları, pruvalardan kopan ejderha kabartmaları, uzun kürekler, kalkanlar ve cesetler gördük. Bir ara denizde çırpınan, yüzmeye çalışan gözleri beyazlaşmış bir köpek gördüm, bir an onun Nihtgenga olduğunu sandım, dişlerimi sıktım ama dikkat edince hayvanın kulaklarının siyah olduğunu fark ettim, Nihtgenga'nın kulakları ise beyazdı, rahatladım. Gökyüzü alçak ve koyu gri bulutlarla kaplıydı, deniz suları beyaz ve yeşil-kara akıntılar halinde kaynıyordu. Gemimiz dalgaların üzerinden baş kaldırıp sıçrayarak ilerliyor, dalgaların her darbesinde sarsılıyor ama yüzüyordu. Sağlam bir teknemiz vardı. Peder Willibald dua eder, Danimarka gemileri batarken, bizim teknemiz yoluna devam etti ve bizi kurtardı.

Ne gariptir ki, Peder Willibald o kadar korkunç dalgaya dayandı, midesi bulanmadı ve hastalanmadı. Yüzü yine soluktu ve hiç kuşkusuz kendisini iyi hissetmiyordu ama artık kusmuyordu. Yavaşça yanıma geldi, dümen küreğine tutunarak ayakta durmaya çalıştı. Yüzüme baktı ve rüzgârın uğultusunda sesini duyurmak için bağırarak, "Danların deniz tanrısının adı nedir?" diye sordu.

Ben de bağırarak, "Njorð!" diye cevap verdim.

Rahip gülerek, "Sen ona dua et, ben de Tanrı'ya edeyim," dedi.

Bir kahkaha attım ve "Alfred senin bu söylediğini duysaydı asla piskopos olamazdın!" dedim.

"Bu fırtınadan kurtulmazsak zaten piskopos olamayacağım! Onun için dua et!"

Ben de dua ettim ve yavaşça, istemeyerek de olsa, fırtına bir süre sonra dindi. Dalgalı denizin üzerindeki alçak bulutlar hâlâ oradaydı ama rüzgârın hızı azaldı. Çok geçmeden, batan gemileri ve denize dökülen canlı cansız her şeyi geride bıra-

karak yolumuza devam ettik, batıya doğru kürek çekmeye başladık.

Şimdi hem önümüzde hem de arkamızda hâlâ çok sayıda Danimarka gemisi vardı ama düşman donamasının en azından yarısının battığını sanıyordum. Ragnar'la Brida'yı hatırlayınca yine korktum. Bir süre sonra, önümüzdeki küçük Danimarka gemilerine yetiştik ve bazılarına mümkün olduğunca yaklaşarak, "Hey, *Rüzgâr Yılanı*'nı gördünüz mü?" diye bağırdım.

Ragnar'ın gemisini sorduğum Danlar bana, "Hayır," diye cevap verdiler. Bizim bir düşman gemisi olduğumuzu biliyorlardı ama aldırmadılar çünkü o sırada herkesin ortak bir düşmanı vardı ve o da denizdi. Böylece, yelken direği kırılmış bir gemi olarak kürek çekmeye devam ettik, Danimarka gemilerini arkamızda bıraktık ve güneş batıda bulutların arkasında kaybolur ve akşam karanlığı bastırırken, Uisc Nehri'nin kıvrımlı ağzına vardık. Burnun diğer tarafına geçince deniz sakinleşti, güvenli bölgeye girdik, kumsalın uzantısını geçtik, nehre girdik. Biraz daha ilerleyince, Oxton'un bulunduğu karanlık tepelere baktım ama hiçbir ışık göremedim.

Gemimizi kumsala oturttuk, karaya çıktık, adamlardan bazıları diz çöküp yeri öperken, bazıları haç çıkarmaya başladılar. Geniş nehir ağzında küçük bir liman ve küçük evler vardı, o evlere girdik, ev sahiplerinden ateş yakmalarını ve bize yemek vermelerini istedik. Daha sonra, gece karanlığında evden dışarıya çıktım ve nehrin yukarısında bir yerlerde soluk ışıklar gördüm. Bunlar, Uisc Nehri'ni bulup nehirden yukarıya doğru kürek çeken Danimarka gemilerinin ışıkları olabilirdi. Orada Danlar vardı ve Guthrum da oralarda bir yerlerde olmalıydı. Donanmadan kurtulanlar onun ordusu-

nu takviye edecek ve eğer sağ kaldıysa, Genç Odda da oraya gitmeye çalışacaktı.

Karım ve oğlum da oralarda bir yerlerde olabilirdi. Boynumdaki Thor çekicine dokundum ve sağ kalmış olmaları için dua ettim.

Sonra, o gece kalacağım eve döndüm ve karanlık bazı gemiler nehirden yukarıya doğru çıkarken yatıp uyudum.

Ertesi sabah *Heahengel*'i küçük limana soktuk, gelgitle sular çekildiği zaman gemi orada çamura oturup kalabilirdi. Kırk sekiz kişiydik, sağdık ama yorgunduk. Hava kapalıydı, yüksek irtifalarda gri-pembe renkli bulutlar, fırtınanın hızı düşmüş rüzgârı önünde yavaşça kayıyorlardı.

Çançiçekleri dolu ormanın içinden Oxton'a doğru yürümeye başladık. Mildrith'i orada bulabilecek miydim acaba? Bu konuda umutluydum, ama oraya vardığımda hayal kırıklığına uğradım. Orada sadece kahya ve köleler vardı ve hiçbiri neler olduğunu bilmiyordu.

Leofric giysilerimizi kurutmak, silahlarımızı bilemek ve karnımızı doyurmak için orada bir gün kalmamızı istedi ama ben sabırsızdım. Yanıma iki adamımı, Cenwulf ve Ida'yı aldım ve kuzeye, Uisc'nin diğer yanında olan Exanceaster'e doğru yürüdüm.

Nehir boyundaki köyler boşalmış, Danların geldiğini duyan köylüler tepelere kaçmıştı. Bazı tepelere çıkıp köylülerle konuştuk, onlar sadece nehirde Danimarka gemilerinin olduğunu duymuş ve kaçmışlardı ama başka bir şey bilmiyorlardı. Exanceaster surlarının altında, nehir kıyısında fırtınadan kurtulmuş, oldukça harap olmuş Danimarka gemileri vardı. Orada tahmin ettiğimden daha çok gemi gördüm. O halde, fırtına başladığı zaman Guthrum'un çok sayıda gemisi Poole

dışına çıkmamış, kurtulmuşlardı ve onlardan bazıları hâlâ nehirden yukarıya doğru kürek çekerek geliyordu. Orada yaklaşık doksan gemi saydık ki Guthrum donanmasının hemen hemen yarısının kurtulmuş olduğu anlamına geliyordu bu. Onların arasında Ragnar'ın gemisini aradım ama onlardan çok uzaktaydık ve onu görebilmem mümkün değildi.

Talihsiz Guthrum lakabını hak ediyordu doğrusu. Bazen daha iyi bir lakap hak edecek hale geliyordu ama o sıralarda şansı yaver gitmiyordu. Werham'dan kaçmış, ordusunu Exanceaster'de güçlendirip kuzeye saldırmayı planlamış olacaktı ama deniz ve rüzgâr tanrıları onu vurmuş, kuvvetlerinin bir kısmını kaybetmişti. Fakat ordusu hâlâ oldukça güçlü sayılırdı ve şimdilik Exanceaster'da, Roma surları arkasında güvende sayılırlardı.

Nehrin karşı kıyısına geçmek istedim ama gemilerin bulunduğu yerde çok sayıda Dan vardı ve biraz daha kuzeye yürüdük. Bir süre sonra batıya doğru giden yolda silahlı adamlar gördük, yol şehrin altındaki bir köprüden karşıya geçiyor ve geniş bir çayırdan Cornwalum'a doğru gidiyordu. Yoldaki silahlı adamların Dan olabileceğini düşündüm, uzun süre baktım. Fakat onlar doğuya doğru bakıyorlardı ki bu, Danları gözetliyorlar anlamına geliyordu. O zaman onların İngiliz olduğunu tahmin ettim, zararsız olduğumuzu göstermek için kalkanlarımızı sırtımıza astık ve ormandan çıkıp onlara doğru ilerledik.

Yolda on sekiz adam vardı ve başlarındaki adam Exanceaster garnizonu eski komutanı Withgil'di, Guthrum saldırdığı zaman askerlerinin çoğunu kaybetmişti. Adam saldırı konusunda konuşmak istemiyor gibi ve öfkeliydi. Anlattığına göre bir saldırı beklemediği için kalenin doğu kapısında sadece birkaç nöbetçi bırakmıştı. Nöbetçiler yak-

laşan süvarileri görünce, İngiliz sanmış, Danlar da onları şüphelendirmeden yaklaşıp kapıyı ele geçirmiş ve kaleye girmişlerdi. Withgil, surların içinde, şehir merkezinde düşmanla çarpıştıklarını söylüyordu ama adamların yüzündeki sıkıntılı ifadeden anladığım kadarıyla, düşmana yeterince direniş gösterememişlerdi ve onların düşman karşısında tutunamayıp kaçtıklarını düşündüm.

Komutana, "Odda burada mıydı?" diye sordum.

Withgil, "Kont Odda mı?" dedi. "Elbette hayır."

"Peki, neredeydi?"

Komutan soruma şaşırmış gibi yüzüme baktı ve "Tabii ki kuzeydeydi," diye cevap verdi.

"Defnascir'in kuzeyinde mi yani?"

"Bir hafta önce sefere çıktı. Emrinde bir birlik de vardı."

"Ubba'ya karşı mı?"

Komutan Withgil, "Kralın emri buydu," dedi.

"O halde Ubba nerede?" diye sordum.

Anladığım kadarıyla, Ubba gemilerini büyük Sæfern denizinden geçirip Defnascir'in batısında karaya çıkmıştı. Ubba seferini fırtınadan önce tamamlamış olacaktı ve ordusu da hasarsız durumdaydı. Odda ise, Ubba'nın Wessex topraklarında ilerlemesini engellemek için kuzeye çıkma emri almış olacaktı. Genç Odda da bu durumu biliyor olmalıydı ve o da belki babasına katılmak için gitmişti. O zaman Mildrith'i de yanında götürmüş olacaktı. Fakat komutana Genç Odda'yı sorduğum zaman, onu Noel'den beri görmediğini söyledi.

"Ubba'nın ne kadar askeri var acaba?" diye sordum.

Komutan, "Çok," dedi ki bunun bana hiç yararı yoktu ama adam daha fazla bir şey bilmiyordu.

O sırada Cenwulf, "Lordum," diyerek koluma dokundu ve doğu yönünü gösterdi. Aşağıda, nehirden Exanceaster'in

bulunduğu tepeye doğru uzayan çayırda bir sürü atlı gördüm. Büyük bir süvari birliğiydi bu. Uzakta olduğumuz için, arkalarından gelen sancaktarın bayrağındaki amblemi göremedim ama yeşil ve beyaz renkler bunun Batı Sakson sancağı olduğunu gösteriyordu. Alfred buraya mı geliyordu acaba? Güçlü bir ihtimaldi bu ama o anda bunu anlamak için nehri geçmeye niyetim yoktu. Şimdi sadece Mildrith'i bulmak istiyordum, başka bir şey düşünecek halde değildim.

Savaşmak gizemli bir olaydır. Gerçek günler sonra ortaya çıkabilir, gerçeğin önünde söylentiler uçuşur, aslında neler olduğunu bilmek zordur ve bunun ustalığı, temiz gerçeklik kemiğini, çürüyen korku ve yalanlar bedeninden koparıp çıkarmaktır.

Peki, benim bildiklerim nelerdi? Biliyordum ki Guthrum barış anlaşmasını bozmuş, Exanceaster'i almıştı ve Ubba da Defnascir'in kuzeyindeydi. Yani, Danlar bir yıl önce yapamadıklarını yapmaya çalışıyorlar, Batı Sakson kuvvetlerini bölmeyi planlıyorlardı. Böylece, Alfred bir cephede düşman ordusuyla savaşırken diğer yanda Danimarka kuvvetleri bölgeyi yağmalayacak, belki de Alfred'e arkadan saldıracaktı. Bunu önlemek için Defnascir birliğine, Ubba kuvvetlerini engelleme emri verilmişti. Bu muharebe yapılmış mıydı? Odda ve oğlu yaşıyorlar mıydı? Mildrith ve oğlum sağ mıydı? Ubba ve Odda arasındaki bir muharebeden Ubba'nın galip çıkması ihtimali daha güçlüydü. Ubba büyük bir savaşçıydı, Danlar arasında adeta bir efsaneydi, Odda ise telaşçı, tedirgin, saçları aklaşmış, yaşlanmakta olan bir adamdı.

Oxton'a döndüğümüz zaman, Leofric'e, "Kuzeye gideceğiz," dedim. Alfred'i görmeye niyetim yoktu. O şimdi Guthrum'u kuşatma planları yapıyor olmalıydı, yanına gidersem benim de onlara katılmamı isteyecek ve orada kalıp

endişe içinde beklemek zorunda kalacaktım. Kuzeye çıkıp Ubba'yı bulmam daha iyi olacaktı.

Böylece, ertesi sabah, bir ilkbahar güneşinin parıltıları altında, gemimin mürettebatını aldım ve kuzeye doğru yürüyüşe geçtik.

Savaş Danlarla Wessex arasındaydı. Ben ise Genç Odda ile savaş halindeydim ve itici gücüm gururumdu. Rahipler gurur un büyük günah olduğunu söylerler ama yanılıyorlar. Gurur insanı erkek yapar, ona güç verir, adının etrafında koruyucu kalkan duvarıdır ve Danlar bunu anlarlar. Onlar insanın öldüğünü ama ününün devam ettiğini söylerler.

Bir lordda olması gerekenler nelerdir? Güç, cömertlik, sertlik ve başarı, değil mi? O halde bir erkeğin, bu özellikleriyle gurur duyması yanlış olabilir mi? Ben mütevazı bir savaşçı gördüğüm zaman, ona ölmüş bir adammış gibi bakarım. Alfred herkese mütevazı olması gerektiğini söyler, hatta öyle görünmeye çalışır, kiliseye yalınayak girip mihrabın önünde diz çökerdi ama aslında hiç de mütevazı bir adam değildi. Alfred kibirli bir adamdı ve bu yüzden herkes ondan korkardı ama insanlar zaten bir lorddan korkmalıydı. Onu kızdırmaktan ve cömertliğinin yok olacağından korkmalıydılar. Şöhret korkutur ve gurur da bu şöhreti korur. Bunları düşünerek kuzeye yürümeye devam ettim çünkü adım tehlikedeydi. Karımla çocuğumu benden almışlardı, onları geri almalıydım. Eğer onlara zarar vermişlerse, intikamımı almalıydım ve o adamın kanının pis kokusu da herkesi korkutmalıydı. Wessex'in düşüp düşmemesi o anda umurumda bile değildi, benim adım daha önemliydi.

Yürümeye devam ettik, Exanceaster'in yakınlarından geçtik, tepelere çıkan bir patikayı takip ederek bir süre sonra

Twyfyrde'ye vardık. Bu küçük kasaba Exanceaster'dan kaçan köylülerle doluydu. Oraya kaçan insanların hiçbiri Genç Odda'yı görmemiş, kuzeyde bir savaş olduğunu da duymamışlardı. Rahiplerden biri, bir gece önce üç kez şimşek çaktığını söyledi ve ona göre bu doğa olayı, Tanrı'nın dinsizleri vurduğunun bir işaretiydi.

Oradan ayrıldık ve geniş çayırlardan geçtik, tepelerle dolu, ormanlık, çok güzel bir bölgede yürümeye devam ettik. Atlarımız olsaydı çok daha hızlı yol alabilirdik elbette. Yol boyunca otlarken gördüğümüz birkaç at da çok zayıftı ve sayıları da zaten yeterli değildi. Böylece yürümeye devam ettik, o gece çimenlerin üstünde uzanıp, bülbül seslerini dinleyerek uyuduk. Şafak vakti yine kuş sesleriyle uyandık, kalkıp yürümeye devam ettik ve öğleden sonra kuzey sahillerine yakın tepelere ulaştık. Orada da sahil köylerinden kaçıp gelmiş aileler vardı, hayvanlarını da getirmişlerdi. Onlar Danların pek de uzakta olmadığını söylediler.

Kaderimin bana neler hazırladığını bilmiyordum. O tepeden aşağıya doğru baktım ve hafifçe ürperdim. Ubba'nın donanması doğuya doğru kürek çekiyor, kıyı boyunca ilerleyen süvari ve piyade birliklerini takip ediyordu.

Evlerinden kaçan insanların anlattıklarına göre, Danlar büyük Sæfern denizini aşıp Galler ülkesinden gelmişlerdi. Defnascir'in batısında bulunan Beardastopol'da karaya çıkmışlar, orada erzak, malzeme ve at toplamışlardı. Fakat doğuya, Batı Sakson'a saldırıları, Guthrum'un filosunu da harap eden büyük fırtına yüzünden gecikmişti. Ubba'nın gemileri fırtınanın sonuna kadar Beardostopol limanında kalmış ama hava düzeldikten sonra da hemen çıkmamışlardı. Tahminime göre, çubuk falı baktırıp tanrıların onayını almadan hiçbir şey yapmayan Ubba, yine falın olumlu çıkmaması

yüzünden bir süre daha orada kalmıştı. Fakat daha sonraki fal iyi çıkmış ve Ubba da harekete geçmişti. Donanmada otuz altı gemi saydım ki bu da en azından bin iki yüz ya da bin üç yüz asker demekti.

Adamlarımdan biri, "Nereye gidiyorlar?" diye sordu. "Doğuya," diye homurdandım, başka ne diyebilirdim ki?

Düşman doğuya, Wessex'e gidiyordu. Doğuda İngiltere'nin son krallığının zengin toprakları vardı. Doğuda Wintanceaster ve hazineleriyle kiliseler, manastırlar, zengin şehir ve kasabalar, topraklar, yağmalanmak için onları bekliyordu. Doğuda yiyecek, içecek ve pek çok at vardı. Mercia sınırını aşıp güneye daha çok Dan gelebilecekti. Alfred dönüp onlarla savaşmak zorunda kalacaktı. Fakat Guthrum ordusu Exanceaster'dan gelecek ve Wessex ordusu iki Danimarka ordusunun arasında tuzağa düşecekti. Defnascir kuvvetleri bu sahillerde bir yerdeydi ve Ubba'yı durdurmak onların göreviydi.

Biz doğuya doğru yürümeye devam ettik, Defnascir'den Sumorsate'e gittik, yüksek arazide kalarak Danlara görünmedik. O gece Ubba'nın kıyıya yanaşan gemilerini, karaya çıkan Danların yaktıkları kamp ateşlerini gördüm. Geceyi ormanda geçirdik ve biz de kendi ateşimizi yaktık. Sabah gün ağarmadan kalkıp yürümeye başladık, düşmandan oldukça uzaklaştık ve öğleye doğru ilk Batı Sakson kuvvetlerini gördük. Bunlar muhtemelen düşman ordusunu gözetlemek için gönderilmiş olan süvarilerdi ve şimdi geri çekiliyorlardı. Tepede yürümeye devam ettik, bir süre sonra, nehrin Sæfern denizine döküldüğü yeri gören bir noktaya geldik ve Kont Odda'nın, nehir yakınında, bir tepede eski insanlar tarafından inşa edilmiş bir kalede kaldığını öğrendik.

Nehrin adı Pedredan'dı, ağzına yakın, Cantucton adında bir köy vardı ve yerli halkın Cynuit dediği eski, toprak surlu kale de oraya yakındı. Peder Willibald'ın dediğine göre, Romalılardan bile önce yapılmış bir kaleydi burası, etrafında sur olarak toprak duvarlar ve onların dışına kazılmış hendekler vardı. Toprak duvar ya da engeller zamanla harap olmuş, bazı yerleri yıkılmış, hendekler de toprakla dolmuş, derinliği pek kalmamıştı. Duvarın üzerini yabani otlar kaplamış, bir tarafı tamamen yerle bir olmuştu. Ama her şeye rağmen, burası bir kaleydi, Kont Odda kuvvetlerini buraya koymuştu ve gemileri nehrin ağzında görülmeye başlayan Ubba'yı yenemezse burada ölecekti.

Ben hemen kaleye gitmedim, ağaçların altında bir süre durduk ve savaşa hazırlandık. Savaş kıyafetim ve silahlarımla Kont Uhtred'dim şimdi. Oxton'da kölelerin temizleyip cilaladığı zincirli zırhımı taktım, üzerinde kılıç ve hançer kınlarının bulunduğu kemerimi kuşandım. Savaş çizmelerimi giydim, parlak miğferimi başıma geçirdim, ortası demir topuzlu kalkanımı aldım, kemerlerimi, askılarımı ve tokalarımı kontrol edip iyice sıkı olduklarını görünce, kendimi savaşmak ve öldürmek için hazırlanmış bir tanrı gibi hissettim. Askerlerim de benim yaptıklarımı yaptılar, kılıç ve hançerlerinin keskin olup olmadığını kontrol ettiler ve Peder Willibald bile, sıkı bir darbeyle bir adamın kafasını kırabilecek kadar kalın ve sağlam bir ağaç dalı aldı eline. Ona baktım, başımı iki yana salladım ve "Sen savaşmak zorunda değilsin, peder," dedim.

"Bu durumda hepimiz savaşmak zorundayız, lordum," diye cevap verdi. Bir adım geriye çekilip yüzüme baktı, hafifçe gülümsedi ve "Sen artık büyüdün," diye ekledi.

"Hepimiz büyürüz."

"Seni ilk gördüğüm günü hatırlıyorum, küçücük bir çocuktun ama şimdi senden korkuyorum."

"Umarım düşman da korkar," derken, düşmanla Odda'yı mı, yoksa Ubba'yı mı kastettim ben de emin değildim. O anda, Bebbanburg'ün hırlayan kurt başı sancağının da yanımda olması isterdim ama kılıcım ve kalkanım şimdilik yeterdi. Bir süre daha hepimiz birbirimizi kontrol ettikten sonra ormandan çıktık ve Defnascir birliğinin beklediği tarafa doğru yürüdük.

Danlar sol tarafımızda, bizden yaklaşık bir mil kadar uzaktaydılar, sahil yolundan ayrılıp Cynuit tepesine doğru hızla ilerliyorlardı ama yolumuzu kesmek için bize yetişemezlerdi. Sağımda, Pedredan'dan yukarıya çıkan ejderha kabartmalı Danimarka gemileri vardı.

Willibald, "Bu adamlar sayıca bizden çok üstün," dedi.

"Evet, öyle," diyerek başımı salladım.

Nehirde kuğular, havada bıldırcınlar ve çayırda kırmızı orkideler vardı. Harman ve koyunların kırpılma zamanıydı. O anda burada olmamam gerekiyordu, diye düşünmeden edemedim. O tepeye çıkıp Danlar tarafından öldürülmek istemiyordum. Adamlarıma baktım ve onların da benim gibi düşünüp düşünmediklerini merak ettim. Ancak onlarla göz göze gelince, sırıttılar ya da başlarını salladılar ve işte o anda bana güvendiklerini anladım. Onların lideriydim ve bana soru sormuyorlardı. Fakat Leofric tehlikeyi kavradı, koşarak yanıma geldi.

Bana doğru hafifçe eğildi ve alçak sesle, "Bu tepeden çıkış için bir tek yol var," dedi.

"Biliyorum."

"Eğer savaşarak buradan çıkamazsak, bu tepede kalıp öleceğiz."

Yine, "Biliyorum," diyerek başımı salladım, kaderimin ne olacağını merak ettim; tepenin zirvesine bakınca, orada erkekleri tarafından korunan bazı kadınlar gördüm, Mildrith de onların arasında olabilir miydi acaba? Bir anda kararımı verdim ve tepeye tırmanmaya başladım çünkü gidecek başka yer olmadığını biliyordum.

Fakat kaderimin beni eski, toprak surlu kaleye göndermesinin bir başka nedeni vardı. Savaşçılar safında, büyük kalkan duvarında, düşmanın öldürmekle bitmeyeceği bir dehşet ortamında bulunmam gerekiyordu. Cynuit tepesi erkekliğe giden yoldu ve ben oraya tırmandım. Çünkü başka seçeneğim yoktu ve beni oraya kaderim gönderiyordu.

O sırada aşağıda, Pedredan vadisinde müthiş bir savaş narası duyuldu, kıyıya oturan bir geminin yanında bir sancağın havaya kalktığını gördüm. Kuzgunlu sancaktı bu, Ubba'nın sancağıydı. Lothbrok'un oğullarından sonuncusu, en güçlüsü ve en korkuncu olan Ubba, askerlerini Cynuit'e getirmişti. Sancağın dalgalandığı noktayı Willibald'a gösterdim ve "Şu gemiyi görüyor musun, peder?" dedim. "On yıl önce ben temizledim o gemiyi. Kalafat yaptım, kazıdım, sildim, temizledim." Danlar geminin yan taraflarında asılı duran kalkanlarını alırken, mızraklarının uçları güneşte parlıyordu. Willibald'a, "O zaman on yaşımdaydım," dedim.

"Bu aynı gemi mi?" diye sordu.

"Belki aynı gemidir ama olmayabilir de," dedim. Ubba belki de yeni bir gemi almıştı. Aslında bunun önemi yoktu, önemli olan, o gemiyle gelenin Ubba olmasıydı.

Ubba, Cynuit'e gelmişti.

Defnascirli adamlar eski kale duvarının aşınıp yıkıldığı yerde bir savunma hattı oluşturmuşlardı. Bazıları ellerinde kürek-

lerle duvarın yıkılan yerini doldurmaya, yeniden yapmaya çalışıyorlardı ama onlar bunu tamamlayamadan Ubba'nın adamları saldırabilirdi. Duvarda çalışan adamların bizi sorgulamalarına meydan vermeden, kalkanımla kendime yol açtım, aralarından geçtim ve adamlarımla beraber tepenin zirvesine, Odda'nın siyah geyik başlı sancağının dalgalandığı yere çıktık.

Odda'ya yaklaşınca miğferimi çıkarıp Peder Willibald'a verdim ve kılıcımı çektim çünkü Genç Odda da babasının yanında duruyordu. Delikanlı beni görünce hayalet görmüş gibi korku dolu gözlerle bana baktı ve sanırım o anda beni gerçekten de hayalet sanmış olabilirdi.

Kılıcımı Genç Odda'nın göğsüne doğru uzattım ve "Karım nerede?" diye bağırdım.

Odda'nın adamları kılıçlarını çektiler, bazıları mızrağını uzattı ve Leofric de savaşlarda bilenmiş, Dan Katili dediği kılıcının kabzasına yapıştı.

Peder Willibald, bir elinde asası, diğerinde miğferim olduğu halde, "Hayır!" diye bağırarak ortaya atıldı. "Hayır!" diyerek beni tutmaya çalıştı. Onu kenara ittim ama Odda'nın üç rahibi önüme çıktılar. Wessex böyle bir yerdi işte, her yerde rahipler vardı. O anda rahipler gözüme yanan bir çatıdan kaçan fareler gibi göründüler, onları yana doğru ittim ve Genç Odda'nın karşısına geçip tekrar bağırdım. "Karım nerede?"

Genç Odda'nın üzerinde, insanın gözlerini alacak kadar parlatılmış bir zincirli zırh vardı. Başındaki gümüş işlemeli miğferi, demir kakmalı çizmeleriyle çok güçlü görünüyordu. Sırtındaki mavi pelerini boynuna bağlayan kordonun ucundaki büyük altın ve amberli broş da çok güzeldi.

Kılıcımı onun boğazına bir karış mesafede tuttum ve "Karım nerede?" diye tekrar sordum.

Babası daha fazla dayanamadı ve "Karın Cridianton'da," diye cevap verdi. Genç Odda ağzını açamayacak kadar korkmuştu. Söylediği yerin nerede olduğunu bilmiyordum. Yine Genç Odda'nın korku dolu gözlerine baktım ve "Pekâlâ, oğlum nerede?" diye sordum.

Bana yine Kont Odda cevap verdi ve "Karın da, oğlun da Cridianton'da, karımın yanında kalıyorlar, ikisi de güvende," dedi.

"Buna yemin eder misin?" diye sordum.

Kont'un çirkin, soğana benzeyen yüzü birden kıpkırmızı kesildi. "Yemin etmek mi?" diye bağırdı. "Sen kim oluyorsun da benden yemin etmemi istiyorsun?" diye homurdandı ve kılıcını çekti. "Seni burada köpek gibi gebertirim," derken, adamları da kılıçlarını salladılar.

Kılıcımı birden arka tarafa doğru döndürdüm ve aşağıdaki nehri gösterdim. Sonra tepedeki herkes sesimi duysun diye, "Şu aşağıdaki sancağı tanıyorsun, değil mi?" diye bağırdım. "O sancak Ubba Lothbrokson'ın kuzgunlu sancağı. Ubba'nın nasıl adam öldürdüğünü gördüm. Adamları nasıl denize döktüğünü, karınlarını deştiğini, kafalarını kestiğini, ortalığı nasıl kan gölüne çevirdiğini gördüm. Ve şimdi sen, seninle beraber ona karşı savaşacak olan beni öldürmek istiyorsun, öyle mi? Pekâlâ, o halde yap bunu bakalım!" Kollarımı iki yana açtım ve göğsümü onun kılıcına doğru uzattım. Yüzüne bakıp yere tükürdüm ve "Hadi yap bakalım," diye ekledim, "ama bunu yapmadan önce karımla oğlumun güvende olduğuna dair yemin et."

Kont Odda birkaç saniye durup düşündü, sonra kılıcını indirdi ve "Onlar güvende," dedi. "Bunun için yemin ederim."

Kılıcımla oğlunu işaret ettim ve "Bu şey karıma dokunmadı, değil mi?" diye sordum.

Kont oğluna bakınca, genç adam başını iki yana salladı. Sonra korkulu bir ifade ve zor duyulan bir sesle, "Yemin ederim ki ona dokunmadım," dedi. "Ben sadece onu korumak istedim. Biz senin öldüğünü sanıyorduk ve ben bu durumda sadece onu koruma altına almak istedim, hepsi bu, yemin ederim!"

Kılıcımı kınına soktum ve konta bakarak, "Karıma on sekiz şilin borcun var," diyerek dönüp yürüdüm.

Cynuit'e gelmiştim, o tepede bulunmama hiç gerek yoktu ama oradaydım işte! Çünkü bu benim kaderimdi. Kader her şeydi!

11

KONT ODDA, DANLARI ÖLDÜRMEK istemedi. O, bulunduğu yerde kalmak ve Ubba'nın kuvvetlerinin kaleyi kuşatmasını beklemekle yetinecekti. Bana kaba ve sert bir ifadeyle, "Onların ordusunu burada tutmak yeterli olacak, böylece Alfred gelip onlara saldırabilecek," dedi.

"Ama Alfred şu anda Exanceaster'ı kuşatıyor," dedim.

Kibirli bir ifadeyle, "Alfred orada Guthrum'u kontrol edecek bir kuvvet bırakacak ve buraya gelecektir," diye cevap verdi. Kont Odda benimle konuşmaktan hoşlanmıyor, benden kaçınmaya çalışıyordu ama ben de bir konttum ve beni, oğlunun da bulunduğu savaş konseyinden kovamazdı. Konseydeki komutanlar ve rahipler benim yorumlarımdan rahatsız oldular. Alfred'in bizi kurtarmak için gelemeyeceğini ısrarla tekrarladım ama Kont Odda bana hep itiraz etti, tepeden ayrılmak istemedi. Alfred'in geleceğine emindi. Üzerlerinde ağır zırhlar olan asık suratlı komutanlar da onunla aynı fikirdeydiler. Bir ara içlerinden biri, *kadınların korunması gerekir*, diye homurdandı.

Ben yine söz aldım ve "Burada kadın kalmaması gerekir," dedim.

Kadınlardan söz eden adam sert bir ifadeyle, "Ancak burada bir sürü kadın var!" diye söylendi. Savaşçılardan en

az yüz tanesinin karısı, kocasını takip ederek kaleye gelmişti ama burada onları ve çocuklarını koruyacak güvenli bir yer yoktu.

Adamlara baktım ve "Alfred buraya gelmek istese bile, ne kadar zamanda gelebilir?" diye sordum.

Odda içini çekti ve "İki ya da üç gün?" diye sordu.

"Pekâlâ, o gelene kadar ne içeceğiz, kuş sidiği mi?" diye sordum.

Adamlar öfkeli gözlerle baktılar, benden nefret ediyorlardı ama ben haklıydım, çünkü Cynuit'te hiç su kaynağı yoktu. En yakın su kaynağı nehirdi ama nehirle aramızda Danlar vardı. Aslında Odda da susuzluktan saldırganlaşacağımızı biliyor ama yine de orada kalmakta ısrar ediyordu. Belki de rahipleri bir mucize olması için dua etmeye başlamışlardı.

Danlar tedbirliydiler. Sayıları bizden fazlaydı ama yine de çok kalabalık ve güçlü sayılmazlardı. Ayrıca, biz tepede, yüksek arazideydik, bizimle savaşmak için Cynuit tepesine tırmanmaları gerekecekti. Bu nedenle Ubba saldırmak yerine tepeyi kuşatmayı yeğledi. Danlar kayıp vermekten nefret ederlerdi. Ubba, Gewæsc'de Edmund kuvvetlerine bataklıktan başlayan iki yoldan saldırma konusunda tereddüt etmiş, bunda hiç kuşkusuz büyücüsü Storri'nin de rolü olmuştu. Büyücünün hâlâ sağ olup olmadığını bilmiyordum. Nedeni ne olursa olsun, Ubba, eski kaleye saldırmak için askerlerini kalkan duvarı şeklinde düzenlemek yerine, Cynuit'i kuşatacak şekilde dizdi, sonra da yanına beş kaptanını alıp tepeye tırmandı. Kılıcını ve kalkanını almamıştı, sadece bizimle konuşmak istediğini göstermek istiyordu.

Kont Odda, oğlu, iki komutanı ve üç rahiple beraber Ubba'yı karşılamaya gitti. Ben de bir kont olarak onları

takip ettim. Odda benim de geldiğimi görünce yüzünü buruşturdu ama itiraz edemedi. Tepeye çıkan yokuşun yarısına kadar inerek Ubba'yı karşıladık. Ubba her zamanki gibi asık suratlıydı, bize selam vermedi, her zamanki hakaretlerine bile gerek duymadı ve hemen, kuşatıldığımızı, akıllı davranıp teslim olmamız gerektiğini söyledi. "Silahlarınızı bırakıp teslim olacaksınız," dedi. "Aranızdan rehineler alacağım ve herkes yaşayacak."

Odda'nın rahiplerinden biri, Ubba'nın taleplerini ona tercüme etti. Ben o sırada Ubba'ya bakıyordum. Hatırladığımdan daha yaşlı göründü bana, kara sakalının bazı yerleri kırlaşmıştı ama geniş göğsü, kendinden emin tavırları ve sert bakışlarıyla hâlâ korkutucu bir görünüşü vardı.

Kont Odda açıkça korkmuş görünüyordu. Ne de olsa Ubba ünlü bir Dan savaşçısıydı, büyük denizler aşmış, çok adam öldürmüştü ve Odda şimdi ona karşı direnmek zorundaydı. Ubba'nın tehdidine aldırmamış gibi görünmeye çalıştı, kalede kalacağını ve gerçek Tanrı'ya sığınacağını söyledi.

Ubba derin bir nefes aldı ve "O zaman seni öldüreceğim," dedi.

Odda, "Deneyebilirsin," diye karşılık verdi.

Zayıf bir cevaptı bu ve Ubba kaşlarını çatarak yere tükürdü. Dönüp gitmek üzereydi ama ben birden öne çıktım ve konuştum. Tercümana da ihtiyacım yoktu. "Guthrum'un filosu gitti," dedim, "Njord derinlerden geldi ve Guthrum'un gemilerini batırdı, denizin dibine gönderdi, Ubba Lothbrokson. O cesur adamların hepsi Ran'a ve Ægir'e kavuştular." Ran, Njord'un karısı, Ægir ise boğulan insanların ruhlarını koruyan devdi. Bunu söyledikten sonra, boynumdaki çekici çıkardım ve hafifçe kaldırıp ona gösterdim.

"Ben gerçeği konuşuyorum, Lord Ubba," diye devam ettim, "o gemilerin battığını ve mürettebatlarının boğulduğunu kendi gözlerimle gördüm."

Ubba öfkeli gözlerini bana çevirdi, uzun uzun baktı, kalbindeki katılık, acımasızlık yüzüne vurmuş gibiydi. O anda ne düşündüğünü anlıyordum, o da korkuyordu ama bizden değil, tanrılardan korkuyordu. Ubba, tanrılardan bir işaret almadan hiçbir şey yapmayan bir adamdı ve ben de ona donanmasının mahvolduğunu anlatırken, tanrılardan bilerek söz etmiştim. Verdiğim kötü haberi kovmak için iki parmağıyla beni gösterdi ve "Seni tanıyorum," diye homurdandı.

"Ben de seni tanıyorum, Ubba Lothbrokson," diyerek boynumdaki tılsımı bıraktım, üç parmağımı açıp kaldırdım ve sonra bir parmağımı kapayarak, "Ivar öldü," dedim. "Halfdan da öldü," derken ikinci parmağımı indirdim. "Ve sadece sen sağ kaldın," diye ekledim. "Senin şu çubuk falın ne dedi acaba? Yeni ay doğduğunda yeryüzünde Lothbrok kardeşlerden hiçbiri kalmayacak mı dedi, ne dersin?"

İstediğimi başarmış, onun en zayıf tarafına dokunmuştum çünkü Ubba hemen elini kaldırdı ve boynunda asılı duran çekiçli tılsımı tuttu. Kont Odda'nın rahibi konuşulanları alçak sesle tercüme ederken, kont şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

Ubba'ya baktım ve "Bunun için mi teslim olmamızı istiyorsun?" diye sordum. "Çubuk falın sana, bizi savaşarak öldüremeyeceğini mi söyledi?"

Ubba içini çekti ve "Seni öldüreceğim," diye homurdandı. "Kafanı kesecek, karnını deşip bağırsaklarını dışarıya dökeceğim."

Ubba böyle tehditler yağdırırken gülümsemek hiç de kolay değildi ama ben her şeye rağmen gülümsemeyi başardım

ve "Bunu deneyebilirsin, Ubba Lothbrokson," diye devam ettim, "ama başaramayacaksın. Buna eminim çünkü ben de çubuk falı açtım, Ubba. Dün gece mehtapta fal açtım ve bunu biliyorum."

O anda benden nefret ettiği belliydi, çünkü yalanıma inanmıştı. Bana karşı çıkmak istedi ama o anda sadece korkulu gözlerle yüzüme baktı kaldı. Tahminime göre, falcısı ona, bize saldırması halinde felaket yaşayacağını söylemiş olmalıydı. Sonunda beni hatırladı ve "Sen Ragnar'ın yanındaki çocuksun," dedi.

"Evet ve Korkusuz Ragnar benimle konuşuyor," diye devam ettim. "Ragnar ölüler diyarından konuşuyor ve intikam istiyor, Ubba, Danlardan intikam alınmasını istiyor çünkü ona ihanet edildi ve onu kendi halkı öldürdü. Şu anda ben onun elçisiyim, ölüler diyarından gelen sesi iletiyorum sana ve buraya senin için geldim."

Ubba, "Onu ben öldürmedim!" diye homurdandı. "Ragnar'ın umurunda değil," diye devam ettim. "O sadece intikam istiyor, onun intikamı için herhangi bir Dan ölmek zorunda. Onun için tekrar fal baktır ve kılıcını bize teslim et. Sen lanetlendin, Ubba."

Ubba derin bir nefes aldı, "Sen de bir pislik torbasısın," dedi, başka bir şey söylemeden aniden döndü ve koşar adımlarla uzaklaştı.

Kont Odda hâlâ şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Sonra kendini toparladı ve "Sen bu adamı tanıyor muydun?" diye sordu.

Uzaklaşan Ubba'nın arkasından baktım ve "On yaşımdan beri tanıyorum onu," diye cevap verdim. "Aslına bakarsan, seçme hakkım olsaydı ya da savaşçı kalbimin istediğini yapabilseydim, Ubba'ya karşı değil, onun yanında savaşmayı

yeğlerdim ama kadere boyun eğmek zorundayım. Ubba'nın tanrılardan çok korktuğunu çocukluğumdan beri biliyorum. Şu anda korku içinde olduğuna eminim. Şimdi ona saldırsanız kalpten ölebilir çünkü yenileceğine inanıyor."

Odda, "Alfred gelecek," dedi.

"Alfred, Guthrum'u gözetliyor," dedim. Ancak buna emin değildim. Alfred belki de karşı tepelerden bizi gözetliyordu ama Guthrum'un Wessex'i yağmalamasına izin vermeyeceğini düşünüyordum. "Alfred, Guthrum'un ordusunu kontrol altında tutmak zorunda," diye devam ettim. "Çünkü Guthrum'un ordusu Ubba'nınkinden iki kat daha büyük. Donanmasının yarısı battı ama Guthrum hâlâ büyük bir güce sahip. Bu durumda Alfred onları neden Exancaster'dan dışarıya bıraksın ki? Alfred buraya gelmeyecek ve bizler de Ubba saldırmadan önce burada susuzluktan öleceğiz."

Odda'nın oğlu, asık suratla öne çıktı ve "Suyumuz da var, biramız da," dedi. Ubba ile o şekilde, hiç korkmadan konuşabildiğim için çocuk iyice korkmuştu benden.

Onu azarlar gibi bir ifadeyle, "Ancak bir günlük suyunuz ve biranız var," dedim ve kontun yüzündeki ifadeyi görünce yanılmadığımı anladım.

Kont Odda döndü ve güneye, Pedredan vadisine doğru baktı. Oralarda Alfred'in askerlerini ve güneşte parlayan mızrak uçlarını görmek istediği belliydi ama rüzgârda sallanan ağaç dallarından başka bir şey göremedi.

Genç Odda babasının endişesini anladı ve "İki gün bekleyebiliriz," dedi.

Kont Odda içini çekti ve "İki gün sonra ölmek daha güzel olmayacak," diyerek dudaklarını büzdü. O anda adama saygı duydum. Odda savaşmak istemiyor, kralının gelip onları

kurtaracağını umuyordu ama benim haklı olduğuma da inanıyordu. Oradaki Danimarka kuvvetlerinin onun sorumluluğu olduğunun, Defnascirli askerlerin İngiltere'yi savunmak zorunda olduklarının bilincindeydi.

Bana bakmadı ve yüzünü buruşturarak, "Şafakta," dedi. "Şafakta saldıracağız."

O gece savaş kıyafetlerimizle uyuduk. Daha doğrusu askerler zincirli ya da deri zırhları içinde, kılıç kemerleri bellerinde, miğferleri ve silahları yanlarında olduğu halde uyumaya çalıştılar. Odda, savaşa hazırlandığımızın görülmemesi için ateş yakılmamasını istedi. Ancak düşmanın kamp ateşleri yanıyordu.

Nöbetçiler tepeden aşağıya, düşman ateşleriyle aydınlanan patikalara baktılar, sızma olmaması için yolları sürekli gözetlediler ama düşman tarafından kimse gelmedi. Bulutların arasında arada sırada çıkıp kaybolan ay, etrafı hafifçe aydınlatıyordu. Ubba'nın kampının bulunduğu Cantucton tarafında kamp ateşleri daha yoğundu. Doğuda, Danimarka gemilerinin yakınlarında da ateşler yakıldı ve onların loş ışığında, pruvalarındaki yaldızlı hayvan başları ve ejderha kabartmalarını görebiliyorduk.

Bizimle nehir arasındaki çayırın diğer ucunda bulunan Danlar tepeyi gözetliyorlardı. Onların gerisinde geniş bir bataklık ve bataklığın ilerisinde, nehrin kenarındaki kuru arazide ise Dan gemi nöbetçilerinin kaldığı balıkçı barınakları vardı. O barınakların sahipleri olan balıkçılar çoktan kaçmışlardı ve barınaklar arasında ateşler yakılmıştı. Bazı Danlar nehir kenarında, o ateşlerin arasında dolaşıyorlardı.

Toprak duvarın üzerine çıkıp aşağıda, nehir kıyısına bağlanmış uzun, zarif Danimarka teknelerine baktım ve *Rüzgâr*

Yılanı'nın batmamış olması için dua ettim.

O gece uyuyamadım. Aklım kalkanlarda, Danlarda, kılıçlardaydı ve korkuyordum. Daha hiç görmediğim çocuğumu ve Korkusuz Ragnar'ı düşündüm, onun beni Valhalla'dan takip edip etmediğini merak ettim. Ertesi gün savaştan sağ çıkamayacağımı düşündüm. Ama toprak duvarın üzerinde durmuş, aşağıya bakar ve bunları düşünürken, yanıma benim gibi uyuyamayan biri geldi ve Kont Odda olduğunu gördüm. Bana, "Ubba'yı nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Danlara esir düşmüştüm," diye hikâyemi anlattım. "Beni onlar büyüttü, bana savaşmayı öğrettiler." Durdum, kolumdaki halkalardan birine dokundum ve "Bunu bana Ubba vermişti," diye ekledim.

Beni suçlar gibi değil, sadece merak ettiğini gösteren bir ifadeyle, "Yani onun için savaştın mı?" diye sordu.

"Yaşamak için savaştım," diyerek kaçamak bir cevap verdim ona.

Başını çevirip ay ışığında parlayan nehre baktı ve "Danlar çok iyi savaşçılardır," dedi. "Şafakta bizim saldırmamızı da bekleyecekler." Sesimi çıkarmadım ve Odda'nın korkup korkmadığını, fikir değiştirip değiştirmediğini merak ettim. Konuşmadığımı görünce, "Sayıları da bizden çok fazla," diye ekledi.

Ben yine konuşmadım. Korku insanı çok etkiler ve bir kalkan duvarı korkusu da hiçbir şeye benzemez. O gece ben de korkuyordum çünkü iki ordunun çatışmasına hiç katılmamış, göğüs göğse savaşmamıştım. Æsc Tepesi'nde ve diğer bazı çatışmalarda bulunmuştum ama gerçek bir kalkan duvarı savaşına katılmamıştım. Bu, yarın olacaktı ve o anda ben de Odda gibi, Alfred'in ordusunun yetişip bizi kurtarmasını diledim ama bunun olmayacağını da biliyordum.

Odda, "Onlar bizden kalabalıklar," diye tekrarladı, "ve benim askerlerimden bazılarında oraktan başka silah yok."

"Bir orak da adam öldürebilir," dedim ama bunun aptalca bir ifade olduğunun da bilincindeydim. Ben Danların karşısına sadece bir orakla çıkmak istemezdim doğrusu!

"Peki gerçek silahlı askerlerinin sayısı ne kadar?" diye sordum.

Dudaklarını büzdü ve "Belki yarısı," diye cevap verdi.

"O halde gerçek silahlı askerler ön saflarda olacak," dedim. "Geriden gelenler de ölen düşman askerlerinin silahlarını alacaklar." Aslında ne dediğimin farkında değilmiş gibi konuşuyordum ama karşımdaki adama güven vermek istediğimin bilincindeydim. Korku insanı etkiler ama güven de korkuya karşı savaşır.

Odda içini çekti ve aşağıdaki karanlık gemilere baktı. Sonra alçak sesle, "Karın ve oğlun iyiler," dedi.

"Güzel."

"Oğlum karını sadece kurtardı."

"Evet, ama ölmüş olmam için de dua etti," dedim.

Odda omuz silkti ve "Mildrith babasının ölümünden sonra bizimle beraber yaşadı ve oğlum da onu severdi," dedi. "Ona zarar vermezdi ve vermedi de." Sustu ve ay ışığında, bana doğru uzattığı elinde deri bir kese olduğunu gördüm. "Başlığın geri kalan kısmı," dedi.

"Şimdi onu sakla, lordum," dedim. "Savaştan sağ çıkarsam verirsin, ölürsem de Mildrith'e ver."

O sırada karanlıkta başımızın üstünden hızla bir baykuş uçup geçti ve bunun nasıl bir kehanet olabileceğini düşündüm. Doğuda, sahilde, Pedredan'ın oldukça uzağında hafif bir parıltı yanıp söndü ve bu da bir kehanet olabilirdi ama ne olabileceğini bilemedim.

Odda, "Askerlerim iyi savaşçılardır," dedi, "ama düşman sayıca bizden çok üstün olur ve arkadan da saldırırsa..." korkuyormuş gibi sustu, içini çekti. Sonra, "Ubba bize saldırsaydı daha iyi olurdu," diye ekledi.

"Evet, daha iyi olurdu," diyerek başımı salladım, "Ama Ubba çubuk falının söylemediği hiçbir şey yapmaz."

Ubba kadere inanır, tanrılardan gelecek işaretlere göre hareket ederdi. Uçan baykuşun da bir işaret olduğunu biliyordum, başımızın ve Danimarka gemilerinin üstünden uçmuş, uzakta Sæfern sahili boyunca yanan ateşe doğru gitmişti. O anda, Kral Edmund'un Doğu Anglia sahiline gelen dört gemisini ve uçları alevli okların sahildeki Danimarka gemilerine atılışını hatırladım ve kehanetleri yorumlayabildiğimi anladım. "Askerlerin arkadan saldırıya uğrarsa, hiçbiri sağ kalamaz," dedim. "Ama arkadan saldırıya uğrayanlar Danlar olursa, o zaman da onlar kurtulamaz. Yani bu durumda, yan taraflardan sızıp onları arkalarından vurmamız gerekiyor."

Odda yüzünü buruşturdu ve "Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu. O sadece şafakta yapılacak ani bir saldırıyı, savaşı ve yenilgiyi düşünüyordu ama ben baykuş görmüştüm. Baykuş gemilerden ateşe doğru uçmuştu ki bu bir işaretti. Gemilerin yakılması işaretiydi! Odda, "Onların yanından nasıl sızacağız?" diye tekrar sordu.

Ona hemen cevap vermedim, bunu ona söyleyip söylememeyi düşündüm. Kehanete göre davranırsam, kuvvetlerimizi bölmemiz gerekecekti ki Æsc Tepesi'nde Danlar da bu hatayı yapmışlardı. Onun için tereddüt ettim, Odda beni sevdiği için değil, Ubba'ya meydan okuduğum için gelmişti yanıma. Cynuit'te zaferden emin olan adam sadece bendim ya da öyle görünüyordum ve bu durumda, yaşım genç olmasına

rağmen, bu tepede lider konumundaydım. Babam yaşındaki Odda benden destek istiyordu. Adam, hiçbir büyük kalkan duvarı savaşına katılmamış olan bana, ne yapılması gerektiğini soruyordu. Ama ben gençtim, cesur ve atılgandım ve işaretler bana yapmam gerekeni söylüyordu. Ben de Odda'ya söyledim.

Onun yüzüne baktım ve "Sen hiç Yürüyen Gölge gördün mü?" diye sordum.

Şaşırdı ve bana cevap vermek yerine haç çıkardı.

Hafifçe gülümsedim ve "Ben küçük bir çocukken Yürüyen Gölgeler'i hayal ederdim," diye açıkladım. "Geceleri sokağa çıkar, onları arardım ve onlara katılabilmek için gece davranışlarını öğrendim."

"Bunun şafakla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Bana elli adam ver," dedim, "onlar benim adamlarımla beraber şafak vakti oraya saldıracaklar." Bunu söylerken elimi kaldırıp Danimarka gemilerini gösterdim. "İşe, onların gemilerini yakarak başlayacağız."

Odda tepeden aşağıya, doğumuzdaki çayırda yanan en yakın kamp ateşlerine baktı, düşman nöbetçileri de orada bulunuyordu. "Geldiğinizi görürler," dedi. "Orada sizi bekleyeceklerdir." Yani, yüz adamın tepeden aşağıya sessizce inip nöbetçilerin aralarından ve bataklıktan geçemeyeceğini söylemek istiyordu. Aslında haksız da sayılmazdı. Biz daha yüz adım atmadan nöbetçiler bizi görecek ve bizim kadar savaşa hazır olan Ubba'nın ordusunda alarm verilecekti. O zaman güney kampındaki askerler gelip çayırda bizim adamlarımızı karşılayacak ve bataklığa ulaşmalarını engelleyecekti.

"Evet, ama Danlar gemilerinin yandığını görünce, çayıra değil, nehir kenarına gideceklerdir," dedim. "Nehrin kenarı

da bataklıktır, orada bize arkadan saldıramazlar." Aslında saldırabilirlerdi ama bataklıkta yürümek zordu ve bunu kolayca yapmaları mümkün değildi.

Odda fikrimi beğenmemiş gibi dudak büktü ve "Fakat nehir kenarına asla ulaşamazsınız," dedi.

Hafifçe gülümsedim ve "Yürüyen Gölge ulaşabilir," dedim.

Bir şey anlamamış gibi, sessizce yüzüme baktı.

"Ben oraya ulaşabilirim," diye devam ettim. "İlk gemi yanmaya başladığında bütün Danlar nehir kenarına doğru koşacaklar ve bizim adamlarımız da o zaman saldıracak. Danlar gemilerini kurtarmaya koşacaklar ve bizim yüz adamımız da bataklığı geçme fırsatı bulacak. Hemen bana katılacaklar, daha çok gemi yakacağız ve Danlar bizi öldürmeye çalışacaklar." Durdum ve ona nehir kenarını, Danların kamplarından kuru araziyi takip ederek gemilere doğru gidecekleri yolu gösterdim. Sonra, "Danlar nehrin o tarafına, nehirle bataklık arasına girince sen de birliğinle onlara arkadan saldıracaksın," dedim.

Odda gemilere bakarak bir süre düşündü. Eğer saldıracaksak, bunu tepenin güney yamacından aşağıya, Ubba kuvvetlerinin merkezine yapmamız gerekecekti ki bu da göğüs göğse bir kalkan duvarı savaşı demekti. Bu durumda bizim dokuz yüz askerimizin karşısında bin iki yüz düşman askeri olacaktı ama muharebenin başında biz avantajlı olacaktık. Çünkü Ubba'nın askerlerinin bir kısmı tepenin diğer yamacında olacak ve onların muharebeye katılmak için gelmeleri zaman alacaktı. Biz bu sürede onların kamplarına girebilirdik ama onlar kısa zamanda takviye alabilir ve çok geçmeden bizi saf dışı bırakabilirlerdi. O zaman bizim arka saflarımıza da saldırabilirler ve o saflarda silah olarak elle-

rinde sadece orak olan askerlerimiz onlara karşı koyamaz ve ölebilirdi.

Fakat ben tepeden aşağıya inip gemileri yakmaya başlarsam, Danlar beni durdurmak için nehir kenarına koşacaklar, oradaki dar araziye geleceklerdi. O zaman Leofric yüz adamla bana katılırsa, onları belirli bir süre orada tutabilirdik ve Odda da o anda onlara arkadan saldırabilir, Danları benim ve Odda'nın adamlarıyla, bataklık ve nehir arasında sıkıştırabilir, saf dışı bırakabilirdik. O zaman, onlar da Northumbria ordusunun Eoferwic'te düştüğü gibi tuzağa düşecek, bizim aramızda sıkışıp kalacaklardı.

Fakat Æsc Tepesi'nde bir felaket olmuş ve önce Eoferwic kuvvetleri bölünmüştü.

Odda planımın başarılı olabileceğini düşünmüş olacak ki, "Evet, bu işe yarayabilir," dedi.

"O halde bana elli adam ver," dedim. "Genç olsunlar."

"Genç mi?"

"Tepeden aşağıya koşmak, hızlı olmak zorundalar," diye açıkladım. "Gemilere Danlardan önce ulaşmak ve bunu şafakta yapmak zorundalar."

Bu söylediklerime inanmak istiyordum ama kendim bile emin değildim ve onun beni onaylamasını bekledim. Fakat Odda bir şey söylemedi.

"Bu savaşı kazan, lordum," dedim. Ama ona 'lordum' diye hitap etmemin nedeni benden daha asilzade ve yüksek rütbeli olması değil, sadece daha yaşlı olmasıydı. "Bu muharebeyi kazanırsan Wessex'i kurtarmış olacaksın ve o zaman Alfred de seni ödüllendirecektir."

Odda bir süre daha düşündü ve ödül ihtimali onu ikna etmiş olacak ki başını salladı ve "Pekâlâ, sana elli adam vereceğim," dedi.

Ravn bana birçok öğüt vermişti ve bunların hepsi de iyi öğütlerdi. Fakat şimdi, o rüzgârlı gecede, ilk karşılaştığımız gece bana söylediği bir sözü hatırladım.

Asla Ubba ile savaşma demişti bana ve bunu hiç unutmamıştım.

Odda'nın bana verdiği elli askerin başında, Edor adında, Leofric kadar güçlü görünen ve büyük kalkan duvarı savaşlarında bulunmuş eski bir komutan vardı. Adamın belinde kılıcı vardı ama elindeki yabandomuzu mızrağını daha çok seviyordu. Söylediğine göre, mızrağı zincirli zırhı ve bir kalkanı bile delebilecek kadar ağır ve güçlüydü.

Leofric gibi, Edor da planımı itiraz etmeden kabul etti. Adamların planımı kabul etmeyeceklerini hiç beklememiştim zaten ama şimdi düşünüyorum da, Cynuit muharebesinin, hayatında hiç büyük bir kalkan duvarı savaşına katılmamış yirmi yaşında bir delikanlının planına göre savaşılmış olmasına şaşıyorum. Ancak uzun boylu, güçlü kuvvetli, genç bir asilzadeydim, savaşçılar arasında büyümüştüm ve savaşçı olarak doğmuş bir adam gibi kendime güveniyordum. Ben Uhtred'in torunu ve Uhtred'in oğlu Uhtred'dim ve Bebbanburg topraklarını kilise mihraplarında sızlanarak korumamıştık. Biz savaşçıydık.

Edor'un adamlarıyla benim adamlarım, Cynuit'in doğu duvarının arkasında toplandılar, şafakta ilk gemi yanmaya başlayana kadar orada bekleyeceklerdi.

Leofric, *Heahengel*'in mürettebatı ile sağ taraftaydı. Onun orada olmasını istemiştim çünkü Ubba'nın kuvvetleri nehir kenarında bize saldırdığı zaman büyük darbe oraya inecekti. Edor ve Defnascir'in askerleri sol taraftaydı, onların görevi, nehir kenarında karşılarına çıkan düşman askerlerini öldür-

mek ve aynı zamanda, yanan gemilerden etrafa sıçrayan alevli tahtaları alıp diğer gemilere fırlatmak olacaktı.

"Bütün gemileri yakmayacağız," dedim, "dört ya da beş gemi yaksak yeter. Onların yandığını gören Danlar yangınları söndürmek için arılar gibi uçarak geleceklerdir."

Karanlıkta göremediğim bir adam, "Sokan arılar gibi," diye homurdandı.

Yüzümü buruşturdum ve sert bir sesle, "Korkuyor musun sen, asker?" diye sordum. "Ben onların korktuğuna eminim, işaretlere bakıyor, kaybedeceklerini düşünüyorlar. Zaten sabah karanlığında Defnascir ordusunun karşısına çıkmak en son istedikleri şey. Biz onlara kadınlar gibi çığlık attıracak, vurup öldürecek, onları Danimarka cehennemine göndereceğiz."

Savaş nutkum bu kadarla kaldı. Daha fazla konuşmak isterdim ama sinirli ve tedirgindim çünkü tepeden aşağıya herkesten önce ve tek başıma gitmek zorundaydım. Çocukluğumun Yürüyen Gölge olma hayalini gerçekleştirmem gerekiyordu ve Edor'la Leofric, yanmaya başlayan gemilerini kurtarmak için koşan Danları görmeden, yüz askerle birlikte aşağıya, nehir kıyısına inmeyeceklerdi. Gemilerde yangın çıkaramadığım takdirde saldırı olmayacak, Odda'nın korkusu geri gelecek, Danlar bu savaşı kazanacak, Wessex ve İngiltere yok olacaktı.

İçimi çektim ve adamlara, "O halde şimdi biraz dinlenin," dedim. "Şafağa daha üç dört saat var."

Toprak duvarın üzerine çıktım, Peder Willibald elinde öküz uyluk kemiğinden yapılmış haçıyla yanıma geldi ve "Tanrı'nın kutsamasını ister misin?" diye sordu.

"Ben sadece senin pelerinini istiyorum, Peder," dedim.

Rahibin üzerinde, koyu kahverengi, kukuletası da olan

yünlü bir pelerin vardı. Willibald pelerinini bana verdi, onu sırtıma attım, zırhımın parıltısını gizlemek için önümü kapayıp boynumdaki kordonu bağladım. Sonra, "Evet, bu iş tamam, peder," dedim. "Şimdi senden bir şey isteyeceğim. Şafak vakti burada kalacaksın, o saatte nehir kenarı rahipler için uygun bir yer olmayacak."

"İnsanlar ölecekse orada olmam gerekecek," dedi.

"Sabah olurken cennete gitmek istiyor musun?"

"Hayır."

İstemeden de olsa, sert bir sesle, "O halde burada kal," dedim. Sinirli ve tedirgindim, gitmem gerekiyordu, gerçi gece henüz zifiri karanlıktı, şafağa daha çok vardı ama Dan hatlarının arasından sızmak için zaman gerekiyordu. Leofric, Cynuit'in iyice karanlık olan kuzey kanadına kadar benimle beraber geldi. Tepenin bu tarafında nöbetçi sayısı da azdı çünkü kuzey yamacının eteğinde sadece bataklıklar ve Sæfern denizi vardı. Kalkanımı Leofric'e verdim ve "Şimdilik sende kalsın," dedim. "Bu, karanlıkta sızma sırasında bana sadece yük olur."

Leofric sırıtarak elime vurdu ve "Sen kendini beğenmiş, çılgın bir hergelesin, değil mi?" dedi.

"Bu bir suç mu yani?" diye sordum.

"Hayır, lordum," dedi ve bu son sözcük benim için büyük bir övgüydü. "Hangi tanrı olursa olsun ama bir tanrı seninle olsun," diye ekledi.

Elimi kaldırıp boynumdaki tılsıma dokundum ve onu zırhımın içine ittim. Sonra onun yüzüne baktım ve "Danların gemilere koştuğunu görür görmez adamları hızla getirin," dedim.

"Eğer bataklık engellemezse çok hızlı geleceğiz, sana söz veriyorum," dedi.

Gün ışığında Danların bataklıktan geçtiğini görmüştüm, orası aslında tam bir bataklık değil, yumuşak toprak gibi bir araziydi. "Orayı hızlı geçebilirsiniz, çok batak sayılmaz," dedim. Sonra pelerinin kukuletasını miğferimin üstüne çektim ve "Gitme zamanı geldi," diye ekledim.

Leofric sesini çıkarmadı, toprak duvarın üstünden sığ hendeğe atladı. Evet, artık her zaman olmak istediğim gibi, bir Yürüyen Gölge olacaktım. Çocukluk hayalim artık bir ölüm kalım oyunu haline gelmişti. Şans getirmesi için, Yılan Nefesi dediğim kılıcımın kabzasını okşadım ve hendeğin diğer yanına geçtim. Karanlıkta, yamacın yarısına kadar çömelerek gittim, sonra yüzükoyun yere kapandım ve çimenlerin üzerinde, sönmekte olan iki kamp ateşinin arasına doğru sürünerek ilerlemeye başladım.

Danların bazıları uyuyordu, bazıları da henüz uyumamış, sönmekte olan kamp ateşlerinin başında oturuyorlardı, onları görebiliyordum. Yamacın gölgesinden çıkmıştım ve ay ışığında beni görebilirlerdi çünkü koyunlar otları yemiş, çayırda gizlenecek yer kalmamıştı. Fakat ben hiç ses çıkarmadan, kırkılmış otların üstünde bir hayalet gibi, karnımın üstünde sürünerek ilerledim. Adamlar ayağa kalksa ya da kamp ateşlerinin arasında yürüse beni görebilirlerdi ama uyuklar gibi ateş başlarında oturdukları için hiçbir şey duymadılar, görmediler ve kuşkulanmadılar. Ben oturan gruplara en fazla yirmi adım yaklaştım, otların üzerinde yavaşça sürünerek, karış karış ilerledim ve oldukça uzun bir süre sonra bataklık denen yumuşak araziye vardım. Orada sazlıklar vardı, baksalar bile onların arasında artık beni göremezlerdi. Orada, sığ su ve çamurun içinde biraz daha hızlandım ama korkuttuğum bir kuş çığlıklar atarak havalanınca olduğum yerde hareketsiz kaldım, bekledim. Danlardan birkaçı kuşun sesini

duyunca bataklığa doğru baktılar ama karanlıkta, sazların arasında bir süre bekledim ve adamlar sakinleştiler. Islandım, bir süre hiç kımıldamadan orada kaldım ve beni koruması için, Odin'in kör oğlu ve gece tanrısı Hoder'e dua ettim. Bir ara, keşke Hoder'e bir kurban adasaydım diye düşündüm. Sonra Demirci Ealdwulf geldi aklıma, o da göklerden beni izliyor olmalıydı. Dikkat etmeli, onu gururlandırmalıydım. Onun benden yapmamı istediği şeyi yapıyor, Yılan Nefesi'ni Danlara karşı kullanıyordum.

Sazlıklar arasında çömelerek doğuya, gemilerin bağlı olduğu nehir kıyısına doğru ilerlemeye devam ettim. Doğu ufku henüz ağarmaya başlamamıştı. Daha çok vaktim vardı ve acele etmeden, yine sürünür gibi yola devam ettim. Sağ bacağımda hafif bir kasılma hissettim, susamıştım ve midemde sanki bir ekşilik var gibiydi. Kılıcımın kabzasını okşadım, Ealdwulf ve Brida'nın, onun üzerine işledikleri tılsımlı şekilleri hatırladım. Sonra, yine Ravn ve onun "Sakın Ubba ile savaşma," sözü geldi aklıma.

Doğu ufku hâlâ karanlıktı. İlerlemeye devam ettim, artık denize yakın sayılırdım, başımı kaldırıp büyük Sæfern'e bakınca, ay ışığında parıldayan dalgaları gördüm, çekiç altında dövülen gümüş bir plakaya benziyorlardı. Gelgit hareketi başlamıştı ve kıyıda sular yükseliyordu. O anda Pedredan'da denize doğru giden somon balıkları olmalıydı. Balıkçı barınaklarının bulunduğu ve gemi nöbetçilerinin beklediği kuru araziye yaklaşırken elim yine kılıcımın kabzasına gitti, onu sıkıca kavradım. Bacağımda bir ürperti hissettim, midem bulanır gibi oldu.

Fakat kör Hoder beni gözetiyordu. Gemi nöbetçileri de tepenin altındaki arkadaşları gibi uyukluyorlardı, rahattılar, endişeli olmaların gerektirecek hiçbir şey yoktu ortada.

Odda'nın askerlerinden uzaktaydılar, sorun beklemiyorlardı; oradaydılar çünkü Danlar gemilerini asla sahipsiz bırakmazlardı. Bu nedenle nöbetçilerin çoğu uyumak için balıkçı barınaklarına girmişler, kamp ateşlerinin başlarında az sayıda adam kalmıştı. Ateş başında oturanlar da hareketsizdi, muhtemelen uyukluyorlardı. Pruvaları kıyıya oturtulmuş gemilerin önünde aşağı yukarı dolaşan sadece bir nöbetçi vardı.

Doğruldum ve etrafa bakındım.

Yürüyen Gölge olarak oraya kadar gelmiştim ama şimdi onların içinde, nöbetçilerin arkasındaydım. Pelerinin ipini çözdüm, onu sırtımdan çıkarıp zırhıma bulaşan çamurları temizledim, gemilere doğru yürüdüm. Çizmelerim bataklığın son kısmında hışırdarken birkaç dakika ilerledim. En kuzeydeki geminin hizasına gelince durdum, miğferimi çıkarıp yere bıraktım ve ayakta kalmış tek nöbetçi Danın beni görmesi için bekledim.

Nöbetçi bana bakınca ne görecekti? Gece karanlığında zırhlı bir asilzade, bir kaptan, bir Dan görecekti elbette. Geminin pruvasına dayandım ve gökyüzüne, yıldızlara baktım. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor, bacaklarım titriyordu. O anda, "Şimdi ölsem bile en azından yeniden Ragnar'la beraber olurum," diye düşündüm. Burada ölürsem ölüler evi Valhalla'da olurdum. Ancak bazı insanların inancına göre, muharebede çatışarak ölmeyen adamlar, Kuzeylilerin korkunç soğuk cehennemi Niflheim'a giderlerdi. Bu inanışa göre, orada cesetler tanrıçası Hel sislerin içinden çıkar, yılan Ceset Paralayıcı buzlar arasından çıkıp ölenleri kemirirdi. Ama yanan bir evde ölen bir adam da Niflheim'a değil, Valhalla'ya gider diyordum. Ragnar hiç kuşkusuz Odin'le beraberdir diye düşünüyordum ki Dan nöbetçinin ayak sesini

duydum, ona baktım ve gülümseyerek, "Bu sabah hava çok soğuk," dedim.

Sakalı kırlaşmış yaşlıca bir adamdı, "Evet, öyle," diye cevap verdi, beni birden orada görünce şaşırdı ama kuşkulanmadı.

Tepenin Sæfern tarafındaki nöbetçileri kontrol etmiş gibi, başımla kuzeyi işaret ettim ve "Her şey normal," dedim.

Dan nöbetçi, "Bizden korkuyorlar," dedi.

"Korkmaları gerekir zaten," diyerek esnedim, geminin burnundan ayrılıp yorgun bacaklarımı açmak ister gibi kuzeye doğru birkaç adım yürüdüm ve suyun kenarında, yerde duran miğferimi yeni görmüş gibi, "Bu da ne?" diye sordum.

Nöbetçi tuzağıma düştü, geminin gölgesine yaklaştı, miğferimi yerden almak için eğilirken, hançerimi çektim, ona yaklaştım ve bıçağı boğazına sapladım. Boğazını kesmedim, sadece deldim, hançeri kıvırdım ve adamı itip başını suyun içinde tuttum, kan kaybından hemen ölmese bile boğularak ölecekti. Ölüp hareketsiz kalması tahminimden uzun sürdü ama bir adamı öldürmek kolay değildir. Adam suyun içinde bir süre çırpındı. Yakındaki ateşin başında olan adamların sesi duyup gelebileceklerini düşündüm. Fakat o kamp ateşi bizden kırk elli adım mesafedeydi ve nehrin küçük dalgalarının hışırtısı adamın sesini boğdu, onu öldürdüğümü kimse duymadı. Onun ölümünü sadece tanrılar gördü ve adam hareketsiz kalınca hançerimi boğazından çekip çıkardım, miğferimi aldım ve geminin pruvasına geri döndüm.

Doğu ufku ağarmaya başlayana kadar orada sessizce bekledim. İngiltere'nin kenarında, doğu ufkunda hafifçe aydınlanma olana kadar sabırla oturdum.

Ve hareket zamanı geldi.

En yakındaki kamp ateşine doğru yürüdüm. Ateşin başında iki adam oturuyordu. Onlara yaklaşırken alçak sesle, "Öldür birini, sonra ikisini, üçünü, dördünü beşini, hepsini gebert gitsin," şarkısını söylemeye başladım. Dan kürekçilerin şarkısıydı bu ve onu *Rüzgâr Yılanı*'nda çok dinlemiştim. Nöbetçilerin yanına gelince, "Yakında nöbet değişimi yapılacak," dedim.

Adamlar gözlerini açıp şaşkın bir ifadeyle bana baktılar.

Kim olduğumu bilmiyorlardı ama dillerini İngiliz aksanıyla konuşmama rağmen öldürdüğüm diğer adam gibi kuşkulanmadılar benden. Çünkü Danimarka ordusu ve donanmasında birçok İngiliz vardı.

"Sakin bir gece," dedim ve eğilip kamp ateşinde yanan bir dal parçasını, yanmayan ucundan tutarak aldım. Şaşkın gözlerle ne yaptığıma bakarlarken, "Egil, hançerini gemisinde bırakmış," diye açıkladım. Egil Danlarda çok kullanılan bir isimdi ve adamlar seslerini çıkarmadılar. Yolumu aydınlatmak ister gibi, ucu alevli dal parçasını meşale olarak önüme tutarak kuzeye doğru yürüdüm. Balıkçı barınaklarını geçtim, bir başka ateşin başında oturan üç adamı daha başımla selamladım, bir süre daha yürüdüm ve kıyıya bağlı gemilerin ortasına kadar geldim. Dünyayı umursamıyormuş gibi bir tavırla, ıslık çalarak, sıranın ortasındaki geminin pruvasına dayalı kısa tahta merdivenden güverteye çıktım, kürekçi sıralarının arasında yürüdüm. Gemide kalıp orada uyumuş adamlar olabilir diye düşünmüştüm ama gemi boştu, sadece sintinede koşuşturan farelerin tıkırtılarını duydum.

Teknenin ortasında yere çömeldim ve elimdeki ucu alevli dalı, kenarda yığılmış duran küreklerin arasına attım. Ancak

ağaç dalının ateşi kürekleri yakmak için yeterli olmayabilirdi, bu nedenle hançerimi çıkardım, bir kürekçi bankının kenarından ince tahta parçaları kestim, onları ateşe attım ve alevlerin yükseldiğini görünce geriye çekildim. Kürekçi bankından, sonra da kenardaki küreklerden yeni parçalar kesip ateşi hızlandırdım, durup etrafı dinledim ama nehir kıyısından bana doğru bağıran olmadı, rahatladım. Beni gören olsa bile sintinede bir şey aradığımı sanabilirdi ve alevler henüz alarma neden olabilecek kadar yükselmemişti. Fakat küreklerin yanışı çok geçmeden artacak, alevler birden yükselecekti, fazla vaktim yoktu, hançerimi kınına soktum ve geminin yan tarafına, yere atladım. Nehir sularının zırhıma ve silahlarıma ne yapabileceğini düşünmeden kenardan Pedredan'a girdim ve nehrin sığ sularında, gemilerin kıçlarını takip ederek kuzeye doğru yürüdüm, son gemiyi geçtikten sonra, ilk öldürdüğüm kır sakallı adamın sudaki cesedini gördüm, orada beklemeye başladım.

Uzun süre bekledim. Gemide yaktığım ateş sönmüş olmalı diye düşündüm. Üşümeye başladım. Ufukta gün ağarmaya başlamıştı. Ne yapmam gerektiğini düşünürken, birden öfkeli bağırışlar duydum. Büzülüp kaldığım çalıların arasından çıktım ve yaktığım gemiden yükselen alevlere doğru çılgınlar gibi koşan adamları gördüm. Yakınımdaki kamp ateşinin yanında kimse kalmadığını görünce, koşup oradan da yanan bir odun aldım, yakındaki bir başka geminin güvertesine attım.

İlk yaktığım gemi benden yaklaşık altmış adım mesafede olduğu için, ona doğru koşan Danlar beni görmediler. Çok geçmeden alarm boruları birbiri ardına çalmaya başladı. Ubba'nın askerleri çok geçmeden Canducton'daki kamplarından çıkıp buraya geleceklerdi. Son yanan odunu yakı-

nımdaki geminin kürekleri arasına atarken elim yandı ama aldırmadım ve suyun içinde ilerleyip bir geminin arkasına saklandım.

Alarm boruları hâlâ çalıyor, balıkçı barınaklarında uyuyan adamlar uyanıp, uyku sersemi, sendeleyerek yanan gemilere doğru koşuyorlardı. Kamptaki adamlardan bir kısmı da güneye doğru koşmaya başladılar ve Ubba'nın askerleri tuzağımıza düştüler. Gemilerinin yandığını gören adamlar onları kurtarmaya gittiler. Çoğu yataklarından korkuyla fırlayıp, uyku sersemliği içinde ve silahsız olarak koştu yanan gemilere. O anda panik halinde, sadece gemilerindeki yangınları söndürmeyi düşünüyorlardı.

Çalıların arasında saklanarak Leofric'in gelmesini bekledim, zamanlama mükemmeldi. Zamanlama, kader ve tanrılar bizden yanaydı. Danlar şimdi kalkanlarını kepçe gibi kullanıp yanan ilk gemiye su atmaya ve onu söndürmeye çalışıyorlardı.

Çok geçmeden başka bağırışlar duyulmaya başladı, Leofric'i gördüklerini anladım. Leofric ve askerleri ilk nöbetçiler hattını ezerek geçmiş, bataklık araziye varmış olacaktı. Suyun içinde ilerledim, bir geminin arkasından geçip ileriye bakınca, Leofric'in adamlarını ve onları karşılamak için kuzeye doğru koşan otuz kırk kadar Danı gördüm. Fakat o Danlar o anda yanmaya başlayan kuzey yönündeki gemileri görünce birden paniğe kapıldılar. Önlerinde düşman savaşçıları, arkalarında yanan gemileri vardı. Diğer Danların çoğu bizden hâlâ yüz adım kadar uzaktaydılar ve o anda tanrıların şimdiye kadar bizden yana olduklarına inandım.

Suda ilerleyip nehrin kıyısına çıktım. Leofric'in adamları bataklıkta ilerlediler, çok geçmeden çarpışan kılıç ve mızrak sesleri duyuldu. Fakat Leofric'in askerleri sayıca düşmandan

üstündü. Danları kılıç ve savaş baltalarıyla öldürüp yok etmeleri pek uzun sürmedi. Onlardan biri dönüp benim nehirden çıkıp muharebe alanına doğru yürüdüğümü görünce paniğe kapıldı, bağırarak adımı söyledim. Eğildim ve yere düşmüş bir Danın kalkanını aldım. Edor'un adamları arkamızdaydı, onlara bağırarak, yanan gemilerin alevlerini beslemelerini söyledim. O sırada *Heahengel*'in mürettebatı kuru arazide bir kalkan duvarı oluşturuyordu. Çok geçmeden ilerlemeye başladık. Biz Ubba'nın ordusuna doğru ilerlerken, onlar saldırıya uğradıklarını daha yeni anlamaya başlamışlardı.

Biz ilerlerken, bir balıkçı barınağından dışarıya fırlayan bir kadın bizi görünce çığlıklar atarak Danların bulunduğu tarafa doğru koşmaya başladı. İleride bir Dan, kalkan duvarı oluşturmaları için arkadaşlarına bağırıyordu. O anda, adamlarına ihtiyacımız olacağını düşündüm ve "Edor!" diye bağırdım. Onlar da hemen koşup bizim saflarımıza katıldılar ve kuru arazide güçlü bir kalkan duvarı oluşturduk. Biz yüz kişiydik, düşman olarak karşımızda koca bir Danimarka ordusu vardı ama adamlar panik halindeydiler, dağılmışlardı. Başımı kaldırıp Cynuit'e baktım ama Odda'nın askerlerini göremedim. Derin bir nefes aldım. Yakında geleceklerdir, diye düşündüm, gelmeleri gerekiyordu. O sırada Leofric bütün gücüyle bağırarak kalkanlarımızı çok iyi kenetlememizi bildirdi. Kılıcımı kınına soktum ve hançerimi elime aldım.

Babam kalkan duvarının korkunç bir şey olduğunu söylerdi, yedi kalkan duvarı muharebesine katılmış, sonuncusunda da öldürülmüştü. O anda yine Ravn'ın, "Sakın Ubba ile savaşma," sözünü hatırladım.

Arkamızda en kuzeydeki gemiler yanıyordu ve önümüzde intikam için saldıran çılgın Danlar vardı. Ancak o kadar öf-

keliydiler ki mükemmel bir kalkan duvarı oluşturmamışlardı, bizi öldürmek için çılgınlar gibi ama dağınık saflar halinde saldırdılar. Aslında onlar Dan savaşçılardı, bizden güçlüydüler ve bizim askerlerimiz Batı Saksonlardı. Çok geçmeden biz savunmada kaldık. O sırada, yüzünde yara izleri olan, ağzından salyalar akan bir adamın naralar atarak bana doğru saldırdığını gördüm ve o anda muharebe sakinliği geldi üzerime. Karnımdaki ağrı, ağzımdaki kuruluk, bacaklarımdaki titreme, her şey bir anda kayboldu, büyülü bir muharebe sakinliği hissettim içimde. Mutluydum.

Aynı zamanda yorgundum. Gece uyumamıştım, ıslanmıştım, üşüyordum ama yine de kendimi yenilmez bir savaşçı gibi hissettim. Garip bir duyguydu bu muharebe sakinliği.

İnsanın sinirleri gevşiyor, korku hissi tamamen yok oluyor, her şey bir anda netleşiyor ve düşman çok yavaşlamış gibi oluyor, tüm şansını yitiriyor. Yüzü yara izleriyle dolu adamın mızrağını kalkanımla yana doğru savuşturdum, hançerimi bütün gücümle ona doğru uzattım. Hançerin ucu adamın karın kaslarını kesip parçalarken, kolumun sarsıldığını hissettim.

Hançeri bütün gücümle kıvırırken, adamın deri zırhını, tenini, kaslarını ve bağırsaklarını kestiğini duyar gibi oldum, soğuk elim fışkıran sıcak kanla kıpkırmızı kesildi. Adam acılar içinde kıvranıp bağırırken, bira kokan nefesini yüzümde hissettim. Kalkanımın ağır topuzuyla vurup yere düşürdüm onu, kasığını tekmeledim ve hançerimi bu kez boğazına saplayıp hemen öldürdüm. Sağımdaki bir Dan, elindeki savaş baltasıyla yanımdaki İngilizin kalkanına vuruyordu, hançerimi aniden onun boğazına sapladım ve onu da saf dışı bıraktım. Saçları darmadağın bir kadın, elindeki mızrağı uzatarak bana doğru saldırdı, ona bir tekme attım, kalkanı-

mın demir kenarıyla yüzüne vurdum, kadın çığlıklar atarak yan tarafta, sönmekte olan alevlerin üstüne düştü, dağınık saçları bir anda ateş alıp yanmaya başladı. O sırada Leofric ve adamları yanıma geldiler ve onlar da Danları öldürmeye başladılar. Bize çılgınlar gibi saldıran, yeterli bir kalkan duvarı oluşturmamış olan Danları öldürmek için güzel bir fırsat yakalamıştık. Savaş baltaları, kılıçlar ve mızraklarla, savaş düzeni olmayan düşmanı kolayca dağıttık ve öldürdük. Çatışmanın başlarında otuz ya da daha çok Dan öldü; yedi gemileri yanıyor ve alevler etrafa sıçrıyordu.

Bazı Danların, "Kalkan duvarı!" diye haykırdıklarını duydum. Hava aydınlanmaya başlamıştı, çok geçmeden güneş doğacaktı. En kuzeydeki gemiler alevler içindeydi. Bir ejderha başı kabartmasındaki altın yaldızlı parlak gözlerin dumanlar içinde kaybolduğunu gördüm. Sahilde uçuşan martıların çığlıkları duyuluyordu. Kıyıda havlayarak koşan bir köpek gördüm. Gemilerden birinin direği alevler içinde yanarak düşerken, Danların kalkan duvarı yapmaya çalıştıklarını, bize saldırıp öldürmeye hazırlandıklarını ve Ubba'nın kuzgun resimli, üçgen şekilli sancağını gördüm. Ubba bizi öldürmeye geliyordu.

Hayatımda ilk kez olarak verdim bu emri ve "Kalkan duvarı!" diye bağırdım. Bizim düzenimiz de bozulmuştu, yıpranmıştık ve toparlanmamız gerekiyordu. Kalkanlarımız birbirine yapışmalı, sıkı, geçilmez bir duvar oluşturmalıydı.

Önümüzde yüzlerce Dan vardı, bize saldırmak üzereydiler. Hançerimle kalkanımın metal kenarına vurdum ve "Onlar ölmeye geliyorlar!" diye bağırdım. "Onların kanları akacak, kılıçtan geçireceğiz onları!"

Adamlarım savaş naraları attılar. Muharebeye başlarken yüz kişiydik, gerçi ilk çatışmada yarım düzine adam kay-

betmiştik ama geriye kalanlar, karşılarında bizden beş, altı kat fazla düşman askeri olmasına rağmen hiç korkmuyor, savaş naraları atıyorlardı. O sırada Leofric, ritmik ve sert bir kürekçi şarkısı olan "Hegga"yı söylemeye başladı. Bu şarkıda atalarımızın, bizden önce Britanya'da yaşayan halklara karşı verdikleri bir savaş anlatılıyordu. Şimdi biz de topraklarımızı korumak için savaşıyorduk. O sırada arkamda dua eden bir ses duydum ve dönüp bakınca, elinde bir mızrak olan Peder Willibald'ı gördüm. Sözümü dinlememiş, muharebe alanına inmişti ama ona baktım ve sadece güldüm.

İnsan muharebe alanında bile gülebiliyordu. Savaştan keyif almayı bana Ragnar öğretmişti. Güneşin doğuşunu görmek de ayrı bir neşe kaynağıydı, gecenin hüzünlü karanlığı kaybolmaya başlamıştı. Düşmanın haykırışlarını boğmak için hançerimi bütün gücümle kalkanımın metal kenarına vurmaya başladım. Düşman sayıca bizden üstündü, saldıracaktı ve Odda'nın ordusu gelene kadar direnmek zorundaydık. Danlar bataklıktan da geçip arkamızdan bizi kuşatmak isteyeceklerdi ama o tarafta, yani tam sağ kanadımızda Leofric ve adamlarının bir kale gibi sağlam duracağına inanıyordum. Sol tarafımızda gemiler vardı ve o kanadımız güvendeydi ama sağ kanatta iyi tutunamazsak sonumuz iyi olmazdı.

Yeniden, "Kalkanlar!" diye bağırdım. Kalkanlarımızı yeniden, hemen yan yana getirip bir duvar oluşturduk. Danlar geliyordu ve hiç düşünmeden saldıracaklarına emindim. Sayımız az olduğu için onları korkutamazdık, bu muharebe için cesaret bulmaları gerekmiyordu, hiç düşünmeden üstümüze geliyorlardı.

Çok geçmeden geldiler. Arka arkaya saflar halinde saldırdılar, kalkan kalkana çarpışma başladı, güneşin ilk

ışıkları savaş baltalarında, mızrak uçlarında ve kılıçlarda parıldıyordu.

Önce fırlatılan savaş baltaları ve mızraklar geldi ama biz ön saflarda kalkanların arkasında çömeldik, arkamızdaki safların kalkanları bizim üstümüzü örttü ve düşmanın fırlatılan silahları kalkanlara çarptı ve kimse yaralanmadı. Fakat bunların hemen arkasından Danların savaş naraları duyuldu ve korkmamıza bile fırsat vermeden saldırdılar.

Birbirine çarpan kalkanların sesleri her yanı kapladı, kalkanım aldığı darbeyle göğsüme çarptı, öfkeli naralar kulakları tırmalarken ayaklarımın arasında bir mızrak ucu hissettim, hançerimi ileriye uzattım, bir düşman kalkanına çarptı, sol tarafında bir çığlık duydum, başımın üzerinden vınlayarak bir savaş baltası uçup geçti. Aniden eğildim, tekrar salladım hançerimi ama yine bir düşman kalkanına vurdum. Kalkanıma çarpan bir savaş baltasının darbesiyle sendeledim, geriledim, baltadan kurtuldum, ayaklarımın altındaki mızrağa bastım. Hançerimi kalkanımın üzerinden sakallı bir yüze doğru salladım ama adam yana kaçarak kurtuldu, yanağı yırtılmıştı ve ağzı kan içindeydi. Öne doğru bir adım attım, hançerimi yine savurdum ve ona vurdum. O sırada bir kılıç, miğferimin yan tarafından kayıp omzuma çarptı. Bir Dan beni yakalayıp hızla geriye doğru çekti çünkü o anda ön saftaydım.

Danlar bağırıp saldırıyor, bizimkileri itiyor, hançerle vuruyordu. Kırılan kalkan duvarı arkasında olanlar ölüme mahkûmdu. Sağ tarafta Leofric'in zor durumda olduğunu biliyordum ama ona bakacak ve yardım edecek durumda değildim çünkü yanağı yarılmış olan Dan birden savaş baltasını kalkanıma indirdi, onu parçalamak istedi. Kalkanı aniden indirip onun darbesini boşa çıkardım ve hançerimi bir kez daha yüzüne doğru salladım. Hançerim kafatasın-

da kemiğe çarptı, yüzünden kan fışkırdı. Onu kalkanımla ittim, sendeleyerek geriledi, kalkanımla onunkine vurdum. Arkasındakiler onu öne doğru ittiler, bu kez hançerimle onun boğazına vurdum, işini bitirdim, sendeledi ve yere diz çöktü, yüzüstü toprağa kapandı. Arkasındaki adam mızrağını kalkanıma vurdu, mızrak kalkanımı deldi ama orada sıkışıp kaldı. Danlar hâlâ saldırıyorlardı ama ön saflarında ölenler onları oldukça engelliyordu. Arkadan gelenler öldürdüğüm adamın üzerinden atlayarak geçtiler. Sağ tarafımdan saldıran bir adam kalkanını kaldırınca hançerimi yüzüne savurdum, o da saf dışı kaldı. Bir Dan benim kalkanıma saplanıp kalan mızrağı çekip çıkarmak, onunla bana saldırmak istedi ama bizimkilerden biri soldan gelip onun işini bitirdi. Daha çok Dan gelmeye başladı, gerilemek zorunda kaldık, bataklıkta bizim sağ kanadımızı da çevirmeye başladılar. Fakat Leofric adamlarını döndürdü, sırtımızı yanan gemilere döndük. Bir ara yanan gemilerin sıcaklığını hissettim ve *herhalde burada öleceğiz*, diye düşündüm. Kılıçlarımız ellerimizdeyken ve sırtımız yanan gemilerin alevlerine dönük bir halde ölecektik galiba.

O anda üzerime gelen kızıl sakallı bir Dana saldırdım, onun kalkanını kırmaya çalıştım. Sağ tarafımda çarpışan Ida birden yere düştü, deri zırhı yırtıldı ve karnı yarıldı, bağırsakları dışarıya çıktı. Bir Dan o taraftan üzerime doğru koştu, hançerimi yüzüne doğru salladım, eğilip kurtuldu, onun balta darbesini kalkanımla savuşturdum. Arkamdaki adamlardan destek istemek için bağırdım, aynı anda hançerimi adamın bacağına doğru savurdum ve topuğunu yaraladım. O sırada başının yan tarafına isabet eden bir mızrak onu öldürdü. Onun öldüğünü görünce bir zafer narası attım ve koşarak üzerimize gelen Danlara doğru döndüm. Ama ora-

da yeni gelenlerle çarpışacak yer bile kalmamıştı, göz gözü görmüyordu, herkes eline ne geçerse sallıyor, karşısındakini öldürmek için çılgınca vuruşuyor, naralar atıyor, ölüyor, öldürüyordu.

Ortalık kan gölüne dönmüştü ve işte o zaman Odda geldi.

Kont Odda, Danlar nehir kenarında toplansınlar, bizi öldürmek için birbirlerini iterek saldırsınlar diye beklemiş, ondan sonra saldırıya geçmişti. Tepeden aşağıya kılıçlar, savaş baltaları, mızraklar ve oraklarla, savaş naraları atarak, fırtına gibi geldiler. Danlar onları gördüler, bağırarak birbirlerini uyarmaya çalıştılar ve Danların arka safları yeni gelen düşmanı karşılamak için geriye dönünce, önümüzdeki baskının azaldığını hissettim. Hançerimi önümdeki adamın omzuna sapladım, köprücükkemiğine vurduğunu hissettim ama adam birden döndü, hançeri elimden kaptı, geriye kaçtım, kılıcımı çekerken arkamdaki adamlarıma, "Öldürün şunları!" diye bağırdım. Bugün bizim zafer günümüzdü ve Odin bize yardım ediyordu.

Saldırdık, öldürdük, o alanda bir katliam yaşandı. Savaşı seven adamlardan sakınmak gerekir. Ravn bir gün bana, üç ya da dört adamdan birinin gerçek savaşçı olduğunu söylemişti, ona göre, gerisi isteksiz savaşçılardı ama o gün anladığım kadarıyla, aslında yirmi adamdan ancak biri savaşmaya âşıktı. Bu adamlar en tehlikeli olanlardır, en usta, en korkunç savaşçılardır, insanların ruhlarını parçalayan bu adamlardan korkmak gerekir.

İşte, ben de o adamlardan biriydim, o gün akan kanlar gelgitle yükselen nehir sularını kırmızıya boyarken, Yılan Nefesi'ne ölüm şarkıları söylettim. O günle ilgili olarak, korkunç bir öfke, büyük bir coşku ve katliam dışında pek az şey hatırlıyorum. Ozanlar da böyle günlerden, zafere götüren

korkunç muharebelerden övgüyle söz ederler.

O gün Danlar kısa süre içinde tüm cesaretlerini yitirdiler. Muharebenin en kanlı zamanında bizi yendiklerini, saf dışı bıraktıklarını, yanan gemilerin yanında sıkıştırıp, tuzağa düşürdüklerini düşündüler, bizim zavallı ruhlarımızı kolayca öbür dünyaya gönderebileceklerini sandılar. Fakat çok yanıldılar çünkü Defnascir ordusu fırtına gibi geldi.

Takviye kuvvetlerini görünce bütün gücümle, "İleri!" diye bağırdım.

Leofric, "Wessex!" diye haykırdı. "Wessex!"

Dostum Leofric, elindeki savaş baltasını hiç durmadan sağa sola savuruyor, önüne çıkan Danları kesip, biçip yere seriyor, arkasında onu takip eden kendi mürettebatıyla durmadan ilerliyordu.

Danlar çaresiz kaldılar, geri dönüp kaçmaya başladılar. Yılan Nefesi o gün kana doymadı. Kalkanım önüne çıkan düşmanı vurup yere deviriyor, kılıcım onun boğazına saplanıp öldürüyor, sonra başka düşman arıyordu. Önüme çıkan bir Danı, sönmekte olan bir kamp ateşinin üzerine ittim, bağırırken öldürdüm onu. Bazı Danlar yanmamış gemilere atlayıp, suları yükselen nehre iterek kaçmaya çalışıyorlardı. Fakat Ubba hâlâ çarpışıyordu. Bir ara muharebenin korkunç gürültüleri arasında onun, askerlerine, yeni bir kalkan duvarı yapmaları, gemileri korumaları için bağırdığını duydum. Ubba çok öfkeliydi, yeni kalkan duvarının bir an önce yapılması için bağırıp duruyordu. Biz onların yeni kalkan duvarına saldırdık, kılıçlarla, mızraklarla, savaş baltalarıyla onu yarıp dağıtmaya çalıştık. Bir süre dayandılar ama sonunda adım adım gerilemeye başladılar. Odda'nın askerleri de bize katıldı, Danları arkadan kuşattılar ve çatışmaya başladılar.

Fakat Ubba yanındaki askerleriyle hâlâ dayanıyordu. Ubba arka saflarının bozguna uğramaması için elinden geleni yapıyor, kuzgunlu sancağını en önde dalgalandırıp askerlerine moral veriyor, savaş naraları atarak kılıç sallıyordu. O bize direnirken, Danlar da gemilerini birer birer nehre indiriyorlardı. Ubba şimdi sadece gemilerini ve askerlerini bizim saldırılarımızdan kurtarıp kaçırmak için çırpınıyordu. Çok geçmeden altı Danimarka gemisinin Sæfern denizine doğru kürek çekmeye başladığını gördüm. Danlar nehir kenarındaki gemilere de biniyorlardı. Askerlerime bağırdım, gemilere kaçan düşmana saldırmaları emrini verdim. Fakat muharebe alanı doluydu, koşacak yer kalmamıştı, her yer kan içindeydi ve koşmak isteyenler kanlı çimenlerde kayıp düşüyorlardı. Askerlerimiz onların kalkan duvarına saldırıyor, kılıçlar ve hançerler kalkanların altından düşmanı vuruyor, kırıp geçmek istiyor, geride kalan yaralılarımız da geriye doğru sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorlardı.

Çok geçmeden korkunç öfkeli Ubba, büyük savaş baltasıyla saflarımıza saldırdı. Onun bunu Gewæsc yakınındaki muharebede nasıl yaptığını, düşman askerlerini öldürmek için onların arasına çılgın gibi dalıp nasıl savaştığını daha önce görmüştüm. Şimdi yine o koca savaş baltasını sağa sola savuruyor, önüne çıkanı parçalıyor, ilerliyordu. Saflarımız gerilemeye ve düşman askerleri de Ubba'nın arkasından gelmeye başladılar. Ubba sanki bu savaşı tek başına kazanmaya ve Kuzeylilerin tarihine geçmeye kararlıymış gibi, çılgıncasına saldırıyor, önüne çıkan herkesi baltasıyla parçalayıp yere seriyordu. Adamda savaş deliliği vardı, çubuk falını filan unutmuştu, yeni bir savaş efsanesi yaratıyordu. İşte, önüne çıkan bir İngilizi daha baltasıyla vurup yere devirdi, korkunç

bir savaş narası attı ve Danlar onu takip ettiler. Ubba'nın ordusu bizim saflarımızı dağıtmak üzereydi. Birden geriye döndüm, adamlarımın arasından geçip arka saflarımıza doğru gittim, Ubba'nın vuruştuğu noktaya yaklaştım ve ona bütün gücümle bağırıp hakaretler ettim. Ubba birden döndü, öfkeli gözlerini bana çevirdi ve beni gördü.

Birden, "Lanet olası!" diye bağırdı ve bana doğru saldırdı, önümdeki adamlar açılıp ona yol verdiler. Ubba'nın zincirli zırhı kan içindeydi, kalkanının bir kenarı parçalanıp kopmuştu, miğferinde çentikler vardı ve baltası, akıttığı kanlarla kıpkırmızı olmuştu.

Ona doğru uzandım ve "Dün bir kuzgun ölüsü gördüm!" diye bağırdım.

"Seni yalancı herif!" diye bağırdı, baltasını bana doğru savurdu, kalkanımla engelledim darbeyi ama sanki bir boğa saldırısına uğramış gibi sendeledim. Baltasını geriye çekti ama kalkanımın ortasında bir delik açıldığını gördüm.

"Bir kuzgun gökyüzünden önüme düştü ve öldü," diye bağırdım ve sırıttım.

Yine, "Yalancı herif!" diye bağırdı ve baltasını tekrar kaldırıp kalkanıma bir darbe daha indirdi. Yine sendeledim ve kalkanımdaki delik büyüdü.

"Kuzgun düşüp ölürken senin adını söyledi," dedim.

"İngiliz pisliği!" diye bağırarak yeniden saldırdı ama bu kez geriye sıçradım. Balta tutan elini kesmek için kılıcımı salladım ama adam hızlıydı ve yılan gibi kıvraktı, tam zamanında geriye sıçradı, kılıcımdan kurtuldu.

"Ravn bana, zamanı gelince seni öldüreceğimi söyledi," diye devam ettim. "Onun kehanetlerini bilirsin. Odin çukuru yanında gördüğü bir rüyada, kuzgunlu sancağın kanlar içinde yere düştüğünü görmüş."

"Yalancı!" diye haykırarak yeniden üzerime geldi, kalkanıyla beni itip yere düşürmeye çalıştı ama ben de kalkanımın topuzunu ileriye uzatıp onun hamlesini önledim. Kılıcımı onun başına doğru salladım ama miğferi kılıç darbemi kaydırdı. O yine baltasını bana doğru savururken, bu kez ben geriye sıçradım ve baltayı boşa çıkardım. Sonra aniden öne atıldım, kılıcımın ucu onun göğsüne, zincirli zırhına vurdu ama yeterince güçlü vurmadığım için zırhı delemedim. Ubba baltasını yine göğsüme doğru savurdu ama bu kez de kalkanımla tuttum onu, bir an bakıştık ve ikimiz de birer adım geriledik.

"Kardeşlerden sadece sen sağ kaldın!" diye bağırdım. "Ivar ve Halfdan'a selamlarımı söyle. Seni onların yanına Uhtred Ragnarson'un gönderdiğini söyle onlara!"

Yine, "Lanet olası!" diye nara atarak baltasını yanlamasına savurdu. Göğsümü hedeflemişti ama savaş sakinliği gelmişti üzerime, bütün korkum yok olmuştu. Savaş neşesini hissettim, kalkanımı yana doğru kaldırıp onun balta darbesini önledim ama ağır balta bu kez kalkanımı tamamen parçaladı. Kalkan sapını bıraktım, parçaları baltasının ucunda kaldı ve bu kez ben saldırdım. Kılıç kabzasını iki elimle sıkıca kavradım ve uzun süre gemide kürek çekerek kazandığım bütün kas gücümle, ona doğru birbiri ardına iki hamle yaptım. Ubba geriledi, kalkanı kırıldı, baltasını kaldırdı ama benim kırılan kalkanımın parçaları hâlâ baltanın ağzında sallanıyordu ve adam birden sendeledi. Arkasında yatan bir cesedin karnından etrafa saçılmış bağırsaklarına bastı, sol ayağı yana doğru kaydı, yere düşmemek için kendisini toparlamaya çalışırken, kılıcımı öne doğru savurdum. Kılıcım kol zırhının dirsek üstü boşluğunu deldi, savaş baltasını tutan eli birden gevşedi. Kılıcımı bu kez ağzının üzerine vurdum, yüzünü

kestim, korkunç bir savaş narası attım, sakalı kan içinde kaldı ve o da öleceğini, ölüler evinde kardeşlerine kavuşacağını anladı. Ancak teslim olmadı. Ölüme yaklaştığını anladı ve kalkanıyla bana vurup yere düşürmeye çalıştı ama ben çok hızlı davrandım, iyice coşmuştum, kılıcımı bu kez onun boynuna vurdum, fışkıran kanların bir kısmı zincirli zırhının deliklerinden içeriye aktı, sendeledi, ayakta durmaya çalıştı ve boş gözlerle yüzüme baktı.

"Valhalla'da bekle beni, lordum!" diye bağırdım.

Gözlerini yüzümden ayırmadan dizlerinin üzerine çöktü. Ağzını açıp bir şeyler söylemeye çalıştı ama sesi çıkmadı ve son darbemi indirip onu öldürdüm.

Kont Odda, "Hadi artık, gebertin şunları!" diye bağırdı. Ubba ile savaşımı seyreden adamlarım zafer çığlıkları atarak Danlara saldırırken, onlar gemilerine doğru kaçmaya başladılar. Bazıları kaçarken silahlarını atıyor, bazıları akıllı davranıp kendilerini yüzükoyun yere atarak ölü taklidi yapıyorlardı. Şimdi, ellerinde silah olarak sadece orak olan adamlarımız, kılıçla savaşan Danları öldürüyorlardı. Cynuit tepesinden aşağıya inen kadınlar Dan kampına girmiş, onlar da orada insan öldürüp gördükleri her şeyi yağmalamaya başlamışlardı.

Ubba'nın yanına diz çöktüm, savaş baltasının sapını cansız eline verdim ve "Valhalla'ya git, lordum," dedim. Henüz ölmemişti ama boynuna aldığı kılıç darbesinden sonra fazla yaşamayacaktı ve birkaç saniye sonra birden titredi, boğazından hırıltılar çıktı. Ölene kadar baltasını tutan elini bırakmadım.

Biz savaşırken bir düzine gemi daha kaçtı, hepsi de insan doluydu. Fakat Ubba'nın donanmasından geriye kalan gemiler bizim oldu. Ormana kaçan düşmanın bir kısmı öldü-

rüldü, bir kısmı da esir edildi ve kuzgunlu sancak Odda'nın eline geçti. O gün zafer bizimdi ve mızrağının ucu kanlanmış olan Willibald bile zafer dansı yaptı.

Danlardan birçok at, altın, gümüş sikke, esir erkek ve kadın, gemi, silah ve zırh aldık. Ben de artık bir kalkan duvarı savaşına katıldığımı söyleyebilirdim.

Kont Odda, başına inen ve miğferini delen bir baltayla yaralanmıştı. Ölmedi ama gözleri bulandı, teni sarardı, soluması zorlaştı ve başı kan içindeydi. Onu bir köy evinde gördüğümde rahipler başına toplanmış dua ediyorlardı. O beni göremedi, benimle konuşamadı, belki duyamadı da ama ben başucundaki iki rahibi kenara çektim, yatağının yanında yere diz çöktüm ve Danlarla savaşırken bize destek verdiği için teşekkür ettim. Oğlu savaşta yara almamıştı, zırhına silah bile değmemiş gibi duruyordu ve odanın karanlık bir köşesinde durup bana baktı.

Bir süre sonra Kont Odda'nın yatağının yanında doğruldum. Sırtım ağrıyordu, kollarımı kımıldatamayacak kadar bitkindim. Genç Odda'ya baktım ve "Ben Cridianton'a gidiyorum," dedim.

Odda'nın oğlu, benim gideceğim yerle hiç ilgilenmiyormuş gibi omuz silkti. Ben de ona bir daha bakmadım, köy evinin alçak kapısından eğilerek geçtim ve Leofric'in beni beklediği yere gittim. Leofric yüzüme baktı ve "Cridianton'a gitme," dedi.

"Neden? Karım ve çocuğum orada," dedim.

"Alfred Exanceaster'da," dedi.

"Ee, ne var bunda?"

"Bu zaferin haberini Exanceaster'e götürecek adam bunun yararını görecektir."

"O halde sen git," dedim.

Dan esirler Ubba'yı gömmek istemişler ama Odda'nın oğlu cesedin parçalanmasını ve parçaların hayvanlara verilmesini emretmişti. Gidip baktım, cesedi henüz kesip hayvanlara atmamışlardı ama ölürken Ubba'nın eline verdiğim o ünlü savaş baltası gitmişti, buna üzüldüm çünkü onu alıp hatıra olarak saklamayı düşünmüştüm.

Fakat Ubba'nın bir komutan gibi, uygun bir şekilde gömülmesini istedim ve esirlere, ona bir mezar kazmalarını söyledim. Odda'nın oğlu benim emrime itiraz etmedi, Dan esirlerin komutanlarını gömmelerine ve mezarın üstüne toprak bir tümsek yapmalarına ses çıkarmadı. Böylece Ubba'yı da ölüler evine, kardeşlerinin yanına gönderdik.

Bu işler tamamlandıktan sonra, adamlarımdan bazılarıyla beraber, ganimet olarak düşmandan aldığımız atlara atladık ve güneye doğru yola çıktık.

Aileme gidiyordum.

Cynuit muharebesinden uzun bir zaman sonra, bir gün bir arpçı tuttum. Yaşlı, kör bir Galli ama usta bir müzisyen ve çoğu zaman atalarından kalma eski şarkıları söylüyor. Arthur ve Guinevere şarkıları söylemeyi seviyor, Arthur'un İngilizleri nasıl kılıçtan geçirdiğini anlatan şarkılar da söylüyor ama bunları söylerken benim duymamı istemiyor. Benim yanımdayken, beni Güçlü-Kılıç Uhtred, Öldürücü Uhtred ya da Hayırsever Uhtred gibi lakaplarla öven ve savaşlarımı anlatan şiirler yazan ozanların şarkılarını okuyor. Bazen kör müzisyenin arp tellerine dokunup şarkılar mırıldanırken gülümsediğini görüyor, onun septisizmine sempati duyuyor ve onu ağlamaklı konuşan dalkavuklardan daha çok seviyorum.

Fakat 877 yılında hiç ozan ya da arpçı müzisyen tutmadım. O zaman, kalkan duvarı savaşından büyülenmiş gibi

dönmüş bir genç adamdım. Güneye doğru at sürerken her yanım kan kokuyordu ama neden bilmiyorum, Defnascir tepelerini, ormanlarını aşarken arp müziği aklıma takıldı.

Her lordun evinde arp vardır. Çocukluğumda, Ragnar'a gitmeden önce, bazen Bebbanburg'de evdeki arpın yanında oturur, alet üzerindeki tellerden o tatlı müzik nağmelerinin nasıl çıktığını merak ederdim. Bir tele dokunup çektiğiniz zaman diğer teller de titreşir ve hafif bir müzik sesi verir. Bir gün yine arpın yanında otururken, babam sinirlenmiş ve "Vaktini orada boşuna geçirme," diyerek azarlamıştı beni.

Fakat 877 yılının o bahar gününde, çocukluğumun arpını ve onun tellerinden birine dokunulduğu zaman diğerlerinin de nasıl titreştiğini hatırladım. O titreşimler elbette müzik değil, sadece zor duyulan seslerdi. Fakat Pedredan vadisi savaşından sonra, hayatım sanki tellerden yapılmış gibi geldi bana, sanki onlardan birine dokunursam, diğerleri de kendi seslerini vereceklerdi.

Ragnar'ın oğlu Genç Ragnar'ı, babasını öldüren Kjartan'ın yaşayıp yaşamadığını, öldüyse nasıl öldüğünü merak ettim. Onları düşünürken Brida'yı hatırladım, onun anısıyla Mildrith'i kıyasladım. Sonra Alfred ve katı karısı Ælswith geldi aklıma. Bütün o insanlar hayatımın birer parçasıydı, hepsi de Uhtred arpının telleriydi, ayrı olmalarına rağmen birbirlerini etkiliyorlar, bir araya geldiklerinde ise hayatımın müziğini yapıyorlardı.

Kendi kendime, *delice düşünceler bunlar*, dedim.

Hayat, yaşandığı sürece hayattı. Bizler yaşar, ölür, ölüler evine giderdik. Müzik yok, sadece şans vardır. Kader acımasızdır.

Ben böyle derin düşünceler dalmış giderken, Leofric yanıma yaklaştı ve "Neler düşünüyorsun bakalım?" diye sor-

du. O sırada, her tarafı pembe çiçeklerle kaplı bir vadide at sürüyorduk.

"Senin Exanceaster'a gideceğini sanıyordum," dedim.

"Gideceğim tabii ama önce Cridianton'a gidecek, sonra seninle beraber Exanceaster'a gideceğim. Şu anda neler düşünüyorsun böyle? Suratında rahipler gibi kasvetli bir ifade var."

"Bir arp düşünüyordum."

"Arp mı?" Yüzüme baktı ve güldü. "Senin kafan saçmalıklarla dolmuş."

Başımı hafifçe salladım ve "Bir arpın teline dokunursan sadece hafif bir ses çıkarır," dedim, "ama telleri ustalıkla çalarsan güzel bir müzik çıkar ortaya."

Yüzüme endişeli bir ifadeyle baktı ve "Aman Tanrım!" diye söylendi. "Sen de Alfred'den aşağı değilsin. Çok fazla düşünüyorsun."

Leofric aslında haklıydı. Alfred'in kafası düzenle, hayatın karmaşık sorunlarını kontrol edilebilir bir hale getirme çabasıyla meşguldü. Bunu kilise ve yasaların yardımıyla yapacaktı ki bunlar aşağı yukarı aynı şeylerdi ama ben hayatın kıyısında bir örnek görmek istiyordum ve bu da herhangi bir tanrıyla değil, insanlarla ilgiliydi. Sevdiğimiz insanlarla ilgili bir konuydu bu. Benim arpçım Cömert Uhtred, İntikamcı Uhtred ya da Dul-Bırakan Uhtred şarkıları söylerken gülümserse haklıdır çünkü o yaşlı bir adam ve benim öğrendiklerimi, aslında benim Yalnız Uhtred olduğumu öğrenmiştir.

Biz hepimiz yalnızız ve hepimiz karanlıkta tutacak bir el ararız. Gerçek olan arp değil, onu çalan eldir.

Leofric, "Fazla düşünmek insanın başını ağrıtır," dedi.

"Tamam, aldırma," dedim.

Mildrith iyiydi, güvendeydi, tecavüze uğramamıştı. Beni görünce ağlamaya başladı, onu kucakladım ve ne kadar çok

sevdiğimi anlayıp şaşırdım. Karım benim öldüğümü sanmış ve tanrısına benim için dualar etmişti. Mildrith beni elimden tutup oğlumuzun kundağı içinde yattığı odaya götürdü. Orada Uhtred oğlu Uhtred'e ilk kez baktım ve bir gün onun, taşlar, kanallar, hendekler, ağaçlar, bataklıklar ve kıyılarla belirlenmiş toprakların tek yasal sahibi olması için dua ettim.

Ben hâlâ atalarımın kanlarıyla alınmış o toprakların sahibiyim. Bu toprakları benden çalan hırsızlardan geri alacak ve oğullarıma vereceğim. Çünkü ben Uhtred'im, Kont Uhtred'im, Bebbanburglü Uhtred'im ve kader her şeydir.

Tarihsel Not

BİLİNDİĞİ GİBİ, ALFRED İNGİLİZ tarihinde 'Büyük' olarak tanınma onuruna erişmiş tek kraldır ve bu roman, daha sonra yazılacak olanlarla birlikte, onun bu lakabı neden kazandığını göstermeye çalışacak. Diğer romanlarla ilgili zamanından önce bilgi vermek istemiyorum ama geniş anlamda, Wessex'i ve daha sonra da İngiliz halkını Danlardan kurtaran, Kral Alfred'dir. Oğlu Edward, kızı Æthelflaed ve torunu Æthelstan onun başladığı işi bitirdiler ve ilk kez olarak 'İngiltere' denilen siyasi varlığı ortaya koydular. Ben, Uhtred'in de bütün olaylara katılmasını istiyorum.

Fakat hikâye, gerçekten de çok dindar olan ve sık sık hastalanan Alfred'le başlar. Son tarihsel kayıtlara göre Alfred, Crohn hastalığından muzdaripti, sık sık karın ağrısı çekerdi ve kronik hemoroit hastasıydı. Bu ayrıntıları, Alfred'in hayatına bu romandaki olaylardan sonra giren ve onu çok iyi tanıyan Piskopos Asser'in yazdığı bir kitaptan öğreniyoruz. Piskopos Asser'in, kralın hayatını gerçekten yazıp yazmadığı ya da yazılanların, Alfred'in ölümünden yüzyıl sonra uydurulup uydurulmadığı konusu hâlâ tartışılıyor. Bilim insanlarının konuyla ilgili tartışmalarına itiraz edecek kadar bilgim ve yetkim yok tabii ama yazılanlar kurgu bile olsa, içlerinde biraz da gerçek payı vardır diye düşünüyorum. Yani bunları

yazanlar Alfred'le ilgili pek çok şey biliyor olmalılar. Yazar hiç kuşkusuz Alfred'i parlayan bir ışık altında, bir savaşçı, bir bilim insanı ve Hıristiyan olarak göstermek istemiş ama kahramanının gençlik günahlarından söz etmeyi de ihmal etmemiş. Yazarın söylediğine göre, Alfred cinsel zevkinden fedakârlık edemiyordu ama sonunda Tanrı onu hasta ederek cezalandırdı ve bu tür arzulara direnmesi gerektiğini öğretti. Alfred'in, Osferth adında, evlilik dışı bir oğlu olduğu konusu da tartışmalıdır ama gerçek olması ihtimali güçlüdür.

Alfred'in karşısına çıkan en büyük sorun, Danların İngiltere'yi işgal etmeleridir. Bu Danlara romanda bazen Kuzeyli, bazen de dinsiz ya da pagan denmesi ve Viking adının yeterince kullanılmamış olması bazı okurlarda hayal kırıklığı yaratabilir. Ben bu konuda, Danlardan çok çekmiş olan eski İngiliz yazarlarını takip ettim, onlar Viking sözcüğünü nadiren kullanmışlar ki bu da bir halk ya da bir kabileden ziyade bir aktiviteyi tanımlıyor. Onlara göre, Viking gitmek, yağmalamaya gitmek anlamına geliyor ve dokuzuncu yüzyılda İngiltere ile savaşan Danlar hiç kuşkusuz yağmacı ve işgalciydi. Onlar hakkında hayali pek çok şey yazılıp çizildi ki bunların en önemlileri, boynuzlu miğfer ve korkunç, işkenceyle öldürme olaylarıdır. Bu dehşet verici hikâyelere göre, kurbanların kaburga kemikleri kırılıp açılıyor, ciğerleri ve kalpleri dışarıya çıkarılıyordu. Bu tür, işkenceyle öldürme ve çıplak saldıran çılgın savaşçı hikâyeleri daha sonra ortaya çıktı. Hiç kuşkusuz askerler arasında gerçekten delirmiş savaşçılar da olmuştur ama bu tür çıplak ve deli askerlerin muharebe meydanlarında çok sık görüldüğü de söylenemez. Vikinglerin ünlü boynuzlu miğferleri hakkında da gerçek kanıt yoktur. Viking savaşçıları, düşmanın kolayca hedef alıp miğferlerini düşürmelerini kolaylaştıracak olan boynuz gibi

çıkıntıları başlarına takmayacak kadar akıllı adamlardı. İkon gibi boynuzlu miğferleri bir yana bırakmak belki bazılarını üzecektir ama ne yazık ki böyle bir şey hiç var olmadı.

Danların kiliseye saldırıları iyi kaydedilmiştir. İşgalciler Hıristiyan olmadıkları için, kiliselere, manastırlara saygı gösterme gereğini hissetmediler ve bu yerlerde oldukça değerli hazineler olduğu için her zaman oralara saldırdılar. Kuzeydeki dinsel binalara planlanmış saldırılar yapılıp yapılmadığı konusu tartışmalıdır. Bu konuyla ilgili kayıt oldukça geç döneme aittir, on üçüncü yüzyılda Wendoverlı Roger tarafından yazılmıştır. Fakat gerçek olan şey, Danların saldırıları sırasında çok sayıda piskoposluk ve manastırın tahrip edilmiş olmasıdır ve bu saldırıların gerçek amacı, İngiliz toplumunu yok etmek ve onun yerine bir Dan devleti kurmaktı.

Kemiksiz Ivar, Ubba, Halfdan, Guthrum, çeşitli krallar, Alfred'in yeğeni Æthelwold, Kont Odda ve adı Æ (ash denen bu harf artık yok) ile başlayan asilzadeler yaşamışlardır. Alfred aslında Ælfred olarak yazılırdı ama ben bu adı günümüzde kullanılan şekliyle yazdım. Doğu Anglia Kralı Edmund'un nasıl öldüğü kesin olarak bilinmiyor ama büyük olasılıkla Danlar tarafından öldürüldüğüne inanılıyor. Ayrıca eski bir kayıtta, geleceğin azizinin, Aziz Sebastian gibi oklarla delik deşik edildiği yazılmış.

Ragnar ve Uhtred gibi isimler kurgu kahramanlar ama daha sonra, Anglo-Sakson döneminde Bebbanburg'de (şimdi Bamburgh Kalesi) Uhtred adlı bir ailenin yaşamış olduğu biliniyor. Bu aile benim atalarım olduğu için, onları kayıtlarda yazılan zamandan biraz daha önce yaşatmak istedim. Büyük olayların çoğu gerçekten yaşanmıştır; York saldırısı, Nottingham kuşatması, dört krallığa yapılan saldırılar, Anglo-Sakson kayıtlarında ya da Asser'in, Kral Alfred'in

hayatı kitabında yazılıdır ki bunlar o döneme ait gerçek ve temel kayıtlardır.

Ben iki kaydı da kullandım ve ikinci derece sayılacak birçok çalışmadan da yararlandım. Alfred'in hayatı o dönem için mükemmel bir şekilde belgelenmiş, bu belgelerin bir kısmı da Alfred'in kendisi tarafından yazılmıştır ama öyle olsa bile, Profesör James Campbell'ın kralla ilgili bir yazısında belirttiği gibi, "Anlayış oklarının diplerine spekülasyon kuş tüyü takılması gerekir." Tarihçi yazarların yaptığı gibi, bunu ben de bolca yaptım ama romanın büyük kısmı mümkün olduğunca gerçek olaylara dayanır. Guthrum'un Wareham'ı işgali, rehinelerin değişimi ve onun anlaşmayı bozması, rehineleri öldürmesi ve Exeter'ın işgali yaşanmış olaylardır. Donanmasının büyük kısmını Swanage yakınında, Durlston Head açıklarında büyük bir fırtınada kaybetmiş olması da gerçektir. Ben büyük bir değişiklik olarak Ubba'nın ölümünü bir yıl öne aldım. Böylece bir sonraki kitapta Uhtred başka bir yerde olabilir. Ayrıca, John Peddie'nin *Alfred, Warrior King (Alfred, Savaşçı Kral)* adlı kitabındaki argümanlara bakarak, Somerset'teki Cannington aksiyonunu, daha çok Kuzey Devon'daki daha geleneksel bir yer olan Countisbury Head'e koydum.

Alfred, İngiltere fikrini koruyan kral oldu. Oğlu, kızı ve torunu da bu fikri kesinleştirdiler. İngiltere krallıklarının yok olma aşamasına yaklaştığı büyük tehlike döneminde Alfred, Anglo-Sakson kültürünün kurtulup yaşamasını sağlayan bir siper oluşturdu. Onun başarıları bundan da büyük ama bu hikâye henüz bitmedi, daha anlatacak çok şey var, bu nedenle Uhtred seferine devam edecek.

SADAKATİN İNTİKAMA GALİP GELDİĞİ BİR YIKIMDA İNGİLTERE'NİN DOĞUŞUNUN HİKÂYESİ

Uhtred 9. yüzyıl Northumbria aristokrasisinde doğmuş, ancak on yaşında yetim kalmış İngiliz bir oğlandı. Bir Dan tarafından evlat edinildi ve kendini, ülkesini ele geçirmek isteyen Vikinglerin safında savaşırken buldu. Ancak Uhtred'in yolu, Danlara karşı direnen son İngiltere krallığının başındaki Wessex Kralı Alfred ile kesişecek ve İngiltere'nin kaderini birlikte çizeceklerdi.

Savaşın gölgesinde, katliamlar, yenilgiler ve ihanetlerle dolu bir çocukluğun ardından tarafını seçmek zorunda kalan Uhtred, inancını ve sadakatini sınayan tehlikeli yolda tek başına yürümeli, babasından kalan toprakları ele geçirmek için sadece kendi cesaretine güvenmeliydi.

Son Krallık, yıkımın eşiğine gelen bir ülkenin küllerinden doğuşunun, tarihin en büyük krallarından birinin ve yurtsuz bırakılan bir çocuğun destansı hikâyesi.

"Bernard Cornwell beni her seferinde büyüleyen yazarlardan biri... Kimse tarihi kurguyu Cornwell'den iyi yazamaz..."
George RR Martin

"Büyüleyici... heyecan verici... sürükleyici bir roman."
Washington Post

044222 UCE
THG

Artemis Severler @artemiskitap artemisyayinlari
ARTEMİS
ISBN 978-605-304-762-9
9 786053 047629